

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLER

# SAPLANTI

KULÜP SERİSİ-1

Lauren ROWE



Ücretsiz PDF Kitapları [www.kitapci.com.tr](http://www.kitapci.com.tr) [www.kitapci.com.tr](http://www.kitapci.com.tr)

# SAPLANTI

KULÜP SERİSİ I

İsteddiği her şeyi elde etmeye alışkın olan zengin işadamı Jonas Faraday, özel bir kulübe yapılan başvuruları değerlendirmekle görevli kayıt asistanından isimsiz bir not alınca, onu bulmayı ve ona hayatında hiç tatmadığı maceralar yaşatmayı takıntı hâline getirir.

Masum bir merakla başlayan bu keşif hızla karşı konulamaz bir tutku ve saplantıya dönüşür.

Muhteşem bir kurgu; kesinlikle sürükleyici; tutku, hüznün ve mizahın kusursuz karışımı... Elinizden düşüremeyeceğiniz bir kitap! – *The Romance Cover*



ISBN: 978-605-9915-32-8



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

9 786059 915328



# SAPLANTI

Lauren ROWE

İngilizce Aslından Çeviren:  
Nesligül Alptekin

KaNeS Yayınları

**KaNeS**

**SAPLANTI**  
**Lauren ROWE**  
**Özgün Adı: The Club**

**Birinci Basım: 2015**  
**ISBN: 978-605-9915-32-8**  
**Yayıncı Sertifika No: 16534**  
**Yayın Koordinatörü: Ercan AKARSU**  
**Editör: Ertuğ TURHAN**  
**Kapak Tasarımı ve Dizgi: Ebru DOĞAN**

**KaNeS Yayınları © Türkçe Yayın Hakları 2015**  
**© Lauren ROWE 2015**

**Baskı:**  
**Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık**  
**Tanıtım ve Organizasyon Ltd.Şti.**  
**Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11**  
**34200 Bağcılar İSTANBUL**  
**Matbaa Sertifika No: 12266**  
**Tel: +90212 446 88 46 | stepajans@stepajans.com**

**Bu kitabın Türkçe Yayın Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla SoCoRo Publishing temsilciliğini yapan Sandra Dijkstra Literary Agency'den alınmıştır. Yayınevinin yazılı izni olmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.**

**KaNeS YAYINLARI**  
**Bahariye Cd. Süleyman Paşa Sk. Aybek İş Merkezi**  
**No:30 /B**  
**Kadıköy-İSTANBUL**  
**Tel: +90 216-414 73 51 pbx**  
**Fax : + 90 216 414 73 52**  
**Web: <http://www.kanesyayinlari.com>**  
**[info@kanes-yayinlari.com](mailto:info@kanes-yayinlari.com)**  
**Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rafney.org>**

# BÖLÜM 1

## Jonas

*İsim?*

Derin bir nefes aldım. Bunu ciddi yapacak mıydım? Evet, tabii ki yapacaktım. Josh bundan dört ay önce Rainier Dağı'na tırmanışımız esnasında Kulüp'ten kısaca bahsettiği anda, dizüstü bilgisayarımın başına oturmuş önümdeki başvuru formunu doldurmamın an meselesi olduğunu biliyordum.

Gözlerimi klavyeye dikip "Jonas Faraday" yazdım boş kısma.

*Bu bölümde, üç ayrı kimlik saptama işleminden geçmiş olacaksınız. Kulüp prensipleri gereği gerçek kimliğinizi kullanmanız zorunludur. Diğer Kulüp üyeleriyle olan görüşmelerinizde takma isim kullanabilirsiniz.*

Teşekkürler kalsın, Jonas Faraday'ı tercih ederim.

*Yaş?*

"30."

*Fiziksel özelliklerinizi kısaca tarif edin.*

"Son derecede fit, 1.85 boy, 85 kilo."

Dur bir dakika, geçtiğimiz aydan bu yana deliler gibi spor yapıyordum. Banyoya gittim ve tartıya çıktım. Ardından bilgisayarımın başına döndüm.

"80 kilo."

*Bu bölümde, kayıt asistanına güncel üç fotoğrafınızı vermeniz gerekmektedir. Bir adet vesikalık, bir adet fiziğinizi ortaya koyacak şekilde boydan ve bir adet toplum içinde tercihen giydiğiniz kıyafetle. Bu bölüm Gizlilik İlkesi esasına dayanıp, hiçbir şahıs ve kurumla paylaşılmayacaktır.*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - Bilgi siteniz için fotoğrafınızı

bir randevulaşma/seks kulübüne girmek uğruna kim olduğu bile belli olmayan bir kayıt asistanıyla paylaşacak mıydım?

İç geçirdim. Evet, lanet olası. Bunu yapacaktım. Yaptığının doğru olmadığını bildiğim hâlde, bunu aklı başında, makul hiçbir insan evladının yapmayacağını bilincinde olduğum hâlde, iç sesimin bunun muhtemelen şimdiye kadar alınmış en berbat karar olduğunu söylemesine rağmen, Josh dört ay önce Kulüp'ten bahsettiği an bunu yapacağımı biliyordum.

"Bu inanılmaz bir şey, kardeşim!" demişti Josh, ayağını koca bir kayanın üzerine koyup eliyle yukarıdaki kayalığa ulaşmaya çalışırken. "Şimdiye kadar yaptığım en lüks harcama."

Yaptığı en lüks harcama mı? Bunu söyleyen, Lamborghini kullanan erkek kardeşimden başkası değildi. Fakat hakkını vermem gerek. Josh'un akıl çelen tavsiyesi yüzünden o günden beri başka bir şey düşünemez olmuştum. Ateşli bir anaokulu öğretmeniyle, bir savcıyla, barmen ya da hostesle, bankacı veya yönetici asistanıyla, garson ya da kuaförle, fotoğrafçı ya da hemşireyle ateşli bir seksin ortasında bile olsam tek düşünebildiğim şey bugüne kadar Kulüp'e üye olmamakla neler kaçırdığımdı.

"Gizli bir topluluk düşün," dedi Josh. "Dünyanın neresine gidersen git, telefonuna gelen tek bir bildirimle seninle *tarif edilemez bir uyum* içinde olacak üyeler bulabiliyorsun."

Dünyanın neresinde olursam olayım diğer üyelere ulaşabilmemden ziyade aklımı çelen düşünce, onlarla *tarif edilemez bir uyum* içinde olma. Tanrı biliyor ki cehennem dibine de gitsem orada kendime bir seks partneri bulmak konusunda sıkıntı yaşamayacaktım.

Bu konuda açık sözlü olmaktan nefret etsem de kadınların üstüme atladığı bir gerçektir. Bunun sebebi onların söylediğine göre dış görünüşüm, kendi tahminlerime göre ise sahip olduğum servet ve Faraday soyadıydı. Genç, yaşlı; evli, bekâr; girişken, çekingen; sarışın, esmer; kitap kurdu, fahişe ruhlu; balık etli ya da kemik torbası olması hiç fark etmiyordu. Görünüşe bakılırsa dilediğim herkesi elde edebiliyordum. Bu sanki eğer çok canım çekerse siparişimin yanına patates kızartması istemek gibi bir şeydi. Ve lanet olsun ki geçtiğimiz yıldan bu yana durmaksızın, takıntılı bir şekilde artırıyordum bu istek. Bunun için kendimden nefret etmeye bile başlamışım.

Herifin teki çıkıp ukala bir şekilde bana yatağa atamayacağı kadınları sıralamaya başladığında ise ona verdiğim cevap: "Elbette Oprah, Rahibe Teresa ya da Chasrity Bono'nun Chaz olmadan önceki hâlini<sup>1</sup> beceremem." oluyordu. Şunu açıklığa kavuşturalım, canımın istediği her kadını yatağa atabilirim, yeryüzündeki bütün kadınları değil. Bir rahibeye, Oprah'a, seksen yaşında bir nineye ya da cinsiyet değiştirme ameliyatı olmamış bir lezbiyene çakamayacağımın tamamen farkındaydım. Zaten böyle bir şey yapmak gibi bir arzum da yoktu, Tanrı aşkına.

Söylemeye çalıştığım şey, eğer ben, Jonas Faraday, herhangi bir kadını çıplak ve yatağında hazır ol pozisyonunda görmek *istiyorsam*, eğer *istediğim* buysa, eğer bir kadın dikkatimi çekmeyi başarmış ve beni tahrik etmişse, ya da daha ileri bir seviyeye atlayıp beni güldürmeyi başarabilirdiyse, ya da belki de güneş gözlüklerini kaybetmiş ve lanet gözlüklerin kafasında olduğunu fark ettiğinde kıkırdıyorsa, veya daracak kot pantolonunun içindeki yuvarlak, dişlerimi geçirebileceğim koca kıcı beni çağırıyorsa, kim olduğunu bilmediğim bu kadın eninde sonunda küçük bir melek gibi yatağıma süzülecek, ipeksi, pürüzsüz bacaklarını bana açacak ve küçük bir ön sevişmenin ardından onu becermem için bana yalvaracaktı.

Keşke hepsinin bununla kaldığını söyleyebilseydim. Fakat ne yazık ki söz konusu kişi ben olduğumda seks hiçbir zaman hikâyenin sonu olmuyor. Kulüp'e tam da bu yüzden ihtiyacım vardı. Her ne kadar sıcacık ve daverkâr olsa da, aynı sularda aynı balığı tutmaya devam edemezdim. Çünkü bunu daha önce yapmış, sonuç olarak delirme noktasına gelmişim. Çok uzun zaman önce ve tamamen farklı koşullar altında yaşanmış olsa da, yenisinden yapmaya niyetim yoktu. Ben daha değişik bir şey arıyordum. Daha *gerçek*. Ve istediğimi elde etmenin tek yolu sağduyumu göz ardı edip günah tanrılarına bir servet harcamaksa, buna hazırdım.

*Lütfen ekteki sabıka kaydı, sağlık raporu ve kan testi içeren feragat sözleşmesini onaylayın. Üyelik için zorunludur.*

Sorun değil. Her bir üyenin damızlık koyunlar gibi muayeneden geçip temiz raporu aldığını görmek içimi rahatlatı.

*Cinsel eğiliminiz nedir? Lütfen seçeneklerden birini işaretleyin:*

*heteroseksüel, homoseksüel, biseksüel, pansesüel diğer.*

1- Sanatçı Cher'in cinsiyet değiştiren ve eşcinselliğini açıklayan kızı. İsmi de Chaz olarak değiştirmiştir.

“Heteroseksüel.” Bu kolaydı. Panseksüel de neyin nesiydi Tanrı aşkına? Merak edip Google’ye yazdım. “Panseksüel: biyolojik cinsiyet ayrımı gözetmeksizin herhangi bir türe duyulan cinsel eğilim.” Ah, her şey uyar diyor yani. Felsefi açıdan ilginç bir kavram, fakat bana hitap etmiyor. Tam olarak ne istediğimi ve ne istemediğimi biliyorum.

*Şiddet de dâhil olmak üzere cinsel fantezilerinizi varsa detayıyla açıklayınız.*

“Yok.” Katiyen, asla, yok.

*Cinsel şiddet içerikli fantezilerinizin üyeliğinize hiçbir şekilde engel teşkil etmeyeceğini belirtmek isteriz. İlgili üyelerimize buna yönelik geniş yelpazeli olanaklar sağlamaktayız. Size daha iyi bir hizmet verebilmek adına lütfen eğilimlerinizi detayıyla açıklayınız.*

Olmadığını söyledim ya aşağılık herifler. “Yok.”

Belki de sonraki soruya geçsem iyi olacaktı, fakat bunun üzerinde biraz daha durmak istiyordum. “Bir kadına hayatında tecrübe edeceği en yoğun hazzı yaşatmaktan daha fazla keyif aldığım bir şey yok. Ona zevk vermeyi başardığım takdirde bu benim açımdan yorucu ve acı verici olacağından, soruya bu açıdan evet diyebilirim. Onun dışında fantezilerimin hiçbiri asla cinsel şiddet ya da eziyete dayanmıyor. Bunu oldukça itici ve iğrenç bulmakla birlikte, seksin karşılıklı ve her iki tarafa da haz verme odaklı olması gerektiğini düşünüyorum.” Ne çeşit hastalıklı beyinleri alıyorlardı bu kulübe? Midem kalkmıştı.

*Sadomazoşist eğilimleriniz var mı? Varsa detayıyla açıklayınız.*

“Asla,” yazdım titreyen ellerimle klavye tuşlarına sertçe basarak. Beynimin dehlizlerinden çıkmak üzere olan karanlık bir anıyı bastırmaya çalışıyordum. Kalp atışlarım hızlandı. “Bu tür iğrençliklere hiçbir şekilde ilgi duymuyorum.”

*Ödeme ve üyelik şartları. Geri ödemesiz olmakla birlikte seçeneklerden birini işaretleyiniz. Bir yıllık üyelik, 250.000 Amerikan doları. Aylık üyelik, 30.000 Amerikan doları. Tercihinizi yaptıktan sonra ödemeleriniz üçüncü şahıs adına açılan bir hesaba yatırılacak, oradan otomatik olarak Kulüp’e aktarılacaktır.*

Babam her zaman ne derdi? “Ya sonuna kadar git ya da şimdi vazgeç, oğlum.” Benimle daima ana kuzusu diye dalga geçen babam onun sözüne bir seks kulübü üyeliği için kulak verdiğimi görse mezarından doğrulup katıla katıla gülerdi. *“Neyyar babana*

*benzemeye başlamışsın.”* Hayaletinin günah kokulu nefesinin sağ kulağımı yalayıp geçtiğini hissedebiliyordum.

Beni tereddüde düşüren paranın miktarı değildi. Her iki ödeme planını da defalarca uygulayabilirdim ve muhasebe uzmanlarım bu konuda tek kelime edemezdi. Fakat tek kuruşu dahi israf etmemek gibi bir alışkanlığım vardı. O yüzden, eğer bunu yapacaksam, bir yıllık ödeme planını almak daha makul olacaktı. Ellerimi klavyenin üzerinde gezdiriyor, bacaklarımı ritmik hareketlerle sallıyordum.

Pekâlâ, kabul ediyorum. Gözlerimle görmediğim bir kulübe, ya da randevulaşma servisine, ya da her ne haltsa işte bu kadar büyük miktarda para bayılmak delilikti ve sorumsuzluğun daniskasıydı. Sonuçta ben Josh değildim. Canı her istediğinde kendisine İtalyan spor arabaları satın alan ya da otuzuncu doğum günü partisinde sahneye çıkması için Jay-Z’yi ayarlayan, ki katılmaya tenezzül etseydim bu bizim ortak partimiz olacaktı, ikiz kardeşim gibi değildim. Yine de... İç geçirdim. Kafamın içindeki vazgeçmem için bağırان seslere rağmen ne yapmakta olduğumu gayet iyi biliyordum.

“Bir yıllık üyelik.” seçeneğini işaretledim sonunda derin bir nefes alarak.

*Kulüp’e üye olmaya nasıl karar verdiğinizi açıklayınız.*

Gözlerimi kapatıp bir süreliğine düşüncelerimi toparladım. Sonra da “Kadınları seviyorum.” yazdım. Derin bir nefes alıp verdim. “Onları çok seviyorum. Daha da önemlisi, onları orgazmın doruklarına ulaştırmaya bayılıyorum.” Cümlelerimin cüretkârlığına bakınca zaferle gülümsedim. Bu tarz kaba ifadeleri başka hiçbir yerde kullanamazdım.

“Belki de söylemem gerekenler ‘Kadınların saçlarının ne kadar güzel koktuğuna bayılıyorum, tenlerinin yumuşaklığı, boynunun zarif kıvrımları...’ tarzında olmalıydı. Evet bunların hepsi doğru. Sosyopatın teki değilim. Zeki ve espri anlayışına sahip bir kadınla karşılaştığımda kontrolümü kaybetmemle tannırım. Bu arada söylediklerimin hiçbirinde iğneleme yok. Bir kadın ne kadar zekiye benim açımdan o kadar iyi. Kısık sesleri, şuh kahaahaları ve gözlerindeki tatlı nezaket, bunların hepsi beni fazlasıyla tahrik eder. Fakat benim için bir kadının saçının inanılmaz güzel koktuğı, teninin çok yumuşak ve davetkâr olduğu ve kahlâhasının toparlanıp olduğu tek bir durum yok o da insan

Lauren ROWE

bedenlerinin en doğal ve ilkel ihtiyacını karşılamasına yönelik. Geri kalan her şey yalnızca teferruat.”

Derin bir nefes alıp verdim. Daha önce bu düşünceleri hiç dile getirmemiştim. Bu işi doğru dürüst yapmak istiyordum, aksi hâlde başvuru formunu doldurmamın ne anlamı kalırdı?

“Küçük yaşlardan itibaren kadınlara hayranlık duymuşumdur. Büyüdükçe bu durum cinsel bir iştaha dönüştü. Fakat bu asla kontrol edemediğim bir şey değil. Bir kadını resim sergisine, konsere, sinemaya ya da mum ışığında romantik bir akşam yemeğine götürebilirim. Bir şişe dolusu pinot noir şarabı devirdikten sonra ona işi hakkında, yapmaktan hoşlandığı şeyler hakkında ve sevimli terrier köpeği hakkında sorular sorar ve bunu yaparken bir kez bile ağızımdan ‘Seni bu restoranın tuvaletinde becermek istiyorum.’ gibi bir cümle kaçırmam.”

Ekranı boş boş bakındım. Şu an tam bir aşağılık gibi göründüğümü biliyordum. Fakat yapabileceğim bir şey yoktu. Kendim hakkında dürüst olmak zorundaydım.

“Sonra her şey değişti. Yaklaşık bir yıl önce, oldukça hoş bir kadınla sıradan bir randevuydum. Akşam yemeğinden sonra onunla düzüştüğümde, ve bu restoran tuvaletinde gerçekleşmişti, daha önce bana hiçbir kadının yapmadığı bir şey yaptı: orgazm taklidi.” Yüzümü buruşturdum. “Lanet olası kadın orgazm taklidi yaptı. Bu o kadar barizdi ki açıkça bana hakaret ediyordu. Öfkemden köpürüyordum. Seksin amacı birisini *eğlendirmek* ya da ona *nezaket* göstermek olmamalıydı. Kahrolası kraliçeyle beş çayı içmiyorsunuz sonuçta. Seks insanın en ilkel ve doğal ihtiyacını tüm gerçeklik ve çıplaklığıyla ifade etme biçimidir. Ve orgazm, doğası gereği, bu gerçekliğin zirveye ulaştığı noktadır.”

Tanrım, aradan uzun zaman geçmesine rağmen bunu düşündükçe deliriyordum. Göğsüm öfkeyle inip kalkıyordu. Yanaklarım sinirden kızarmıştı. Doğru düzgün düşünemiyordum. Müzik dinlemeye ihtiyacım vardı. Müzik, öfkelendiğimde ve nabzım hızlanmaya başladığında beni sakinleştiren tek şeydi. Çocukken, terapistim müziği sorunlarla baş etme yöntemi olarak kullanmamı önermişti. Hâlâ da işe yarıyordu. Bilgisayarımın müzik kütüphanesine tıkladım. Rx Bandits’in “White Lies” şarkısını seçtim ve birkaç dakika boyunca dinledim. Şarkı etkisini çabuk göstermiş olacak ki sinirlerim yatıp yatmaya ve kafamın içinde cirit atan düşüncelerim açılan bir pencereden kanatlanarak uçup

girmeye başladı. Tamamen sakinleşinceye kadar dinlemeye devam ettim.

“Beni neden kandırmaya çalıştığını hiçbir zaman anlayamadım,” diye devam ettim. “Harika giden bir seks, en azından ben harika olduğunu düşünüyordum, neden zamanından önce ve sahte bir sonla bitirip gerçekten orgazm olma ihtimalini de ortadan kaldırmak istesin ki? Seks konusunda bu dayanılmaz sıkıcılığa bir son vermeyi, gerçekten boşalmayı denemeye tercih edebilecek kadar fiyasko muydum? Bu konuda haklı olan taraf benim.”

Yavaşça derin bir nefes alıp verdim.

“Bir gece yarıda bunu düşünerek dönüp dururken gerçek, bir tokat gibi suratıma çarptı. Birden fark ettim ki bana yalan söylemişti çünkü sevişme konusunda o kadar kötüydüm ki orgazm olmak için denemeye bile gerek duymamıştı. Onun gözünde ben tam bir umutsuz vakaydım, neden bunun için zahmet etsindi ki?”

“Bu düşünce beni kafamın içindeki karanlık bir yere, daha önce bulunduğum bir yer, itmeyi başarmıştı. Tek bir şey dışında, içimde bir yerlerde onu doyuma ulaştırmak için yeterince çabalamadığımı biliyordum. Bencilce davranıp kendi hazzımın peşine düşmüştüm. Fakat seks karşılıklı paylaşımına dayanmalıydı. Üzerinde kafa yordukça bu fikir kafamda daha da netleşti. Bana tam da hak ettiğimi vermişti. Ve kendimden utandım.”

“Bu olay benim hayatımda bir dönüm noktası oldu. O andan itibaren saplantılı bir adam hâline geldim. O kadını bulup bir kez daha becermeliydim ve bu sefer ona daha önce yaşadıklarıyla bir tutamayacağı bir orgazm yaşatmalıydim. Ona dürüstlük hakkında bir ders vermem gerekiyordu. Ama bunun da ötesinde, kefaretimi ödemek istiyordum.”

“Elbette kadın benimle yeniden buluşmayı kabul etti. Hatta yüzümden açık seçik okunabilen umutsuz ifadeye rağmen, benden ikinci bir davet aldığına heyecanlanmış gibi görünüyordu. Bu sefer onu yeniden düzdüğümde artık yepyeni bir adamdım, aydınlanmış bir adam diyebilirsiniz buna. Yalnızca onun zevk almasına odaklandım ve sonuç akıllara durgunluk veren türdendi. Tüm vücudu titriyor ve içeri girip çıkan dilim karşısında sarsılıyor, bacakları kasılarak açık kalıyordu. Her bir kası gibi şiddetle açılıp kapanıyordu. Ayrıca kadından çıkan sesler de inanılmazdı.

Şimdiye kadar duyduğum en şiddetli, en çaresiz inlemeydi ve ilk seferinde çıkardığı yavru kedi mızırdanmalarına benzemiyordu. Lanet kadın adeta bir senfoni orkestrasını andırıyordu. Elbette daha önce de birçok kadına bunu yaşattım ama hiçbiri böyle olmamıştı, hayır, bu çok farklıydı. Onu avucumun içine aldım ve sınırlarını zorlayıp olayı başka bir boyuta taşıdım.”

Kalp atışlarım hızlandı. Sertleşmiştim.

“En güzel kısmı da ona bunu yaşatmış olmak bana hayatımda daha önce hiç yaşamadığım bir orgazm yaşatmıştı. Tanrım, o an sanatsal bir tablo gibiydi. Bu güzel yalancıya uyuşturucudan kafayı bulmuşçasına bir zevk yaşatmak, onun gerçek hazza teslim olmasını sağlamak, bana hayatımın en iyi seksini yaşatmıştı. Daha sonra bunu yeniden yapmak istedim. Onunla değil elbette, onunla bir daha asla olmayacak. O günden beri at gözlükleriyle son sürat ahıra koşan atlar gibi bunu kovalıyorum.”

Derin bir nefes alıp verdim. Tüm bu laf salatası, soruya karşılık verebilmiş miydi acaba? Lanet olsun. Bilmiyorum. Ama elimden gelenin en iyisi buydu.

“Beni Kulüp’e getiren de bu oldu.”

Ekrana bakıp omuz silktim. Yapabileceğim daha fazla bir şey yoktu.

*Lütfen partnerinizden beklentilerinize dair detaylı bir açıklama getirin. Kulüpün imkânlarından en iyi şekilde yararlanabilmek için, sansürden kaçınarak mümkün olduğunca açık olun.*

Ellerim klavyenin üzerinde titriyordu. Beklediğim soru buydu.

“Bazı erkekler güzel bir kadını becermenin onları Tanrı’ya yaklaştırdığı söyler. Ama olması gereken bunun daha ötesi. Ben bir kadına daha önce hiç tatmadığı bir orgazm yaşattığımda, ona kendini karanlık bir uçurumdan aşağıya bırakmış gibi hissettirdiğimde yalnızca Tanrı’ya yaklaşmıyorum. *Ben Tanrı oluyorum. Onun Tanrı’sı, kısa, mükemmelin de ötesinde bir an için.*”

Gözlerimi ekrana diktim. Aletim kot pantolonumun içinde çaresizce kıvranıyordu.

“Bir kadını zevkin doruklarını ulaştırmak, en azından benim açımdan, bir sanattır. Her kadının orgazmı eşi benzeri olmayan bir yapboz gibidir, gizli şifreyle korunan bir hazine sandığı. Hemen hemen her zaman, bir kadının şifresini kırmanın en iyi

ve güvenilir yolu dudaklarıyla onun dudaklarını yalamak, onu öpmek ve hassas noktasını emmekten geçer. Fakat bunu gerçekleştirmenin en etkili yolu onun vücudunun gizemini çözmek ve çözdükçe buna göre ilerlemek. Onu dondurma gibi yalayamam sonuçta, Tanrı aşkına. Bedenini keşfe çıkmalıyım. Genelde birkaç dakikadan sonra onu çözmeye başlıyorum zaten.”

“İstemsizce ve aniden başını arkaya attığında, refleks olarak kalçalarını ağzıma bastırduğunda ve bacaklarını olabildiğince geniş açtığında doğru yolda olduğumu hissediyorum. Vücudunun bana teslim olmaya hazırlandığını, savunma mekanizmasını kırmaya başladığını ve çaresizce onun şifresini kırmamı arzuladığını işte o zaman anlıyorum.”

Penisim adeta taşlaşmıştı. Tanrım, bu anı seviyorum. Yeniden dudaklarımı yaladım.

“Vücudunu bana bastırmaya başladığında vahşi, acımasız bir hayvana dönüşüyorum. Bedeninin isteklerine göre onu öpüyor, emiyor, yalıyor hatta bazen ısıyorum. Bacakları açılıp kapanarak titriyor, sarsılıyor, sonunda da zirveye çıkıyor. İnanılmaz bir şey.”

“Kadın zarif, açmakta olan bir çiçek gibi. İşin sırrı yapraklarını dökmeden önce doğru anı yakalayabilmek, ne bir saniye önce ne de sonra. Benim amacım, kutsal kâsenin<sup>[2]</sup> peşinde olduğumdan, doğru anda onun içine girerek onu zevkten çıldırtmak. Zor kısmı da bu. Eğer erken davranırsam, hiç boşalmayabilir. Çok geç olursa, bensez başlayabilir.”

Pantolonumun fermuarını açtığımda kazık gibi olmuş alelim birden dışarı fırladı. Otuzbir çekmek istiyordum fakat öncelikle yazımı bitirmem gerekiyordu.

“Çok yaklaştığında, ben de deliye dönmüş bir köpekbalığı gibi saldırıyorum. En sonunda vajinası refleks olarak ağzımın içinde kasılmaya başlıyor. Her zaman hayalini kurduğum ağız sulandıran bir his. O an tam kıyısında olduğunu anlıyorum, ince bir ipliğe bağlı, kendini bırakmak için çırpınan bir vücut, fakat zihni onu isteginden alıkoyuyor. Genellikle baba sorunları, kötü kız olmanın verdiği vicdan azabı ya da kendine olan saygısını kaybetme korkusu sağ olsun. Seç birini, daima bunlardan biri çıkar. Her neyse, beyni sonunda vücudunun elde etmek için yanıp tutuştuğu bu yoğun hazza yenik düşer.”

2- Hristiyan mitolojisinde İsa'nın Son Akşam Yemeği'nde kullandığı iddia edilen, mucizevi güçleri olduğu düşünülen İnci Kupa.

"Alçakgönüllü olmayacağım. Pençelerini bana geçirdiğinde güçlkle solumaya başlar, aldığı zevk garip bir acıyla karışıp zapt edilemez hâle gelir. İnlerken bir yandan kıvrılır ve bu da beni çok fazla tahrik eder. O an kendimi zor tutarım. 'Becer beni, lütfen.' diye inler genelde. Ama hayır, henüz değil. Aklımı kaybedecek gibi bile olsam, henüz o kıvama gelmeden bunu yapmam."

Derinden gelen bir hırıltıyla nefes alıp vermeye başlamıştım.

"Sonunda, anahtarın kilidi açması gibi, içinde bir şeylerin serbest kaldığını hissederim. Zihni bedeninden azat olur ve zincirlerinden kurtularak özgürlüğe koşmaya başlar. Artık bana *teslim olmuştur*."

"O an bıçağın yumuşacık tereyağına saplanması gibi aletimi içine daldırırım ve onu neredeyse dini bir şevkle becermeye başlarım. Bazen onu üstüme çıkarır, bazen de eski usul kucına şaplaqlar atarım. İçine girdiğim anda bedeni tamamen rahatlar, refleks olarak titremeye ve kasılmaya başlar ve aletimi boydan boya sarıp sarmalar. O kadın elbette daha önce de boşalmıştı, ama asla bu şekilde değil. Bu, katıksız bir ekstazi etkisi yaratmıştı onda. Tıpkı eski Yunanlıların tanımladığı gibi: *insanoğlunun sınırlarını aşması*. İkimiz için de..."

Uzun, derin bir nefes alıp verdim ve oturduğum koltukta pozisyon değiştirdim. Lanet olsun, gerçekten azmıştım. Birkaç kez nefes alıp verdim. Titriyordum. Kendimi toparlamak için bir süre öylece bekledim.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmalıyım. Burada tarif ettiğim şey *ideal* olan. O ruha sahip olabilmek. Bazen zamanlama düzgün bir şekilde ilerliyor. Bazen de bu gerçekleşmiyor. Özellikle bir kadını keşfetmeye çalışırken bilmediğim bir sebepten ötürü kendini bana açamıyorsa, onun içine girmeden bir yük treni gibi gelebiliyor. Bu durumdan şikâyetçi değilim, inan bana, güzel bir kadını boşaldıktan *hemen sonra* becermek de inanılmaz bir ayrıcalık, buna şüphe yok. Ama o doruk noktası, o zirve, ulaşmak istediğim o mükemmeliyet, kutsal kâse, bir kadını daima uyuşturucudan kafayı bulma noktasına getirip onu altüst ederek zevkten çıldırır."

Koltukta yeniden kıpırdandım. Birisi bu başvuru formunu mastürbasyonla sonlandırmadan nasıl tamamlayabilirdi ki? Aletimi kavrayıp bir zevk dalgası içimden geçip dışarı fışkırıncaya kadar *üzerine* *başladım* *Banyoya* *girdim* *key* *pat* *olonumu*

çıkardım. Kendimi küvete atıp buharlı sıcak suyun üzerimden akıp gitmesine, beni arındırıp rahatlatmasına izin verdim.

Bir kadını yatağa atmak problem değildi. Asıl problem, ona hayatının en iyi seksini yaşattıktan sonra, vücudu tüm kapasitesini kullanarak çalışmaya başladıktan sonra oluşuyordu. Bu noktada istisnasız her kadın cinsel gücünü tam kapasitede keşfetmiş olmakla, ruh eşini bulmuş olmak gibi saçma bir düşünceyi birbirine karıştırıyordu. Disney'in ömür boyu süren beyin yıkamaları sayesinde, efsanevi bir düzüşme esnasında sonsuza dek mutlu yaşayacağı beyaz atlı prensini bulduğu gibi safça bir düşünceye kapılıyordu. Daha önce üstüne basarak söylemiş olsam da, ne kadar tekrarlısam tekrarlayayım, birdenbire hayatının aşkını bulduğunu sanıyordu. *"O bunu henüz bilmiyor."* diyordu kendi kendine.

Bu yüzden de onu, o her kimse, bir kütüphane görevlisi, vergi memuru, antrenör, çocuk doktoru, makyöz ya da şarkıcı, terapist ya da avukat olabilir, incitmiş oluyordum. Eğlenceli, tatlı ya da utangaç bir kadın olması bunu değiştirmiyordu. Ciddi, seksi ya da zeki olması da... Sonuç olarak onu incitmiş oluyordum. Çünkü ben bir kadının hayatının aşkı olamayacak kadar boka batmış bir herifim. Bu gerçeği kimse değiştiremezdi. Ben bile değiştiremezdim, daha önce denemiş olmama rağmen.

Kahretsin. Başvuru formumdaki tüm bu bilgileri doğru düzgün nasıl toparlayacaktım? Duştan çıkıp belime bir havlu sardım ve bilgisayarımın başına geçtim. Bir süre ekrana bakındım ve düşüncelerimi kısa ve öz bir şekilde ifade edebilmek için kafamı toplamaya çalıştım.

"Kadınlarla yatak odamın dört duvarı dışında hayatımı paylaşmaya hevesli olmadığımı onlara defalarca söylemiş olsam da her seferinde inciniyorlardı. Ya söylediklerimin doğruluğuna inanmıyorlar ya da beni değiştirebileceklerine inanıyorlardı. Ki değiştiremediler."

İç geçirdim.

"Kimseyi incitme niyetinde değilim." Doğruyu söylüyordum. "Tek isteğim bir kadına daha önce yaşayamadığı bu tecrübeyi yaşatmak. Bu da bana haz veren bir şey. Onun tadına bakıp onu becerip gerçek zevkin ne olduğunu ona gösterdikten sonra onunla yatağa uzanıp sohbet etmek, birlikte gülmek de isteyebilirim. İster inan ister inanma ama bu işin sonu bir kuru dolu-su kalpli çikolata ve alışveriş için Ikea'da bir hafta sonu gezisine

varmadığı sürece sohbet etmekten ve nadiren gülmekten ben de keyif alıyorum. Belki onunla duşa girip sıcak suyun altında ona sarılmak, köpüklü ellerimi güzel ve zarif bedeninde dolaştırmak isteyebilirim. Belki onu duştan çıkarıp beyaz, yumuşak bir havluyla kurulamak ve onu yeniden becermek isteyebilirim. Belki ikinci seferde yoğun ve tutkulu bir şekilde, nefes nefese vücutlarımız kasılıp sınırlarını aşarken birlikte, aynı anda boşalırız.”

“Her şey olup bittikten sonra da ona ne kadar güzel olduğunu ve birlikte geçirdiğimiz vakitten çok keyif aldığımı söylerim. Ona elveda öpücüğü verip kibarca teşekkür eder ve sonra da onu hayatımın sonuna dek bir daha asla görmemiş olurum.”

Ellerim kısa bir süreliğine klavyenin üzerinde dolaştı.

“Bunları yaptığım için kendimi adi herifin tekiymişim gibi hissetmek istemiyorum,” İç çektim. “Çünkü bu şekilde hissetmekten yoruldum.”

Yeniden durakladım.

“Benden beklentilerimi belirtmem istendi. Fakat burada yazdığım şeyler beklentinin de ötesinde. Benimle aynı şeyleri isteyen, zeki, seksi ve cinsel birleşmeyi romantik bir peri masalından ayırt edebilme yetisine sahip kadınlar istiyorum.”

Ekranı yeniden baktım. Kendimi mi kandırıyordum acaba? Yeryüzünde böyle bir kadın sahiden var mıydı?

Yeniden yazmaya koyuldum. “Cinsellikten beklentileri benimkilerle uyuşan bir kadın bulabilirsem, tek bir kadın dahi olsa çok...” Çok ne olurum? *Memnun*. Tam da bunu yazmak üzereydim. *Çok memnun olurum*.

Tanrım, son cümleyi komple sildim. Resmen saçmalamıştım. Yani, lanet olsun, ya Tanrı kompleksine sahip bir azgın tekeydim ya da kahrolası bir Nicholas Sparks.<sup>[3]</sup> İkisi birden olamazdım elbette. Son cümlemin beynimin hangi ucube parçası tarafından üretildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sanırım bir adam benim gibi yıllarca gördüğü bir boka yaramayan terapilerle çözmeye çalıştığı darmadağın, umutsuz, karanlık düşüncelerini süzgeçten geçirmeden en derinden gelen ihtiyaçlarını ifade etmek için kullanmaya çalıştığında böyle oluyordu.

Şu gizemli kayıt asistanı benim tutarsız saçmalıklarımı okuduğunda hakkımda ne düşünecekti acaba? Birden başımı kaldırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>  
3- Romanlarında aşk, trajedi ve kader temalarını kullanan bir yazar.

dım ve düşünce, kafamda bir şimşek gibi çıktı. Kayıt asistanının teki benim başvuru formumu okuyacaktı elbette. Ve bu kayıt asistanı bir kadın olacaktı. Üstelik doksan yaşında cinsiyet değiştirme ameliyatı olmamış bir lezbiyen de değil. Bir kadının içgüdü süzgecinden geçirmeden benim gibi göt herifleri, ya da daha beteri kölelik gibi birtakım şiddet içerikli fantezileri olan ucubeleri ve diğer gizli psikopatları Kulüp'e kabul etmezlerdi. Değil mi?

Otuz iki dişimi birden göstererek sııttım ve parmaklarımı yeniden klavyenin üzerine koydum.

"Bu mesaj ise sana, Benim Güzel Kayıt Asistanım." Dudaklarımı ısırdım. "Benim fazlasıyla dürüst düşüncelerimi; gizli, derinlerde kalmış sırlarımı öğrenmekten zevk aldın mı? Ben yazarken aldım. Bunları daha önce kimseye anlatmamıştım, kendime bile. Bunları tüm çıplaklığıyla bir araya getirip yazarak sana itiraf etmek, dolayısıyla kendime de itiraf etmek benim açımdan oldukça aydınlatıcı bir deneyim oldu. Aslına bakarsan, sana bunları anlatırken fazlasıyla tahrik olduğumu da söylemeliyim. Hatta o kadar tahrik oldum ki kısa bir mastürbasyon molası vermek zorunda kaldım."

Yeniden gülümsedim. Puştun teki olduğuma şüphe yoktu.

"Şimdi söyle bakalım, Benim Güzel Kayıt Asistanım. Hayatın boyunca sana çiçekler ve çikolatalar, misyoner pozisyonunda sıkıcı bir seks ile sonlanacak mum ışığında romantik bir akşam yemeği, ardından tatlı bir iyi geceler öpücüğü, ertesi sabah birlikte kullanacağınız çiçekli koltuğu almak için Ikea'ya düzenlenen hafta sonu gezisini arzuladığını düşündürten Disney rüyasıyla beyninin yıkandığı gerçeğini göz önünde bulunduracak olursak, şu an külotunun nasıl da sıılsıklam olduğuna şaşırmadın mı? Ve hayatın boyunca neyi istemen gerektiği konusunda koşullandırılmış olmana rağmen, yine de orada oturmuş benim sıcak, ıslak dilimin o minik bal bademini emdiğini hayal ediyor, elektrik çarpmış gibi titreyerek boşalınca kadar seni öpmemi ve yalamamı istiyorsun, değil mi Benim Güzel Kayıt Asistanım? Sen eşsiz bir yapbozsun, Benim Güzel Kayıt Asistanım, ever öylesin. Kilidinin açılmasını bekleyen nadir bir hazinesin. Ama bil bakalım ne oldu? Sözlerim kilidini çoktan açmaya başladı bile, bir gün gelip onu kendim açacak olmama rağmen."

"Peki, şimdi içinde bir yerlerde su üstüne çıkmaya başlayan karanlık durgunluğun hakkını ne yapmayı düşünüyorsun Benim

Güzel Kayıt Asistanım? Onları görmezden mi geleceksin? Yoksa serbest bırakıp zihninin bedeninin zincirlerinden kurtulmasına izin mi vereceksin? Belki de bu fırsatı değerlendirirsin, benim yaptığım gibi, kendine dokunup en derinlerdeki arzularını düşünmeye başlarsın, seni gerçekten neyin azdirdığını. Neyin azdirması *gerektiğini* değil. Dokun kendine, Benim Güzel Kayıt Asistanım. Ve içindeki en derin, en karanlık yerdeki arzulara ulaş, asla keşfetmeyi göze alamadığın yerdeki arzular. Ve istekleriyle arzuların hakkındaki kaba ve acımasız gerçeğe kucak aç. Tüm hayatın boyunca, Sevgililer Günü saçmalığına inanmak için koşullandırıldın, öyle değil mi? Ama asıl istediğin bu değil. Gerçeği kendine ve bana itiraf et. Hayatında ilk defa kudurmuş bir maymun gibi ulumak uğruna bütün o Sevgililer Günü saçmalığının kucana tekmeyle basardın, değil mi?"

Sırıtmaktan ağzım kulaklarıma varmıştı. Dallas, Des Moines ya da Bombay'daki küçük, havasız bir bölmede oturan, yorgunluktan gözlerinin altı morarmış orta yaşlarda bir kadının fal taşı gibi açılmış gözler ve nabız gibi atmakta olan bir klitorisle yazdıklarını okuduğunu hayal ediyordum.

"Ne düşündüğünü biliyorum. *Kendini beğenmiş piç! Göt herif! Kendini bir bok sanan ukala!* Haklısın tatlım, saydırdıklarının hepsi doğru. Ama ne var biliyor musun, göt herifin teki olsam da olmasam da, eğer seni güzel ve yavaşça yalamak için yanında olsaydım, dilim tam o bal bademinin üzerinde, sana daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı muameleyi yapardım ve yemin ederim ki bana kendini bırakıp zevkten dört köşe olmanı sağlamak dört dakikamı dahi almazdı." Kendi kendime gülümsedim.

"Evet, Benim Güzel Kayıt Asistanım. Eğer sana bedeninin nasıl kutsal bir amaçla tasarlandığını öğretmek için yanında olsaydım, değişmez gerçeği öyle ya da böyle kabul edecektin: istediğin kadar benim lanet olası-aşağılık-ukala-piç herifin teki olduğumu düşünsen de, aynı zamanda senin hayallerinin erkeği olduğum gerçeğini."

## BÖLÜM 2

### Sarah

Afallamış durumdayım. Yani, ağzım bir karış açık, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi. Üç aylık eğitimden geçip tüm işi ele aldıktan sonra bunun bana gelen *ilk* başvuru formu olduğuna inanamıyorum.

Ne biçim bir götlük bu böyle? Bu nasıl Tanrı'nın cezası, emsalsizlik derecesinde bencil, kendini beğenmiş, megaloman bir piç? Ağlasam mı, gülsem mi yoksa bağırıp çağırsam mı bilemez hâldeydim. Duygusal açıdan gelişmemiş amip kulıklı acınası zavallı. Hezeyanlı narsist herif. Ve belki biraz da ürkütücü. Maymun gibi uluyuncaya kadar "bal bademimi" mi emmek istiyormuş? Ona kendimi bırakıp zevkten dört köşe olmamı sağlamak dört dakikasını dahi almazmış? Bu da neyin nesi böyle? Kim bu şekilde konuşur ki? Kim bu şekilde *düşünür*? Ucubenin teki.

Ah, en güzel kısmı da bana hayatımın en iyi orgasmını yaşatacakmış. İşte buna gülerim, durumumu da göz önünde bulunduracak olursak. Bana hayatımın en iyi orgasmını yaşatmadan önce herhangi bir orgasm yaşatabilmesi gerek. Bu gerçeği bilseydi eminim ki çok olurdu, ah, hatta içi bile gıcıklandırırdı!

Belki de orgasm taklidi yapan kadın o kadar da şeytanın vücut bulmuş hâli değildir. Belki de yalnızca adam ne yaparsa yap-sın boşalamayacağını biliyordur. Aşâğılık herif bunu hiç aklından geçirdi mi acaba? Belki de kadın sonucun yine aynı olacağını, koca bir hiç yani, sezdiğinde uğraşma gereği bile duymamıştır? Kadını ikinci seferde doyuma ulaştırdığını *söylüyor*, fakat bundan nasıl emin olabilir ki? İkinci bir orgasm taklidi yapmış olamaz mı? Belki de kadın orgasm olabilme yetisine sahip değildir? Benim gibi.

Fakat madem bu kadar pislik, o hâlde neden bacak aramda-ki zonklamayı geçirmek için sandalyemde kıvranıp duruyordum? Lanet olsun, her ne kadar beynim bu adamın yazdıklarından, özellikle de bana yazdığı mesajdan, iğrenmek için özel bir çaba sarf etse de bedenim Yunan ateşi gibi yanıyordu. Vay canına, küçük öğrenci evimin küçük odasında oturmuş bilgisayarına bakarken, elimi pijamamdan içeri sokup kendime dokunmak istiyordum. Daha önce hiç bu *dürtüye* sahip olmamıştım.

Kendime hâkim olmam gerekiyordu.

Gözlerimi kapatıp kendimi toparlamaya çalıştığımda düşünebildiğim tek şey ise onun şu an zonklayan bacak aramda dolaşan sıcak, ıslak ve kıvrak diliydi. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum.

Ne tür bir şey kaçmıştı içime? Seks bağımlısı, erkek delisinin teki değildim. Yani, bakire de değildim tabii ki. Bekâretimi lisenin ilk yılında çekici olduğunu düşündüğüm, sonradan askıntının teki olduğu ortaya çıkan bir çocuğa vermiştim. Sonraki beş buçuk yılda iki tane uzun dönem diyebileceğim ve iki adet pek de unutulmaz olmayan tek gecelik ilişkim oldu. Her iki erkek arkadaşım da sonradan sıkıntıdan ölecek gibi olsam da tatlı ve sevimliydi. Tek geceliklerden biri en yakın arkadaşım Kat'ın çocuğun arkadaşıyla flört etmesi sayesinde, diğeri de altı ay önce içkinin ayarını kaçırınca "eğlenceli ve kendine güvenen Sarah'tan" "aklından ne geçiyordu Sarah'a" dönüşen hayal meyal hatırladığım bir geceyle sonlanmıştı. Bunun bir daha olmayacağına ant içmiştim.

Seks tanrıçası olmasam da, kendi payıma düşeni yapıyordum ve buna oral seks de, hemen yapan hem yaptıran olarak, dâhildi. Yani penisin gölgesini dahi görse yanakları pespembe olan bir çeşit peri masalı prensesi falan değildim. Tabii ki de hıyar herifin teki klitorisime "bal badem" dedi diye kendimden geçip bayılmayacaktım, Tanrı aşkına. Üç ay önce bu tuhaf işe girmeden "k" harfiyle başlayan kelimeyle ilgili kurulan cümlelere zaafım vardysa bile artık hepsi geçmişti.

Kendimi avutmayacağım. Ne olmuş yani vücudum orgazm olabilecek şekilde tasarlanmadıysa? Bu açmazı ya da durumu yaşayan yalnızca ben değildim. Hatta bu bir açmaz bile değildi. Bunun üzerine araştırmamı yapmıştım. Kadınların yüzde yetmiş beşi ilişki sırasında boşalanıyordu ve benim gibi yüzde on, on

beşlik kısım da hayatında pozisyon, duygusallık, dil ya da seks oynuncağı fark etmeksizin bunu hiç yaşamamıştı.

Kat'in şikâyet ettiği gibi harika bir orgazmdan sonra korkunç bir bel ağrısı yaşamamış olabilirim, ne olmuş yani? Bu kesinlikle ilişki esnasında cinsel haz duymadığımı göstermezdi. Fiziksel yakınlığı fazlasıyla hissediyordum, özellikle de adamlar duygusal bir bağım olduğunda, ya da alkol yüzünden öyle olduğunu zannettiğimde.

Üzerinde etraflıca düşündüğümde, şu Jonas Faraday denen adamın söylemeye çalıştığını tamamen anlıyordum. Çünkü onun gibi ben de partnerimi zevkten çıldırttığımda, özellikle o dayanmaya çalışırken, tahrik oluyordum. Bir erkeği boşaltmak, özellikle de o 'Hayır, bekle, daha değil' diye yalvardığında, bana kendimi inanılmaz güçlü hissettiriyordu. Yani onu çok iyi anlıyordum.

Ama onu *anlıyor* oluşum neden bu kadar tahrik olduğuma bir açıklama getirmiyordu. Ne demeye şu an kendime dokunmak için kendimi zor tutuyordum? *Asla* mastürbasyon yapmam. Ne anlamı var ki? Daha önce denedim ve her deneme kendimi yetersiz hissettirdi. Bir erkeğin bana oral seks yapması da aynı yola çıkıyordu. Yılan gibi kıvrak dilli bir adamın tüm iyi niyetiyle beni çıldırtasıya yalaması ilk başlarda güzel olabilirdi, fakat bu yalnızca boşalamayacağımı bir kez daha anladığım noktaya kadar sürüyordu. Kaçınılmaz olarak tüm olay manasız, utanç verici ve stresli bir hâl almaya başlıyordu. Adam sonuç çıkmamasına rağmen devam ettiği sürece de kırılmış, hatta öfkelenmiş, daha da kötüsü hayal kırıklığına uğramış bir durumda kalıyordu.

Bu yüzden ne zaman seks "İzin ver seni boşaltayım, bebeğim." klişesine doğru yola çıkmaya başlasa derhal orgazm taklidi için kendimi hazırlıyordum ki karşımda hayal kırıklığına uğramış bir erkek bakışlarını yere dikmişken kendimi koca bir fiyasko gibi hissetmeyeyim. Yüzde onluk dilime girmiş olmam onun suçu değildi, benim de.

Demeye çalıştığım şey herifin teki bir kadının "bal bade-minden" ya da onun aklını başından almaktan ya da onu bir "yük treni" gibi boşaltmaktan bahsettiğinde bundan hoşlanacak ya da rahatsız olacak türden bir kız değildim. O hâlde ne demeye bu adamın başvurusu beni bu kadar çok tahrik etmişti? Bu ilk defa oluyordu. Bu işteki üç aylık tecrübemde elden geçirdiğim

yirmi kadar başvurudan sonra değişik bir şeyle karşılaşmayacağımı umuyordum. Okuduğum hiçbir başvuru formu bacak aramın alev almasına sebep olmamıştı, içlerinden biraz olsun tatlı ya da seksi bulduklarım bile.

Başvuranlar genellikle şu yalnız dünyada hayatının aşkını arayan ve bunu Kulüp'te bulacağını zanneden sıradan ve zengin adamlardan oluşuyordu. Buna sözüm yok. Yani, eğer garip bir cinsel fanteziniz varsa ayak fetişizmi, kadın iç çamaşırı giymek ya da tavşan kostümü giyip kırbaçlanmak gibi, sizi bu şekilde kabul edecek, hatra bu tuhafılıklardan keyif alacak bir kadın ya da erkek bulmak zor olabilir.

Benim bakış açımdan ise bu erkeklerden çoğu tam bir iflah olmaz romantikti. Bazen onların içten itiraflarını, özelemlerini ve arzularını okuduğumda çok tatlı olduklarını düşünüyordum. Ama asla "Ah, beni seç Bay Tavşan Kostümlü Yakışıklı." şeklinde düşünmedim. Hayatta olmaz.

İflah olmaz romantiklerin yanı sıra bir diğer vaka da dünya-yı dolaşan iş adamları, ünlüler ve profesyonel atletlerden oluştu. Bunlar dünyanın öbür ucuna da gitseler kendilerine eşlik edecek uyumlu bir aşk arayışındalardı. Bunlara da diyecek sözüm yoktu. Bu güruhtaki erkeklerden bazıları inanılmaz çekiciydi aslında, birtakım tuhafılıkları da yoktu. Hatta bazıları fazlasıyla seksiydi. Ama bunlardan en ateşli iş adamları ya da atletler bile bende parmaklarımı külotumdan içeri kaydırma isteği uyandırmadı. O hâlde neden şimdi oluyordu bu?

Üçüncü gruptaki başvuru sahiplerine ise "kaçık" gözüy-le bakıyordum. Başvuru formlarını okuduğumda yalnız tahrik olmamakla kalmıyor, aynı zamanda kendimi çamaşır suyuyla yıkayasım geliyordu. İstisnasız hepsi bir yıllık üyelik alıyordu ki kokuşmuş fantezilerini gerçekleştirecek birilerini ararken bir yandan da zamanla yarışma derdi olmasın. Bu adamlar iflah olmaz romantikler gibi hayatının aşkını arayış içinde ya da çılgın seyahat programına rağmen aşk peşinde koşan iş adamları ve profesyonel atletler gibi değillerdi. Kısacası aradıkları şey aşk değildi. Aksi hâlde bir yıllık üyeliğe o kadar parayı verecek kadar kaçık olmazlardı.

Aklı başında olan hangi insan, eğer aradığı şey aşksa bunu belki de birkaç ay içinde bulabilme *ihtimalleri* varken gidip de bir yıllık üyelik aldı ki? Kaçıklar hakkında en nefret ettiğim şey

de buydu işte, ilgi odaklarının yalnızca kendi zevkleri ve sapkınlıkları oluşu. Hepsi de devasa penislerini saplayacak bir sonraki isimsiz ve suretsiz cinsel karşılaşmalarının peşinden koşan, azgın damarlarında sevgi ve romantizmin zerresi bulunmayan kontrol-den çıkmış hayvanlardı.

Bu kaçıkların başvuru formlarındaki cinsel fantezilerini ve karşı taraftan beklentilerini okumak arabayla korkunç bir trafik kazasının yanında geçip gitmek gibiydi. Berbat. Şok edici. Mide bulandırıcı. Ama başını çevirip diğer yöne bakamıyordun. Bu tipler genellikle bir kadını bağlayıp onun şeflisine(?) çelik top-lar sokmak istiyor veya kadını Üç Ayı masalındaki küçük kız gibi giydirip ona yulaf lapasıyla akıl almaz şeyler yapmanın peşinde oluyordu. Sonuncusunu okuduğumda az daha işi bırakıyordum.

Şimdiye kadar en az hazzettiğim kaçık ise karısı ve dört çocuğundan gizli eşcinsel bir yaşam sürmek isteyen adamdı. Kendisi yaptığı kampanyada eşcinsel haklarına şiddetle karşı çıkan bir politikacıydı. Kararımı Kulüp'e kabul edilmemesinden yana kullandım fakat tavsiyem göz ardı edildi. Sinirlerimi tepeme çıkaran şey gizli bir eşcinsel yaşam sürmek istemesi değildi. Kulüp'e katılanların yarısının birilerini aldattığını fark edeli çok olmuştu. Beni deli eden şey onun iğrenç, tahammül edilemez ikiyüzlülüğü ve kendini ahlak bekçisi ilan etmiş oluşuydu. Sadece bu adam yüzünden daha fazla dayanamayıp istifa etme noktasına gelmiş-tim. Fakar sonradan biraz yatıştırm ve pire için yorgan yakmama-ya karar verdim.

Başvuruların yüzde yirmisinin mide bulandırıcı olduğu doğrudu. Ama geriye kalan yüzde sekseni iç gıcıklayıcıydı ya da oldukça ilginç veya eğlenceli, hatta sevimliydi. İyi bir ücret alıyordum ve çalışma saatleri de esnekti. Tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda paraya, aynı zamanda derslere katılıp sınav-lara çalışmaya ihtiyacı olan birinci sınıf bir hukuk öğrencisi için uygun bir yarı zamanlı işti. Eğer istifa edersem her şekilde başka bir iş bulmam gerekecekti. Okul masrafları ve harçlar için ödenecek borç gırtlığıma kadar gelmişti ve mezun olunca çalışacağım hukuk bürosunun beni yüklü bir maaş çekiyle karşılayacak hâli yoktu.

Her neyse, yine de en ilgi çekici başvurular bile beni başvuru sahibiyle çılgıncasına seviştiğimi hayal etmeme yetmemişti. Ama işte buradayım. Tılsimli bir megalomaniye başvurusunu okuduk-

Lauren ROWE

tan sonra tam da bu dediğimi yapıyorum. Bu da ne demek oluyordu şimdi?

*Jonas Faraday.*

Kimdi bu adam? Kulüp'ün dürüstlük üzerine tüm uyarı ve taleplerine rağmen çoğu başvuru sahibinin yalan söylediği şeyler vardı. Benim gibi hukuk öğrencileri de bu yalanları tespit etmek için Kulüp tarafından işe alınıyordu. Bazıları yaşını küçük gösteriyor, bazıları evli olduğu hâlde bekâr olduğunu söylüyor ya da kendisini "son derece fit ve 80 kilo" olarak tanımlıyordu ki genelde fotoğrafları gerçeği haykırır nitelikteydi.

Pekâlâ, bakalım Jonas Faraday kendisinin bir tür büyücü gibi sihirli değneğiyle istediği kadını elde edebilmesi ve onlara namnlunun ucundaki ördeği vurmak kadar kolay bir şekilde hayatının orgazmını yaşatabilmesi dışında ne yalanlar söylemişti? Hadi ama, hiçbir erkek istediği her kadını elde edemez. Ne kadar zengin veya yakışıklı olursa olsun. Ve ikinci kısım içinse bunun imkânsız olduğunun canlı kanıtı benim. Peki, başka ne konuda yalan söylüyordu?

Görelim bakalım.

Başvuru formunun ekindeki ilk fotoğrafa tıkladım. Bunun alev alev yanmakta olan bacak arama koca bir buz kütlesi düşüreceğinden emindim.

*Aman. Tanrım.*

Şu ana kadar gördüğüm en seçkin genlere sahip insan türünün özenle dikilmiş takım elbiseli fotoğrafına bakıyordum. Hay anasını. Gözleri. Dudakları. Çenesi. Dudaklarından bahsetmiş miydim? Ah, o zaman yeniden söyleyeyim. *Dudakları*. Vay canına, onları öpmek için her şeyimi verirdim. Parmaklarımı bu dudakların üzerinde gezdirmek istiyordum. Hatta onları yalamak... Lanet olsun.

Fotoğraf profesyonel çekimdi. Çözünürlüğün yüksekliğine ve ışıklandırmaya bakarak bunu söyleyebilirdim. Bu adam her kimse, modellik yaptığı kesindi. İç çektim. Pekâlâ, aslında rahatladım. "Bal bademimi" yalamak ve aklımı başımdan almak isteyen adamın böyle biri olduğunu önceden bilseydim felç geçirebilirdim.

Kahretsin. Eğer fotoğraftaki modellik yapan adam olduğu iddiasını ileri süren bu Jonas Faraday ona biraz olsun benzeseydi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kadınlardan oluşan kitleleri peşinden sürükleyebilirdi. Demek istediğim, böyle bir adam beni canı ne zaman isterse o zaman yatağa atabilirdi. Narsist gör herifin teki olduğundan haberimin olmadığını varsayıyordum elbette. Fakat bu çok düşük bir ihtimaldi çünkü onun fotoğraftaki adam olmasına imkân yoktu. Küçük bir ihtimal dahi olamazdı. Olta attığı çok açıktı. Sanki hiç kimse olduğunu iddia ettiği Yunan tanrısıyla gerçekte olduğu Yüzüklerin Efendisi'ndeki elf arasındaki ayrımı fark edemeyecekmiş gibi kendini mükemmel göstermeye çalışıyordu.

Bir sonraki fotoğrafa tıkladım ve bu sefer gerçek anlamda baygınlık geçiriyordum.

"Vay canına." diyebildim sadece.

Piç herif banyo aynasında kendi fotoğrafını çekmişti. Takındığı ukala sırtış dışında üzerinde hiçbir şey yoktu. Ah Tanrım, kalçası kas kıvrımlarıyla dolu ve karnı kusursuzca yontulmuş bir kaya kütlesi gibi sert görünüyordu. Meme uçları küçük, mükemmel daireler çizmişti. Kollarının ön kısmında aşağıya doğru inen yazı şeklinde dövmeleleri vardı. Okuyamasam da içlerine gömülmüş gibiydim sanki. Parmaklarımı dövmelelerin üstünde gezdirdim.

Birden bu Adonis<sup>[4]</sup> görünümlü adamın çıplak bedenini benimkine bastırıldığını hayal ettim ve beynimdeki kan komple bacak arama hücum etti. Neler oluyordu bana? Çiftleşme dönemindeki kedilerden farkım kalmamıştı. Kendimi tanıyamaz olmuşum ve bu yüzden kendime sağlam bir tokat yapıştırmak istiyordum. Neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyordum. Benimle flört eden bu Yunan tanrısına benzeyen adam değildi elbette, fotoğrafları Avrupa'daki bir prezervatif reklamından çalan sıradan görünüşlü bir adamdı.

Üçüncü fotoğrafa tıkladım. Kendini çektiği başka bir fotoğraf daha. Bu seferki başvuru formunda istenildiği gibi vesikalıktı. Ciddi bir yüz ifadesi vardı. Bakışları çok duygusuzdu. Yoğun. Bakanı miknatis gibi kendine çekiyordu. Özgüveni tamdı. Gözlerimi alamadığım bir yüzü vardı. Kelimenin tam anlamıyla büyüleyiciydi. Yani o değil, model olan adam elbette. Sandalyeye mihlanmışım gibi çakılıp kaldım. Bu dünyadan çekip gitmeden önce böyle bir adamla seks yapmayı gerçekten isterdim. Böyle bir şeyin bana dokunduğunu, beni öptüğünü, benimle sevdiği-  
4- Yunan mitolojisinde aşk ve güzellik tanrısı Afrodit'in aşık olduğu ölümlü.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

ni hissetmek ve tüm bunları Jonas Faraday denen adamın iddia ettiği kadar profesyonelce yaptığını görmek isterdim.

Gözlerimi kapadım.

Belki de başvuru formunu okuduğumda beni bu kadar çok rahatsız edip içimde böylesine bir istek uyandıran şey de buydu, bir kere de olsa ne yaptığını bilen bir adamla sevişmeyi umutsuzca arzuladığımı fark etmiş olmak.

Birlikte olduğum erkekler gerçekten tatlı ve iyi niyetliydi ama biraz... Nasıl desem... Mekanik? Sakar? Tecrübesiz? Belki de üstünden çok uzun zaman geçtiği için hatırlayamıyordum. Altı aydır seks yapmamıştım. Ve bu sarhoş kafayla doğru düzgün bile hatırlamadığım tek gecelik ilişkinin üzerinden geçen zaman dilimiydi. Ama Jonas Faraday'ın cümlelerini okumak ve şu anda bu modelin fotoğraflarına bakıyor olmak... Düşünmeden edemiyordum, ya seks konusunda bu kadar marifetli ve böyle görünen bir erkekle birlikte olsaydım? İşte o zaman kendi kutsal kâsemi elde etmiş olurum.

İç çektim.

İyice konunun dışına çıkmıştım. Yapılması gereken işlerim vardı. Bay Mükemmel'in fotoğraflarını kapatmak için kendimi zorladım. Pekâlâ, bu kadar saçmalık yeter. Çalışma zamanı.

Fotoğrafların netten çalıntı olup olmadığını anlamak için üçünü de Google'ye yükledim. Genellikle çalışmama buradan başlamam. Ama fotoğrafların aslını görmek için sabırsızlanıyordum. "Ara" tuşuna bastıktan sonra mutfağa gidip kendime bir kadeh şarap doldurdum ve müzik açtım. Tezgâhın önünde biraz oyalanıp şarabımdan bir yudum alırken Sarah Bareilles'in mutluluk hormonu salgılatan şarkılarından birini dinlemeye koyuldum. Dikkatimi bedenimden gitmek bilmeyen karıncalanmadan başka yere vermeye çalışıyordum.

Başımı iki yana sallayıp şaraptan koca bir yudum aldım. Ardından bir tane daha. Bir seks kulübüne bir yıllık üyelik satın alan kaçık herifin tekinden bu kadar tahrik olduğuma inanamıyordum. Adam kimseyle duygusal bir bağ kurmak istemediğini açıkça dile getiriyordu. O hâlde vücudum neden bu tepkiyi veriyordu? İnsanı mest eden o üç fotoğrafı görmeden önce bile tam da onun tahmin ettiği gibi fiziksel olarak etkilenmişim. Tezgâha yaslanıp yetsiz bir fotoğrafı Aradım <https://www.faraday.org> deni, göz-

leri... İsrarcı bir zonklama vajinama baskı yapıp duruyordu. Göz ardı edemediğim bir zonklama.

Kahretsin, buna karşı koyamıyordum.

Şarabımdan büyük bir yudum daha aldım ve elimi külotumdan içeri kaydırmaya başladım. Her ne olacaksa olsun. Parmaklarım hedefe ulaştığında gözlerimi kapatıp kısık bir inilti çıkardım. Hayatımda hiç bu kadar ıslanmamıştım. Eğer o burada olsaydı, tarif ettiği üzere sıcak bir bıçağın yumuşak tereyağına saplanması gibi içime girebilirdi, hem de başka hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan.

Bilgisayarımdan çıkan uyarı sesiyle gözlerim kocaman açıldı. Sonuçlar belli olmuştu. Elimi külotumdan çıkarıp bilgisayara koştum. "Eşleştirme başarısız." Ne? Şüphesiz ki eğer bu adam fotoğrafları bir porno sitesinden, birinin Facebook profilinden ya da deri pantolonuyla reklama çıkan motosikletçiden aldıysa lanet eşleştirmenin olması gerekiyordu. Nasıl olmuştu da fotoğraflar internete sızmamıştı? O hâlde nereden bulmuştu bu fotoğrafları? Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atıyordu. Bu şekilde gözükmesinin imkânı yoktu, öyle değil mi? Hayır, beş para etmez cümleleriyle beni etkilemeyi başarıp sonra da lanet bir Yunan tanrısına benzemesine imkân yoktu.

Pekâlâ, her zaman yaptığım gibi baştan başlıyorum. Kulüp'ün sıkı kurallarına rağmen sahte isim kullandığını bildiğim hâlde Google'ye Jonas Faraday yazdım. Arama sonucunda Seattle'da yaşayan bir Jonas Faraday adına sayısız link çıkmasına oldukça şaşırdığımı söylemeliyim. Şubelerinin Los Angeles ve New York'ta bulunduğu Faraday&Sons isimli limitet şirketin en üstte bulunan internet sitesi linkine tıkladım. Ve işte anasayfada *Jonas Faraday*. Adonis'in vücut bulmuş hâli. Şu ana kadar gördüğüm en güzel yaratık. Daha koyu saçlı ve hoş görünümlü başka bir adamın yanında duruyordu. Birbirlerine oldukça benziyorlardı ve ikisi de sade ve kaliteli takım elbiselerinin içindeydi. Fotoğrafın altında "Faraday kardeşler şirketin kurucusu rahmetli babaları Joseph Faraday'ın mirasını devam ettiriyor" yazıyordu.

Gerçekten de olmuş. Aman Tanrım.

Fotoğrafı dikkatle incelemeye koyuldum. Erkek kardeşi olan öteki adam, kendine özgü neşesiyle oldukça mutlu görünüyordu. Jonas'ın fotoğrafı PDF formatında indirilebilir. <https://frankely.org> makarasında kalmış gibi bir hâli vardı. Bakışları çok yoğun ve deliciydi.

Lauren ROWE

Yüzümde zoraki bir gülümseme belirdi. Fotoğrafı çeken her kimse bir kadın olmalıydı. Bu da "tek hamlede yutacakmış gibi" bakmasını açıklıyordu. Bahse girerim çekimin ardından Jonas kadını eve atıp onun "sınırlarını aşmasını" sağlamıştı.

Sinir bozucu bir kıskançlık hissettirdi.

Adaleli vücudu gözlerimin önüne gelip duruyordu. Karın kasları. Gözleri. Heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen zarif dövme kolları. Dudakları. O dudakların benimle sevişirken kulağıma "Sarah" diye fısıldadığını hayal ettim. Ah, kimi kandırıyordum ki? Kendisinin de açıkça belirttiği üzere benimle sevişmek yerine beni "becermeyi" tercih edeceği kesindi. Dudaklarının bacaklarımın arasından bana gülümsediğini hayal etmek bile tüylerimin diken diken olmasına yetmişti. Şaraptan koca bir yudum daha aldım. Aklımı kaybetmek üzereydim sanırım. Yakın zamanda beyin nakli gerçekleştirip bunu hatırlamıyor olabilir miydim? Çünkü bu tarz düşünceler hiç de normal değildi. En azından benim için. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.

Başvuru formuna iliştiirdiği kendi çekimi olan fotoğrafını yeniden açtım ve insanın içine işleyen bakışlarıyla göz göze geldim. Bu fotoğrafta, takım elbiseli olanın aksine, gözlerinde hüznü vardı. Yalnızlık olabilir miydi? Ya da bıkkınlık? Her ne idiyse karşı koyamayacağım bir şeydi. Bu fotoğrafında takım elbiseli olandan tamamen farklı görünüyordu. Sade ve kırılğan. Bu kederli surata baktıkça daha iyi anladım ki benim altın vuruşum bu olmalıydı. Kendimden geçinceye dek ona dokunmak ve onu öpmek istiyordum. Fotoğrafına bakmak adeta uyuşturucu etkisi yaratıyordu. Sadece külotumun içinde değil, kalbimde de bir ağrıya sebep oluyordu.

Rahatsız edici, neredeyse tehditkâr bir farkındalık hissi tüm bedenimi sarıp sarmaladı. İçeride bir yerde sır gibi gizlenen gerçeği biliyordum. Birine kendimi tamamen bırakmanın nasıl bir duygu olduğunu yaşamaya ihtiyacım vardı. Bir kereliğine de olsa zihnimin bedenimden ayrılmasıyla gelen rahatlamayı tecrübe etmek istiyordum. Jonas'ın tarif ettiği diğer kadınlar gibi zevkten titremek, sarsılmak, inlemek ve çılglık çılgılgan orgazm olmak istiyordum. Neredeyse acıya dönüşen o hazzı tatmak istiyordum. Ever, "İstiyordum ki kuduğum bir anıyı bir anı gibi ulumak istiyordum. Ve içimden bir ses yeryüzündeki en ukala ve kendi

ni bir bok sanan, yine de gördüğüm en çekici görünümüne ve en hüznünlü, büyüleyici gözlere sahip bu adamın bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu söylüyordu. Tüm çaresizliğimle o olmasını diliyordum.

Fakat neden burada oturmuş onu hayal etmekle vaktimi harcıyordum ki? Adam Kulüp'e *bir yıllığına* başvuran kaçıklar-dan biriydi ve ben onun kahrolası kayıt asistanıyım. Bu işe maymun gibi ulumaktan daha çok ihtiyacım vardı.

Lanet olsun.

Benden kendime dokunmamı ve beni en çok neyin tahrik ettiğini düşünmemi istedi. Pekâlâ, iş sahibi olsam da olmasam da bunu yapmaktan bir zarar gelmezdi. Bıkkınlıkla soludum. Tezgâhın şarap şişesini kapıp öfkeyle yatak odama giderek arkamdan kapıyı çarptım. Eğer ona gerçek hayatta sahip olamıyorsa müziği açıp, gözlerimi kapatıp bunu gerçekleştirdiğim bir dünyanın hayalini kurardım ben de.

## BÖLÜM 3

### *Jonas*

Güne öğleden önceki tüm vaktim zapt edilmiş olarak başladım. Yönetim Kurulu'yla bir konferans salonuna tıkılmış hâlde Los Angeles'te bulunan kardeşim Josh ile New York'taki amcamı ve beraberindeki yönetim kurullarını dinlemeye çalışıyordum. "Yeni alımlardan henüz kâr aşamasına geçemedik." "Evet, ama asıl sorun bu böyle mi devam edecek?" "Birileri şunu hesap çizelgesine aktarabilir mi?" Falan filan, falan filan.

Bir gece önce Kulüp'e başvuru formunu yolladığımdan beri bir boka odaklanamıyordum. Aynı gece marketteki kasiyer kız bana çıkışta ne yapacağımı sorduğunda bile poşetlerimi kaptıgım gibi meşgul olduğumu söyleyip marketten çıktım. Üstelik kızın piercingleri de vardı. Bu da demek oluyordu ki babasıyla sorunlar yaşıyordu. Ama bununla uğraşacak durumda değildim.

Başvuru formunu gönderdikten birkaç dakika içinde formun kayıt asistanına ulaştığına ve en kısa sürede değerlendirmeye alınacağına dair otomatik bir e-posta almıştım. "Değerlendirme süreci en az iki hafta olup bilgileriniz üst düzey gizlilikle korunmaktadır." yazıyordu. "Anlayışınız için teşekkür ederiz."

İşlerin bu kadar uzun süreceğini öğrendiğimde öfkeden deliye dönmüştüm. Hawai'deki otellerde lobiye girdiğiniz anda elinize kokteyl tutuşturulması gibi Kulüp'ten de sıcak bir karşılama bekliyordum. İki hafta sürecek ne olabilirdi? Her bir soruya tüm dürüstlüğümlle ve talimatlara uyararak cevap vermiştim. Seri katil ya da esrarkeş falan değildim. Ve Tanrı biliyor ki tüm ödeme ücretini peşin olarak vermiştim. Bu durumda lanet değerlendirme süreci ne demeye iki hafta sürüyordu? Sürecin biraz daha hızlanacağını umarak e-posta hesabımı kontrol etmeden duramıyordum.

Nihayet ofisimde yalnız kalabildiğimde kapımı kapatıp sonuçlandıran BDF Kulüp Arşivi'ne <https://yaniden.org/postalarima>

baktım. Kalbim duracak gibi oldu. Gelen kutuma saat 02.12'de gönderilmiş bir e-posta düşmüştü. Dün gece uyuduktan yaklaşık bir saat sonra. Sabahtan beri konferans salonuna hapsolmuş hâlde telefon görüşmeleri ve projelerle uğraşırken bu postanın gelen kutumda beklemekte olduğunu düşündükçe nefesim daralıyordu.

Gönderenin ismi kısmında Güzel Kayıt Asistanın yazıyordu. Lanet olsun. Üstüne tıkladığımda ise e-posta adresi olarak guzel\_kayit\_asistanin@gmail.com vardı. Tanrım. Nabzım hızlanmış, ağzım kurumuştu. E-postayı açtım.

"Benim Fazlasıyla Dürüst Bay Faraday'ım,

"Bu e-posta Kulüp'ün resmi bir bildirimi değildir. Aslına bakarsan Kulüp'ten herhangi birinin bu yaptığımdan haberi olursa ağzımdan daha "bal badem", "yaprakları düşen bir çiçek", "sıcak bıçağın yumuşak tereyağına saplanması gibi içime girmek" ya da favorim olan "lanet olası-aşağılık-ukala-piç herifin teki" kelimelerini kullanamadan işimden olurum. Bir sonraki ev kiramı ödememe mani olmamak adına, bu küçük sırrın aramızda kalacağını umuyorum. Gracias.<sup>[5]</sup>"

"Odamda bir ileri bir geri dolaşırken sana bu e-postayı yollamak için cesaretimi toplayıp, ardından vazgeçmek için kendimi ikna etmeye çalışıp, çünkü açıkça görülüyor ki bu korkunç bir fikir, ardından yazdıklarını baştan sona defalarca okumamak için kendimi zor tutup, ki başaramadım, ardından bu e-postayı yollamaya karar verdiğimde ne yazacağımı bulmak, ki bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum, bir hayli zamanımı aldı. Ve işte hatırı sayılır ölçüde Charles Shaw<sup>[6]</sup> içmenin verdiği cesaretle, ya da aptallıkla mı demeliydim, bunu yazıp gönder tuşuna bastıktan sonra karşındayım."

"Sahip olduğum en iyi ödeme yapan işi tehlikeye atacak kadar neyin bu derece önemli olduğunu sonunda çözdim. Senin en değer verdiğin şey bu, Bay Faraday: gerçek. Bana kibarca kendi gerçeklerini gösterdin, öyle değil mi? Şimdi sıra benimkilerde."

"Fakat gerçek, tıpkı bir ahtapot gibi bir kolunu yakalamaya çalıştığında diğeri elinden kurtuluyor. O yüzden en kolay kısımdan başlayalım. Senin en çok hoşuna gideceğini düşündüğüm kısımlar."

5- İspanyolca teşekkürler

6- Oldukça ucuz PDF Kırıp Arşiv Sitesi <http://söhranbey.org> şarap markası

"Evet, Bay Faraday. Tahminin doğru çıktı. Ben bir kadınıym. Ve sen çok zeki bir adamsın. Ama bunu zaten biliyordun, öyle değil mi?"

"Evet, Bay Faraday. Yine tahminin üzerine başvuru formunu okumaktan fazlasıyla keyif aldım, özellikle de bana yazdığın kişisel notu. Disney prensesi gibi cici bir kız olma baskısıyla yetiştirildiğim gerçeğini göz önünde bulunduracak olursak yazdığın nottan gerçekten nefret etmek istedim. Aslında direkt olarak senden nefret etmek istedim seni lanet olası-aşağılık-ukala-piç herif. Ama bedenim farklı hissediyordu."

"Bana yazdığın notu okurken beynim senden tiksirmek konusunda ısrarcı olsa da bedenim buna karşı çıktı ve seni delicesine arzuladı. Senin için çılgına döndü, Bay Faraday. Evet, bedenim senin tam da tahmin ettiğin tepkiyi verdi. Hanımefendilik çizgimden şaşmamak adına çok fazla detaya girmeyeceğim fakat çok tahrik olduğumu söylemeliyim. Dürüst olmak gerekirse söylediğin şekilde kendime dokunmaya başladığımda hayatımda hiç bu kadar ıslanmadığımı fark ettim. Şimdi bile, bu e-postayı yazarken, lanet olsun ki vücudum aynı tepkileri veriyor, Bay Faraday. Gerçekten de aşağılık herifin tekisin, öyle değil mi?"

"Hazır konusu açılmışken, daha önce de söylediğim gibi senin tam bir pislik olduğunu düşünüyorum. Daha da kötüsü Tanrı kompleksi olan bir pislüksin. Bu kompleksin o kadar büyük ki penisinin boyutuyla bile yarışabilir."

"Fakat yine de içten bakışlara sahipsin, Bay Faraday. Ve karşı koyamayacağım derecede hüzünlü bakıyorsun. Bir de lanet olasıca öpülesi dudakların var. Ah, ayrıca kahrolası karın kasların. Ama muhtemelen sana bunu söylememe bile gerek yok. Evinde bir aynan var, öyle değil mi?"

"Evet, Bay Faraday. Gerçek şu ki bana yazdığın notu okudüğümde kendime dokunmak istedim. Üstelik henüz fotoğraflarını görmemiştim bile. Kaba, kibirli, ukala ama aynı zamanda içten, kendinden emin ve yerinde cümlelerin bende inanılmaz derecede elimi iç çamaşırdan içeri kaydırma isteği uyandırdı. Ama bu isteğe karşı koydum, çünkü ben kendimi tatmin etmem, Bay Faraday. Söz konusu bile olamaz."

"Her neyse, fotoğraflarını gördüğümde tüm bu düşüncelerin kafamdan uçup gittiğini itiraf etmeliyim, Bay Faraday. Son ses açık müzikle bir şişe şarabın dibini gördükten sonra yatağa

uzanmış kendimi tatmin ettiğim sırada, parmaklarımın yerinde sıcak, ıslak dilinin olduğunu hayal ederken buldum kendimi. O enfes suratının bacaklarımın arasından bana gülümseyişini, dudaklarının benim ıslaklığımda kaygan ve parlak bir hâl alışını düşledim. Sonrasında, Bay Faraday, bir süre daha kendime dokunarak içimde olduğunu, kulağıma fısıldadığını hayal ettim. Ve hayatımda ilk defa o inanılmaz zevkin içimde patlayacağına dair umutlandım. Hayır, patlamadı tabii ki de ve muhtemelen böyle bir şey hiç olmayacak. Ama hayatımda ilk defa, bir gün bunun olabileceğine inandım. Belki de yalnızca şarabı fazla kaçırmışım-dır."

"Şimdi sen böbürlenmeye ya da mastürbasyon yapmaya ya da senin gibi bir pislik, cinsel kusursuzluğunu kutlamak için her ne yapıyorsa ona başlamadan önce, sana birkaç gerçek daha söyleyeyim. Muhtemelen bu seferkiler yukarıda yazdıklarım kadar tatmin etmeyecek egonu. Sıkı dur, Bay Faraday."

"Sandığının aksine, her kadına hayatının en iyi orgazmını yaşatabilen tanrısal bir güce sahip değilsin. Nahoş olan gerçek şu ki bazıları o orgazmı hiç yaşamadı bile. Belki her kadın senin o büyülu seks çubuğun sayesinde boşalmış gibi *görünebilir*. Ama istatistiklere bakıldığında en az yüzde onluk bir dilim sana yalan söyledi. Bunun sebebi ise senin egonu tatmin etmek, kendini daha iyi hissetmeni sağlamaktı. Ne kadar çaba sarf ettiğini de göz önünde bulunduracak olursak belki senden akşam yemeği ya da küçümsediğin o "Sevgililer Günü saçmalığı" daveti almaya değer bir kadın olduğunu gösterebilmek için kendini yetersiz hissetmeni istemedi. Veya büyük bir olasılıkla çok arzulamasına rağmen vücudunun bunu gerçekleştirebilecek yetiye sahip olmadığını kabullenmenin utanç ve eksikliğini hissetmek istemedi. Seni şu anki efsanevi oral seks arayışlarına iten kadının şimdiye kadar ilk orgazm taklidi yapan olduğunu mu sandın? Belki. Ama istatistiklere baktığımda bundan şüpheliyim."

"Önceki iddia ettiğine göre destansı olan sevişmelerini düşün, Bay Faraday. Ciddi bir şekilde düşün. Belki de haklıyım, ne dersin?"

"Ah, hemen sinirlenme. Belki de ben feci şekilde yanılıyorumdur. Belki de birlikte olduğun her partnerini fethederek onları Noel ağacı gibi aydınlatıyorsundur. İstatistiksel açıdan buna ihtimal olmasa da belki de bu mümkündür. Sonuçta aynı kişiye

üç farklı yerde yıldırım çarptığına dair belgelenmiş olaylar mevcut. Ayrıca Şikago'da bir adamın aynı hafta içerisinde piyangoyu üç defa tutturduğunu da duymuştum. Yani sanırım tesadüf eseri yıllar içerisinde cinsel açıdan sömürdüğü sayısız kadının yüzde onluk dilimde olmaması muhtemel. Bu durumda da sandığın kadar iyi olup olmadığını bilmene imkân yok, öyle değil mi? Düşünsene, eğer bir şekilde kabuğu kırılması zor çetin cevizlerden kaçınacak kadar şanslıysan o hâlde ne derece yetenekli olduğunu ölçmen mümkün değil. Rainer Dağı'na tırmanmak Everest'e de tırmanabileceğin anlamına gelmiyor, öyle değil mi? Konusu açılmışken, dağcılıkla ilgili bir dergide sen ve erkek kardeşinle ilgili yazılan makale harikaydı. Özellikle senden 'esrarengiz' diye bahsetmeleri hoşuma gitti."

"Tabii ki de üçüncü bir ihtimal daha var. Belki de bilinçaltındaki bir radar sayesinde seçimini bu tür kadınlardan kaçınacak şekilde yapıyorsundur? Belki de içgüdüsel olarak yatağa atmak istediğin her kadın o altın kaplama dilinin tek bir dokunuşuyla havai fişek misali ateşlenebilen türdendir? Eğer öyleyse bu senin iddia ettiğin kadar marifetli olduğunu göstermez. Yalnızca kolay lokmaları seçmede hünerli olduğunu gösterir. Ki benim açımdan bir hüner bile denemez buna. Dürüst olmak gerekirse bu durum bir yandan da benim gibi bir kıızı rahatsız ediyor. Eğer hayır işlerine bu kadar düşkünsen yardımseverlik ruhun nereye gitti? Neden o süper güçlerini benim gibi daha şanssız olanlar üzerinde kullanmıyorsun? Yüzde onluk dilime de bir sadaka atamaz mısın? Olaya şu şekilde bakmalısın: bir evsizin önünden geçip doğruca yan taraftaki Ritz Carlton'a<sup>[7]</sup> girerek zengin ve şişko bir kadına akşam yemeğinde sosa bulanmış tombul bir hindi servisi yapmak adil mi? Dahası işini bitirdikten sonra açlıktan ölmek üzere olan evsiz kızın yanına gidip hindiyi kadına ne kadar güzel servis ettiğine dair övünüyorsun. Bu çok kaba bir davranış, Bay Faraday. Kendinizden utanmalısınız. Bu arada yaptığım metafordaki zavallı, aç ve evsiz kız ben oluyorum."

"Bu üç senaryodan hangisinin 'gerçek' olduğunu bilmiyorum. Önemi de yok zaten. Hangisi olursa olsun sonuç aynı: aradığın şeyin dürüstlük olduğu iddiasını ileri sürmene rağmen, sandığın kadar dürüst olamıyorsun. Çünkü dürüstlük, madalyonun bir tarafındaki *tevazu* denen şeyin yalnızca öteki tarafı. Biri olmadan diğeri de sahip olman mümkün değil."

"Benim Fazlasıyla Dürüst Bay Faraday'ım, sırlarımı, gizli itiraflarımı ve şarapla harmanlanmış düşüncelerimi okumaktan zevk aldın mı? Çünkü ben bunları seninle paylaşıırken aldım. Aslına bakarsan sana bunu yazarken o kadar zevk aldım ki yarıda bırakıp kendime dokunmaya başladım, bir kez daha. Tüm bu süre içinde o sıcak, ıslak dilini, güzel, hüzünlü gözlerini ve leziz dudaklarını düşünmeden edemedim. Anlatımında bana en çok haz veren kısmın neresi olduğunu geniş hayal gücüne bırakıyorum."

"Pekâlâ, Bay Faraday. Belki de bu bir vedadır. Muhtemelen de öyle. Umarım Kulüp'te aradığın her şeyi bulursun, özellikle de çok arzuladığın o dürüstlüğü. Sana bu e-postayı yazarken geçirdiğim onca zamana rağmen, başvurunu tüm protokol ve standartlara uyarak profesyonellikten ödün vermeden değerlendireceğim konusunda endişen olmasın."

"Ah, son bir şey daha. Evet, Bay Faraday, tüm hayatım boyunca hiç yaşamadığım şekilde maymun gibi ulumak için Sevgililer Günü saçmalığının kışına tekmeyle basardım. Sana bu e-postayı yazmakla işimi riske atabiliyorsam eğer, Sevgililer Günü saçmalığını neden otobüsün önüne atmayayım, öyle değil mi? Buradaki tek sorun ise sen ya da senin gibiler, benim gibi yüzde onluk dilime giren, Everest tarzı bir kııda başarılı olabilecek mi? Bundan hiç emin değilim. Ama kahretsin ki bir gün, bir yerde, birinin beni haksız çıkarmasını çok isterdim. Özellikle de senin gibi hüzünlü gözlere, leziz dudaklara ve biçimli karın kaslarına sahip birinin. Her halükarda, Bay Faraday, şimdi bahsedeceğim konuda ikimiz de hemfikiriz: bunu gerçekleştirmen sandığının aksine dört dakikadan, alt tarafı iki yüz kırk saniyeden, çok daha fazla zamanını alır. Yapma lütfen."

"Sevgilerimle,"

"Güzel Kayıt Asistanın."

"Hey," dedi hattın diğer ucundaki Josh, telefonu ilk çalıştı açarak.

"Göndereni bulmak için e-postanın izini sürmek mümkün mü?"

"Ne?"

"Bana lanet olası bir anonim e-posta gönderen birini nasıl bulurum?"

"Bağırmana gerek yok, kardeşim. Birileri bugün sol taraftan kalkmış anlaşılan."

"Josh, saçmalıklarınla uğraşamam şu an. Böyle bir şey mümkün mü, değil mi?"

"Sakinleş önce. Duruma göre değişir."

"Hangi duruma göre?"

"Kızın hangi sunucuyu kullandığına göre."

"Kız olduğunu nereden biliyorsun?"

Güldü. "Çılgınca bir tahmin."

"Siktir git oradan."

Bir kez daha güldü. "E-posta bağlantısından IP adresine ulaşabilirsem bir şeyler yapabiliriz. Şansım yaver giderse eşleştirmelerden sunucu hesaplarında kayıtlı olan ismine ulaşabilirim. Fakat sunucu kayıtlarını kontrol etmesi için bir hacker'a ihtiyacım..."

"Ne gerekiyorsa yap işte. Yalnızca bu aramızda kalsın."

"Bu iş için ne kadar para harcamaya hazırsın?"

"Ne kadar gerekiyorsa."

"Vay canına. Peki, ne kadarını..."

"Soru sorma."

İç çekti. "Pekâlâ. Kızın ismine ulaşacağına dair fazla umutlanma, kardeşim. Bu düşük bir ihtimal. Belki posta adresini bulabiliriz. Ama bu da yarıçapı iki kilometrelik daire şeklinde bir alana tekabül eder. Ya da bir şehir. Duruma göre değişir."

"Hemen yapabilir misin?"

"Neler oluyor?"

"Kişisel bir mesele."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Josh, gerçekten ben..."

"Tasak geçiyorum, dostum. E-postayı yolla bana. İcabına bakacağım."

"Sadece başlığı yolluyorum. İçeriği değil."

"Valete için PDF kitap Arşivi okumak çok faydalı olabilirdi aslında."

"Ah, tahmin bile edemezsin, dostum."

Dizüstü bilgisayarımı kapıp telaşla ofisten çıktım.

"Günün geri kalanında yokum." diye asistanıma mırıldandım yanından hızla geçip giderken.

"Öğleden sonraki randevularınız ne olacak?" diye seslendi arkamdan.

Cevap vermedim. Buradan hemen çıkmalıyım. Lobi bölümüne gelip asansörü çağırma tuşuna sertçe basmaya başladım. Heyecandan başım dönüyordu.

Benim güzel kayıt asistanım hayatında hiç orgazm olmamıştı! Bir kere bile! Bu kadına neler yapmazdım ki. Onu bir güzel yaladıktan sonra becermek için yanıp tutuşuyordum. Sıcak, ıslak, daracak vajinasıyla aletimi sarıp sarmaladığını düşününce bile o kadar sertleştim ki asansörü beklerken önümü bilgisayarımın kapatmak zorunda kaldım. Onun zevkten kendinden geçişine, yanaklarının kıpkırmızı oluşuna şahit olacak ilk erkek olacaktım çünkü hayatında ilk defa boşalacaktı. Benimle birlikte, benim sayemde. Düşüncesi bile lanet asansörü beklerken istemsiz olarak inlememe sebep olmuştu.

Neyse ki kalp krizi geçirmeden önce asansör geldi. Kapı açılır açılmaz içeri girdim ve kapalı otoparkın bulunduğu katın düğmesine tekrar tekrar bastım.

Lanet olsun. Daha neye benzediğini bile bilmiyordum. Onu şiddetle boşaltırken yüzünde oluşacak ifadeyi dahi hayal edemiyordum! Lanet olsun! Hiçbir kadın beni böyle tahrik etmemişti. Özellikle yüzünü bile görmediğim bir kadın.

Henüz otoparka gelmeden, birkaç kat aşağı indikten sonra asansör durdu. Bankadaki kadın içeri adımını attı. Seksi bir vücudu vardı ama şu an umurumda bile değildi.

"Ah, Bay Faraday," dedi gülümseyip alt dudağını ısırarak. "Merhaba."

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki konuşamıyordum bile. Şu an güzel kayıt asistanım dışında kimse dikkatimi üzerine çekemezdi. Tek isteğim bir an önce eve gidip gözlerimi kapatarak bu kadını becerdiğimi, onu nefes nefese bıraktığımı hayal etmektir. Daha önce hiçbir kadını bu denli fazla boşaltmayı istememiştim.

Asansördeki kadına basımı, salladımı ve telefonumuyla ilgile-

niyormuş gibi yaptım. Alınmış bir hâlde sonraki katta indi. Işığı yanıyor olmasına rağmen, otopark tuşuna bir kez daha bastım.

Bir an önce eve gitmeliydim. E-postayı tekrar tekrar okuyup mastürbasyon yapmak istiyordum. Sadece yazılı cümleleriyle bile benim güzel kayıt asistanım daha önce hiçbir kadının yapamadığı şekilde beni tahrik etmeyi başarmıştı. Bu kadın beni fena benzetmişti. Ve bu hoşuma gidiyordu. Benim zeki, seksi, esprili, dobra kayıt asistanım. Kendisine “Everest tarzında bir kız” demişti. Bir erkeği nasıl azdıracağını çok iyi biliyordu. Lanet olsun.

Asansör kapısı açıldığında, otoparkın en ucunda bulunan arabama doğru depar attım. Önümde ereksiyon olmuş koca bir penis varken bu hiç de kolay bir iş değildi. *Tanrı kompleksimle yarışabilecek kadar büyük bir penis.* Gülümsemekten kendimi alamıyordum. Lanet olsun. Bu kadını bulmalıyım.

Kimdi? Nerede yaşıyordu? Tek bildiğim şu an dünyanın öbür ucunda, Malezya ya da Hindistan’daki küçük bir ofiste çalışıyor olması ihtimaliydi. Ama hayır, bekle. Şikago’dan bahsetmişti. Ritz Carlton Oteli. Charles Shaw şarabı. Ayrıca Disney benzetmelerimi de kolaylıkla anlamıştı. Kesinlikle Amerikalıydı.

Arabama atlayıp anahtarları aramaya başladım. Amerika’da bir yerlerde. Ama nerede? Onu bulacaktım. Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktım.

Onu kesinlikle bulacaktım. Ve bunu yaptığımda, tüm yeteneğimi onun için ortaya koyup onu bir güzel becerecektim. Hatta bunu öyle bir itinayla, nazıkçe, hassasiyetle ve kararlı bir özveriyle yapacaktım ki içindeki daha önce hiç keşfetmediği gücü açığa çıkaracaktım. Onu o kadar şiddetli boşaltacaktım ki hayatında ilk defa Tanrı’yı görme şerefine nail olacaktı. Ve bu gerçekleştiğinde onun, sözde hüznünlü gözleri ve leziz dudaklarıyla bünyesinde tevazunun zerresini barındırmayan lanet olası aşağılık-ukala-piç herifin teki olduğuna şaşıracaktı. Aman Tanrım, felç geçirmeden önce bu kadını bulmalıyım.

## BÖLÜM 4

### Sarah

Görünüşe bakılırsa şu an işimi olması gerektiği gibi, eğitimde gördüğüm şekilde yapıyordum. Gösterişsiz Honda'mın içinde oturmuş gözlerden ırak bir noktada şu anki başvuru sahibinin iş yerini gözetliyordum. Söylediği yerde çalıştığını, gönderdiği fotoğraflardaki kişi olduğunu doğrulamak için uygulanan standart prosedür.

Bu kesinlikle keyfi yaptığım bir şey değildi. Şu an dünyanın en mükemmel yaratığını görmek için onu dikizliyor değildim. Hayır, bu benim tarzım değildi. Şu an görev başında, tam olarak bana söylendiği şekilde işimin gözetleme kısmını içeren prosedürü uyguluyordum. Yani protokolü uyguluyordum. O hâlde neden kendimi sapık bir röntgenci gibi hissediyordum?

Öyleydim de ondan.

Hastalık derecesinde saplantılı, tüm geceyi bilgisayar başında onun hakkında araştırma yaparak geçirmiş röntgencinin tekiydim. Dün gece internette yapabildiğim kadar araştırma yapmış ve onun hakkında bulabildiğim en ufak bilgi kırıntısını bile okumuştum.

Şu ana kadar öğrendiklerim: Jonas Faraday sayılarla oynamasını iyi bilen, keskin zekâsıyla gelecek vaat eden saygın bir işadama, yatırım konusunda alışılmışın dışında bir tarzı ve içgüdüleri olan bir girişimciydi. İkiz erkek kardeşi Josh'la birlikte sık sık seyahat etse de Seattle'de doğup büyümüştü. Gonzaga Üniversitesi'nden mezun olup yüksek lisansını Berkeley'de yapmıştı. Bu da beni onun sıkı bir liberal olduğunu düşünmeye itti fakat siyasi görüşleri hakkında bir şey bulamadım.

Jonas Faraday, şu an Los Angeles'te yaşasa da sık sık iş için ve keyfi seyahat için Pittsburgh, Kansas, Los Angeles ve New York'ta yaşıyor. Dört kız kardeşi ve bir erkek kardeşi var. En büyük kardeşi, bir avukat olan amcası

William Faraday ile birlikte Faraday&Sons isimli şirketi yönetiyordu. Şirketin internet sitesinde yazana göre Faraday&Sons'un kurucusu Joseph Faraday, oğulları henüz on yedi yaşındayken yani on üç yıl önce vefat etmişti. Görünüşe göre Jonas ve Josh'un o sırada yaşı küçük olduğundan amcaları da şirket yönetiminde söz sahibi olmuştu. Faraday&Sons üzerine yazılmış iş ve yatırımlarla ilgili sayısız makale, onların uluslararası yatırım alanında da söz sahibi olduğunu gösteriyordu.

Bulabildiğim her şeyi bir solukta okumuştum. Yine de ilgi mi çekecek hiçbir veri elde edememiştim. Öğrenmek istediğim şey işadamları Jonas Faraday hakkında değildi. Jonas Faraday'ı bir insan olarak tanımak istiyordum. Fakat her çabam sonuçsuz kalıyordu. Facebook, Instagram, Twitter ya da Pinterest hesabı yoktu. Cafe de Paris soslu dana bonfilesiyle çekilmiş fotoğrafı yoktu. Vega'staki bir kumarhanede arkadaşlarıyla eğlenirken çekilmiş bir pozu da yoktu. Hoşlandığı kitaplar, filmler ya da restoranlar hakkında bir bilgi yoktu. Blog ya da kendisi hakkında başka bir şeyler yazmıyordu. Herhangi bir bağış toplama galasına katılmıyor, herhangi bir reklamda yer almıyor, sosyeteden kadınlar ya da modellerle randevuya çıkmıyor ve bu tarz dikkatleri üzerine çekecek hiçbir etkinlikte yer almıyordu.

Erkek kardeşi Josh'u araştırdığımda ise okunacak sayısız materyal buluyordum. Çünkü Josh, Jonas'ın aksine sosyeteden isimler ve ünlülerle birlikte dünyanın her yerindeki partilere katılıyor ve sosyal medyada kız arkadaşlarıyla atıldığı maceralara dair paylaşımlar yapıyordu. Gerçekten de Justin Timberlake'nin doğum günü partisine katılmış mıydı yani? Bu da neydi böyle? Fakat Jonas orada değildi. Jonas hiçbir parti mekânında gözük-müyordu.

Jonas Faraday hakkında şimdiye kadarki en kapsamlı kişisel bilginin yerel bir lisenin kendisiyle kariyer planlama üzerine yaptığı bir röportaj olduğu aklımın ucundan dahi geçmezdi. Jonas Faraday'ı çocukların eğitimi için düzenlenen organizasyonların kurucu üyelerinden biri olarak falan hayal edemediğimden, bu röportajın nasıl yapıldığını düşünemiyordum bile. Fakat şaşırtıcı bir şekilde Jonas bu kısa röportajda oldukça istekli olduğuna dair bir izlenim uyandırıyor.

Çocuk, Jonas'a kariyer seçimi üzerine tavsiyeler hakkında bir röportajı. PDF Kitap Arşivi: <http://ranteo.org>

ve o konuda mükemmele ulaşın. Mükemmellik sihirli bir şey değildir. İstikrardan gelir. Bir şeyi en iyisi oluncaya dek defalarca ve defalarca yapmaktan gelir. Yani neye tutkulu olduğunuzu bulun ve mükemmele ulaşın.” oldu.

Hobileri ve ilgi alanları üzerine bir soru sorulduğunda ise kısaca “Dağcılık,” diyerek geçtiirdi soruyu. Kendisine kariyer planlama yerine kişisel sorular yöneltildiği için Jonas’ın koltuğunda rahatsızca kıpırdandığını hayal edebiliyordum. Ama çocuk daha fazla bilgi koparabilmek için ısrarcı davranıyordu, Tanrı onun küçük kalbini kutsasın. Jonas sonunda pes etti. “Kaya tırmanışı, dağ tırmanışı. Amacım ölmeden önce dünyanın en yüksek on zirvesine tırmanmış olmak.”

“Dağcılık dışında nelerden hoşlanırsınız?” diye sordu çocuk. Anlaşılan Jonas’ın yatak odasının dört duvarı dışında insanlarla etkileşimde bulunmaktan hoşlanmadığını bilmiyordu.

“Kitap okumaktan hoşlandığımı söyleyebilirim. Özellikle psikoloji, felsefe, sağlık ve insan bedeninin gizemleri hakkında yazılmış kitaplar.” En çok sonuncusu hoşuma gitti. *İnsan bedeninin gizemleri hakkında yazılmış kitaplar*. Zekice yapılmış bir hüsnütadır. Eminim ki kadın orgazmının gizemlerini çözmeye yönelik kitaplardan bahsediyordu. İtiraf etmeliyim ki onu masa başında oturmuş kadın cinselliğiyle ilgili kitaplar okurken hayal etmek beni haddinden fazla tahrir etmişti.

“Başka var mı?” diye sordu çocuk. Yüksek sesli bir kahkaha patlattım. Keşke o sırada Jonas’ın beden dilini görebilseydim.

“Müzik severim,” diye cevapladı Jonas. “Ve tabii bildiğin gibi futbol ve beysbol maçlarına gitmeyi.”

*Bildiğin gibi mi?* Bu kısım dikkatimi çekmişti. Çocuk Jonas’ın futbol ve beysbol maçlarına gittiğini nereden biliyordu? Jonas Faraday’ın spora olan ilgisi herkes tarafından bilinen bir şey miydi? Ailesinin sahibi olduğu bir spor takımı falan mı vardı? Ya da bu bilgi yalnızca çocuk tarafından mı biliniyordu? Eğer öyleyse nasıl? Röportaj başlamadan önce ikisi meyve suyu ve kurabiye eşliğinde sohbet mi etmişti? Veya ikisinin arasında daha yakın bir bağ mı vardı? Sonuncusu daha akla yatkındı. Aksi takdirde Jonas ne diye çocuğun tekiyle röportaj yapmayı kabul etsindi ki? Fakat bu konudaki araştırmalarım hiçbir şekilde sonuç vermedi. Çocuğun adının Trey olması dışında kim olduğuna dair en ufak fikirim yoktu.

Çocuk röportajı olağanüstü bir soruyla sona erdirdi: "Size ilham veren bir aforizma var mı?"

"Fazlasıyla," diye cevap verdi Jonas. Sesindeki yoğunluğu tahmin edebiliyordum. "Ama en sevdiğim Platon'a ait: 'Bir insan için kendini fethetmek, tüm zaferlerin ilki ve en soylusudur.'"

Röportaj burada bitiyordu. Çok da uzun sayılmazdı. Fakat lise çocuğunun yaptığı bu kısacık röportaj, Jonas Faraday hakkında okuduğum bütün o işiyle ilgili makalelerden daha tatmin edici ve merak uyandırıcıydı. Bu kısa yazıyı saplantılı bir şekilde defalarca okumuş, her defasında Jonas'a biraz daha yaklaştığımı hissetmiştim.

Şimdi ise arabamda oturmuş tam bir aşk böceği gibi dünya üzerindeki en mükemmel yarattığı, aynı zamanda psikoloji, felsefe ve insan anatomisinin gizemleri üzerine kitaplar okuyup Platon'dan alıntı yapan bir yaratık, bir an için de olsa görebilmek için röntgencilik yapıyordum. Kalbime ve vücudumda nabız gibi atıp duran diğer organlarıma söz geçiremiyordum.

Eğer bu harikulade ve leziz Jonas Faraday'ın dışında herhangi bir başvuru sahibi hakkında bilgi toplamaya çalışıyor olsaydım, doğrudan ofisinin lobisine girip sekreterine okuduğum okulun hukuk fakültesi için patronuna birkaç soru yöneltmemde bir sakınca olup olmadığını sorardım. Sekreterin cevabı ne olursa olsun en azından kimliğini doğrulama amaçlı etrafa şöyle bir göz atar, duvarlardaki fotoğrafları inceler ve işimi sonlandırırdım.

Ama mevzubahis Jonas Faraday olunca arabamda oturmuş onu gözetliyor, dün gece yazdığım e-postayı okuyup okumadığına dair meraklanacak gibi oluyor ve işverenime beni şikâyet edip etmeyeceği konusunda endişeye kapılıyordum. Kısacası kafayı yemek üzereydim. Bilmediğim bir sebepten ötürü onun yanına gitmek ve onunla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Lanet olsun! Dün gece son ses müzik eşliğinde içtiğim üç kadeh ucuz şaraptan sonra o kahrolası e-postayı yazarken kendimden o kadar emindim ki! Bana yazdığı o tahrir edici not ve hakkında yaptığım araştırmalar başımı döndürmeye yetmişti. Bugün ise olay tamamen farklıydı. Bugün feci bir hata yaptığım konusunda endişelenmeden edemiyordum.

Neden benimle uğraşmayacağına dair ona karşı bir güven duymuştum ki? Ve bu uğurda işimi tehlikeye atmaya değer miydi

gerçekten? Ayrıca daha önce hiç orgazm olmadığım gibi utanç verici bir gerçeği neden ona söyleme gereği duymuştum? Bundan daha önce kimseye bahsetmemiştim. Kar'e bile. Ne demeye bu sırrı onunla paylaşmıştım şimdi? Ah! Büyük ihrimalle "Bu gereksiz paylaşımın için teşekkürler sevgili kayıt asistanı. Şimdi işinin başına dön." şeklinde tepki vermiştir.

Ya gizlilik ilkesini ihlal ettiğimi düşünüp de başvurusunu geri çeker ve parasını isterse? Aman Tanrım, Kulüp yöneticileri tabii ki de kayıt asistanları azgın bir kedi gibi davrandığı için başvuru sahibinin çeyrek milyon doları geri talep etmesini hoş karşılamazdı. Her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım. O e-postayı asla yollamamalıydım. O üçüncü kadehi asla içmemeliydim. Asla beni bu kadar baştan çıkarmasına izin verip kendime öyle dokunmamalı...

Aman Tanrım! İşte orada, spor BMW'sinin içinde süratle otoparktan çıkıyor. Honda'mın yanında geçerken beni görmemesi için yüzümü ellerimle kapatıncaya kadar geçen bir saniye fotoğrafta görüldüğünden daha muhteşem olduğunu doğrulamama yetmişti. Lanet olsun, heykeltıraşın elinden çıkmış gibi kusursuz ve güzel görünüyordu.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Arabayı çalıştırıp aceleyle trafığa karışmaya çalışıyordum ama hızla gelen arabalar araya girmeme engel oluyordu.

Bekledim. Biraz daha bekledim.

Yarım dakika sonra arabalar seyrekleştğinde anayola çıkabilmıştim fakat o çoktan gözden kaybolmuştu.

Kahretsin! Herhangi bir yöne gidiyor olabilirdi. Onu bulmaya çalışmak boşuna kürek çekmek demektir. Arabamı evinin önüne park edip sapık gibi dürbünümle onu gözetleyecek değildim. Şehrin en işlek caddelerinden birine kamp kurmak bir yana, adamın evini dikizlemek bambaşka bir olaydı. Vay canına, bu gerçekten de dikizlemek olurdu. Teknik olarak, yasal olarak, tam bir dikizleme. Bunu araştırmam gerekecekti. Onu dikizlemek istesem bile koca bir giriş kapısının ardındaki lüks bir malikânede yaşadığına şüphem yoktu. Ama tabii ki de böyle bir şey yapmayacaktım. Çünkü bu çok umutsuzca ve acınası bir hareket olurdu. Kontrolenden çıkmışçasına. Ve saplantılı.

Tanrım. Nefesim daralıyordu. Ağzımdan bir inilti çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gerçekten de umutsuz ve acınası hâldeydim. Kontrolden çıkmış. Ve kesinlikle saplantılı. Lanet olsun. Otoparktan arkasından atlı kovalıyormuş gibi çıkacağını tahmin etmemiştim. Buna hazırlıklı değildim. Bu işte berbat olduğum çok açıktı.

Anahtarı kontakten çıkarıp arabanın içinde oturmuş ön camımdan sokağa, çift sıra hâlinde dizilmiş ağaçlara baktım. Bu adam tek kelimeyle muhteşemdi. Nefes kesici, inkâr edilemez bir güzelliği vardı. Bu kadar güzel bir varlığın daha önce karşıma çıkmadığına lanet ediyordum. Tanrım, lütfen ölmeden önce bir kez olsun bu kadar muhteşem bir adamla seks yapmış olayım, lütfen. Böyle bir adamın karşısında davranışlarımdan sorumlu tutulamayacağım kadar muhteşemdi. Ona e-posta göndermenin o kadar da kötü bir fikir olmayacağı kadar muhteşem. Devamı gelmeyecek tek gecelik bir ilişkinin ardından kıcıma tekmeysi basmasının sorun olmayacağı kadar muhteşem.

Öfkeyle inledim ve gözlerimi devirdim. Kimi kandırıyordum ki? Deliliğe bir son verip gerçek hayata dönmenin vakti gelmişti. Tam da onun itici bulduğu türden bir kızdım. Fiziksel çekimle duygusallığı birbirine karıştıran iflah olmaz bir romantik. Onun kriptonitidyim.

Altı ay önce sarhoş olup adamın tekiyle tek gecelik ilişki yaşadıktan sonra bile ertesi gün apralca bir şekilde onun beni arayıp "Hey, baştan başlayalım mı? Bu gece romantik bir akşam yemeğine ne dersin?" demesini bekliyordum. Sonrasında ise bir daha kaybeden taraf olmayacağıma söz vermiştim. Anlaşılan sözümün eri değildim. İç çektim. Belki de verilen sözler öngörülemeyen ve karşı konulamaz derecede zor durumlar, özellikle de fazlasıyla çekici durumlar, söz konusu olduğunda bozulabilirdi.

Yağmur damlaları ön cama düşmeye başladıktan kısa bir süre sonra sağanak yağmaya başladı. Sana da merhaba, Seattle.

Bir süre yağmuru izledim. İncelediğim ilk ve tek başvuru formu olmasına rağmen her şeyi berbat etmişim. Eğitimim sırasında denetim altındayken gözetleme işini yapmak oldukça kolay görünmüştü: başvuru sahibini umuma açık yerde gösterle, saat, tarih ve diğer detayları dosyaya geçir ve adamın söylediği kişi olduğuna dair onayını rapor olarak yaz. Hepsi bu kadar.

Arkama yaslanıp ön camdan yağmur damlalarının arabamı dövdürmesini izledim. **Kitap Arsivi** - <https://rantey.org>

Teknik olarak gözetleme işlemini yapmıştım aslına. Jonas Faraday, fotoğraftakiyle aynı adam, yalnızca daha yakışıklı. Hepsi bu kadardı, değil mi? Sadece gözetleme işini halletmekle kalmayıp başvurusunu da değerlendirmiştim. Yani yapmam gereken her şeyi yapmıştım, öyle değil mi? Artık eve gidip tüm verileri, araştırmaları ve sağlık raporuyla birlikte psikoloji testinden de geçtiğine dair, neyse ki psikopat değil(!), temiz raporunu bir araya getirerek başvuru dosyasını Kulüp'e yollayabilirdim. Yöneticilerden de onay geldikten sonra kendisine "tebrikler" e-postasını "Kulüp'e hoş geldiniz" hediyesi ve yönergeleriyle birlikte gönderebilirdim.

Hay lanet olası! Bunu yapmak istemiyordum. Onun Kulüp'e katılmasına henüz hazır değildim. Kendisi gibi duygusallıktan tiksinen isimsiz kadınların oluşturduğu listeden biriyle destansı bir oral seks kampına girdiği düşüncesi midemi bulandırıyordu. Onun başvurusunu onaylamak tıpkı küçük bir çocuğa asıl ihtiyacı olan koca bir tabak dolusu sebze ve tavukken akşam yemeğinde pamuk şekeri vermek gibi bir şeydi. Asıl ihtiyacı olan bir aylık rehabilitasyonken yolu, içi vajinalarla dolu bir eve düşmüş bir vajina bağımlısıydı. Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Çok zeki bir adam olmasına rağmen aynı zamanda aptalın rekiydi. Hayatında mümkün olduğu kadar az duygusallık istiyor olabilirdi, ama asıl istediği, farkında olmasa bile, daha fazla duygusallıktı. Ahmak herif! Seks delisi, egoist budala. Biraz daha zamanım olsaydı... Ne için? Aklımda ne geçiyordu ki? Disney'le yıkanmış bilinçaltımdan gelen çirkin düşünceler yine su üstüne çıkıyordu.

Ne olacağını sanıyordum ki? Kulüp'e süprüntü kayıt asistanıyla yiyişmek için başvurmamıştı tabii ki de. Ayrıca hayatının aşkını bulmak için de başvurmamıştı. Hiç şüphe yok ki kırılğan kalbinin derinliklerindeki güzelliği açığa çıkarmak için de başvurmamıştı! Bu adam tam olarak kendisi gibi incinmiş, duygusallıktan uzak, salt zevkten başka bir şey aramadığını ileri süren kadınlar istiyordu. Vadettiği o eşsiz hazdan başka hiçbir şeyin, en ufak bir duygusal bağın bile, arayışı içinde olmayan kadınları arzuluyordu.

Bulacağını umduğu bu yozlaşmış, çaresiz ve duygusuz kadınlar üretilen bir dünya. Bir adamın bir kadınla...

künü. içine kapanık olup kendi kalbiyle bağlantısını koparmış-ken mutlu olabilirdi ki? Çekici bir erkekten alt tarafı seks daveti aldığınızı bilmenize rağmen, bunun çok düşük ihtimal de olsa beklenmedik bir romantizme dönüşme olasılığı değil midir işin eğlenceli kısmı? Geçici bir macera yaşanmış olsa da anısının da-ima kalacak olması değil midir onu unutulmaz yapan? Ne kadar yozlaşmış olursak olalım, nefes aldığımız sürece diğer insanlarla etkileşimde olmanın, özellikle de seks yaparken, tek anlamlı yanı aramızdan en aşâğılık ve kimsesiz olanların bile aşka inanma ihtimalleri değil midir?

Jonas Faraday'ın bunu anlamıyor oluşu sorun değildi. Ne de olsa o bir erkekti. Ama Kulüp'teki bunu anlamayan kadınlar da kim oluyordu? Ve neden bir erkek, Jonas Faraday da dâhil, böyle bir kadın isterdi? Eğer gerçekten böyleleri varsa tabii. Eğer istediği buysa, gerçekten buysa, o hâlde neden diğer erkeklerle randevulaşmıyordu, Tanrı aşkına?

En kötü kısmı da Kulüp'teki kadınlar Benim Fazlasıyla Dü-rüst, ve aşırı derecede çekici, Bay Faraday'ımı gördüklerinde tek ayak üstünde kırk yalan söyleyecek, gerçeğe ne kadar uzak olsa da ona duymak istediği her türlü martavallı okuyacaklardı. Çünkü bu koca aygırı uysallaştırmanın hayaline benden daha fazla karşı koyabilme ihtimalleri yoktu.

Vay canına, şu an gerçekten de kafamda bir iç isyan başlat-mış durumdaydım. Kat buna tanık olsa bana kıcıyla gülerdi.

İç çektim.

Keşke Kulüp'e başvuran kadınların formlarına erişimim olsaydı. Bu sayede tam olarak neye isyan ettiğimi de anlardım. Fakat elimde sadece erkeklerin yolladığı formlar vardı. Yalnızca Seattle'de ikamet eden erkekler.

Neden Kulüp'teki kadınların Benim Fazlasıyla Dürüst Bay Faraday'ımla yatması fikrine bu kadar canım sıkılıyordu? Üstelik ben de ona duymak istediği şeyleri söylemişken? Bedenim onu arzulamasına rağmen kalbim acıyordu.

İyice salaklaşmaya başlamıştım.

Aramızda olmayan bir şeyin hayalini kuruyordum. Bana yazdığı not yalnızca eğlence amaçlıydı. Hem beni görmemişti bile. Ayrıca o not bana yazılmış da değildi. Benimle hiçbir ala-kası olmayan birisiydi. Bir kitap, Aradığı <https://www.laurenrowe.com> linkine bağ olmaksızın

isimsiz bir kayıt asistanına yazılmıştı. Değerlendirme süreci öncesinde yalnızca benimle küçük bir oyun oynamak istemişti.

Ona yolladığım e-postayı okuyup tam da tarif ettiği türde iflah olmaz bir romantik olduğumu fark ettiğinde, bir de burnu havada tabii, onun için işin tüm eğlencesi kaçmış olacaktı. Cevabımın küçücük bir ihtimal de olsa hoşuna gitmiş olması, ki bunun saçma sapan bir düşünce olduğunu biliyordum, neyi değiştirirdi ki? Hiçbir şeyi. Eminim ki bikini modelleriyle ve sosyeteden kimselerle, Kat gibi görünen tiplerle, yatıp kalkıyordu, benim gibi görünen, konuşan ve davranan kadınlarla değil.

Özgüvenim tamamen yerindeydi. Dışarı çıktığımda en az bir düzine erkeğin ışığın güveleri kendine çekmesi gibi benim belli belirsiz egzotik Latin bakışlarıma çekildiğini görebiliyordum. Ama açıktan açığa ve çok sık olmazdı. Kat'inkinden farklıydı yani durumum. Peki ya benim "belli belirsiz egzotik Latin bakışlarım" Jonas Faraday'ın ilgisini çeken şey değilse? İşte bunun üstüne bir bardak soğuk su içilirdi.

Tabii hayallerimde ona daha önce kimsenin yaşatamadığı ereksiyonu yaşatan kadın bendim. O da beni daha önce tarih sahnesinde yerini almış hiçbir erkeğin bir kadını istemediği şekilde istiyordu. Mark Antony ve Cleopatra, Jonas ve Sarah'ın yanında halt etmişti.

Tüm bunlar gerçek olsaydı bile ne fark edecekti ki? Burada tek gecelik ilişkiler dışında hiçbir yakınlaşmaya katlanamayan bir adamdan bahsediyordum. Üstelik asla ve asla değişmeyecek bir adam. Yani kurduğum hayalde bile dünyanın en muhteşem erkeğiyle birlikte aklımı başımdan alacak bir seksten öteye gide-miyordum. Kulüp'teki işimi kaybetmek buna değer miydi? Böyle düşündüğümde, tabii ki de değerdı lanet olası!

Ah, şu an kendimi tokatlamak istiyordum. Hayır değmezdi elbette.

Belki de Kulüp denklemin parçalarından biri değildi. Ama hayır, bunu riske atamazdım. Kulüp bunu öğrenirse anında işimden olurum. Ve bu işe ihtiyacım vardı. Hukuk fakültesini tamamen kendi çabalarım ile kazanmıştım ve bu hiç de kolay olmamıştı. Yaşayacağım tek bir orgazm için her şeyi riske atacaktım. Ne kadar muhteşem olursa olsun. Ya da kelime oyunlarında ne kadar usta. Ya da ne kadar muhteşem. Ama bunu zaten söylemiştim.

Her neyse, Yunan tanrısına benzeyen bu adamla birlikte olma ihtimalim hayli düşüktü. Tüm bu yazışmalar, itiraflar, masrûbasyon olayı ve “dürüstlükten” sonra beni görürse büyük ihtimalle bir oh çekecekti. Ve bu “oh” heyecandan parıldayan gözlerle değil, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle söylenmiş olacaktı. İtiraf etmeliyim ki bu da beni çok incitirdi.

Saatime baktım. Kahretsin. Anayasa Hukuku dersimin başlamasına bir saat kalmıştı. Koltuğumu düz pozisyona getirip kantağı çalıştırdım.

Evet, kararımı vermişim. Olgun, sorumluluk sahibi insanların vereceği türden bir karar.

Dersten çıkar çıkmaz ona yolladığım e-posta hesabını kapatacak ve önüme bakacaktım. Bir gece içerisinde de onay mesajını aldıktan sonra “Tebrikler!” notunu yollayacaktım. Sonra da sözde Fazlasıyla Dürüst Bay Faraday’ımı hafızamdan tamamen silecektim. Onun hüzünlü gözlerini, leziz dudaklarını, abartılı karın kaslarını, kolundaki dövmelemlerini ve felsefeyle insan anatomisine olan ilgisini bir daha hatırlamak dahi istemiyordum.

İç çektim. Evet, hepsini unutacak ve bu hiç yaşanmamış gibi hayatıma devam edecektim.

Arabamın sileceklerini çalıştırdım ve trafiğe çıktım.

Yine de, daha sonra şöyle bir bakmak için fotoğraflarını bilgisayarımda tutmamda bir sakınca yoktu, değil mi? Ya da yüzünü masaüstü arka planı yapmakta? Olgun ve sorumluluk sahibi olabilirim ama henüz ölmedim, Tanrı aşkına.

## BÖLÜM 5

### Jonas

Bana yolladığı e-postayı en az yirmi kere okuduktan sonra duşa girip mastürbasyon yaptım ve şu an bilgisayarımın başında oturmuş boş bakışlarla ona ne cevap vereceğimi düşünüyordum.

Ona karşı dürüst olmalıydım. Bu kadın, pisliği bir kilometre öteden tanıyabilirdi. Ama onu korkutmaktan da kaçınmalıydım. Şimdiden işini kaybetme konusunda endişe duyuyordu. Söyleyeceklerim onu hepten ürkütüp e-posta hesabını kapatmasa iyi olurdu. Bu hesap beni onunla iletişim hâlinde tutan tek şeydi.

“Benim Güzel Kayıt Asistanım,” yazdım.

Ekrana bakmaya başladım. Parmaklarım klavyenin üzerindeydi.

Bu kadına ne söyleyecektim? Daha önce hiç görmediğim hâlde onu becermek istediğimi mi? Ya fiziksel açıdan hiçbir çekiciliği yoksa? Ya doksan yaşında bir nine veya başka bir şey çıkarsa?

Sikerim böyle işi. Bu şekilde düşünemem. Seksi. Öyle olduğunu biliyorum. Bu konularda altıncı hisse sahibim. Onu korkutmak konusunda da daha fazla endişe duyamam. Ona gerçeği söylemeliyim. İlkinde işe yaramıştı. Yeniden işe yarayacağına olan inancımı korumam gerekiyordu.

Parmaklarımı yeniden klavyenin üzerine koydum.

“Şu an Tanrı kompleksinden daha büyük bir şey varsa o da senin için sertleşmiş olan aletim,” yazdım pişkince sırtarak. “Yolladığın e-posta gelen kutuma düştüğü andan on beş dakika önce en az yirmi kez okuyup mastürbasyon yaptığım ana kadar beni ereksiyon hâlinde bıraktı. Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Tabii bir de o küçük, enfes sırrın için. Gerçekten de tam bir Everest’sin, tatlım ve benim gibi rutkulu bir dağcıyı ne kadar cezbediğine dair en ufak bir fikrin bile yok.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

“Beni deli ediyorsun. Bunu zaten çok iyi biliyorsun ve bundan zevk alıyorsun. Ben kontrolü elinde tutmaktan hoşlanan bir erkeğim. Sen de bunu daha önceden fark etmişsindir. Yine de bu içinde bulunduğumuz tuhaf ama hoş durumda bütün kozlar senin elinde. Takdir edersin ki benim gibi Tanrı kompleksiyle donatılmış bir adam için bu, güç dengesini altüst eden bir durum. Fakat bilmediğim bir sebepten ötürü, kendime böyle işken- ce etmekten hoşlanıyorum.”

“Benim hakkımda her şeyi biliyorsun. Ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Pekâlâ, bu tam olarak doğru değil. Neyi bilmek istediğimi biliyorum. Zeki ve inanılmaz derecede seksi olduğunu. Cüretkâr açıksözlülüğüyle canıma okumaktan çekinmeyeceğini. Ve tabii ki de insan bedeninin tecrübe edebileceği en temel ve yüksek hazı daha önce hiç yaşamadığını. Bu gerçek içimi sızlatsa da beni fazlasıyla heyecanlandırıyor. Bu kahrolası bir trajikomedî, Benim Güzel Kayıt Asistanım.”

“Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ama ilk önce isminle başlayalım. Ve seni nerede bulabileceğimle. Bana en az üç fotoğraf borçlusun, güzelim. Biri giysilerinle, biri boydan ve biri de vesikalık. Durumu ancak böyle eşitleyebiliriz. Telefonunu eline al ve onları bana göndermeye başla. Bana nelere sahip olduğunu göster.”

“Bu arada, e-postanla ilgili tek kelime etmeyeceğim. Endişen olmasın. Sana zarar verecek hiçbir şey yapmam. Söz veriyorum.”

“Güçlerin dengesizliğinden hiç hoşlanmasam da *senin gibi* bir istisnaya hayır diyemem.”

“Jonas.”

Bu kadında bu kadar ilgimi çeken şey neydi?

Ne yazdığımı bile okumadan hemen gönder tuşuna bastım. Aksi takdirde doğru kelimeleri kullanıp kullanmadığım ve onu korkutup korkutmadığım konusunda saplantı yapıp yazımı mükemmel hâle getirmek için uğraşacaktım. Çünkü mükemmeli severim. Ama zaten e-postasını çok uzun süre yanıtsız bırakmış-tım. Eminim ki meraklanmaya başlamıştı. Ve endişelenmeye. Ve pişman olmaya. Kahretsin, ya hesabını çoktan kapattıysa? Akıl sağlığım açısından bu hiç de iyi olmazdı. Onunla tek iletişim aracımı **Kütüphane** Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cep telefonum çaldığında heyecandan ve telaştan yerimden zıpladım.

“Josh,” dedim nefes almaya çalışarak. “Lütfen bana iyi haberler getirdiğini söyle.”

“Seattle’de yaşıyor.”

Güçlkle nefes alabiliyordum.

“Orada mısın?”

“Evet, evet. Buna inanamıyorum. Emin misin?”

“Evet, kesinlikle. Washington Üniversitesi’nin sunucusunu kullanmış.”

“Washington’da mı okuyor?”

“Ya da çalışıyor. Belki de profesör ya da doçent falandır.”

Yazdığı e-postayı o kadar çok okumuştum ki resmen bana ait bir uzuv hâline gelmişti. En iyi ödeme yapan işin bu olduğunu söylemişti.

“Hayır, öğrenci.” dedim yavaşça. Kafamda parçaları bir araya getiriyordum. Evet, kesinlikle emindim. O bir öğrenciydi. Ucuz şarap içtiğini söyledi. Ev kirasını ödemesi gerektiğini söyledi. Yani bir apartman dairesinde oturuyor. Öğrenci evidir belki de? Kafamın içinde düşünceler uçuşuyordu. Yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordum. Aklıma takılan bir şey vardı. Önemli bir şey. “İddiasını ileri sürmek” kalıbını kullanmıştı, öyle değil mi? Kimler kullanırdı bu fiyakalı terimi? *Hukuk öğrencileri*.

“Hukuk öğrencisi,” diye fısıldadım sinsice sırtarak.

Josh kahkaha attı. “Daima zeki kadınları ağına düşürürsün, öyle değil mi kardeşim? Pekâlâ, bakalım adamım okulun sunucusuna bağlanıp daha fazla veri elde edebilecek mi. Hukuk öğrencileriyle diğer öğrencilerin bağlandığı sunucular farklıdır büyük olasılıkla. Bu hiç olmazsa alanımızı biraz daha daraltır. Onun hakkında öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?”

“Henüz değil. Ama olacak.”

“Pekâlâ. Daha fazla bilgi edindiğinde bana haber verirsin.”

“Vereceğim. Kulağın telefonda olsun. Teşekkürler, Josh.”

“Sorun değil. Kovalamacadan ne kadar hoşlandığımı bilirsin. Senin adına bir hukuk öğrencisi için olsa bile.”

Telefonu kapatmak üzereydim.

"Jonas."

"Efendim?"

"Bunun sana bahsettiğim şu Kulüp ile bir ilgisi var mı?"

Cevap vermedim.

"Biliyordum!"

"Hayır."

"Kulüp'e katıldın, değil mi?"

"Hayır."

"Kardeşim, şu an tam bir cinsel sapık gibi davranıyorsun. Kulüp'ün bir insana yaptığı şey de tam olarak bu. Adamım, hayatının en mükemmel bir ay'ını yaşamak üzeresin." Yeniden güldü.

Bekle, ne? Josh yalnızca bir ay için mi kaydolmuştu? Vay canına, gerçekten de tam bir cinsel sapıktım. "Seni ilgilendirmez." diye söylendim.

"Gerçekten mi? Sahte bir e-posta adresiyle sana yazan gizemli bir hukuk öğrencisini yatağa atabilmek için benden kahrolası Washington Üniversitesi'nin sunucusunu hacklememi istiyorsun ve bu beni ilgilendirmiyor, öyle mi?"

Derin bir nefes alıp verdim. "Birkaç gün önce başvurdum. Henüz üye değilim. Ve şu an bunun bir önemi bile yok. Şu an kafam başka yerde. Hem de çok çaresiz bir hâlde." diye homurdandım. "Kulüp umrumda bile değil. Tek istediğim şey onu bulmak."

Josh yeniden güldü. "Vay canına, Kulüp umurunda değil demek? Bu fazlasıyla ciddi olmalı. Görünen o ki kız tam bir çetin ceviz." İç çekti. "Pekâlâ, kardeşim. Umudunu kaybetme. Neler yapabileceğime bir bakacağım."

"Bir kez daha teşekkürler, Josh."

"Tam bir aşk kuşuyumdur, bilirsin."

"Siktir git."



Son bir saattir evimde gezinip duruyordum. Hâlâ cevap yazmamıştı. Josh'tan da haber yoktu. Delirmek üzereydim. Neden cevap yazmamıştı? O güzel kafasının içinde neler geçiyordu? Lanet olsun, ya o kafa hayal ettiğim kadar güzel değilse? Hayır, bu mümkün değil. Bu konuda altıncı hisse sahibim. Asla yanılmam.

İş kıyafetlerimi değiştirip müzik setinden bangır bangır çalan Kid Ink eşliğinde evdeki spor salonuna doğru yürümeye koyuldum. Biraz ağırlık kaldırmak enerjimi başka yere yönlendirmemi sağlayabilirdi. Kontrolü ele geçirmeliydim.



Sıcak suyun vücudumdan aşağı süzülmesine izin verdim. Kaç yaşındaydı? Eğer hukuk öğrencisiyse büyük ihtimalle yirmi iki ile yirmi beş arasındaydı. Ya da en fazla yirmi altı? Tabii hukuk fakültesine hayatına başka bir yön çizmek için sonradan başlamadıysa... Öyle olmadığını umuyordum. Tanrım, lütfen öyle olmasın.

Havluyu belime sardığım sırada bilgisayarımın bir e-posta bildirim sesi gelmişti. Banyodan fırlayarak hızla yatak odama koştum ve yatağın üzerindeki dizüstü bilgisayara uzandım. Nefes nefese kalmış halde gelen kutusunu açtım.

Cevap yazmıştı.

"Al bakalım." yazıyordu başlıkta. Ekte bir fotoğraf iliştirilmişti. Fotoğrafa tıklayıp açılmasını beklerken nefesimi tuttum. Aman Tanrım. Göğüslerini göndermişti. Akıllı yaratık tam da talep ettiğim gibi bana nelere sahip olduğunu gösteriyordu. Buna neden şaşırdığımı bile bilmiyordum.

Ereksiyon olmuş aletim havlunun altından kurtulmaya çalışırken yatağıma oturdum. Gözlerimi fotoğraftan alamıyordum. Bronzlaşmış pürüzsüz bir teni vardı. İtalyan olabilir miydi? Yunan? Ya da Latin? Bilmiyorum. Vücudunun çok küçük bir kısmına bakarak bunu anlamam mümkün değildi. Hafif esmer bir tonu vardı. Tek bildiğim gümüş saçlı bir İsveçli ya da kızıl saçlı Katolik bir İrlandalı olmadığıydı. Hayır, bu ten kesinlikle biraz kahve veya çikolatayla renklendirilmişti. Göğüsleri ise yuvarlak, dolgun ve avucumdan biraz taşacak büyüklükteydi. Ve kesinlikle bıçak altına yatmamıştı. Meme uçları koyu, yuvarlak ve ağzıma girmek istercesine dikleşmişti. Tanrım. Onları bu kadar dikleştirmek için kendi kendine ne yapmıştı merak ediyordum. Keşke her ne yaptıysa onu izlemek için yanında olsaydım. Hayır, keşke bunu kendi ellerimle yapmak için yanında olsaydım.

"Teşekkürler," yazdım e-postaya cevap olarak. "Çok güzel-sin. Fotoğraftan gözlerimi alamıyorum."

"Nasıl bir his olduğunu bilirim." diye cevap verdi çok kısa bir süre içerisinde.

Bu kadar çabuk cevap alınca heyecandan resmen inledim. "Bana adını söyle." yazdım vakit kaybetmeden.

"Hayır." yazdı yine kısa bir süre içinde.

Kendimi zor tutuyordum. Bu kadın şu an bu şehirde bir yerlerde, bilgisayarının başında yazdıklarını okuyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Bu adil değil. Benim adımı biliyorsun." yazdım.

"Hayat adil değil."

Ekrana bakarken hafifçe gülümsedim. "Haklısın," Doğru söze ne denirdi ki? İç çektim. "O hâlde başka bir şey söyle. Mesela yaşın?"

"Yirmi dörde yeni girdim."

Yeniden heyecanlandım. Nihayet ağzından bir laf almayı başarmıştım. Ve bunu öğrenince rahatladım. Yirmi dört gayet iyiydi. "Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş. Mutlu Yıllar." yazdım gülümseyerek.

"Teşekkürler."

"Balıksın, o hâlde?"

"Tanrım. Az önce gerçekten de burcumun ne olduğunu mu sordun?"

Yüksek sesle güldüm. "Evet, sanırım öyle yaptım. Bazen saçmalayabiliyorum."

"Birçok kadın tarafından yüce bir seks tanrısı muamelesi görüp tapıldığına göre bu kadar bayat tavlama yöntemleriyle bunu parıldayan kişiliğine değil, gerçek olamayacak kadar güzel dış görünüşüne borçlu olduğun anlaşılıyor. Tanrım. Açıkçası bundan daha fazlasını bekliyordum, Bay Faraday. Senin kadınların aklını başından alan bir çeşit büyücü falan olman gerekmiyor muydu? Ah, tabii ya. Bu yalnızca yatak odanın dört duvarı arasında oluyordu. Asla bunun dışında değil."

Sırıtmama engel olamıyordum. Yine canıma okuyordu işte. Buna bayılıyordum. "Haklısın. Bu konuda pek iyi değilim," Doğru söylüyordum. Kadınlarla *konuşabiliyordum* elbette. Onlarla flört de ediyor sayılırdım. Fakat bu konuda asla çok iyi olmadım. Özellikle de bunun gibi onun gözlerine bakıp düşüncelerini tahmin edemediğim bir durumda. "Sohbet etme konusunda umutsuz vakayım." yazdım.

“Böyle bir şey yok.”

“Sohbet gibi mi?”

“*Umutsuz vaka* olmak gibi. Daima umut vardır. ‘Hayal kırıklığını bir yere kadar kabul edebiliriz, fakat umudu asla yitiremeyiz.’”

Tanrım. Konuşma boyunca aletim yerinden fırlayacak kounuma gelmişti. Şimdi beynim de ona katılmıştı. “Kimin sözü bu?”

“Martin Luther King, Jr.”

Bu kadın tamamen farklı bir ırktan gelmiş olmalıydı. Daha önce böylesiyle karşılaşmamıştım. Hızla nefes alıp verdim. “Bir tane de benden,” yazdım. “Umut, uyanık adamın rüyasıdır.”

“Bunu sevdim. Kime ait?”

“Aristoteles.”

“Martin Luther King Jr. ve Aristoteles, Tarihin Efsanevi Rap Savaşları<sup>[8]</sup> için harika bir bölüm olurdu. Kazananın kim olacağını söylemek zor.”

Kendi kendime homurdandım. Dikleşmiş meme uçlarından Martin Luther King Jr. ve Aristoteles arasındaki efsanevi rap savaşına nereden gelmiştik? “Konuyu değiştirmeye çalışma, benim güzel kayıt asistanım. Ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyorum. Ama hakkında daha fazla şey söylemeni talep ediyorum. Hadi ama.”

“Pekâlâ, pekâlâ. Sen kazandın. Bu şekilde ‘talep’ ettiğinde çok erkeksi oluyorsun. Ve bu hoşuma gidiyor, bu arada. Pekâlâ, işte hakkımda her şey: Kadını, yirmi dört yaşındayım ve Kiki adında terrier köpeğim var. Ona üzerinde sahte elmaslar olan küçük kıyafetler alıyorum. O benim her şeyim. Hikâyenin sonu.”

Yüksek sesle gülüyor olmama rağmen, şu an beni deli ediyordu. “Hadi ama. Lütfen. Gerçek bir şey söyle.” yazdım.

“Neden?”

İç çektim. Tanrım, çok sinir bozucuydu. “Çünkü sen her şeyi biliyorken ben hiçbir şey bilmiyorum. Bu adil değil. Eşitlik ve adalet anlayışına ne oldu?”

8- Youtube video serisi. Bu seri ünlü tarihsel figürlerden ve pop kültürü figürlerinden, ya da hayali şeylerden oluşur. Aksi hâlde rap düellosu formatına uyulmamış olur.

Lauren ROWE

"Bil diye söylüyorum, şu an iç geçiriyorum. Gözlerimi de deviriyorum ayrıca."

"Hadi ama. Lütfen. Herhangi bir şey. Şuna ne dersin: Kendine dokunup beni düşünürken dinlediğin şarkı neydi?"

"Kendime dokunup seni düşünürken müzik dinlediğimi nereden biliyorsun?"

"Sen söylemiştin."

"Öyle mi?"

Yazdığı e-postayı o kadar çok okumuştum ki ezberden tekrarlayabilirdim. "Ever, öyle. Son ses açık müzikle bir şişe şarabın dibini gördükten sonra yatağa uzanmış kendini tatmin ettiğin sırada, parmaklarının yerinde sıcak, ıslak dilimin olduğunu hayal ettiğini söyledin. Tarihe düşülmüş en efsanevi not bu olmalı. Bana devasa bir ereksiyon veren not."

"Tanrım, sağ ol. Ama eminim ki alışveriş listesini okumak da sana devasa bir ereksiyon veriyordu."

"Senin listense neden olmasın."

"Ah, seni kadın büyücüsü. Gördün mü? Düşündüğün kadar da kötü değilsin."

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Şarkının adı neydi? Radyoyu açıp rastgele bir şey mi dinledin yoksa belli bir şarkı mı seçtin?"

"Ben seçtim. Benim için özel olanı, tabii ki de."

İşte benim tarzım. "Adı neydi?" Kalbim hızla atıyordu.

"'Pony.' Far'ın yaptığı cover. Orijinali değil."

Bu kız kesinlikle aklımı başımdan alıyordu. Dinlediği şarkı popüler değildi ve herkes tarafından bilinmezdi. Onun bilmesine çok şaşırmıştım. Şarkının orijinal versiyonu 90'ların berbat R&B döneminde binmek için azgın bir midilli arayışından bahseden Ginuwine isimli bir adam tarafından yapılmıştı. Şarkının aslı ilginç bir şekilde eğlenceli olsa da Far'ın buna kattığı elektrogitarlı ve bangırdayan davullu yorumu harikaydı. Vokaller ise ham, cüretkâr ve edepsiz olmasına rağmen aynı zamanda alaycıydı. Eğer kendini-sevme-seansı için böyle bir şarkı seçiyorsa sıradan bir kızla karşı karşıya değildim demekti. Ki bunun zaten farkındaydım.

"Mükemmel seçim." yazdım. Tüylerim diken diken olmuştu. Bu kadını bulmalıyım.

"Biliyorum," yazdı. "Bu yüzden seçim zaten."

Derin bir nefes alıp verdim. Bu şekilde kontrol edilmekten ve tüm kozları onun eline vermekten hoşlanmıyordum. Dizlerimi sabırsızlıkla sallamaya başladım.

"Seninle tanışmayı çok istiyorum," yazdım. Doğru söylüyordum. "Lütfen," diye ekledim. Hayatım boyunca hiçbir kadına bu şekilde yalvarmamıştım. Ama nerede olduğunu öğrenmemi sağlayacaksa dizlerimin üstüne çöküp yalvarmaya da razıyım.

Cevap yazmadı.

Şimdiye kadar hep kısa sürede yazmıştı. Bekledim.

Kalbim hızla atmaya başladı. Neden bir şey yazmıyordu?

Ondan ses çıkmasını beklerken telefonuma uzanıp Josh'a mesaj attım. "24 yaşında."

Hemen cevap geldi. "Güzel. Adını bilmesek bile yaşıyla arama alanını daraltabiliriz. Ama adını da öğrenmeye çalış."

Neden cevap yazmıyordu? Kendine bir kadeh şarap doldurmaya mı gitmişti? Kalkıp yeniden Pony'yi açmaya mı gitmişti? Yoksa orada öylece oturmuş ekrana bakıp bir sonraki adımı mı düşünüyordu?

Hâlâ cevap yok.

Göğüslerini gönderdiği fotoğrafa yeniden tıkladım ve dikleşmiş meme uçlarına bakmaya başladım. Tanrım. Vücudum sanki daha önce hiç kadın göğsü görmemiş gibi tepki veriyordu.

Neden cevap yazmıyordu?

Ellerimi yeniden klavyenin üzerine koydum. Ondan bir cevap almak zorundaydım. Bir sonraki adımı düşündüğü açıktı.

"Sessizliğini tanımak istememene bağlıyorum. Gördüğün gibi kadınların sessizliğini yorumlamak konusunda süper zekiyim. Sorun değil. Tanışmak zorunda değiliz. Sadece bana başka bir fotoğraf daha gönder o hâlde. Bilirsin, durumu eşitlemek için. Sende benim üç fotoğrafım var. Bana iki tane borçlusun, ama bir tane olsa da olur. Yüzünü göstermeye ne dersin?" Nefesim daralıyordu. Defalarca "lütfen" yazmak istiyordum. Ama kendimi tuttum.

“Düşünüyorum.” yazdı anında.

Rahatlamış hâlde nefes alıp verdim. Hâlâ buradaydı, Tanrı’ya şükürler olsun.

“Düşünme. Düşünmek kötüdür. Yap gitsin. Hemen şimdi. Tek bir fotoğraf. Sen yapana kadar nefes almayacağım. Ciddiyim. Nefesimi tuttum. Çabuk! Boğulmama izin verme.” Gönder’e basıp ekrana bakarak beklemeye koyuldum. Tanrım, bu kadın beni deli ediyordu.

Bir süre bekledikten sonra cevap geldi. Teşekkürler Tanrım.

“Boğulayım deme, İsa aşkına. Bu çok aptalca olurdu. Al bakalım.” Bir başka fotoğraf daha göndermişti.

Üzerine tıkladım. Kalçası mıydı? Ya da bacağı? Anlamak zordu. Ama yine o bronz teni oradaydı. Pürüzsüz ve düzgün... Bu tene dokunmak istiyordum. Her bir noktasına...

“Teşekkürler,” yazdım. Ama ne hissettiğimi kelimelerle ifade etmek mümkün değildi. “Çok güzelsin. Sana dokunmak istiyorum.” Aletim taş gibi olmuştu.

Hemen cevap geldi. “Ben de bana dokunmanı istiyorum, Benim Fazlasıyla Dürüst Bay Faraday’ım.”

Kalbim hızla atıyordu. Penisim de öyle.

“Bana Jonas de.”

Yine beklemeden cevap yazdı. “Bana dokunmanı istiyorum, Jonas.”

Aklımı kaybetmek üzereydim. “Seni nerede bulacağımı söyle.”

“Bunu yapmamalıyım.”

“Yapmalısın.”

“Bu kötü bir fikir.”

“Seni bulamazsam sana nasıl dokunabilirim?”

Yine cevap yok.

“Yalnızca sana dokunmak istiyorum,” yazdım cevabını beklemeden. Tanrı’ya şükürler olsun ki yazıyla konuşuyorduk. Eğer yüz yüze olsaydık şu an çılgıncasına ona bağıırıyor olurdum. “Ko-nuştuğumuzu kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum.”

“Söylemeyeceğini biliyorum. Sana güveniyorum. Kötü bir fikir oluşunun sebebi bu değil.”

Öfkeyle inledim. Eğer işini kaybetmekten endişe duymuyorsa ne demeye bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu? Anlamıyorum. Bana kalırsa bu harika bir fikirdi. Pekâlâ, yeni taktik. "Sana dokunduğumu hayal ederek kendine dokunmaya ne dersin?"

"Bunu yapmıştım zaten. Beni seninle konuşmaya iten de bu oldu."

"Tekrar yap o zaman. Belki ikincisi fikrini değiştirebilir."

Uzun bir sessizlik oldu. Yeniden yazmak üzereydim ki cevap geldi.

"Tamam," yazdı.

Hızla nefes aldım. "Güzel. Hemen başla."

"Emredersiniz, efendim."

"Hemen şimdi."

"Tamam dedim ya. Tanrım, çok ısrarcısın."

Daha fazla kendimi tutamazdım. Kontrolümü kaybetmek üzereydim. Onu korkutacağından muhtemelen şu an söylemek üzere olduğum şeyi söylememeliydim. Ama artık duramazdım. "Git yatağına uzan ve kendine dokunmaya başla." Parmaklarım hızla klavyenin üzerinde hareket ediyordu. "Ellerimin tüm vücuduna dokunduğunu hayal et. Dudaklarım boynunda, göğüs uçlarında, göbeğinde, kalçalarında ve bacak aranda. Dilimin sen inleyerek o tatlı, küçük, hassas noktaya gelmem için bana yalvarmaya başlayınca dek vücudunun her bir santiminde dolaştığını hayal et. Sonunda ıslak dilimin orayı bulduğunu, çevresinde yavaşça daireler çizdiğini, hafifçe üstüne bastırdığını, öptüğünü ve yaladığını... O sırada kendini bana bıraktığını hayal et, hazza teslim olduğunu. Kafanda beyaz bir ışık çakıp artık var olduğunu dahi hissetmeyi durdurduğun noktaya dek. Tam o anda, beyninin bütün düşüncelerden arındığını hayal et. Sonrasında senden inleyerek yeniden ismimi söylemeni istiyorum. Git ve bunu benim için yap. Bekliyorum." yazıp gönderdim.

"Emriniz olur, efendim." yazdı hemen. "Beklemede kal. Ve nefes almaya devam et, Tanrı aşkına. Bu biraz zaman alabilir."

Beklerken hafiften titremeye başlamıştım. Dizüstü bilgisayarı yanıma koyup belimdeki havluyu çektim. Yatağımda çıplak bir şekilde oturmuş karnıma doğru gergin bir şekilde uzanan pe-

nisime bakıyordum. Elimi kaldırıp saçlarıma götürdüm. Çıplak bedenimdeki tüm kaslar gerilmişti. Aklımı kaybetmek üzereydim. Keşke şu an kucagımda oturuyor olsaydı. Üzerime bindiğini hayal ettim. Ah Tanrım, üzerimde oturup kalkarken birden başını arkaya atıp titreyerek boşalmasını ne kadar çok isterdim.

Daha önce hiç orgazm olmadığına inanamıyordum.

Bu kadını bulmam gerek.

Bu kadını becermem gerek.

Bu kadının bana teslim olmasını sağlamam gerek.

Neredeyse kucagımda olduğunu hissediyordum. Sanırım delirmek üzereydim.

Yüzyıl gibi gelen uzun bir süreden sonra bilgisayarımı sonunda gelen e-postanın bildirimini verdi.

“Jonas,” yazıyordu. “Jonas, Jonas Jonas...”

Kafayı yemek üzere bir hâlde ekrana bakıyordum. Dakikalar önce, tam da bu şehirde, yatağıma çıplak bir şekilde uzanmış onu hayal ettiğim yerden çok da uzak olmayan bir mesafede, güzel, zarif elini bacaklarının arasına koymuş ve benim emrimle ıslak dilimin klitorisinde olduğunu hayal ederek kendine dokunmuştu. Bunu yaparken de tekrar tekrar adımları sayıklamıştı.

Siktir.

Ona dokunmak için fiziksel bir arzu duyarak titriyordum. Ellerimi vücudunda gezdirmek, kulağına ismini fısıldamak istiyordum. Tabii bunun için öncelikle lanet olası ismini bilmem gerekiyordu.

“Bana adını söyle,” yazdım klavyenin tuşlarını parçalarcasına. Eğer bunu söylerken yanımda olsaydı, sesimdeki baskıcı tonu duyduğunda şok olurdu.

“Hayır,” diye cevap verdi.

Öfkeyle inledim. Her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorunda mıydı? “Lütfen,” yazdım. Çaresizliğimi görebilseydi bu yaptığından vazgeçip bana istediğini verirdi.

“Bu kötü bir fikir.”

“Hayır, iyi bir fikir. Lütfen.”

“Neden?”

Yine öfkeyle inledim. *Neden* mi? Ne demek *neden*? Niye bu

kadar çok düşünüyor ki? Çünkü beni deli ediyor da ondan. Çünkü garip bir şekilde bana kancayı takmayı başardı. İç çektim. Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu. "Hayatında ilk defa zevkten kendinden geçerken kulağına hangi ismi fısıldayacağımı bilmek istiyorum." Güçlkle yutkunarak gönder tuşuna tıkladım.

Bekledim. Yine cevap gelmedi. Dört dakika geçmişti ve hiçbir gelişme yoktu.

Kalbim hızla atmaya başladı. Tanrım. Yine cevap yazmıyor. Siktir. Yanlış adımı atmıştım. Zaten anlamadığımı bir sebepten ötürü benimle buluşmaktan çekiniyordu, peki ya ben ne yaptım? Hiç görmediğim hâlde onu becermek istediğimi söyledim. Bunu yaparken aklım neredeydi acaba? Eğer akli biraz başındaysa, benim aksime, şu an çıldırmak üzere olduğuna eminim. Lanet olsun. Bir şekilde bana cevap yazmasını sağlamak zorundaydım. Ona delinin teki olmadığımı göstermeliydim.

"Soyadını boşver, yalnızca adını söyle," yazdım öncekinden de hızlı bir şekilde. "Acı bana. Eğer benimle buluşmayacaksan seni düşünerek kendimi tatmin etmekten başka seçenek kalmıyor geriye. Ve bunu yaparken karanlık ve kimsesiz odamda hangi ismi fısıldamalıyım? Beni defalarca 'Benim Güzel Kayıt Asistanım' diye inletmeyeceksin, öyle değil mi? Çünkü bu ağızdan hiç de kolayca çıkacak bir isim değil. Hadi ama tek bir kelime... Yalvarıyorum. Ve inan bana ben kimseye yalvarmam."

Gönder tuşunu tıkladım.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde cevap geldi. Tek kelimelik bir cevap. Ve tek ihtiyacım olan buydu.

"Sarah."

Büyük bir rahatlama ve sevinçle nefes alıp verdim. Telefonumu alıp hızla Josh'a mesaj attım. "Sarah."

"Hemen bakıyorum." diye cevap yazdı çok beklemeden.

*Sarah.*

Onu bulmam için tek bir ismin yeterli olmasını ummaktan başka çarem yoktu. Çünkü tek sahip olduğum şey buydu. Ve bir de umut etmek. Parmaklarımı yeniden klavyenin üzerine koydum. "Teşekkürler, benim güzel Sarah'im. Sarah, Sarah, Sarah." Küçük bir çocuk gibi sırtıyordum. Hatta şu an yanaklarım bile kızarmış olabilirdi. "Lütfen, Sarah. İzin ver seninle tanışayım. Lütfen, lütfen, lütfen. Bana nerede olduğunu söyle."

Gönder tuşunu tıklayıp beklemeye başladım. Heyecandan midem alt üst olmuştu. Kalbim hızla çarpıyordu. Teslim olmak üzereydi. Öyle olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum. Tada-biliyordum. Ekranı baktım. *Hadi ama, Sarah. Düşünmeyi bırak. Bir kez olsun gözünü karart.*

Beş dakika sonra, sonunda gelen kutuma bir e-posta düş-müştü. Ama gönderen o değildi. Kulüp'ten otomatik bir e-posta gelmişti. Aynı anda hem nefesim kesilip hem de kalbim durmuş-tu.

“Tebrikler!” yazıyordu mesajda. “Kulüp’e başvurunuz onay-landı. İki iş günü içerisinde ödemeniz hesabımıza aktarıldığında üyeliğinizin tüm imkânlarından yararlanabilmeniz için hoş gel-din paketi içinde yönerge detayları tarafınıza iletilecek. Kulüp’e hoş geldiniz. Hayallerinizin gerçekte bulunduğu nokta.”

Deliye dönmüştüm. “Sarah,” yazdım. “Seni korkuttum mu? Senden kimseye bahsetmeyeceğim. Söz veriyorum. Sadece seninle tanışmak istiyorum. Sana dokunmak istiyorum. Yalnızca konuşsak da olur. Sadece seni görmek istiyorum. Lütfen. Lütfen bana cevap ver.” Çılgın gibi yazıyordum. Gönder tuşuna basıp beklemeye koyuldum.

İki dakika sonra gelen kutuma bir geri bildirim düştü. Oku-duğumda öfkeden duvarı yumruklamak istedim. “Teslim başarı-sız. Posta kutusu bulunamadı. Geçersiz posta kutusu veya kulla-nıcı bilinmiyor. Lütfen alıcı e-posta adresini kontrol edin.”

## BÖLÜM 6

### Jonas

"Sabırlı ol, kardeşim. Adam elinden geleni yapıyor." dedi Josh.

"Üç gün oldu."

"Jonas, büyük bir üniversitenin sunucusunu hacklemek biraz zaman alıyor. Sabretmen gerek."

Öfkeyle homurdandım.

"Biliyorum beklemek sana göre değil. Ama lütfen biraz sakin ol."

"Sakin falan olamam."

"Dene hiç olmazsa. Yine ararım. Adam yaklaştığını söyledi."

"Teşekkürler. Bu kadar götlük yaptığım için üzgünüm. Yardımların için müteşekkirim."

"Endişelenme. Aynı anda hem bu kadar yakışıklı hem de karakter sahibi olamazsın. Sonuçta biraz da bana pay bırakman gerek, öyle değil mi?"

"Bir gelişme olduğu an bana haber..."

"Vereceğim. Hoşça kal."

Sakinleşmek mi? Sakin mi olmam gerekiyor yani? Yeryüzünde beni sakinleştirebilen yalnızca iki şey vardı. Birini Sarah elimden aldığına göre geriye bir tek diğeri kalıyordu: bir kaçık gibi kendimi parçalarcasına spor yapmak. Yine de adrenalini bastıramıyordum. Ne yaparsam yapayım aklımdan gitmiyordu. Göt herifin teki olduğumu göstermek dışında onu korkutup kaçırarak ne yaptım bilmiyordum. Şimdi düşününce, belki de sebebi buydu. Fakat e-postamı okuduğu andan itibaren bu gerçeği zaten biliyordu. Ne değişmişti? Ne yapmıştım? Onun panik olup benimle tüm ilişkisini kestiğini düşünmek beni mahvediyordu.

Lauren ROWE

Bir dakika önce kendine dokunup adımı sayıklarken bir dakika sonra tüm bağları koparmıştı. Onu bulmalı ve ona kendini yeniden güvende hissettirmeliydim. Ona asla zarar vermeyeceğimi göstermeliydim.

Başımı ellerimin arasına almış hâlde üstümde yalnızca kot pantolonumla mutfak masasına oturmuştum. Şu anda çalışıyor olmam gerekirdi. Yeni bir tedarik gerçekleştirecektik ve yapılacak çok iş vardı. Josh yerimi doldurmaya çalışsa da Los Angeles'ten yapabileceği çok da bir şey yoktu. Şu an ofiste ekibimle çalışıyor olmalıydim. Fakat odaklanamıyordum. Yalnızca telefonuma bakıp Josh'tan adamın onu bulduğunu haber vermesini bekliyordum.

Birkaç kez, sakinleşip e-posta adresini yeniden aktif hâle getirmişti umuduyla ona e-posta göndermeyi denedim. Ama işe yaramamıştı. Her seferinde aynı otomatik mesajı almıştım.

Bilgisayarımı açıp yeniden gelen kutumu kontrol ettim. Kulüp'ün dün öğleden sonra attığı e-posta vardı yalnızca.

"Sayın Faraday,"

"Kulüp'e hoş geldiniz! Bu e-posta ödemenizin hesabımıza başarıyla aktarıldığını bildirme amaçlı gönderilmiştir. Kulüp'e tam teşekküllü üyeliğiniz gerçekleşmiştir. Yarın, üyeliğinizin tüm imkânlarından faydalanmanız için başvuru formunda belirttiğiniz adrese bir hoş geldin paketi gönderilecektir. Sorularınız için bizimle iletişime geçin. Lütfen bu otomatik e-postayı cevaplamayın. Kulüp'e hoş geldiniz. Hayallerinizin gerçekle buluştuğu nokta."

Kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Artık hiç ilgilenmediğim bir şey için iki yüz elli bin dolar harcamıştım. Para israfı beni öldürüyordu. Özellikle de bu israf çeyrek milyon dolarsa.

İki gün önce yatağa uzanmış Sarah'a zarar vermeden üyeliğimi iptal etmenin yollarını arıyordum. Her yolu düşünsem de Sarah'ın işini kaybetmesine sebep olmadan paramı geri alabileceğim bir senaryo yazamıyordum. Ki bu da ona verdiğim sözü tutmamam anlamına gelirdi. Üyeliğimi iptal edip ona bir yıllık maaşını ödemeyi düşündüm bir süre. Ona bir yıllık maaş ödemek iki yüz elli bin doların çok küçük bir kısmı oluyordu büyük ihtimalle. Ama yine de ona verdiğim sözü tutmayıp güvenini tamamen kaybedecekmişim gibi geliyordu. Bu ise en son

istediğim şeydi. Bunun dışında ya Kulüp'teki kodamanlar kindar pisliklerse? Kontrata kasıtlı müdahaleden dava açıp onu süründürebilirler ve iptal ettiğim üyeliğin bedelini ona ödeatabilirlerdi. Bunun üzerine ne kadar düşündükçe o kadar lanet parayı gözden çıkarmam gerektiğini anlıyordum. Kaldı ki şu an Kulüp üyeliğimin onaylanması umursadığım en son şeydi. Ona zarar veremeyeceğime dair söz vermiştim. Ona zarar vermek ya da sözümünden dönmektense ödemeyi yapmayı, herhangi bir miktardaki ödemeyi, tercih ederdim. Her şey olabilirim, ama yalancı değildim. Umarım banka havalesini iptal etmediğimi gördüğünde bana tamamen güvenebileceğini fark ederdi. Sözümün eri olduğumu anlardı. Belki o zaman benimle yeniden iletişime geçerdi. Umur etmekten başka çarem yoktu. Çünkü şu an aklımı kaçırmak üzereydim.

Kapı çaldı. Bir dakika sonra masadan inip zombi gibi ayaklarımı sürüyerek mutfaktan çıktım. Kargo teslimatçısı elinde bir kutuyla kapıda dikiliyordu.

"Jonas Faraday?"

"Evet."

"Şurayı imzalayın lütfen."

Bu kutuyu almak bende doğum günü ve Noel hediyelerini tek seferde almışım gibi sevinç uyandırmalıydı. Şu an kutuyu açmak için paketi parçalıyor olmalıydım. O hâlde neden elimi bile sürmeden onu duvara fırlatma isteği duyuyordum? Kutuyu mutfak masasına bırakıp spor salonuna doğru yürümeye başladım. Kafamı toplamalıydım. Bu da müzik dinleyip ter içinde kalıncaya dek spor yapmaktan geçiyordu.

The Sound of Animals Fighting eşliğinde spor yapıp, sıcak bir duş alıp birtakım iş e-postalarına cevap vererek geçirdiğim iki saatin ardından mutfak masasına oturmuş kutuyla bakışıyordum. Siktir et. Daha fazla bekleyemem.

Kutuyu açtığımda el yazısıyla yazılmış bir not geçti elime. Okurken kalbim hızla atıyordu.

*Benim Sevgili Jonas'ım,*

*Dürüstlük mü istiyorsun? Al sana dürüstlük. Söz konusu sen olduğunda kötü yönlerin iyi yönlerini fazlasıyla aşıyor. Geçici bir süreliğine aklımı kaybetmiş olsam da şu an kendimdeyim. Eğer sana*

yalan söylemek isteseydim, açıkça diğer kadınların sana yaptığı gibi, senin de bunu yapmalarını istediğin gibi, ne istediğin hakkında kendini kandırıyor olmana rağmen, şu an daha farklı bir durumda olabilirdik. Üyeliğinin tadını çıkar. Eminim ki aradığın her şeyi burada bulacaksın. Bir gün istemek ve ihtiyaç duymanın iki farklı şey olduğunu anlamanı temenni ederim."

*Kendine iyi bak,*

*Sarah.*

Uzun bir süre oturup elimdeki nota baktım. Kıvrımlı el yazısı özgün, pürüzsüz ve güzeldi. Tıpkı teni gibi. Ve kendine güveni tam olan. Kadınsı. Cüretkâr. Tükenmez kalemıyla yazdığı satırların üzerinde parmağımı gezdirdim ve birden beklenmedik bir hüznün dalgası zihnime çarptı. Lanet olsun, çocukluğumdan bu yana ilk defa ağlamaklı olmuştum. Kendimi yalnız hissediyordum. Hayır, yalnız değil. *Terk edilmiş* hissediyordum.

Kısa bir an için yüzüme değen elbiselerinin kokusu doldu burnuma. Yastıktaki ifadesiz yüzünün görüntüsü... Başımı salladım. Ama gözleri, güzel mavi gözleri cansız bir hâlde bana bakıyordu. Görüntüyü kafamdan atmaya çalıştım. Gözlerimi sildim ve başımı iki yana salladım.

Neden sanki kalbimi göğüs kafesimden söküp almış gibi hissediyordum? Bunun kalbimle hiçbir ilgisi yoktu. Ona olan ilgim tamamen fizikseldi. Alışılmışın dışında, delicesine, anlaşılmaması güç, sıradışı, belki saplantının sınırında ama yine de tamamen fiziksel. Pekâlâ, belki tamamen fiziksel değildir. Çünkü zehir gibi bir zekâyâ sahip olduğunu biliyordum. Ayrıca eğlenceli. Ve hazırcevap. Bana ağzımın payını verdiğinde, aslında bundan hoşlandım. Fakat tüm bunlar girizgâhtı, öyle değil mi? Sadece asıl olaya girmek için başlangıç. Onu becermeyi istemek için seksi, küçük oyunlar. Hepsi bu kadar, değil mi?

Yeniden gözlerimi sildim.

Onu hiç görmediğim hâlde gözümü karartmaya kararlıydım. Onunla buluşmak, tadına bakmak, onu becermek ve boşaltmak istiyordum. Diğer taraftan benim hakkımda her şeyi biliyordu. Fotoğraflarımı görmüş, sırlarımı öğrenmişti. Buna rağmen benimle aynı odada oturmaya bile razı olmuyordu. İyi yönlerimin az olduğunu söylerken neyi kastemişti? Hafta sonları Ikea'da birlikte alışveriş yapılacak türden bir erkek olmadığımı

mi? Neyi isteyip neyi istemediğim hakkında doğruyu söylediğimi mi? Ona sunduğum teklifle ilgilenmediğini mi söylemeye çalışıyordu? Hayır, ilgilenmişti. Yoksa ilk başta e-posta yazmazdı. Ona verebileceğimden daha fazlasını istediğini mi söylüyordu? O hâlde neden benimle konuşma zahmetine dahi girmişti ki? Evet, tam olarak söylemeye çalıştığı şey buydu. Ama bunu en başından biliyordu. O hâlde neden yazdığım nota cevap verdi ki? Maymun gibi ulumak için bile olsa "Sevgililer Günü saçmalığından" vazgeçermeyeceğine kanaat getirmiş olmalıydı. Pekâlâ, bunu öğrendiğim iyi oldu. İkimizi de büyük bir zahmetten kurtarmış oldu. Bunu öğrendiğim iyi oldu, lanet olası.

Herkesin bana yalan söylediğini ve bunun benim işime geldiğini düşünüyordu. Bu da ne demek oluyordu ki? Bana yalancı mı diyordu yoksa yalnızca kendini kandıran bir sapık olduğumu mu ima ediyordu? Pekâlâ. Belki de haklıydı.

Masaya oturup yüzümü ovuşturdum.

Mavi gözleriyle yataktan bana nasıl korku dolu baktığını hatırladım. *Kımıldama*, diye emretmişti bakışlarıyla. *Saklandığın yerde kal*. Ve ben de kımıldamamıştım. Lanet olası kılımı dahi kıpırdatmadım. Ve benim işe yaramazlığımın bedelini o ödedi.

Demek iyi yönlerim yok? Hakkımda böyle mi düşünüyordu gerçekten de? Ne var biliyor musun? Haklısın. Ben tamamıyla kötü bir adamım, bebeğim. En ufak pişmanlık duygusu olmayan kahrolası bok yığınının başka bir şey değilim. Jonas Faraday ile oynamak mı istiyorsun? İncinmeye hazır ol, o hâlde. Çünkü sana verebileceğim tek şey bu.

Lanet olsun.

Kutuyu kendime çektim. Bakalım hayallerimin gerçekte bulunduğu nokta neye benziyormuş. Umarım kutunun geri kalanı bana karşı Sarah'ın acımasız dürüstlüğünden daha nazik olurdu.

Kutuda hoş geldin kılavuzu içeren bir uygulamanın önceden yüklendiği bir iPhone ve lastik bir bileklik vardı. Uygulamaya kısa bir göz attıktan sonra anladığım kadarıyla eğer Kulüp'ün kadın üyelerinden biriyle buluşma modundaysam, gece ya da gündüz fark etmeksizin, dünyanın neresinde olursam olayım, anonim bir pin koduyla yer bildirimi yapmam gerekiyordu. "Bildiriminiz itinayla yalnızca belirttiğiniz özelliklerle uyuşan Kulüp üyeleriyle eşleşecektir." yazıyordu yönergede. Buluşma yerine git-

tiğimde renklere göre ayrılan bilekliği, benimki mor, bu her ne anlama geliyorsa artık, kendini kandıran bir sapık olduğumu ima ediyordur belki de, takmam gerekiyordu. Ardından Kulüp'teki diğer mor bileklikli kadınların mor güvelerin mor ateşin başına üşüşmesi gibi buluşma noktasına akın etmesini bekleyecektim.

Yönerge devam ediyordu. "Erkek üyelerin tüm yer bildirimlerinde kendilerine verilen renkteki bilekliği takmaları zorunludur. Kadın üyelerin takip takmaması öncelik hakkı onların olduğundan kendi tercihlerine bırakılmıştır. Deneyimlerimize dayanarak bunun memnuniyet ve güvenlik açısından en iyi sistem olduğunda karar verdik."

Görünüşe bakılırsa yer bildirimi yaptığım noktada bulunan belirli üyelere istek ve davet de gönderebiliyordum. Ya da yalnızca konumumu bildirip birilerinin çıkıp gelmesini de bekleyebilirdim. "Yer bildirimi yaptığınızda yalnızca önceden belirttiğiniz özelliklere sahip üyeler karşılık verecektir. Bilekliğinizle aynı renge sahip olmayan üyelerin bildirim ve paylaşımlarınızın erişimine izin verilmez."

Bende iyi bir yön görmüyormuş. Pekâlâ, öyle olsun. Kulüp'te aradığım her şeyi bulacağımdan emin. Tabii ki bulacağım bebeğim! Bu lanet olası yere iki yüz elli bin dolar harcadım. Sonuna kadar da kullanacağım. Görünüşe bakılırsa benden beklediği de buydu. O hâlde neden olmasın? Sonuçta benden yapmamı *istediği* şey buydu.

Kulüp'ün bana verdiği iPhone'yi ve içindeki uygulamayı açtım. Saatime baktım. 15.06. Bana verilen pin koduyla The Pine Box isimli en sevdiğim barlardan birinde saat 17.00 için yer bildirimi yaptım. Bakalım Benim Güzel Kayıt Asistanım Sarah dışında birileri iyi yönlerimi görebilecek miydi. Belki de Sarah dışında bir kadın, her kimse o artık, kendisine hayatının en iyi seksini yaşatan bir adamda iyi bir şeyler bulabilirdi.

## BÖLÜM 7

### Jonas

The Pine Box her zamanki gibi ağzına kadar doluydu. Bar sandalyelerinden birine oturdum.

“Bir Heineken.”

Barmen başını salladı.

Bileğimdeki mor şeride dokundum. Sanki üzerinde neon harflerle “sapık” yazan parlak bir işaret gibiydi. Saatime baktım. Birkaç dakika erken gelmiştim. Mor güvelerin başıma üşüşmesi yaklaşık ne kadar zaman alıyordu acaba? Bara göz gezdirdim. Kalabalıkta mor bileklik takan birileri görünmüyordu. Görünüşe bakılırsa kurallar gereği hiç görmeme ihtimalim de vardı. Buradaki kadınlardan herhangi biri üye olabilirdi. Üstelik birçoğu çekiciydi. Bir hayli çekici.

En kuytu köşedeki masaya oturmuş iki kadın dikkatimi çekti. Biri sarı saçları ve uzun, atletik vücut yapısıyla direkt yanına gideceğim türdendi. Christie Brinkley’in gençliğini andırıyordu. Herhangi bir erkeğin ilgi duyacağı bir kadındı. Tabii Hollywood filmleri, futbol maçları ve porno izleyen türden bir erkeğin... Ama her nedense dikkatimi en çok onun karşısında oturan kadın çekmişti. Ve bu oldukça tuhaftı çünkü yüzünü bile göremiyordum. Önündeki menüye gömülmüş hâldeydi. Tek görebildiğim menünün tepesinden çıkan alnı ve omuzlarına dalga dalga inen uzun, koyu saçlarıydı. Uzun, ince parmakları, doğal tırnakları ve başparmağındaki gümüş rengi, sade yüzüğüyle dikkat çekici elleri vardı. Seksi.

Ama en çok dikkatimi çeken şey elleri, kolları ve menünün tepesinden çıkan alnından görebildiğim kadarıyla teni olmuştu. Teni tıpkı Sarah’ta hayal ettiğim bronz tonlara sahipti ve tıpkı onun gönderdiği fotoğraflardaki gibi pürüzsüz ve yumuşak gö-

rünüyordu. Fakat önünde duran koca menü yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Yüzünü görmek istiyordum. Yüzünü bir kez olsun görebilseydim, belki spordan sonra duşa girdiğimde ve Sarah'ı boşaltırken hayal ettiğimde elimde malzeme olurdu.

Barmen biramı önümdeki bar tezgâhının üstüne koydu. Basmı sallayıp on dolar verdim.

Fakat aklımdan ne geçiyordu ki? Artık Sarah'ı düşünmeyecektim. Mor renkli sapık bilekliğimi takıp buraya gelmemdeki amaç da bu değil miydi zaten? Buraya ondan kurtulmak için gelmiştim. Benimle görüşmek istemiyordu ne de olsa. Eğer o istemiyorsa benim de istemem için hiçbir sebep yoktu. Bu gece tüm dikkatimi mor renkli yeni yatak arkadaşlarıma verecektim.

Saatime baktım. Beşi beş geçiyordu. Hadi, her neredeysen çık ortaya.

Kulüp'te işler yoluna girmeye başladığında Sarah'ı düşünmeye vaktim olmayacaktı şüphesiz. Tüm mor renkli yeni partnerlerimin aklını başında alıp huzur içinde, en ufak vicdan azabı duymadan onlara elveda demekle meşgul olacaktım. Üstelik onlar da hâllerinden memnun ve tatmin edilmiş olacaktı. Çünkü onların da Kulüp'e üye olmalarındaki amaç buydu. Yalnızca bu. Ruh eşleri ve bağlılık sözleriyle ilgili zırvalar olmayacaktı. İkimiz de cinsel açıdan tatmin olacaktık ve bu bizim için yeterliydi. Kimsenin duyguları incinmeyecekti. Tıpkı şeker dükkânındaki küçük bir çocuk gibi olacaktım. Neden tüm kadınların bana yalan söylediğini ve bunun da benim işime geldiğini söylemişti? Bu benim isteğimin tam tersiydi. Ne demek istiyor olabilirdi?

Birden kendimi menünün arkasındaki kadının benim mor renkli yeni oyun arkadaşlarımdan biri olmasını dilerken buldum. Bu oldukça mümkün görünüyordu çünkü ne zaman başka yöne baksam o da gizlice beni izliyordu. Ya da belki de sarışın olan yüzünden böyle hissediyordumdur. Sarışın kadın, bana bakarak gülümsediğini saklama gereği bile duymuyordu. Belki ikisi bu iş için birlikte takılıyordur? Ama bunun olması mümkün değildi. Başvurumda üçlü seks istediğime dair hiçbir şey yazmadım. Bu konudaki fikirlerim tecrübeyle sabitti. Bana göre değildi. Her iki denememde de bir kadına odaklanıp diğerini saf dışı bırakmanın gerginliğini yaşamıştım. "Fazlalık" olan kadın, odaklandığım kadın üzerindeki görevimi bitirmeme tam anlamıyla engel oluncaya dek huysuz ve çok ısrarcı davranıyordu. Bu yüzden tüm

dikkatimi tek bir kadına vermenin en iyisi olacağını farkına varmışım.

Dürüst olmak gerekirse tam da dikkatimi çekecek türden bir kadın olmasına rağmen eğer sarışın mor renkli bilekliği şu an takıyor olsaydı ilgilenir miydim emin değildim. Nedense bu gece her zamankinden istemiyordum. Bu gece o bronz tenli güzelliğin beyaz çarşaflarımın üstünde kıvrandığını görmek istiyordum. Lanet olsun, menünün arkasındaki kadın Kulüp'ün üyesi olmasa bile belki onu evime götürüp ona hayatının gecesini yaşatmanın bir yolunu bulabilirdim.

Ama bu çok apalca olurdu. Buraya bardan rastgele bir kadını ayartmaya geldiysem ne demeye Kulüp'e benimle "tarif edilemez bir uyum" içerisinde olan kadınları bulması için iki yüz elli bin dolar ödemiştin? Sakinleşip elimdeki göreve odaklanmalıydım.

Biradan koca bir yudum aldıktan sonra çevreme bakındım. Birçok güzel kadın vardı. Yine de mor renkli bileklik takan birini göremiyordum. Kendimi avcıdan ziyade av gibi hissediyordum ve bu duyguya aşına değildim. Hoşuma gittiğinden de emin değildim. Aslında hoşuma da gitmiyordu. Daima kontrolün bende olmasını severdim.

Belki de birileri yer bildirimi yapmış mı diye uygulamaya bakmalıydım. Ardından boşa kürek çekmeye devam ederek barda o kadını aramayı sürdürmeliydim. Ever, bahse varım yapmam gereken şey buydu. Sarah'ı düşünmekle kafayı bozduğum için Kulüp'ün bana gönderdiği tüm o yönergeleri dikkatle okuyamamıştım.

*Sarah.*

Neden hiçbir gerekçe göstermeden benden böylesine kaçmıştı? Aramızda her şeyin harika olacağını düşünmüştüm. Hayatımda hiçbir kadını bu kadar çok arzulamadım. Üstelik onu daha görmemiştim bile! Benden ne bekliyordu ki? Benimle yüz yüze görüşmeyi kabul etmek için benim ne çeşit iyi yönlerle sahip olmamı bekliyordu? O hâlde bana dair çok fazla ve mantıksız beklentileri vardı. Görünüşe bakılırsa ucuz atlatmıştım.

Hayır, sinirliyken bile bunun doğru olmadığını biliyordum. Asıl ucuz atlatan Sarah'tı. Arkasına bakmadan kaçmıştı çünkü çok zekiymi. Çok kızmış olmama rağmen birbirimize gönderdi-

ğimiz e-postaları düşünüp gülümsemeden edemiyordum. “*Tan-  
rım. Az önce burcumun ne olduğunu mu sordun?*” demişti. Ah,  
seni kadın büyücüsü. Ağzımın payını verirken bile buna bayıl-  
mıştım. Keşke onu görmeme izin verseydi, her şey bambaşka  
olurdu. Öyle olacağını biliyordum. Aramızdaki bu kimya, lanet  
olası e-posta aracılığıyla oluşan kimya, herkeste olmuyordu. Yüz  
yüze görüşebilseydik nasıl olacağını tahmin dahi edemiyordum.  
Kendi kendine bunun yetersiz olduğunu düşünmek yerine ona  
vermek isteyip istemediğim şeylerin ne olacağına benim karar  
vermemi kabul etseydi keşke. Kahretsın. Onu düşünürken bile  
doğru düzgün düşünemiyordum.

Kuytu köşedeki masaya yeniden baktım. Menü Kızı hâlâ  
daha o lanet olası menünün arkasına saklanıyordu. Ne sipariş  
edeceğine karar vermesi kaç dakikasını alıyordu? Kollarından  
görebildiğim tenine bakmak iştahımı kabartıyordu. Bu gece me-  
nünün arkasında duran kadının peşinden gitmekten kendimi  
alıkoyabilir miyim emin değildim. Özellikle de Kulüp’e çeyrek  
milyon dolar bayılmışken. Yine de Kulüp’ün olanaklarından  
faydalanmak için önümde koca bir yıl vardı. Aceleye gerek yok-  
tu, öyle değil mi? Bu gece belki de Sarah’ın bronz ten ikizinin  
tadını çıkarabilirdim. Evet, Menü Kızı bu gece Sarah’ın yerine  
geçebilirdi. Ona olan ilgimi kaybetmenin bundan daha iyi bir  
yolu olabilir miydi? Köşedeki masada oturan bu kadının Sarah  
olduğunu hayal edecek, onu evime götürecek, tadına bakacak,  
onu bir güzel boşaltıp aklını başından aldıktan sonra üstüme çö-  
ken her zamanki ilgisizlik ve soğumayla birlikte onu kapı dışarı  
edecektim. Eğer Menü Kızı bundan ötürü incinirse bu onun so-  
runuydu. Böylelikle Sarah’tan sonsuza dek kurtulmuş olacaktım.

Bar taburesinden kalktım. Kararımı vermiştim. Bu kadın  
her kimse, bu gece duygularının canı cehenneme... Eğer Sarah’ı  
kafamdan atamayı beceremiyorsam o hâlde bunu başkasını bece-  
rerek yapacaktım.

“Merhaba.”

Beyaz tenli, siyah saçlı bir kadın mavi gözleriyle delici ba-  
kışlar atarak yanıma yaklaştı. Baş döndürecek kadar çekiciydi.  
Gülümseyip koyu saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atar-  
ken mor bilekliği de ortaya çıkmış oldu. Gözlerim bilekliğe kilit-  
lendiğinde tebessümü sırtışa döndü. Dişleri beyaz ve düzgündü.

“Merhaba.” diye karşılık verdim köşedeki masaya bakmaya

çalışarak. Fakat aramıza bir grup insan girdiğinden Menü Kızı'nı göremiyordum. Lanet olsun.

"Ben Stacy," dedi yeni yatak arkadaşım elini uzatarak. "Sen yeni üyesin, öyle değil mi?"

"Evet." dedim Stacy'nin elini sıkarak. Hâlâ masayı görmeye çalışıyordum. Menü Kızı'nın menüyü aşağı indirmiş hâlde büyük, kahverengi gözleriyle bana baktığını görünce heyecanlandım. Gözlerimiz buluştuğunda telaşla başını öne eğerek menüyü yeniden yukarı kaldırdı. Bu da neydi şimdi? Daha birkaç saniye önce bana bakıyordu.

Vücudumdaki her bir tüy diken diken olmuştu. Aman Tanrım.

Mor bileklikli müstakbel partnerime döndüm. "Bir dakika bekler misin?"

Yüzü düşmüştü. "Bana içki ısmarlamayacak mısın?"

"Üzgünüm, elbette. Ne içersin?"

Durup düşünmeye başladı ve bu zaman zarfında öfkeden parlamak üzereydim. Hadi lanet olası. Hayatı bir karar veriyor değilsin. Yalnızca bir içki.

"Bir kadeh chardonnay harika olurdu," demişti sonunda bana en göz alıcı gülümsemesini göstererek. Aceleyle içkiyi söyledim.

Artan bir telaş içimde kabarıyordu. Aklımda çok çığınca bir fikir vardı.

Stacy elini koluma koydu. "Bana ismini söylemedin."

"Jonas."

"Tanıştığımıza memnun oldum, *Jonas*." Dudaklarını yaladı. Yüz hatları inanılmayacak kadar kusursuza yakındı. "İtiraf etmeliyim ki burada olman çok hoş bir sürpriz."

Suratıma zoraki bir tebessüm yerleştirdim. Şu an tüm dikatimi masadaki kıza vermiş durumdaydım. Aklımdan çok çığınca, delice, kendini kandıran bir sapığın düşünebileceği türden bir şey geçiyordu. Sarah'ı düşünüyordum. Benim güzel Sarah'ım şu an burada, kırk metre ötemde, lanet olası bir menünün arkasından beni izliyor olabilirdi. El yazısıyla yazdığı nota rağmen, benim onu aklımdan çıkaramamam gibi o da beni aklımdan çıkaramamış olabilirdi.

*Lauren ROWE*

“Ben de, Stacy. Hemen döneceğim. Yalnız bir dakikalığına şarabının tadını çıkar.” Stacy’nin cevabını beklemeden ondan uzaklaştım ve hızla köşedeki masaya yöneldim. Kalbim heyecandan yerinden çıkmak üzereydi.

“Afedersiniz,” dedim önümdeki kalabalığı yararak. Heyecandan nefesim kesilmişti.

Hayır.

Hayır, hayır olamaz.

Masada kimse yoktu.

Çılgına dönmüş hâlde etrafıma bakındım ama hiçbir yerde onu göremedim. Menü’nün arkasındaki kız ve onun süper model kılıklı arkadaşı çoktan gitmişlerdi.

## BÖLÜM 8

### Sarah

“Bu korkunç bir fikir.” dedim saatime bakarak. Beşe yirmi vardı. Heyecandan midem kasılıyordu. Her an kapıdan içeri girebilirdi.

“Niye ki?” dedi Kat burnunu çekerek. “Senin nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikri olmadığını söyledin. Memelerin dışında tabii.” dedi sırtarak. “Bu çok çılgınca bir hareketti, Sarah. Bunu yaptığına inanamıyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Biliyorum. Hiç bana göre bir davranış değil. İçime ne kaçtı bilmiyorum.”

“Ben ne kaçtığını biliyorum.”

Yanaklarım kızardı.

“Biraz rahat ol, tamam mı? Burada olduğunu bile bilmiyor. Ve bar fazlasıyla kalabalık. Onu izleyip cesaretini toplamak için yeterince zamanın olacak.”

“Cesaretimi ne için toplayacağım?”

“Gidip merhaba demek için.”

“Böyle bir şeyi asla yapmam.”

“O zaman ne diye geldik buraya?”

“Sadece ona bakmak istedim,” İç çektim. “Karşı koyamıyorum. Onu gördüğünde sen de anlayacaksın.”

“Beni The Pine Box’a kadar onu *dikizlemek* için mi sürükledin?” Hayretle bana bakıyordu.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Onu sadece fotoğraflarda gördüm. Bir de saniyenin binde birlik kısmında arabasıyla önümden geçerken. Kanlı canlı karşımdayken ona uzun uzadıya bakmak istedim yalnızca.” Bir de doğruyu söylemek gerekirse Kulüp’ün onun için mükemmel olanla eşleştirdiği kadını merak ediyordum.

“Sarah, seni anlamıyorum. Neden adamla bir kereliğine de olsa yatmıyorsun? Eğer söylediğin kadar çekiciyse neden onunla unutulmaz bir gece geçirmeyesin ki?”

“Onunla ‘unutulmaz bir gece’ geçirmekten keyif alacağım-dan emin değilim.” dedim. Bu adama karşı hiç beklenmedik duygular beslediğimi nasıl açıklayabilirim bilmiyordum. Daha önce hiç hissetmediğim bir arzuyu uyandırmıştı içimde. Fakat bir şekilde, içimde bir yerlerde, ateşle oynadığımı ve buna devam edersem ağzımın fena hâlde yanacağını seziyordum. Ya da kalbi-min... Tam da onun kaçınmak için Kulüp’e üye olduğu türden bir kızdım. Öyle olduğumu biliyordum. Ve o nasıl değişemiyorsa ben de değişmezdim. O hâlde ne anlamı vardı ki?

Kat omuz silkri. “Pekâlâ, o zaman neden buraya geldik? Kendine işkence etmekten zevk mi alıyorsun? Hadi ama onun ne aradığını çok iyi biliyorsun. Düzenli bir ilişki aramadığı kesin. Kulüp’e katılan bir adamdan bahsediyoruz.”

“Alçak sesle konuş,” dedim. “Lütfen.” Kulüp’ün varlığının gizli ötesi olduğunu ve ortalık yerde konuşmaması gerektiğini daha önce Kat’e milyon kere söylemiştim. Ama o zengin kaçıkların takıldığı gizli bir kulüp olduğu fikrine bayılmıştı ve her fırsatta en ince detayına kadar öğrenmek istiyordu. “Onu iş üstündeyken görmeliyim. Belki bu şekilde onu kafamdan atabilirim.” Omuz silktim. “Saat kaç?”

“Beşe çeyrek var.”

Heyecandan yine midem alt üst olmuştu. Bu adamın her yeri mi yaladığını ve bacak aramdan bana gülümsediğini defalarca hayal etmiştim ve onunla yaptığım her hayali seks aynı zamanda hayatımın en iyi seksi oluyordu. Eğer hakikisini yaşarsam buna sinir uçlarım nasıl tepki verirdi tahmin bile edemiyordum. O sırada hayranı olduğu şarkıcının konserine giden ergen kızlar gibi onun adını haykırmaktan kendimi alıkoyabilir miyim bilmiyordum.

“Aman Tanrım. Bu o mu?” diye fısıldadı Kat boynu tutulmuş gibi başını giriş kapısına sabitleyerek. Bakışlarını takip ettim ve derhal yüzümü masadaki menüyle kapattım.

Yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. “Evet.” diye fısıldadım.

Menünün kenarından Kat’e şöyle bir göz attım. Adama baktıkça ağzının suyu akıyordu resmen.

"Hay anasını," diyebilirdi. "Vay canına. O tek kelimeyle... Abarttığını sanmıştım. Ama hiç alakası yokmuş. Bu gerçek olmaz. Bu adam şeytanla falan anlaşma yapmış olmalı."

"Bakıp durma şuna," diye tısladım. "Doğal davran."

"Doğal davranıyorum zaten."

"Hayır, davranmıyorsun."

"Evet, davranıyorum. Asıl ona bakmasaydım doğal davranmıyor olurum."

"Şu an ne yapıyor?" Burnumu menünün içine kadar soktuğumdan hiçbir şey göremiyordum. Menüde yazanları bile.

"Bar taburesinde oturuyor." Duraksadı. "İçki söylüyor." Daha uzun duraksadı. "Bira söylemiş." Biraz daha duraksadı. "Etrafa bakıyor." Biraz daha. "Birasını içiyor." Yine duraksadı. "Yeniden etrafa bakıyor."

Kalbim ağzımda atıyordu. Midem düğüm düğüm olmuştu. "Etraf başımı kaldırmak için güvenli mi?"

"Evet, bu tarafa bakmıyor."

Başımı menüden kaldırdım. Tek yapabildiğim bir ah çekmek oldu. Belki de onu başımdan atmak koca bir hataydı tarzı bir ah. Belki onda hiç iyi yön olmadığını söylememeliydim tarzı bir ah. Belki ondan bir ısırık alabilmek için kalbimi parçalara ayırmaya değerdi tarzı bir ah. O muhteşemdi.

Başı benden tarafa dönmeye başlamıştı. Yeniden yüzümü kapattım.

"Sarah," dedi Kat bana çıkışarak. "Neye benzediğini bile bilmiyor. Yüzünü neden kapatıyorsun?"

Ellerim menüyü tutarken titriyordu. Onu bir an için görmek bile beni hormon komasına sokmaya yeterdi.

"Bu tarafa bakıyor." diye uyardı Kat düz bir ses tonuyla.

Menünün ucundan Kat'e bakmaya başladım. Yine ona bakıyordu. Hatta sırtıyordu.

"Bakıp durma!" diye tersledim. "Lütfen. Hiç olmazsa gülümseme. Bir erkeğe bu şekilde gülümsediğinde, seninle konuşmak için yanına gelir Kat. Bu hep böyledir. Lütfen." diye fısıldadım aceleyle.

"Peki, neden buraya gelmesini istemediğimizi de söyler mi-

sin?" diye sordu sırıtan dişlerinin arasından başını bile çevirmeyen.

"Çünkü şu an ufak çaplı bir sinir krizi geçirmek üzereyim." dedim gerginlikten çatlayan ses tonumla. Doğru tanım tam olarak bu olmalıydı. Eğer Jonas Faraday buraya gelirse, özellikle de *Kat* ile flört etmeye başlarsa, ciddi anlamda sinir krizi ya da ona benzer tıbbi bir kriz geçirebilirdim.

"Pekâlâ, pekâlâ öyle olsun." dedi Kat endişelerimin farkına vararak. "Ah, yeniden öteki tarafa bakıyor."

Menünün üstünden ona göz ucuyla bakmaya başladım. Mor perilerin geçit törenini beklercesine etrafı kolaçan ediyordu. Tüm bu olay tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. Fakat ne bekliyordum ki? Üyeliğini iptal edip "Hey, Kulüp umurumda bile değil. İstedğim tek şey Benim Güzel Kayıt Asistanım!" diye basın açıklaması yapmasını mı? Hem de hayatında hiç görmediği, sesini dahi duymadığı bir kadın için. Disney'in beyin yıkamalarından bahsetmişken... Ne sanıyordum ki? Kısacık bir sanal seksin aramızda bir çeşit duygusal bağ oluşturmasını mı? Gerçekten de onun Kulüp'e katılma nedenini açıkladığı türden bir kadındım.

"Şu an ne yapıyor?" diye fısıldadım bakmaya korkarak.

"Bilmiyorum. Araya giren bir grup kalabalık görüşümü engelliyor."

"Lanet olsun," Bir dakika kadar bekledim. "Hâlâ göremiyor musun?"

"Hayır. Şunu aşağı indirir misin lütfen? Seni gören herhangi biri sorunlu ya da dengesiz olduğunu zanneder. Kim yemek siparişi için bu kadar düşünür ki?"

İç çektim. İyice saçmalamaya başlamıştım. Hayat kısıydı. Şu an olağanüstü, bir o kadar da küstah, Jonas Faraday ile aynı havayı soluyordum. Bir daha bu fırsatı nasıl elde edecektim? Korkak küçük bir çocuk gibi davranıyordum. Bunu yapmayı uzun zaman önce bıraktığımı sanıyordum. "Biliyor musun, haklısın. Yanına gidip onunla bir yetişkin gibi konuşmalıyım."

"İşte böyle. Olgun bir kadın gibi davranmaya başladın sonunda." dedi Kat parıldayan gözlerle.

Menüyü masaya bıraktım. "Bu işin sonunda ağzım yansa bile, eğer tersi olsaydı ne olurdu diye merak etmeyeceğim hiçbir zaman."

“Kesinlikle.”

Jonas’a baktım. Onunla konuşmak için kendimi toparlamaya çalışıyordum ki birden olduğum yere çakılıp kaldım. Lanet olsun. Taş gibi bir kadınla konuşmaya başlamıştı. Kadının kolundaki mor bileklik buradan bile seçilebiliyordu. Telaşla menüyü alıp suratıma kapattım. Bayan Mor Bileklik ona gülümsüyor ve dudaklarını ısıırıyordu. Vay canına, adama tam anlamıyla asılıyordu. Üstelik çok seksiydi. Jonas’ın yüzünü şu an göremesem bile kadını gözleriyle soyduğuna neredeyse emindim. Kadın olağanüstüydü ve Jonas’ın üzerine atlamaya da hazır görünüyordu.

Çılgılık atmak istiyordum. Ya da kusmak... Aslında hepsinden öte oturup ağlamak istiyordum. Dürüst olmak gerekirse kafam karışmıştı. Bu enfes kadın ne demeye Kulüp’e katılmıştı ki? Ne elde etmeyi umuyordu? Zengin koca avcısı mıydı? Evlenmek için birini mi arıyordu? Çünkü bu kadının kendisine arada herhangi bir bağ olmaksızın seri hâlde seks partneri aradığı fikrine bir an için bile inanmazdım. Böyle bir kadın istediği her erkeği elde edebilirdi. O hâlde neden kendisine orgazm ve kibar bir hoşça kal vermekten başka bir şeyi olmayan Jonas’la eşleşmişti?

Neler oluyordu burada? Ve Jonas niye şu an aynı şeyi merak etmiyordu?

Bar taburesinde oturan Jonas ve yanındaki kadına bakarken Jonas bir anda dönüp direkt olarak bana baktı. *Piş herif*. Gözleri kocaman açılmıştı. Benimkiler de. Kahretsin.

Hemen başka yöne bakıp menüyü yeniden yukarı kaldırdım. Kendimi suçüstü yakalanmış gibi hissediyordum. Suçumun ne olduğundansa emin değildim. Aniden gelen panik duygusuyla donakalmıştım. Kim olduğumu biliyor olabilir miydi? Hayır, bu çok saçma bir düşünceydi. Yine de onun gözlerinde bir an için beni *tanıdığına* dair bir ifade gördüğüme yemin edebilirdim. Ama buna imkân yoktu. Tanıyor olamazdı. Beni daha önce hiç görmemişti.

Yeniden gözetlemeye başladım. Kadına arkasını dönmüş, ona içki söylüyordu. Tabii ki de söyleyecekti. Kusmak üzereydim. Tabii Sarah, gözlerinde seni tanıdığına dair bir ifade görmüşsündür tabii ki de. Hatta öyle ki yeni mor arkadaşına içki ısmarlayacak kadar çok tanıyor seni. Tam bir aptalım. Küçük düşme, öfke ve utanç karışımı bir duygu sarmıştı her yanıma. Bir de kıskançlık... Kıskançlığı unutmamak lazım.

"Gidelim buradan," diye bağırdım Kat'e yerimden sıçrayarak. Kat'in cevap vermesini beklemeden sanki mekân alev almış gibi kapıya doğru fırladım. Bardan çıkıp kendimi sokağa attığımda arkamdan gelen Kat'in topuklu ayakkabılarının tıkırtısını duyabiliyordum.

Orada ona selam vermek üzere olduğuma inanamıyordum. Bu en iyi ihtimalle garip bir durum, en kötü ihtimalle de küçük düşürücü bir felaket olurdu. Aramızdaki yasaklı şeyin, her ne haltsa, saçma hayaline kendimi bu kadar kaptırdığıma inanamıyordum. Adına romantizm demek isterdim ama bunun aramızda yaşanabilecek en son şey olduğu az önce kesinleşmişti. Kendime dokunarak onun adını sayıkladığıma, beni kıvrandıracak derecede onunla sevişmek istediğime, tam yedi saat boyunca internete onun hakkında araştırma yaptığıma, üç dava örneği üzerine mukavelat ödevimi hazırlamam gereken yerde gereğinden fazla zaman harcayarak bir altı saat de onun üyelik raporunu hazırlamakla uğraştığıma inanamıyordum. Aman Tanrım. Asıl ona göğüslerimin fotoğrafını gönderdiğime inanamıyordum! Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Aklımdan zorum mu vardı? Ve en çok da gözlerindeki hüznün kalbimi parçalamasına izin verdiğime inanamıyordum. Güldürebileceğime inandığım hüznü gözler. Bunu yapmayı gerçekten istemiştim.

Tam bir aptalım.

Nefes nefese kalmış hâlde arabama yanaştım. Soluklanmak için aşağı doğru eğildim. Yarım dakika sonra Kat de nefes nefese kalmış bir şekilde bana yetişmişti.

"Vay canına," dedi Kat soluklanarak.

"Üzgünüm." Öksürmekten konuşamamıştım.

"Anlıyorum," Yüzünü buruşturdu. "Of." Topuklu ayakkabılarla koşturmasından ziyade az önce barda yaşanan olayı kastetdiğinden emindim.

Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Sakinleşmek için bir dakika kadar bekledim. "Onun orospu ruhlu bir erkek olduğunu biliyordum." dedim. "Eğer karşı karşıya olduğum kadın böyle bir şeyse, hiç şansım yok demektir."

Kat kaşları çatık hâlde bana teselli edercesine bir bakış attı.

Omuzlarım düşmüştü. "Neden ona takılıp kaldığımı anlamıyorum." Gözlerim dolmuştu, ama kendimi tutmayı başardım.

“Onu kendimden uzaklaştırmak için beni rahat bırakmasını söyledim. Tam işe yarıyorken ona tutuldum.” Kendi kendime gözlerimi devirdim. “Darmadağın hâldeyim.”

Kat kollarını açarak beni kucakladı. Yanağımı omzuna koydum. “Dünyadaki en inanılmaz kızla birlikte olmak yerine kal-takların peşinden koşmak istiyorsa zaten seni hak ermiyor demektir.” diye fısıldadı.

## BÖLÜM 9

### Jonas

Şu an tek başıma duş aldığıma memnundum. Genelde bir kadını becerdikten sonra onunla birlikte duşa girerdim. Bu gece hariç. Stacy ile seks yapmak... Yavandı. Hayır, dürüst olmak gerekirse az kalsın mide bulandırıcı olmak üzereydi. Az önce Stacy gibi bir kadınla yaptığım seksi mide bulandırıcı olarak nitelendirdiğime inanamıyorum.

Kadının harika bir vücudu vardı. Sıkı ve kıvrımlı. Ayrıca yumuşacık bir ten, gür saçlar ve gördüğüm en mavi gözlere sahipti. Yine de bunların hiçbirini beni biraz olsun etkilememişti. Ona oral seks yapmaya bile istekli değildim. Buna rağmen neden yaptığım konusunda ise hiçbir fikrim yoktu. Belki de alışkanlıktandı. Ya da "sahalara" geri döndüğümüne dair kendimi ikna etme çabası. Gözümü karartırsam belki zevk aldığıma dair kendimi kandırabileceğimi düşünmüş de olabilirdim. Fakat bu benim açımdan koca bir yanlış hesaplama olmuştu. Dilim vajinasına değdiği anda midem kalktı. Sanki ekşimiş sütün tadına bakmış gibiydim.

Stacy, aşağıdaki çırpınışlarımı fark etmiyor gibiydi. Dilim hedefe ulaştığı an inlemek, haykırmak, titremek, kıvranmak, ulumak ve bana yalvarmak gibi yapılması gereken tüm doğru adımları uygulamıştı. Sihirli bir anahtarla onun gizemli kutusunu açmış gibiydim. O kadar çabuk kıvama gelmişti ki gözlerimi devirerek ondan uzaklaştım ve hayret içinde onu izlemeye koyuldum. "Gerçekten mi, Stacy?" diye suratına bağırmmak için kendimi zor tutuyordum.

Öyle demedim tabii ki de. Ne de olsa ben bir centilmenim. Fakat o anda onu yalamayı bıraktım ve inanamaz bir hâlde ona baktım. Durduğumda ise hayatında hiç bu kadar tahrik olmadığını söyleyerek aletimle onu tokatlamam için bana yalvarmaya başladı. Komik olduğu bile söylenebilirdi. Henüz kılımı bile kıpırdatmamışken başvuru formunda yazdığım beklentileri adım adım uyguluyordu. İnanılır gibi değildi. Ama onu becermem

için bana yalvaran seksi bir kadına hayır demek oldukça zordu. Kahrolası bir yalancı olsa bile. O yüzden ben de yaptım. Kendimle gurur duymasam da onu becerdim.

İçine girdiğimde, dürüst olmak gerekirse bunu biraz kaba bir şekilde yapmıştım, ona herhangi bir şekilde zevk verebilmekten ziyade tek düşünebildiğim boşalıp bir an önce işimi bitirmektir. İşin daha da şok edici kısmı ise lanet kadın içine girdikten kısa bir süre sonra ayazda kalmış gibi titreyerek boşalmıştı! Ya da Sarah'ın diyeceği gibi, beni kandırmaya çalışmıştı. Bir kadın altımda kıvranıyorken bunu düşünmek hiç hoş olmasa da işin gerçeği bu çok iğrençti.

Tam o anda aklımdan geçen şey ise Sarah oldu. Onu istiyordum. Aletim Stacy'nin içindeyken Sarah'ı düşünmeye başladığım an kendimden iğrendim, fiziksel olarak tiksindim, kendimi inanılmaz derecede depresif ve yalnız hissettim. Boşalmakla bile uğraşmayıp içinden çıkmak istedim. Ama bunu yapmadım. Yüksek vasıflı bir insan olduğumdan, bunun tam tersini yaptım. Gözlerimi kapatıp Sarah'ın içinde olduğumu hayal ederek kendimi ileri ittim. Bronz teni, mükemmel göğüsleri ve etrafında dilimi gezdirmek için her şeyimi verebileceğim meme uçları olan Sarah. Hayatında hiç orgazm olmamış ve benimle bu inci tanesi değerindeki sırrını paylaşmaya karar veren Sarah. Gör herifin teki olduğumu bilmesine rağmen kendine dokunurken adımı sayıklayan Sarah. Gözlerimi kapatıp kafamda Sarah ve Menü Kızı'nın karışımı bir görüntü hayal ederek Stacy'yi becerdim.

Sarah'ı düşünmek beni daha da azdıırıyordu. Stacy'nin içinde gidip geldikçe, o altımda inleyerek kıvrandıkça, Sarah'ın her ne olursa olsun benden uzak duramayacağını tekrarlıyordum kendime. E-posta hesabını silse de bana o lanet olası el yazısı notu yollasa da bunu yapmış olamazdı. Stacy'ye her girip çıkışında kendime Sarah'ın telefondaki o uygulamadan yer bildirmiyi yaptığım yere baktığını, o barda olacağını anladığını, beni düşünmekten vazgeçemeyeceğini, benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzuladığını söyleyip duruyordum. The Pine Box'ta her şeyin farklı geliştiğini hayal ettim. Menü Kızı'nın Sarah olduğunu, Stacy'ye içki söylemek yerine direkt olarak köşedeki masaya yöneldiğimi, menüyü elinden alarak ona "Hemen benimle eve geliyorsun." dediğimi hayal ettim. Çıplak bedenim Stacy'nin yumuşak, düzgün tenine tekrar tekrar değdikçe Menü Kızı'nın bronz, pürüzsüz teninin kendiminkine sürtündüğünü düşün-

düm. Menü Kızı'nın terinin benimkine karıştığını, uzun, koyu saçlarının beyaz yastık kılıfına döküldüğünü, zarif elleriyle bana sarılarak sırtımı tırnakladığını, başparmağındaki gümüş rengi yüzüğün derimi çizdiğini hayal ettim.

Tüm bunlar işe yaradı ve boşalmanın eşğine geldiğimde Sarah'ın adını haykıracaktım ki Stacy'nin inleyerek "Harikasin." demesiyle birden gerçekliğe geri döndüm. Gözlerimi açtığımda Menü Kızı'nın büyük, kahverengi gözleri yerine Stacy'nin mavi gözleriyle karşılaştım.

O anda Sarah'ın beni istemediğini hatırladım. Kendisine layık olmadığımı düşünmüştü. Bende iyi bir yön görmemişti. İşte o anda gerçekten öfkelen dim. Stacy'ye acımadan yüklendim. Bununla gurur duymuyorum. Aksine midem bulandı. Az kalsın kusacaktım. Ama onun "harikasin" saçmalığından sonra Stacy'yi öyle sert ve hayvanca becerdim ki onun katıksız bir aşağılanma, hatta acı hissettiğine eminim. Yine de tabii ki de bundan hoşlanmış gibi davrandı. Çünkü kadın lanet olası bir yalancıydı.

Nihayet boşalıp nefes nefese ve ter içinde öfkeyle onun üzerine yığıldıktan sonra "Bu inanılmazdı." dedi. Doğrulup yüzüne baktım. Tam hayvanca davranışım dan ötürü beni affetmesi için özür dileyecektim ki bana gülümsedi. Masmavi gözlerinin derinliklerinden gelen bir tebessüm değildi bu. Suratıma tokat gibi çarpan tarz dandı. İçinden çıkıp prezervatifi sıyırdım. Gülümsemesi ya da sahte iltifatına karşılık vermedim. Onu bu kadar hayvanca becerdiğim için özür dileyecek hâlde değildim artık. İki yüz elli bin dolar karşılığında az önce ruhumu şeytana sattığımı biliyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Ben duşa giriyorum." diye mırıldandım Stacy'nin imayı anlamasını umarak. Ve istifini bile bozmadan mesajı anında aldı. Ne sanıyordum ki? Kadın benim tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürmek için programlanmış bir robottan farksızdı. Yani gerçekten istediğimi sandığım fantezilerimi gerçeğe dönüştürmek için programlanmış bir robot demek daha doğru olurdu. Görünen o ki, istediğim şey, istediğimi sandığım şey, gerçekte yoktu.

"Pekâlâ, sen keyfine bak." dedi neşeyle, giysilerini toplarken. "Benim gitmem gerek zaten." İşte bu gerçekten şaşırtıcıydı. Söylenmesi gereken her şeyi önceden planlamış gibi konuşuyordu. "Her şey için teşekkürler. Gerçekten harikasin. Sonra görüşürüz." Başka tek kelime etmeden üstünü giyindikten sonra kapıdan çıkıp gitti. Telefon numaramı istemedi. Tesadüfen tam

da en sevdiği grup olan Radiohead haftaya konsere geleceğinden birlikte gitmek istemedi. Gözlerinde umut dolu herhangi bir ifade yoktu. Yeniden görüşmek için Kulüp üyelik numaramı almayı bile reklif etmedi. Tam olarak başvuru formunda yazdığım şekilde olup bitmişti her şey. Ah, beklentilerim kısmında yazdığım kendimi aşağılık herifin teki gibi hissetmek istemediğim bölümünden bahsetmiyorum. O hâlde neden kendimi dünya üzerindeki en aşağılık herif gibi hissediyordum? Aslında tam olarak şu anda kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar aşağılık hissediyordum.

Üzerimden Stacy'nin kalıntılarını atmak için kendimi duş jeliyle yıkamaya başladım. Gözlerimi kapatıp bir anlığına sıcak suyun yüzümden süzülerek akmasını bekledim. Ardından ağzımı açıp suyun içeri dolmasına izin verdim. Çaresiz bir şekilde dilimi arındırmaya çalışıyordum. Duşa girmeden önce tam yedi dakika boyunca falan dişlerimi ve dilimi fırçalamıştım. Fakat Stacy'nin vajinasının ekşi tadından kurtulamıyordum. Dilimin ona değdiğini düşünmek bile ürpermeme sebep oluyordu. Aklımdan ne geçiyordu ki?

Stacy'yi istemiyordum. Ya da Marissa. Veya Caitlyn. Ya da Julie, Samantha veya Emily. Maddie, Kristin, Lauren ya da Rachel veya Berhanney'i de istemiyordum. Sıcak su üstümden akar-ken tepeme balyoz gibi düşen gerçekle göğsüm sıkıştı.

İstedğim Sarah'tı. Fakat o beni istemiyordu.

*Geçici bir süreliğine aklımı kaybetmiş olsam da, demişti. Şu an kendimdeyim.*

Ben onun için sağduyusunda oluşan geçici bir boşluktan ibarettim. Bastırılmış hayatında bir kere olsun gardını indirdiği bir boşluk. Herkes ona lanet gökkuşağını kovalaması gerektiğini söylerken ben onun bilinçaltının en derin ve gerçek arzularını açığa çıkaran kötü adamdım. Şimdiyse kendine gelmişti, öyle mi? Ne mutlu ona. Benimle görüşmeye tenezzül etseydi neler olacağını kim bilebilirdi? Zaman harcamaya değmez olduğumu düşünmek yerine bana bir şans verseydi?

Lanet olsun.

Ellerimi duştaki mermere dayadım ve sıcak suyun sırtımdan akmasına izin verdim. Başım dönüyordu. Benim ona layık olmadığımı düşünmüştü. *Söz konusu sen olduğunda kötü yönlerin iyi yönlerini fazlasıyla aşıyor.*

Şampuanı alıp saçıma sıktım. Şu başvuru sayesinde benim nasıl bir lanet olası-aşağılık-ukala-piç herifin teki olduğumu herkesten iyi, tam anlamıyla herkesten iyi, biliyordu.

*Eğer sana yalan söylemek isteseydim, açıkça diğer kadınların sana yaptığı gibi, senin de bunu yapmalarını istediğin gibi, ne istediğin hakkında kendini kandırıyor olmana rağmen, şu an daha farklı bir durumda olabilirdik. Ağzından çıkan her söz kalbime saplanan zehirli bir oktan farksızdı. Sarah'tan önce herkesi kandırabiliyordum, kendim de dâhil. Ama o bunu yememişti. Gerçeği biliyordu. Üyeliğinin tadını çıkar, demişti. Eminim ki aradığın her şeyi burada bulacaksın. Bir gün istemek ve ihtiyaç duymanın iki farklı şey olduğunu anlamanı temenni ederim. Kahretsin. İhtiyacım olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Ama istediğim şeyin ne olduğundan adım gibi emindim.*

Yatak odamdaki cep telefonum düşüncelerimi bölerek çalmaya başladı. Duştan fırlayıp parke zemine sular sıçratarak yatağımdaki telefona koştum. Yetişememiştim. Lanet olsun! Arayan Josh'tu. Heyecandan titreyerek hemen geri aradım.

Telefonu bekletmeden açtı. "Onu bulduk."



Kot pantolonumu giydikten sonra yatakta otururken nefesimi kontrol etmeye çalışarak Josh'un gönderdiği e-postayı okuyordum. Washington Üniversitesi'nin hukuk fakültesine üç tane Sarah kayıtlıydı. Sarah McHutchinson, Sarah Jones ve Sarah Cruz. Bunlardan iki tanesi yirmi dört yaşındaydı. Sarah McHutchinson ve Sarah Cruz. Sarah'ın bronz tenini göz önünde bulundurarak tahminimi Sarah Cruz'dan yana kullanıyordum. Birden Sarah'ın bana yazdığı ilk e-postada kullandığı "gracias" kelimesini hatırlayınca sııttım. Evet, kesinlikle Sarah Cruz olmalıydı. Tahminimin doğru ya da yanlış çıkması mühim değildi çünkü Josh bana üçünün de telefon numarası, e-posta adresi ve ev adreslerini vermişti. Ama içten içe onun Sarah Cruz olduğunu biliyordum.

"Eğer istersen sosyal güvenlik numaraları ve transkript belgelerini de alabiliriz." demişti Josh, on dakika önceki telefon görüşmemizde.

"Kredi istihbaratı yaptırmıyorum. Ya da iş görüşmesi... Yalnızca onu bulmak istiyorum."

Josh güldü. "Gelişmelerden beni haberdar edersin. Bu nok-

tada içinde bulunduğun romantizme ben de en az senin kadar dâhilim, kardeşim.”

“Romantizm falan değil bu.” diye tısladım.

“Tam bir aptalsın, Jonas.”



Google’de Sarah Cruz ismini arattım fakat o kadar çok sonuç ve görsel çıkmıştı ki bunların arasından onun izini bulmam mümkün değildi. Aramayı daraltmak için bu sefer “Sarah Cruz Seattle” yazdım fakat bu kadar bilgi yığınının içinde bu da işe yaramamıştı. “Sarah Cruz Washington Üniversitesi”ni denediğimde karşıma bir öğrenci forumunda pdf dosyasının linki çıktı. Washington Üniversitesi Hukuk Fakültesi’nin 2016 eğitim yılı ilk dönemine ait öğrenci listesi. Listenin çok aşağılarına gitmem gerek kalmadı. Sarah Cruz tüm sınıfta dördüncü sıradaydı. Benim zeki Sarah’ımın Sarah Cruz olduğuna artık emindim. Ve görünen o ki yalnızca benim değil, herkesin canına okuyordu.

Telefonu elime aldım ve Josh anında cevap verdi aramama.

“Senin şu adamın Sarah’ın öğrenci belgesi tarzı dosyalarındaki fotoğraflara erişebiliyor mu? Aralarından hangisi hafif esmerse onun fotoğrafına ihtiyacım var. Kesinlikle beyaz tenli olmadığını biliyorum.”

“Dur bir dakika. Onun neye benzediğini bilmiyor musun?”

Bu soruya cevap vermedim.

“Onu daha önce hiç görmedin mi?”

Yine sessizlik. Lanet olsun.

Josh şaşkınlığını belirtmek için tiz bir ıslık çaldı. “Sana birtakım aklını başından alan seksi fotoğraflar gönderdikten sonra onun peşine düştüğünü sanıyordum. Gerçekten de bu kıızı hiç görmedin mi? Tüm bunları sana yazdığı bir e-posta yüzünden mi yapıyorsun yani?”

Pekâlâ, Josh böyle deyince kulağa gerçekten de deli saçması geliyordu. Soruları yanıtlamaya isteksiz bir şekilde iç çektim. İç çekişim Josh’un bilmek istediği her şeyi anlatıyordu aslında. Bunu yaparken kulağa ne kadar acınası geldiğinin farkındaydım.

“Vay canına. Bu tam anlamıyla romantizm, dostum.” dedi gülerek. Şu an Josh’a siktir bile çekemiyordum. Tam bir zavallıyım.

“Endişelenme. Adamım neler bulabilecek bakacağım. Yalnızca sabırlı ol.”

"Josh, bir şey daha var."

"Ever?"

"Transkript belgesini de istiyorum."



Neden bu kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum. Josh'un bana anında fotoğraflarla birlikte dönüş yapacağını düşünmüştüm. Fakat hâlâ ne aramış ne de e-posta yollamıştı ve gergin bekleyişim devam ediyordu. Çok yakın, ama bir o kadar da uzaktım. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. Hiçbir iş yapamıyordum. Spor bile. Beni telefonumdan uzaklaştıracak hiçbir şeyle uğraşmak ve Josh'un aramasını kaçırmak istemiyordum.

Mutfakta bir ileri bir geri gidiyor, durmadan tezgâhın üzerindeki dizüstü bilgisayara bakıyordum. Kotumun cebinden telefonumu çıkardım. Hiçbir arama yoktu.

*Sarah Cruz.* Onun göğüslerini düşünmeden edemiyordum. Meme uçlarını. Kalçasını. Tenini. Ve istediğimle ihtiyacım olan şeyin birbirinden farklı olduğunu fark etmemi temenni edişini.

Pekâlâ, sabrım tükendi. Onu aramak için fotoğrafını görmeye ihtiyacım yok. Her neye benziyorsa yine de onunla konuşmak istiyorum. Yine de onunla tanışmak istiyorum. Eğer fazla güzel çıkmazsa ne olmuş yani? Ya onu fiziksel olarak hiç çekici bulmazsam... Hayır, onu fiziksel olarak çekici bulmama gibi bir ihtimal yok. Seksi olduğuna eminim. Teni gerçek olamayacak kadar güzel. Göğüsleri mükemmel. Dikleşmiş meme uçlarının görüntüsü bile ereksiyon olmama yetti. Daha fazlasına ihtiyacım yok. Yüzü sandığım kadar güzel değilse de tek yapmam gereken başımı eğip memelerine bakmak olacak, bu kadar.

Josh'un bana yolladığı üç Sarah'ın da iletişim bilgilerini içeren e-postayı açtım ve gözlerimi kısarak Sarah Cruz isminin altında yazan numaraya baktım. Diğer yirmi dört yaşındaki Sarah McHutchinson da olabilirdi. Fakat buna pek ihtimal vermemiştim.

Titreyen ellerimle yavaşça numarayı tuşladım. Geçici bir süreligine aklını kaybedip sonra kendine gelen, bende hiç iyi yön görmeyen, hukuk fakültesi sınıfının dört numaralı öğrencisi, her şeyi önceden planlanmış küçük yaşantısında daha önce hiç orgazm olmamış, beni çılgına çeviren, ama beni istemeyen Sarah Cruz'un numarasını.

## BÖLÜM 10

### *Sarah*

Jonas'ı inanılmaz derecede seksi mor bileklikli kadınla iş üstüneyken izlemek suratıma tokat gibi çarpan gerçeği gözler önüne sermişti. Jonas Faraday'ın daima ta ilk günden beri iddia ettiği gibi kadın düşkünü bir sapık olarak kalacağı gerçeği... Ve gözlerindeki tüm o derinlik, yoğunluk, olgunluk, yalnızlık ve iç güzelliğini gösteren arzu dolu bakışlarının yalnızca hayal gücümün ürünü olduğu gerçeği... Kafamda kurduğum bir aldatmaca. Tüm bunlarla yüzleşmek kalbimi parçalasa da sonunda yapmam gerektiği gibi tüm enerjimi ders çalışmaya ve şu kaçıklarla dolu olan işime odaklanmak için harcamaya karar vermiştim. Jonas Faraday bir anlık dikkat dağılmasından ibaretti. Akılsızca bir zaman kaybı, bu kadar. Artık onunla işim bitmişti.

Dün gece bardan çıkıp eve geldiğimde kendime yoğun bir ders çalışma programı çıkarmıştım ve şu an tüm hızımla bütün okumaları yapmaktaydım. Mukavelatta ileri bile gitmiştim. Bu sabah, bugüne dek okuduğumuz bütün davalara ait tedavül, tahlil ve hüküm içeren haksız fiil unsurlarına dair detaylı bir çalışma taslağı hazırladım. Mukavelat taslağına başlayacak ve ardından anayasa hukukuna geçecektim. Bu hızla devam edersem finaller geldiğinde tamamen hazır olacaktım. Üstelik fazladan zaman da kalıyordu. İlk yılın sonunda en iyi ortalama yapan on öğrenci, sonraki iki yıl için hukuk fakültesinin tam burs programına başvurabiliyordu ve seçilecek on öğrencinin içinde olmayı kafama koymuştum.

Kulüp de beni fazlasıyla oyalıyordu. Bu sabah Seattle'de yaşayan yeni bir adamın başvurusu gelen kutuma düşmüştü ve ben de onu gözetleme işinden henüz dönmüştüm. Eve geleli on dakika olmuştu ve şimdiden kayıt raporunu hazırlayarak tıbbi ve psikolojik testlerden de geçtiği için onay vermiştim. Adam

Lauren ROWE

bir aylığına kaydolmuştu. Beklentiler kısmına yazdıkları ise ana-yasa hukukunda okuduklarımdan bile sıkıcıydı. Adam oldukça normal birine benziyordu. Tatlı bile denebilirdi, fakat gönderdiği başvuru formu şu ana kadar okuduklarım arasında açık ara farkla en sıkıcı olardı. Görünüşe bakılırsa şimdiye dek kadınlarla şansı pek yaver gitmemişti. Neyse ki Kulüp'e üyeliği ona aşk hayatında bir şans tanıyacaktı. İşler yolunda gitmese bile onun hayatının en aksiyonlu bir ayını yaşamasını temenni ediyordum. Her iki şekilde de onun arkasındaydım.

Başvuru formunda gönderdiği fotoğraflardan sıradanlık ve yalnızlık akıyordu. Söylediği kişi olduğuna da emindim. Kim böyle bir görüntüyle kadın avına çıkardı ki? Tek yapmam gereken şey öğle arasında iş yerinin lobisinde durup, adam yazılım mühendisiydi, kendisine bir sandviç almak için ofisinden çıkmasını beklemek oldu. Tam da başvuru formunda yazdıkları gibi otuz yedi yaşında, 1.70 boyunda, içine kapanık bir bilgisayar ineği-ydi. Jonas'ı mor bilekliğiyle iş üstünde gördüğümünden beri duygusallığım üzerimde olacak ki, iş arkadaşları birbirleriyle sohbet ederek öğle yemeğine çıkarken Bay Normal üzgün ve yapayalnız bir hâlde önümden geçip gittiğinde kalbim parçalandı. Herkes sevgiyi hak eder. Bu, arada bir iş arkadaşların tarafından öğle yemeğine davet edilmek ya da ne kadar sıkıcı, sıradan veya birazcık tuhaf da olsan hayatındaki özel insanla tüm yönlerini paylaşmak anlamına gelse bile. Ya da duruma göre ne kadar aşağılık, küstah, duygusuz veya biraz da üzgün olsan bile. Yine de eğer bir insan aşkı kendi başına bulamıyorsa zar zor biriktirdiği parayı bunu bulabileceği herhangi bir yere harcadığı için onu kim suçlayabilirdi ki? Ya da az da olsa hayatına heyecan katmak için?

Gözetlemem sırasında detayları raporuma düzgün bir şekilde girdikten sonra çantamdan cep telefonumu çıkardım. Kat çünkü Jonas olayından sonra bugün kendimi daha iyi hissedip hissetmediğimi soran bir mesaj atmıştı. Dün fazlaca üzülmüştüm ama bugün iyiydim. Hayatıma devam etmenin vakti gelmişti. Ona iyi olduğumu söyleyen bir mesaj yazdım.

Telefonu masaya koymak üzereydim ki bilinmeyen bir numara aramaya başladı. Genelde bilinmeyen numaraları sesli mesaja yönlendirirdim. Ama haksız fiillerin taslağına başlamama daha vakit vardı. Telefonu açtım.

"Alo?"

Hattın öbür ucundan derin bir nefes alış verişini duyuldu. "Sarah?"

Birden huzursuz olmuştum. "Kiminle görüşüyorum?" Neden midem ters dönmüş gibi hissediyordum?

"Ben Jonas."

Derin bir nefes aldım. Fakat konuşamıyordum.

"Jonas Faraday." diye açıkladı.

Hâlâ konuşamıyordum. Sesi çok erkeksi idi. Seksi. Vücudum baştan aşağı ürpermişti.

"Orada mısın?"

"Numaramı nasıl buldun?" Birden panik olmuştum. İletişim bilgilerimi Kulüp'ten mi almıştı? Onlara benim hakkımda bir şey mi demişti?

"Washington Üniversitesinde hukuk öğrencisi olduğumu tahmin ettim," Boğazını temizledi. "Sonra da seni bulabilmek için üniversitesinin sunucu ağını hackledim."

Nutkum tutulmuştu. Az önce beni bulmak için Washington Üniversitesi'nin sunucusunu hacklediğini mi söylemişti?

"Seni bulmam gerekiyordu, Sarah. Seninle konuşmak zorundayım. Aklımı kaçırmak üzereyim." Sesi alçak ve yığıldı.

Uzun bir sessizlik oldu. Bir şeyler söylememi bekliyordu.

"Numaramı Kulüp'ten almadın, öyle mi?"

"Tabii ki hayır." Gücenmişti. "Kulüp'e senden asla bahsetmem." Evet, kesinlikle gücenmişti. "Bunu daha önce de söylemiştim."

Duyduklarıma inanamıyordum. Beni aradığına inanamıyordum. Beni bulduğuna da inanamıyordum. Üstelik bunu yapmak için büyük bir üniversitenin sistemini hacklemişti. Şu an Jonas Faraday ile konuştuğum gerçeğini sindirebilmek için bir süre daha sessizliğimi korudum. Benim izimi sürmüştü. Bunu itiraf etmeye utansam da bedenim başvuru formunu okuduğumdakiyle aynı tepkiyi vermeye başlıyordu.

"Sarah, seni görmeliyim..."

"Washington Üniversitesinde hukuk öğrencisi olduğumu nereden bildin? Sana adım dışında başka bir şey söylememiştim." Kafamda sayısız soru işareti vardı. Ona neler söylemiştim? Yal-

nızca adımı ve yaşıımı, hepsi bu kadar. Beni nasıl bulmuştu? Şu an beni aramış olmasına hâlâ inanamıyordum.

Bana ona yolladığım e-postadan yola çıkarak yaptığı çıkarımları, varsayımları ve ipuçlarını anlattı. Gerçekten etkilenmiştim. Şok olmuştum aslında. Espri anlayışımı sevdiğini söylüyordu. Dört kez falan çok “zeki” olduğumu söylemişti. Ve bronz tenimle tam anlamıyla kafayı bozmuştu. Tenime nasıl deli olduğunu onun ağzından dinlemek vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olmasına sebep oluyordu. Eğer tenim hoşuna gittiyse belki vücudumun geri kalanından da hoşlanmıştı. Dur bir dakika. Ansızın tenim dışında başka hiçbir şeye iltifat etmediğini fark ettim. Bu da demek oluyordu ki hangi fotoğrafımı gördüyse bu onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir erkeğin “Harika bir tenin var.” demesi “Harika bir kişiliğin var.” demesiyle aynı anlama gelmiyor muydu?

“Demek tenimi çekici buldun?” diye sordum.

“Evet,” diye karşılık verdi. “Artık listeye sesini de ekleyebilirim. Çok seksi. Tonundaki hafif pürüz hoşuma gitti. Neye benzediğini görmek için az daha ölüyordum. Şimdi ise aklımı kaybediyorum.”

Dur bir dakika. Beni hiç görmemiş miydi? Hayır, elbette beni yüz yüze görmekten bahsediyordu. “Yani fotoğrafımdaki gibi görünüp görünmediğimi öğrenmek istediğini mi söylüyorsun?” Keşke hangi fotoğrafımı gördüğünü bilseydim.

Cevap vermedi ve yeniden mideme kramp girdi. Neden cevap vermiyordu?

“Öğrenci kimliğimdeki fotoğrafımı mı gördün?” diye sordum. “Çünkü o fotoğraf çekildiğinde spor salonundan yeni çıkmıştım ve yüzümde makyaj yoktu.”

“Hayır, hayır. Hiçbir fotoğrafını görmedim.”

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Fotoğrafımı hiç görmemiş miydi yani? Peşime düşüp o kadar uğraştıktan sonra beni arıyor, beni ne kadar çekici bulduğundan bahsedip duruyor ve tüm bunları nasıl görüldüğüme dair hiçbir fikri yokken mi yapıyordu? “Ah,” dedim ne söyleyeceğimi bilemeden. “Cevap vermeden önce neden duraksadın?”

İç çekti. “Çünkü seni görmeyi çok istiyorum. Ve konuşmadan önce kendimi toparlamam gerekiyor. Şu an çok gerginim ve seni korkutup kaçırmak istemiyorum.”

Sanki zemin ayaklarımın altından kaymıştı. Bacak aramdaki zonklama kendini göstermeye başlamıştı. "Bana doğruyu mu söylüyorsun, Jonas?" diye fısıldadım.

"Tekrar söyle."

Ne istediğini çok iyi biliyordum. "Jonas." dedim tekrardan. Bunu yaptığımda ise bacak aramdaki sıcaklık gittikçe artıyordu.

Titrek bir nefes bıraktı. Ardından yine uzun bir sessizlik olmuştu. Fazlasıyla uyarıldığını hattın diğer ucundan dahi hissedebiliyordum. "Evet, doğru söylüyorum. Sana daima doğruyu söyleyeceğim, Sarah."

İşte şimdi ortamın tüm büyüğü bozulmuştu. Güldüm. "Senin tanrısallık moduna göre 'ilişkilerinin' iki ila en fazla yedi saate kadar sürdüğünü göz önünde bulunduracak olursak bana 'daima' doğruyu söyleyeceğine dair verdiğin söz o kadar da etkileyici bir bağlılık yemini gibi gelmiyor."

Bir kez daha gücenmişti. "Vay canına." Sesinin tonuna bakarak tüm büyüünün onun için de bozulduğunu söyleyebilirdim.

"Evet, böyle işte." Benden ne bekliyordu ki? Daha dün gece onu Bayan Mor Bileklik'e ağzının suyu akarken görmüştüm.

"Benden pek hoşlanmıyorsun."

"Seni tanımıyorum bile."

"Evet, tanıyorsun." Duraksadı. Sesi kulağa şaşırtıcı bir şekilde incinmiş geliyordu. "Öyle olduğunu biliyorum."

Birden kalp atışlarım hızlandı.

Lanet olsun. Hayatım boyunca akli başında, kurallara bağlı ve kendine saygısı olan bir kadın gibi koşullandırıldığım için ona tüm sertliğimle çıkışıp, ya da belki de ona gülüp beni ikna etmesi için onu peşimden koşturtmalıydım. Ama aniden doğrucu olasım tutmuştu ve yüzde yüz dürüst olmayan hiçbir şey söylemek istemiyordum.

"Evet, seni tanıyorum." diye itiraf ettim. Bu adamı neden anladığıma dair hiçbir fikrim yoktu, ama onu bir şekilde anlıyordum işte. Ve kendime rağmen onu istiyordum. "Üzgünüm," dedim. "Tam bir kaltak gibi davrandım."

Sanki uzun süredir nefesini tutuyormuş gibi derin bir nefes verdi.

"Seni almaya geliyorum. Seni görmeden bir dakika daha geçiremem."

Söylediğine öfkelendim. "Ah, neden olmasın! Bir bakalım, yaklaşık bir saat kadar düzüşebiliriz. Senin de programına uyuyordur umarım. Çünkü sonrasında ders çalışmaya dönmem lazımdır. Sanırım o sırada senin de mor bileklikli ilik gibi beyaz başka bir afeti halletmen gerekiyordu."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı neşeyle. "Biliyordum!" Sesi çok heyecanlı geliyordu.

Az önce söylediklerimden tek kelime anlamamış mıydı? Az önce onu bir güzel azarlamıştım. Fark etmemesine imkân yoktu.

Güldü. "Dün gece menünün arkasına saklanan *sendin!* Biliyordum." Çok heyecanlanmıştı. "Aman Tanrım."

Yakalanmıştım. Kahretsin.

"Uzak duramadın." Sesi coşku doluydu.

Konuşamıyordum. Lanet olsun.

"Uzak duramadın işte." dedi yeniden. Tam anlamıyla mest olmuştu.

Kızmış hâlde sessizliğimi koruyordum.

"Sen olduğunu biliyordum. Bana gönderdiğin fotoğraftaki teninden anlamıştım." Keyifle iç çekti. "Bu işte çok iyiyim."

"Pekâlâ, tamam o bendim. Meraklılığımla tanınıyorum. Ama sonra seni barda Bayan Mor Bileklik'in içine düşerken görünce midem bulandı. Hayır, aslında kendimi işe yaramaz bir süprüntü gibi hissettim. İnan bana, bu noktadan sonra senden uzak durabilirim."

Sesinden paniklemeye başladığı anlaşılıyordu. "Ah, Tanrım. Şu an seninle kesinlikle apayrı şeylerden bahsediyoruz. Sana bir şeyi açıklamama izin vermelisin..."

"Açıklanacak bir şey yok. Hayatının sonuna kadar her gece mor bileklik takan farklı bir kadınla seks yapmak için iki yüz elli bin dolar ödedin. Ve İsa aşkına, yapacağın şey tam olarak bu. Bunu anlıyorum. Gerçekten, keyfine bak. Ama beni buna alet edeyim deme."

"Sarah, lütfen ağzımı açmama izin verir misin?"

Bu soruya oflayarak karşılık verdim.

"Lütfen. Kızgın ve kafanın karışık olduğunu biliyorum."

"Kızgın ya da kafası karışık falan değilim." Kelimeler ağzım-

dan döküldüğü anda tam olarak dürüst olmadığımı fark ettim. “Bekle. Evet, kızgıyım. Aslında çok ama çok kızgıyım. Ama kafası karışık değilim. Hem de hiç. Kafamda her şey yerli yerinde...”

“Hayır, dinle beni. Ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok.”

“Hiçbir fikrim yok mu?”

İç çekti. “Bu doğru. Hiçbir fikrin yok.”

“Başvuru formunu okudum. Dün gece seni Bayan Mor Bileklik’le iş üstünde gördüm. Geriye açıklanacak ne kaldı ki?”

“Eğer Kulüp umurumda olsaydı o hâlde ne demeye senin izini sürdüm? Ne demeye şu an seninle konuşuyorum?”

“Cevap çok basit. Çünkü ben Everest’im. Ve siz Bay Faraday, rutkulu bir dağcısınız.”

Çileden çıkmışçasına nefes alıp verdi. “Daha neye benzediğini bile bilmiyorum ve tek düşünebildiğim seni bulmak, sana dokunmak, sesini duymak. Senin için aklımı kaybetmek üzereydim, Sarah. Sonunda seni buldum ve...”

“Dün gece kesinlikle benim için aklını kaybetmek üzere gibi gözükmüyordun.”

“Özellikle dün gece senin için aklımı kaybediyordum.”

“Gerçekten mi?” Güldüm. “Bu tam olarak Bayan Mor Bilekli’i becermeden önce mi, o esnada mı yoksa sonrasında mıydı?”

Duraksadı. “Evet. Hepsi birden. Ama özellikle o esnada.” Sesi yumuşak ama heyecanlıydı.

Yüksek sesli bir kahkaha attım. Acı bir kahkaha. O başka bir kadınla seks yaparken benim için delirmek üzere olduğuna inanmamı mı bekliyordu? Bunun bir şekilde kalbimi eritmesi falan mı gerekiyordu? Ya da beni tahrik etmesi? Son zamanlarda edepsizlikten sandığımdan biraz daha fazla hoşlandığımı fark etsem bile, onun yüce tanrısallığı sayesinde, kahtrolası bir ruh hastası değildim.

“Dinle, bunu açıklamak sandığın kadar kolay değil.” İç çekti. “Telefon işi daha da zorlaştırıyor. Lanet olsun. Lütfen seni görmeme izin ver. Bırak seninle yüz yüze konuşayım.”

“Neden? Konuşmak yalnızca bir girizgâh değil mi? Seks dışında yapılan her ne varsa birlikte yemek yemek, gülmek, konse-re gitmek ve bu tarz şeylerin hepsi yalnızca bir giriş. Sonrasında seni ‘Tanrı’ yapan uzun, sıkıcı bir süreç sadece.”

Sesi kulağa yeniden çileden çıkmış gibi geliyordu. "Durum çok boktan. Tüm bunları bilebilmen için başka yol yok." Öfkeyle inledi. "Çok boktan!"

Hiçbir şey demedim. Haklıydı. Gülümsemesi ve kusursuz karın kaslarıyla aklımı başımdan almak için eline fırsat geçmediği sürece Jonas Faraday'ın çarpık düşüncelerinin her bir detayını bilmemin başka yolu yoktu. Sırıttım. Bilmem gereken her şeyi biliyor oluşum onu kahrediyor olmalıydı.

"Lütfen seni kahve içmek için dışarı çıkarmama izin verisin? Ya da akşam yemeği? Yalnızca seninle konuşmak istiyorum."

"Her bir dakikasından nefret ettiğini biliyorken neden tüm o Sevgililer Günü saçmalığını yaşayalım ki?"

Öfkeyle homurdandı. Bu sesin ne anlama geldiğini bilmiyordum. "Lanet olsun." diye mırıldandı.

"Hem tüm bu süre boyunca beni 'tuvalette becermek istediğini' biliyorken seninle normal bir şekilde sohbet etmek çok zor olacaktır."

Uzun bir duraksama oldu. Konuşmuyordu.

"Hey," dedim sessizliği bozarak. "Orada mısınız?"

Titrek bir nefes alıp verdi. "Tanrım, tam da düşündüğüm gibisin." Güçlkle yutkundu. "Seni çok fazla istiyorum." dedi sonunda.

Ondan böyle bir karşılık beklemiyordum. Sözleri tam bacak arama isabet etmişti. "Ee," dedim çok fazla uyarılmama rağmen bozuntuya vermeden. "Yani, tuvalet konusunda haklıyım?" Sözcükler ağızından güçlükle çıkmıştı. Cevabın olumlu mu olumsuz mu olmasını istediğimden emin değildim.

"Sayılır. Evet, kesinlikle seni becermek istiyorum. Daha önce hiçbir kadını bu kadar çok istemedim. Ama tuvalette değil. Benim yatağında. Yavaş ve güzelce..."

Söylediklerinin birkaç saniye havada asılı kalmasını bekledi. Bacak aramdaki ıslaklık gittikçe artıyordu.

"Ve seni becerdiğimde, bu benim harika tenini beyaz çarşafıma üzerinde görebileceğim yatağında gerçekleşecek ve bunu aceleyle getirmeyeceğim." Hırıltılı bir ses çıkardı. Vay canına, gerçekten tahrik oluyordu. "Ama seni bu yüzden aramadım."

Seni görmek istiyorum.” diye devam ertti. “Ve seninle konuşmak istiyorum. Sana anlatacak çok şeyim var, ama bunu telefonda yapamam. Yani, tabii ki de seninle konuşmaktan daha fazlasını istiyorum. Ama eğer seni bu gece görmeme izin verirsen benim herhangi bir yerine dokunmaktan mutluluk duyacağım. Her neresi olursa elin, kolun, yüzün. Müsaade ettiğin yere kadar. Kulağın, parmakların...” Onun gülümsediğini duyabiliyordum. “Dirseğin.”

Bacak aram resmen alev almıştı. İçimde daha önce varlığından bile haberdar olmadığım bir şeyi ateşlemişti. Bunlar Jonas Faraday’ın ağzından çıkmasını umduğum sözcükler değildi. Özellikle de bana karşı.

“Sarah?”

“Dün gece Bayan Mor Bileklik’i becerdin mi?” diye sordum dümdüz bir ses tonuyla.

“Evet.” dedi sertçe, tereddüt bile etmeden.

“Özellikle beni arzuladığını varsayarsak, bu yaptığın oldukça tuhaf. Sence de öyle değil mi?”

Retorik bir soru sormuştum. Oldukça alaycı ve kaba. Ama buna büyük bir ciddiyetle cevap vererek beni şaşırtmıştı.

“Hiç tuhaf değil. E-posta hesabını sildin ve bana şu. el yazısıyla yazılmış notu gönderdin. Kısacası bana siktiri çektin. Ben de bildiğim tek yöntemle seni unutmaya yoluna girdim. O aptal üyeliğe tonla para ödemiştin. O hâlde bunu sonuna kadar kullanmalıydım, değil mi? Sonunda da ettiğimi buldum. Bayan Mor Bileklik’le yaşadığım şey koca bir fiyaskoydu. Hayatımın en berbat seksi. Onunla olmak yalnızca seni daha da arzulamama sebep oldu.” Derin bir nefes alıp verdi. “Çok daha fazla.”

Nefessiz kalmıştım. Bunların hiçbirini beklemiyordum.

Şu an dehşete düşmüş, gücenmiş ya da şüpheli olmam gerektiğini biliyordum. Ve büyük ihtimalle şu an ona ağzının payını verecek öfkeli ve sert eleştiriler savurmam ve ne kadar hasta ruhlu bir sapık olduğuna dair ona hakaretler yağdırmam gerekiyordu. Belki de “Ah, ne kadar tatlı!” gibi basit ve iğneleyici bir karşılık vermem daha doğru olurdu. Ama işin aslı söylediği şeyin gerçekten de tatlı olduğunu düşünüyordum. Beni daha önce hiç görmemişti. Dün geceyi inanılmaz derecede seksi bir kadınla düzüşerek geçirmişti ve buna rağmen o kadının yerinde benim ol-

mamı mı arzuluyordu? Bunu başkası anlamayabilirdi. Belki şu an söyleyeceğim şey için başkası beni acımasızca eleştirebilirdi. Ama başkalarının ne düşündüğü umurumda değildi. Söylediği şeyler yüzünden çok fazla uyarılmışım ve onu fena hâlde istiyordum.

Kot pantolonumun düğmesini açtım ve elimi içeri kaydırmaya başladım.

“Onu boşalttın mı?” diye sordum yeniden. Bu sefer gerçekten de tahrik olduğuma şüphe yoktu.

Nefes alış verişleri hızlanmıştı. Benim uyarıldığımı anlamış olmalıydı. “Hayır,” dedi ve birkaç saniye bekledi. “Numara yaptın,” diye devam etti sonunda. “Tıpkı senin dediğin gibi.”

Başvuru formunda yazdığı şeylerden sonra kadının numara yapmasının onu ne kadar üzdüğünü tahmin edebiliyordum. Ama bencilce davranarak onun numara yapmış olmasına sevindim. Parmaklarım aşağılarda keşfe devam ediyordu. “Şu an kendime dokunuyorum, Jonas.”

Hattın öbür ucunda titrediğini hissedebiliyordum. “Sarah,” diye fısıldadı.

“Ona oral seks yaptın mı?” diye sordum. Bundan iğreniyor olmam gerekirdi. Sinirlenmem, incinmem gerekirdi. Ama öyle hissetmiyordum. Aksine bunlara oldukça uzaktım. Parmaklarım hedefini bulduğunda inledim. “Jonas, kendine dokun ve bana onu yaladığını söyle.”

Hızlı nefes alış veriş kesilmişti. “Denedim. Ama dilim ona değdiği anda yapamadım.” Duraksadı. “Çünkü iğrendim.”

Buna çok fazla öfkelenmem gerekiyordu. Ona tam bir domuz olduğunu söyleyip telefonu suratına kapatmam gerekiyordu. Ancak bunun aksine söyledikleri beni mest etmişti. Aşırı derecede seksi bir kadına oral seks yapmaktan *iğrenmişti*. “Devam et, Jonas.”

Sanki aklımı okuyormuş gibi devam etti. “Çünkü o sen değildi.” Sesi boğuk çıkmıştı. Şu an kendine dokunduğunu biliyordum.

“Daha fazla detay,” dedim. Şu an neden bu kadar çok azdığımı akıl sır erdiremiyordum. Ama onun taş gibi bir kadına oral seks yaparken onun yerinde benim olmamı dilemesi hayatımda duyduğum sen seksi şeydi. Pantolonumun içindeki elim ısrarcı olmaya başlamıştı. “Kendine dokun ve devam et,” diye direttim.

Tanrım, başım dönüyordu. "Dokun kendine, Jonas."

Soluklanmaya çalışıyordu. "Dilimi değıdirmeye başladım ve... Aniden inlemeye ve kıvranmaya başladı." Sesi daha önce ondan hiç duymadığım bir tona doğru kayıyordu. Gırtlaktan konuşmaya başlamıştı. "Benim harika olduğumu söyledi."

Kendimi tutamayıp kıkırdamıştım. Hattın öbür ucunda gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Seksi bir gülüşün var." diye fısıldadı.

"Adı neydi?" diye sordum.

"Stacy." dedi adını rükürürcesine.

"Sahtekâr Stacy."

"Sahtekâr Stacy," diye tekrarladı sessizce. "Onun adının Sarah olmasını isterdim."

Elim bu işte gittikçe ustalaşıyordu. İnledim. "Sonrasında ne oldu, Jonas?" Kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Yaklaşık yirmi saniye kadar kendimle mücadele verdim. Tüm bu süre boyunca sanki İsa'nın yeryüzüne ikinci gelişi gerçekleşiyormuş gibi davrandı."

Dudaklarımı ısırdım. "Peki, sen ne yaptın?" Parmaklarım şaşırtıcı bir beceriyle vajinama girip çıkıyordu. Bu işte gittikçe daha iyi oluyordum.

"Ah, Sarah." diye inledi. "Harika bir sesin var."

"Devam et," dedim. "Devam et, Jonas."

"Beni deli ediyorsun. Şu an yanına gelmeme izin ver. Seni aramamın sebebi bu değil..."

"Devam et," dedim hükmeden bir ses tonuyla. Parmaklarım daha önce hiç tatmadığım bir hazı yaratıyordu bana. Çok fazla uyarılmıştım.

"Onu becerdim."

Kelimeler rüylerimi diken diken etmişti. Nefesimi tuttum.

"Gözlerimi kapadım ve onun sen olduğunu hayal ettim. Ve onu becerdim. Sertçe. Orgazm olup olmamasını umursamadım. Boşalmasını istemedim. Tek umursadığım onu becerirken seni hayal etmektir." Bunu söylerken bende telefonu fırlatıp onun üstüne atlama isteğı uyandıran hayvani bir ses çıkardı.

"Beni nasıl hayal ettiğini anlat."

"Onun menünün arkasındaki kadın olduğunu hayal ettim. Senin menünün arkasındaki kadın olduğunu hayal ettim."

Şaşkına dönmüştüm. Nasıl olmuştu da bu bağlantıyı kura-bilmiştii? Kalabalık bir barın en dipteki masasında bir menünün ardına saklanıyordum. Beni nasıl fark etmişti? "Neden?"

Cevap vermedi. Şu an hattın öbür ucunda meşgul olduğunu söyleyebilirdim.

"Jonas," diye fısıldadım. "Devam et."

"Tenin, Sarah." Sesi durdu. Tıpkı zirveye ulaştığı hazzın sonrasında sona ermesi gibi. "Saçların, ellerin. Parmağındaki yüzük." Kısık sesle inledi. "Tanrım, o yüzük."

"Hoşuna gitti mi?"

"Ah, evet." diye inledi. "Hoşuma gitti. Ve menünün üzerin-den bana bakan büyük, kahverengi gözlerin. Bana çok kızmıştın. Bu hoşuma gitti."

Elim şu an deliye dönmüştü. Yüzüğün olduğu başparma-ğında işaret parmağıma dokundum ve dokunanın o olduğunu hayal ettim. Eğer şu an burada olsaydı kucağına oturarak onu içime alır ve gücüm tükeninceye dek üstünde oturup kalkardım. "Başka ne hayal ettin?"

"Göğüslerin. Meme uçlarını yaladığımı ve onları dikleştirdi-gimi hayal ettim." Yeniden inledi.

"Peki ya yüzüm?" Ensemdeki tüyler ürpermişti.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı. "Önemi yok. Neye benze-diğini bilmiyorum ama yine de seni istiyorum."

Acı çeker derecede tahrik olmuşum. "Çok ıslandım." diye fısıldadım. Bacak aramdaki sinir uçları onun için deli oluyordu. Başımı geriye atıp inledim.

Telefonun öbür ucunda onun boşaldığını duyabiliyordum. Tanrım, beni çok fazla baştan çıkarıyordu. Her an her şeyi yapabiliyordum. Onunlayken kendimi yaramaz bir kız gibi hissediyordum. Ve bu hoşuma gitmişti.

Parmaklarım taarruza devam ediyordu. O doruğa ulaştığın-da ona eşlik edebilmeyi çok isterdim. Hayatımda hiç bu kadar baştan çıkarılmamıştım. Belki de şu an tam zamanıydı. Belki içimdeki kötü kızı keşfetmek, sonunda kendimi serbest bıraka-

bilmek için uzun süredir ihtiyacım olan şeydi. İsrarla deneyip duruyordum. Fakat bir süre sonra, ne kadar uyarılmış olsam da gelmeyeceğini fark ettim. Her zamanki gibi... Ve şu anda bile olmuyorsa büyük ihtimalle bir daha asla olmayacaktı. Ellerimi iç çamaşımdan çıkardım. Jonas hattın öbür ucunda sessizliğini koruyordu. Uzun bir duraksama oldu.

Bu hayatımda yaşadığım en ateşli deneyimdi ve buna rağmen orgazm olamamıştım. Belki de artık umudumu kesmenin vakti gelmişti. Beni bulabilmek için üniversitenin sistemini hackleyen, inanılmaz derecede çekici bir adamla telefonda seks yapıyorken, daha önce hiç yaşamadığım tüm vücuduma yayılan zevk dalgasını bu kadar yoğun hissediyorken ve o boğuk sesiyle beni hiç görmediği hâlde başka bir kadını becerirken onun ben olduğumu hayal ediyorken, en derinlerdeki arzularımın bedenimi ele geçirmesine izin veremiyorsam büyük ihtimalle bunu bir daha hiç yapamayacaktım. Artık bununla yüzleşmem gerekiyordu. Bu hiç iyi değildi. Söz konusu Jonas Faraday olduğunda ise bu tam bir felaketti. Bu adamın tek umursadığı şey birlikte olduğu kadınları boşaltmaktır. Eğer bunu bile yapamıyorsa geriye ona verebileceğim ne kalıyordu ki? Hüsrana ve hayal kırıklığı. Her ikimiz için de. Bunun yanında benim açımdan da biraz kalp kırıklığı.

Birden bunun benim açımdan hiçbir kazançlı yönü olmadığını fark ettim. Eğer onunlayken hiç boşalamazsam, büyük ihtimalle de öyle olacaktı, vakit kaybetmeden bunu yapabilen başka biriyle yoluna devam edecekti. Eğer bunu yapabilirsem o zaman da muzaffer bir hâlde yoluna devam edecekti! Tıpkı başvuru formunda yazdığı gibi. Onu istesem de istemesem de hikâyenin her iki sonu da onun yoluna devam etmesiyle bitiyordu.

Kadınların duygusal gelgitlerinden hoşnutsuzluk duyması konusunda dürüst davranmıştı. Fakat aşk, umut ve insanlar arasındaki duygusal bağın manasına olan belki saf ama içten inancımın örürü kalbimin onun bende uyandırdığı duyguları birbirinden ayırt edebileceğinden şüpheliydim. Ikea'ya düzenlenen hafta sonu gezilerine ihtiyacım yoktu elbette. Birisiyle kahve masası alışverişine çıkmadan önce geçimimi sağlamak için yapmam gereken sayısız şey vardı. İstediklerini elde ettikten sonra beni bir kenara atacağını en başından beri belirten bir adamla bir çeşit seks kampına girmek istemediğimden ise emindim.

Jonas Faraday bir dağcıydı. Ve şu an tırmandığı dağ ben oluyordum. Bunun bana kendimi harika hissettirdiğini söyleyebilirim. Sanki uyuşturucu almışım gibi baş döndürücü. Ama kendi akıl sağlığım için bu bağımlılıktan kurtulmalıyım. Beni elde edip sıradaki mor bileklikli hatuna yöneldiğinde, ara sokaklardan birinde uyuşturucu komasına girmiş bir esrarkeş gibi acınası bir hâlde bırakılacak ve Tanrı'dan beni Jonas Faraday ile hiç tanıştırmamış olmasını dileyecektim. Tahtı son zamanlarda içimde uyanan bu kötü kıza bırakabilirmişim gibi hissediyordum kendimi. Ama içimdeki iyi kız, bu bağımlılık yapan adamın azıcık dahi tadına baktığım an bunun geri dönüşü olmayan, pişmanlık uyandıran ve incitici bir acıya sebep olacağını çok uzun süredir biliyordu. Beyin hasarından bahsetmiyorum bile. Ve şu an bile bende oluşan etkilere bakıldığında, buna değmezdi. Bana başka bir kadını nasıl becerdiğini anlatması için mastürbasyon yapmıştım az önce, Tanrı aşkına. Neler oluyordu bana? En az onun kadar ruh hastası bir sapık olmaya başlamıştım. Ah, bir de nasıl oluyordu da beni bu kadar çok çılgına çeviriyordu?

İç çektim. "Boşaldın mı?" diye sordum ona. Ses tonum normaldi. Fakat niyetim acımasızdı.

Gülümsediğini duyabiliyordum. İç çekti. "Elimde değildi. Sesini duymayı o kadar uzun zamandır istiyordum ki. Sesindeki hafif pürüzlü ton..."

"Ben boşalmadım."

Ne söyleyeceğini düşünürken aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Kahretsin," dedi sonunda gerçeğin farkına vararak. "Çok üzgünüm." Sesi endişeli çıkmıştı. "Sarah..."

"Üzgün olmana gerek yok. Ben böyleyim. Daha önce de söylemiştim."

"Özür dilerim. Seni aramamın sebebi bu değil..."

"Özür dileme. Ne istediğin konusunda başından beri nettin. Ve bu benim sana veremeyeceğim bir şey. Görünüşe bakılırsa benimle ilgili gerçek, senin fantezilerinle uyuşmuyor."

"Sen herhangi bir fanteziden daha iyisin." Aniden sesine duygusallık hâkim olmuştu.

"Hayır."

"Neden yapıyorsun bunu? Şu an o güzel kafanın içinden neler geçtiğini söyle bana."

“Güzel kafam mı? Benim ‘güzel kafamı’ daha önce hiç görmedin.”

“Oraya gelip bunu telafi edeceğim.”

“Ne anlamı var?”

“Neden yapıyorsun bunu?”

“Bir şey yapmıyorum.”

Cevap vermedi.

“Ders çalışmaya dönmem lazım.” diye devam ettim.

Sessizliğini koruyordu.

“O yüzden girmem gerek.”

“Neden birdenbire geri çekiliyorsun? Bunu yapmak zorunda değilsin. Gelip seni görmeme izin ver. Benimle yüz yüze konuşursan biliyorum ki...”

“Ne anlamı var? Görmüyor musun? Az önce olan şey koca bir metafor. Aramızda neler olabileceğine dair bir metafor. Bunun sonunda kimse mutlu olmayacak.”

“Ne demek istiyorsun?”

Cevap vermedim. Şu an hissettiklerimi ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Sesi birden kızgınlıkla doldu. “Ah, anlıyorum. Senin için yeterince iyi yönüm yok, öyle değil mi?” dedi öfkeyle soluyarak.

Söylediği şey üzerine düşünmek için bir süre duraksadım. Pekâlâ, bir bakıma öyle de denebilirdi.

“Doğru.” dedim düz bir şekilde. “Dürüst olmak gerekirse söz konusu sen olduğunda kötü yönlerin iyi yönlerini fazlasıyla aşıyor.”

## BÖLÜM II

### Jonas

Batırdım. Her şeyin içine ettim. Tam bir aptalım. Zaten aletiyle onu kovalayan bir sapıktan ibaret olduğumu düşünüyordum ve öyle olduğumu ona kanıtlamış oldum. Lanet olsun! Onu aramamın sebebi telefonda seks yapmak değildi. Gerçekten de onunla *konusmak* istemiştim. Onu düşünmeden duramadığımı, ona deli olduğumu, her seferinde ağzımın payını vermesine rağmen buna bayıldığımı, yüzünü hiç görmememe rağmen onu bulabilmek için dağları yerinden oynattığımı çünkü buna değdiğini söylemek istemiştim. Hatta ona bazı şeyleri yeniden gözden geçirmemi sağladığını ve bunu başkasına itiraf etmek benim için zor olsa da bazı konularda yanıldığımın farkına vardığımı söylemek istemiştim. Onu henüz görmemiş olmama rağmen onu boşaltabilmeyi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok arzuladığımı söylemek istemiştim. Peki, bu ne anlama geliyordu? Onun için deli olduğum anlamına... Tüm bunlara ve iyi niyetime rağmen onun tam da benden beklediği gibi telefon konuşmamızda otuzbir çekmiştim! Ve onu buz gibi olmuş iç çamaşırının içinde soğuktan kurumaya bırakmıştım. Ona ucuz bir telefon seks operatörü muamelesi yapmıştım.

Neden tam bir hayvan gibi aletimi çıkarıp sıvazlamaya başlamadan önce bir saniye durup *düşünmedim* sanki? Bu kız hayatında hiç orgazm olmamıştı. Neden bunu bir türlü o kalın kafama sokamıyordum? Bu sorulara verilecek bir cevap yoktu. Onu sakinleştirip o sürekli düşünen beyninden bana "ihtiyacım olanı verememesi" fikrini çıkarıp atabilmem için ona karşı hassas davranmam gerekiyordu. Eğer kendini bana bırakıp güvenilebilseydi onu Nirvana'ya ulaştıracağımı biliyordum. Bunu biliyordum. Fakat o bilmiyordu. Ve sorun da buydu. Her seks yapışında bir kere bile orgazm olamamasının, buna ihtimal dahi vermemesinin

ne kadar boktan bir şey olduğunu tahmin bile edemiyordum. Bunu kavramam mümkün değildi. Çünkü bir kadınla seks yapıp boşalmadığım bir zaman hiç olmamıştı. Bir kez bile... Sahtekâr Stacy'yle bile...

Böyle bir kadın için seks ne anlam ifade ediyordu? Yalnızca bir erkeği boşaltmak, öyle değil mi? Onu boşaltmak kendisini de doyuma ulaştırıyordu. Fakat ya asla karşılığını alamadığı ilişkileri arka arkaya yaşadığında? Evet, bir kadını doyuma ulaştırmaya bayılıyordum. Ama buradaki tek amaç da kendimden geçercesine boşalmak değil miydi? Ya seks benim için yalnızca bir kadını doyuma ulaştırdığım, benim asla tatmin olamadığım bir eylemden ibaret olsaydı? Bu, olaya tamamen yeni bir bakış açısı kazandırıyor.

Ayrıca onun daha önce birlikte olduğu herifler de kimdi, Tanrı aşkına? Onun orgazm olmadığını *fark etmiyorlar* mıydı? Ya da umursamıyorlar mıydı? Ya da aradaki farkı anlayamayacakları kadar iyi taklit mi yapıyordu? Ve ben de yakın geçmişe kadar o adamlardan biri gibi değil miydim? Mideme bir ağrı saplanmıştı. Evet, öyleydim. Kesinlikle öyleydim. Lanet olsun, belki de hâlâ öyleyimdir. Kahretsin. Gerçek suratıma tokat gibi çarpmıştı. Daha önce birlikte olduğu adamlardan farkım yoktu benim de. Bunu da telefon konuşmamızda kanıtlamıştım. Lanet olsun. Mastürbasyon yapmamalıydım. Kahrolası ellerimi pantolonumdan uzak tutup onunla yalnızca *konusmalıydım*.

Ama bana kendime dokunmamı o söylemişti. Bunu yapmamı o *istemmişti*. Ah Tanrım, bana o pürüzlü sesiyle "kendine dokun ve bana onu yaladığını söyle" derken çok seksiydi. Buna nasıl karşı koyabilirdim? Normal hiçbir erkek bunu yapamazdı. Bir kadının şu ana kadar bana söylediği en harika şeydi. Ah Tanrım, beni tam anlamıyla dize getirmişti.

Fakat ne kadar imkânsız olursa olsun kendimi tutmalıydım. Soğukkanlı ve aklı başında bir erkek olarak ona "Aceleye gerek yok. Sadece konuşmak istiyorum. İzin ver seni kahve içmeye götürüyüm." demeliydim. Fakat o pürüzlü sesiyle bana kendime dokunmamı emrettiğinde, o da başka bir kadını yalayıp onu hayal ettiğim fikrinden tahrik olmuştu, benden detayları istediğinde ve inleyerek adımı sayıklamaya başladığında, bundan başımı döndürecek kadar fazla tahrik olmuştum. Ve duyduklarımı inanmıyordum, beni ne kadar azdırdığına. Ona açıklamaya çalıştığım

şeyi *anladığına* inanamıyordum. İffet timsali klasik kadın rolüne bürünmemişti. Aksine ona açıklamaya çalıştığım şeyi anlamış ve bundan tahrik olduğunu itiraf etmişti.

Müthiş.

Az önce olanları birine anlatsam, ki bunu asla yapmam, bana hayatta inanmazdı. Ben bile inanmakta güçlük çekiyordum. Bana kendime dokunmamı söyleyip geri kalan her şeyi anlattığında bu kadının daha önce hiç kimsenin yapamadığı şekilde beni avucunun içine aldığını biliyordum.

Şimdi ise her şeyi batırmıştım. *Kahrolası bir telefon konuşması* sırasında yaşadığın lanet bir orgazma değdi mi, Jonas? Lanet olsun! Kendimi bu kadar kaybedebileceğimi tahmin dahi edemezdim. Onun beni neden bu kadar fazla etkilediğini bilmiyordum. Bende hiç iyi yön olmadığını düşünüyordu ve ben de bunu ona kanıtladım. Yarı zamanlı masa başı işini kaybetmesin diye çöpe attığım çeyrek milyon doların lafı bile olmaz tabii. Söz konusu sen olduğunda kötü yönlerin iyi yönlerini fazlasıyla aşıyor, demişti. Hiç mi iyi yönüm yoktu?

Benden ne bekliyordu? Bu kadını daha önce hiç görmemiştim. Ne yapmam gerekiyordu? Ona olan sonsuz aşkı mı ilan etmeliydim? Beyaz atımla gelip onu ata bindirdiğim gibi günbatımına doğru yola mı çıkmalıyım? Ona çikolatalar ve üzerine kalpli not yazılı güller mi göndermeliydim? Hey, pelüş ayıcık da olabilirdi aslında. Bunların hepsi saçmalıktan ibaret. "Normal" olsam bile, sonsuza dek mutlu yaşadılar masalına inanıyor olsam bile ona herhangi bir söz veremezdim. İnsanlar sevgilisiyle Las Vegas'a kaçmadan önce bile bir, iki ya da üç kez randevulaşıyorlardı, öyle değil mi? Onu benimle kahve içmeye ikna edebilmek için boynuma asılı içinde onun kanı olan küçük bir şişe kolyeyle karşısına geçip onu ruh eşim mi ilan etmem gerekiyordu, Tanrı aşkına?

Dürüst olmak gerekirse onunla tek yapmak istediğim şey kahve içmek değildi. Evet, onu yatağıma götürüp beyaz çarşaf- larıma yatırarak vücudunun her bir santiminin tadına bakmak, dikleşmiş meme uçlarını emmek, her yerini öpmek ve yüzümü bacaklarının arasına gömüp ona baktığımda kocaman açılmış büyük, kahverengi gözleriyle karşılaşmak ve adımı haykırıncaya kadar onu becermek istiyordum. Evet, tüm bunları arzuluyordum. Fakat bunları yapabilmek için tek bir yanlış adım dahi atmayaca-

ğuma dair onunla bir sözleşme mi imzalamam gerekiyordu? Asla puştluk yapmayacağıma dair? Asla onun duygularını incitmeyeceğime dair? İşte buna garanti veremezdim. Kim verebilirdi ki? Hangi normal insan bunu yapabiliirdi? Hiç sanmıyorum.

Benden ne istiyordu? Onu bulmak için çoktan büyük bir üniversitenin sunucusunu hacklemiştim ve bu bana oldukça pahalıya mal olmuştu. Hiç görmediğim halde onu aramış ve ona içimi dökmüştüm. Normal bir kadına Stacy'yi becerdiğimi söylediğimde alıp başını gideceğinin tamamen bilincinde olmama rağmen bunu ona söylemiştim. Çünkü her ne olursa olsun ona doğruyu söyleyeceğime söz vermiştim. Lanet olsun. Onun için daha şimdiden hiçbir kadına yapmayacağım şeyler yapmıştım. Ki o bunu olabilecek en boktan şekilde, beni buna nasıl ikna ettiğini göz önünde bulunduracak olursak, bana karşı kullandı. En kötüsü de onun sayesinde, sürekli onu düşündüğüm için inanılmaz derecede seksi bir kadınla hayatımın en berbat seksini yaşamıştım. Daha ne istiyordu?

Pekâlâ. Beni istemiyorsa bu onun bileceği iş. Bende hiç iyi yön görmediğini söylüyor. Asıl iyi yönü olmayan kendisi. Bu kadın ilk günden itibaren bana karşı sürekli olumsuz tavırlar sergilemişti. Başvuru formunda yazdığım nota cevap verdiği için sevinçliydim. Kulüp'teki üyeliğimi dört gözle bekliyordum. O aptal kulüpte hayatımın en muhteşem yılını geçirmeye hazırdım. Beni istemiyorsa kendi bilir. İstedğim her kadına sahip olabilirim. Onun dışında, görünüşe bakılırsa... O yüzden artık dışarı çıkıp hepsini düzmenin zamanı geldi. Sözde insanın aklını başından alması gereken Kulüp üyeliğim için iki yüz elli bin dolar harcamıştım. Şimdiyse bundan sonuna kadar faydalanacaktım. Ya da kulübün canı cehenneme. Şu an markete gidip piercingli kasiyer kıza parmağımı şaklattığım anda onu zincirle peşimden sürüklüyormuşum gibi yatağıma gelecekti nasıl olsa.

Lanet olsun!

Ayağa kalkıp odamda hızla leopar gibi dolanmaya başladım. Hiç iyi yön yokmuş. Lanet olsun!

Onu istiyorum. Mor bilekliklerin geçit törenini değil. Marketteki piercingli kıızı değil. *Sarah*'i istiyorum.

Lanet olsun.

Şu an Kulüp umurumda bile değildi. Onunla iki ila yedi

saatten daha fazlasını geçirmek istediğimi nereden bilebilirdim? Onu hiç *görmemiştim*. Buna rağmen benden onunla ne kadar zaman geçirmek istediğimi bilmemi bekleyebilir miydi? Evet, beni tahrik ediyordu. Ama onu *görmek* fark yaratabilirdi. Koca bir fark. Ona dair görebildiğim tek şey yapbozun parçalarıydı. Bir çift meme, kalçasının bir kısmı, menünün üstünden gözükten bir tutam saç, pürüzsüz bronz bir ten, büyük kahverengi gözler. Güzel, insanın içine işleyen kahverengi gözler. Başparmağındaki yüzük. O ses tonu.

Gözleri kapadım. Lanet olsun, az önce kendi kendime ereksiyon olmuştum.

Kontrolümü kaybediyordum. Hayır, çoktan kaybetmiştim. Kulüp'e bir yıllığına üyelik almak da bunu kanıtlıyordu. Aklımdan ne geçiyordu ki? Gelip geçici heves ettiğim her şeyin üstüne böyle atlayamazdım. Kontrolümü yeniden sağlamam gerekiyordu.

Şu andan itibaren iki şeye odaklanacaktım: tırmanış ve iş. Josh'la ben seneye yeniden açıldığında Everest Dağı'na tırmanacaktık. Bunun öncesinde başka birçok dağa tırmanma kararı aldığımızı biliyorum, kaybedecek ne vaktimiz vardı? Bunu önümüzdeki yıl için deliler gibi antrenman yaparak kullanabilirdik. Sürekli spor yapıp vücudumu şu ana kadarki en iyi şekle sokacaktım. Ardından yeniden işime odaklanacaktım. Birçok iş birikmişti.

Yalnızca güzel bir kadının verebileceği türden bir rahatlamaya ihtiyaç duyduğumda ise Kulüp'ün bana verdiği telefon dan uygulamaya girip yer bildirimi yapacak ve yapayalnız, bana muhtaç birkaç mor bilekle buluşacaktım. Hiçbir duygusal bağ olmadan... Özellikle de benim açımdan. Ama bunu her gün yapmaya niyetli değildim. Bağımlılığa dönüşmesine izin veremezdim. Stres atmak istediğim zamanlarda ara sıra yapacaktım. Ve bu yıl geçtiğinde de dünyanın tepesinde, yani Everest Dağı'nın zirvesinde, bir insanın yeryüzünde Tanrı'ya en yakın olabileceği noktada dikiliyor olacaktım. O zamana kadar da tüm bunların hepsini unutacaktım.

Evet, planım tam olarak buydu. Oldukça iyi bir plan.

Masama oturup bilgisayarı açtım. İncelenmesi gereken raporlar dağ gibi birikmişti ve gönderilecek e-postalar vardı. Toplanıp işe dönmenin vakti gelmişti. Ve onu arkama atmanın...

Onu hiç görmemiştim bile, Tanrı aşkına. Unutmak o kadar zor olmasa gerek.

Doksan dakika içinde iki raporu halledip New York'taki am-cama ve Los Angeles'teki Josh'a ve Seattle'daki bana ait takım çalışanlarına yapılması gereken işlere dair on beş e-posta yolla-mıştım. Üretken olmak beni yatıştırıyordu. Geçen her dakikada gelecek yıla dair yaptığım planlar daha da hoşuma gidiyordu. Everest Dağı için antrenman yapmak, duyguları araya katmadan Kulüp'teki mor bilekliklerle düzüşmek, dünyanın zirvesinde ol-mak ve onu tamamen geride bırakmak... Sonunda her şey nor-male dönüyordu.

Harika.

Telefonum Josh'tan gelen aramayla çaldığında üçüncü rapo-ru okumaya başlamak üzereydim.

"Hey," diye cevapladım sanki on dakikadır konuşuyormu-şuz gibi. "Gelecek yıl Everest'e tırmanalım diyorum. Önümüz-deki on yılın planını yaptığımızı biliyorum. Ama beklemek is-temiyorum." Josh'la telefon görüşmelerimiz hemen hemen bu şekilde olurdu. Çok fazla özel konulara girmekten ziyade gelişi-güzel ortaya atılan sohbetler.

"Vay canına, yavaş ol biraz. Seneye Kilimanjaro'ya tırman-ma planına ne oldu? Sonrasında da K2?"

"Canı cehenneme hepsinin. Everest en yüksek olanı. Niye diğerleriyle uğraşalım ki?"

"Everest'e bulaşmadan önce daha fazla tecrübeye ihtiyaç duyduğumuz konusunda uzlaştığımız için olabilir mi? Neler olu-yor?"

Kendi kendime homurdandım fakat cevap vermedim.

"Jonas, beni korkutuyorsun. İhtiyatsız ve gözü kara olan *be-nim*. Sense iki düşünüp bir söyleyen ikizsin. Benden rol çalmaya çalışma."

Yine kısa süreli bir sessizlik oldu.

"Seni *benim* aradığımın farkındasın, değil mi?" dedi Josh sonunda. "Neden aradığımı bilmek istemiyor musun?"

"Jackson anlaşmasındaki Favök<sup>(9)</sup> için değil mi? Onun e-postasını az önce yolladım sana."

"Hayır, seni budala. Niye bunun için arayayım? Jackson anlaşmasındaki Favök şu an umurumda bile değil." Hattın öbür ucunda pis pis sırıttığını duyabiliyordum. "Gelen kutuna baktığından emin olmak istedim."

Kısa süreli kalp çarpıntısı yaşadım. "Çalışıyordum."

"Hangi Sarah'ın seninki olduğundan emin olabildin mi?"

Duraksadım. Onun hakkında konuşmak istemiyordum. "Cruz." diye söylendim.

Josh doğru cevabı vermişim gibi tiz bir ısıklık çaldı.

"Ama görünüşe bakılırsa o benim Sarah'ım değil."

"Ne?"

"Az önce onunla telefonda konuştum."

"Konuştun mu? Bu da ne demek oluyor şimdi?! Ağzındaki baklayı ne zaman çıkarmayı planlıyordun?"

"Benimle ilgilenmiyor. Kahve içmek için bile buluşmak istemedi."

Duraksadı. "Neye benzediğini bilmediğin hâlde onu bulabilmek için Washington Üniversitesinin sistemini hackledin ve seninle ilgilenmiyor? Nasıl oldu da bunu bok ermeyi başardın? Evli falan mı?"

"Hayır, yalnızca ilgilenmiyor işte."

"Bu çok anlamsız... Onu bulabilmek için Washington Üniversitesinin sistemini hacklediğini biliyor, öyle değil mi?"

"Evet."

"Buna rağmen dizlerinin bağı çözülmedi yani?"

Cevap vermedim.

"Pekâlâ, seni *gördü* mü en azından? Neye benzediğini biliyor mu?"

"Evet."

"Gerçekten mi? Vay canına." Bunun üzerinde biraz düşünmek için duraksadı. "Buna inanamıyorum." İç çekti. "Bu çok kötü olmuş, dostum. Vay canına." Kederlenmiş hâlde sesli bir nefes alıp verdi. "Senin adına heyecanlanmışım. Özellikle de onun fotoğrafını görünce. İçten içe senin Sarah'ının Cruz olmasını diliyordum."

"Fotoğrafi gördün mü?" Kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Evet, o tam bir..."

"Hayır, anlatma. Lütfen. Güzelse bile bu benim için daha büyük bir hüsrandan başka bir şeye sebebiyet vermeyecek. Eğer Frankenstein'in Gelini'yse bile bunu da bilmek istemiyorum. Kafamda yarattığım hayale bağlı kalmayı tercih ederim."

"Kardeşim."

Uzun bir sessizlik oldu. Az önce bana çıkışarak söylediği kelimenin içinde yatan anlam tam bir aptal olduğumdu. Cevap vermedim.

"Gelen kutuna bak." dedi ısrarcı bir şekilde.

Kendi kendime söyleniyordum.

"Kardeşim."

İtiraf etmeliyim ki merakımdan ölüyordum.

"Güven bana."

Midemin altı üstüne gelmişti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Gerçekten iyi mi kötü mü?"

"Çok, çok, çok iyi."



Aman Tanrım. Tam bir affetti. Gözlerimi alamıyordum. Öğrenci belgesinden alınmış bir fotoğraf olmasına rağmen kahrolası bir model gibi görünüyordu. Siyah saçları atkuyruğuyla toplanmıştı ve çoğu kadında tercih ettiğim gibi yüzünde makyajdan eser yoktu. Tüm bunlara rağmen basmakalıp olmaktan çok uzak, baş döndürücü ve özgün bir güzelliği vardı. Fazlasıyla egzotik ve şahane... Kalabalıkta kesinlikle dikkat çekecek türden bir güzelliği vardı. Yüz hatları kendine has bir uyum içindeydi. Fakat en güzeli gözleriydi. Büyük, kahverengi, içinde zekâ kıvılcımları olan esprili ve sıcak, özgüven dolu bakışlara sahip gözleri. Bu gözlere derinlik hâkimdi. Fakat, vay canına, dudakları ikinci sırada geliyordu. Yüce Tanrım, o dudakların inlediğini, adımı haykırdığını ve benden Stacy'yi nasıl becerdiğimi anlatmamı istediklerini düşünüp duruyordum. Tabii bir de o hafif pürüzlü ses tonu vardı.

Lanet olsun, ne kadar şaşırtıcı bir sürprizdi bu böyle. Ken-

dimi Noel sabahına uyanmış gibi hissediyordum. Kendimi hayal kırıklığına hazırlamam gerektiğini, onu gördüğümde fazla eleştiril olmamayı, vücudunda özellikle çekici olan bir kısım bulduktan sonra diğer vasat kısımları göz ardı etmek için yalnızca oraya odaklanmam gerektiğini söyleyip duruyordum bir de. Fakat tek bir vasat kısım bile yoktu. Özellikle de hatlarına bütün hâlde baktığımda. Eğer onu tanımasaydım, bir barda kesinlikle tanışmak için yanına giderdim. Harikaydı.

Artık nasıl görüldüğünü bildiğime göre, az önce telefonda olan şey daha feci geliyordu gözüme. Eğer bu kadar güzel olduğunu bilseydim onu aramazdım. Direkt olarak evine gidip kapısını çalarak benimle konuşmasını sağlardım. Peki, sonrasında ne olurdu? Beni reddetme şansı kalmazdı.

Ama onunla konuşmak konusunda sabırlı olamamıştım. Yalnızca elime telefonu alıp onu hiç görmediğim hâlde aradım. Onu hiç görmeden aramak iyi niyetimin bir göstergesi olur diye düşünmüştüm. Ona duyduğum koşulsuz sempatinin romantik bir dille ifade edilmiş biçimi. Bu şekilde dizlerinin bağının çözüleceğini sanmıştım. Tanrım, yanılmışım.

Fotoğrafını görünceye kadar bekleseydim durumu daha farklı ele alırdım. Onun da benim gibi kontrolü elinde tutmasına izin vermezdim. Kapı önünde belirseymdim beni reddedemezdi. En iyi kozumu kullandığımda şu ana kadar buna karşı koyabilen bir kadın olmadı. Lanet olsun, en iyi kozu kullanmalıyıldım. Bunun yerine aletimi kullanmıştım. Telefonda onunla cinsellik konusuna bile girmek istemiyordum. Ama bunun yerine ne yaptım? Onunla telefon seksi yaptım. Neden kendimi kontrol edip onunla bir centilmen gibi konuşarak ellerimi aletimden uzak tutmamıştım ki?

Her şeyi batırdım.

Ve şu an pişmanlıktan ölüyorum.

O ise çok güzeldi.

Söz konusu kadınlar olduğunda altıncı hissimin daima doğru çıktığını bilmeliydim. Gözlerim kapalı seksi bir kadının kokusunu alabilirdim. Aslında bu sefer yaptığım şey de buydu. Gözüm kapalı onun kokusunu almıştım.

Şu andan itibaren oyunu değiştiriyorum.

Aramızda olanları bundan sonra o kontrol edemeyecek.

Kontrolü ben devralıyorum. Benimle birlikte olma riskini göze alamıyor mu? Bende hiç iyi yön göremiyor mu?

Hepsinin canı cehenneme.

Korkak, duygusal bir zavallı gibi davranmaktan vazgeçmenin vakti geldi. Bana bir gününü ayırması için ona yalvarmaktan da. Onu istiyorum ve elde edeceğim. Sarah Cruz doğanın en kati kurallarından birini öğrenmek üzere. İzafiyet ya da Boyle'nin gaz yasaları ya da kahrolası yerçekimi kanunu kadar kesin ve kaçınılmaz bir kural. Adı Faraday'ın çekim kanunu ve izahı da şöyle: Jonas Faraday bir kadını istediği zaman, Jonas Faraday onu alır. Ve içerisinde bulunulan bu durumda Jonas Faraday muhteşem Sarah Cruz'u istemekte. Nokta.

## BÖLÜM 12

### Sarah

“Ama *neden?*” diye sordu Kar. “Yani, Tanrı aşkına adam seni bulmak için bu kadar uğraştıktan sonra onunla bir akşam yemeğine dahi çıkamaz mısın?”

Yoga dersinden çıkmış, evimdeki küçük mutfak masasında oturarak öğle yemeği için spaghetti ve Sezar salatası yiyorduk.

İç çektim. “Biraz karışık.”

“Adi herifin teki çıksa bile yazılabilecek en kötü senaryo masada oturup ona bakıyorken yine de harika zaman geçirecek olmandır. Ah, bir de bedava yemek.”

“Biz birbirimize hiçbir şekilde uyuşmuyoruz.” dedim düz bir şekilde.

“Ama onunla tanışmadan bunu nasıl bilebilirsin?”

“Biliyorum işte.”

“Keşke bana o lanet başvuru formunda seni böyle korkutacak kadar ne yazdığını söylesen,” Başını çevirip bana yan gözle bakmaya başladı. “Ucubenin teki falan mı?”

Gözlerimi devirdim. “Tüm bu bilgilerin gizlilik ilkesine bağlı olduğunu biliyorsun.” Sesimi alçalttım. “Ama hayır, değil.”

“Sadomazoşist eğilimleri falan yok, öyle değil mi?”

“Bunun hakkında konuşamam. Ama hayır yok. Temel olarak birbirimizle uyuşmuyoruz işte. Karakter açısından, ileriye dönük planlar açısından. O yüzden hayal kırıklığı ya da belki de kalp kırıklığı yaşamaya gerek yok.”

“Peki ya şu *koca* dünyada onu değiştirebilecek tek kız sensen?” dedi sırtarak.

Her kızın damarına basıldığı, tedavisi mümkün olmayan

malum kötü çocuğu değiştirme hayaliyle dalga değtiğinin farkındaydım. Lanet olsun ki tam da üstüne basmıştı. Aslında umduğum şey de buydu. Onu değiştirebilecek tek kız olmak. Ne kadar saçma da olsa. “Evet, o kıızı bulabilse değişir.” dedim normal ve biraz da canlı bir ses tonuyla. Fakat canlı falan hissettiğim yoktu. Kendimi berbat durumda hissediyordum.

Kat güldü. “Kesinlikle ona kafayı takmış durumdasın. Ve o da biraz olsun sana kafayı takmış olmasaydı avcı gibi izini sürmezdi. O yüzden neden onu bir yolculuğa çıkarıp hiç olmazsa birbirinizle uyumlu olup olmadığınızı görmek için ona bir şans vermiyorsun?”

“Bu bir araba gezintisi kadar basit değil.”

“Evet, öyle. Bir araba gezintisi kadar basit. Bunu içten söylüyorum, tatlım. Alınma ama sen her şeyi olduğundan daha karmaşık yapmaya çalışıyorsun.”

“Alınmadım,” Kesinlikle haklıydı. Bu huyumdan nefret ediyordum. İç çektim. “Belki de haklısın. Belki de ben...”

Kapının çalmasıyla lafım yarıda kesildi.

Kat’ın gözleri kocaman açılmıştı. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Onun hayır’ı cevap olarak kabul etmeyeceğini biliyordum!”

Kalbim hızla atmaya başlamıştı. şu an üzerimde saçmasapan bir tişört vardı ve tamamen makyajsızdım. Tanrım, lütfen. Hiç haber vermeden kapının önüne gelmiş olamaz, değil mi? Evet, olabilir. Bunun tam da onun yapacağı türden bir şey olduğunu biliyorum.

“Anlaşılan senden bu kadar kolay vazgeçmeye niyetli değil, Bayan Kapris.” dedi Kat uçar adım kapıya giderek.

Akul hastanesinden kaçan kaıklar gibi koşarak yarak odama gidip çılgına dönmüş hâlde dolabımda beni maraton koşusuna hazırlanıyormuş gibi göstermeyecek hangi temiz kıyafetleri giyebileceğimi bulmaya çalışıyordum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor, nefesim daralıyordu. Kat’ın kapıyı açıp kapıdaki her kimse onu karşıladığını duyabiliyordum. Nefesimi tutarak dinlemeye koyuldum.

“Sarah Cruz?” dedi bir erkek sesi.

Aman Tanrım. Bu tam bir felaket. Olabilecek en kötü senar-

Lauren ROWE

yo. Eğer ilk olarak Kat'i gördüyse ortaya çıkıp "Üzgünüm, Sarah benim." dediğimde inanılmaz bir hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Hayır," dedi Kat gereğinden fazla neşeli sesiyle. "Ama doğru yere geldiniz. Bunları ona ben iletirim."

"Kamyonda birkaç şey daha var. Onları da alıp geliyorum."

Neler oluyordu burada? Odamdan çıkıp Kat'in yanına gittiğimde onu kucağında hayatımda gördüğüm en zarif gül buke-tiyle dikilirken buldum. Kristal bir vazunun içinde olabilecek her tonda en az üç düzine gül vardı.

Kat gülmeye başladı. "Anlaşılan birileri reddedilmeye alışkın değil."



Kat ve ben mutfak masamın üzerine yayılmış bir yığın eş-yayı aldık. İnanılmaz güzellikte altı buket çiçeğin yanı sıra kır-mız kurdeleyle bağlanmış kalp şeklinde devasa boyutlardaki bir kutunun içinde bir sürü çikolata, Kat bunu çoktan açıp içine yumulmuştu, üzerinde "Benim Ol" yazan kalp şeklinde bir yas-tık taşıyan kocaman beyaz bir pelüş ayıcık ve hepsinden öte, üze-rinde el yazısıyla isminin yazılı olduğu pembe, mühürlenmiş bir zarf vardı.

Nutkum tutulmuş hâlde önümdeki hazineye bakıyordum.

Zarfı açmayacak mısın?" diye sordu Kat, onu eline alıp bana uzatarak.

"Evet, tabii..." Yatak odama yönelip hızla yürümeye başla-dım. "Sadece tek başıma okumak istiyorum."

Kat biraz hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. Ama yine de "Peki, nasıl istersen." dedi.

Odamda yatağımın kenarına oturup titreyen ellerimde tuttuğum mühürlenmiş pembe zarfa baktım. Açmak için sabırsız-lanıyordum. Ama fazlasıyla gerilmiştim. Eğer Jonas Faraday'ı tanırıysam, zarfın içinde yazan cümleler kesinlikle "yalamak", "boşalmak", "becermek" hatta "klitoris" gibi kelimeleri ihtiva edecekti. Dürüst olmak gerekirse şu an bu tür şeyler okumak istemiyordum. Şu an kafamın içinde çiçekler, çikolatalar ve be-yaz ayıcıklar romantik bir şekilde dans ediyordu ve onun fazlaca "dürüstlüğü'nün" bunu mahvetmesine izin veremezdim. Onun bu tür klişelerle dalga geçtiğini biliyor olsam bile tüm bu roman-

tizmden etkilenmemek mümkün değildi. Bu tür şeylere inanmaması bunu değiştirmezdi. Eğer bu noktada bana söylemek istediği tek şey "Seni boşaltmak istiyorum." ise açıkçası bunu duymak istemiyordum.

Elimdeki zarfa baktım. Çok heyecanlı ve inanılmaz bir beklenti içerisindeydim. Şu an hayal kırıklığına uğramamak için zarfı açıp okumaktan bile çekiniyordum. İçinde her ne yazıyorsa büyük ihtimalle tüm büyüğü yok edecek türden bir şeydi ve içimde istemsizce oluşan aptal beklentiler sağduyumun önüne geçiyordu. Fakat her ne kadar beyaz ayıcık çok tatlı olsa da burada Jonas Faraday'dan bahsediyorduk. Ve o ayıcık-sever türden bir erkek değildi.

Pekâlâ, ne yazdığını öğrenmenin yalnızca tek bir yolu var.

Derin bir nefes alıp zarfı parçalarcasına yırttım. İçinden Sevgililer Günü kartı çıktı. Gözlerime inanamıyordum. Elimde pembe ve kırmızı kalplerle süslenmiş kahrolası bir Sevgililer Günü kartı tutuyordum. Kartın üzerinde zarif bir el yazısı ve altın rengi harflerle "Sevgililer günün kutlu olsun." yazıyordu. Mart ayında nereden bulmuştu bu kartı?

Kartın içindeki yazı dikkatimi çekti: *Hayatta istediğim tek şeyin sen olduğunu tahmin bile edemezdim.* Cümle sonundaki el yazısıyla yazılmış "J" harfiyle noktalanıyordu.

Bu ondan beklediğim son şeydi. İyice serseme dönmüştüm. Ne düşüneceğimi bile bilemiyordum.

"Sarah!" diye seslendi Kat mutfaktan. "Çiçeklerin üzerinde bir not var!"

Odamdan fırlayıp mutfığa koştum. Bana küçük bir zarf uzattı. Açıp içindeki el yazısıyla yazılmış notu okumaya başladım.

*Benim Muhteşem Sarah'ım,*

*Bugünü Jonas ve Sarah'ın Sevgililer Günü ilan ediyorum. Tancın olduğuma göre bunu yapma yetkin var. Saat 20.00'de bir araba geleneksel Sevgililer Günü yemeğimiz için seni almaya gelecek. Normal insanların yaptığı gibi bir restoranda mum ışığında yemek yiyeceğiz. Yemeğimizin sonunda eğer müsaade edersen sana iyi geceler öpücüğü vereceğim, normal insanların yaptığını gibi ve daha fazlası olmayacak. Ve araba seni doğruca evine bırakacak, bensiz. (Hadi*

Lauren ROWE

*ama Sarah, yalnızca bir akşam yemeği. Arada bir yemek de yemen lazım, değil mi?)*

*Sevgiler, Jonas.*

*Not: Dün gece konuştuktan sonra ilk kez fotoğrafını gördüm ve ismini "Benim Güzel Sarah'ım"dan "Benim Muhteşem Sarah'ım"a çevirmeye karar verdim. Lanet olsun, Sarah. Çok ama çok güzelsin.*

"Ah, Tanrım." Yanaklarım kıpkırmızı olmuş yanıyordu. Başım dönüyordu ve dizlerimin bağı çözölmüştü. Bu da neydi şimdi böyle? Anlam veremiyordum. Tüm bu maskaralıkların ona çok saçma geldiğini biliyordum. Onun bunca zaman dalga geçip kafa bulduğu sürrealist bir çeşit paralel evrendeydim sanki. Yine de aklımı başımdan almıştı.

"Ne diyor?" diye sordu Kat.

Açıklama yapmadan ağzım açık bir şekilde kartı ona uzattım.

"Aman Tanrım," dedi gözleri satırlarda gezinirken. Okumayı bitirdiğindeyse bana bakıp ağzı kulaklarına varırcasına sıırıttı. "Aman Tanrım!"

## BÖLÜM 13

### Jonas

Bu kadar kısa süre içinde tüm gece için Canlis'teki bütün masaları kapatmak bir yığın zahmete girmeme sebep olmuştu. Restoranı tamamen kapatıp bütün rezervasyonları, olası bir gaz kaçağı mazeretiyle, iptal ettirebilmek için tek gecede kazandıkları en yüksek hasılatın beş katını ödemek zorunda kalmıştım. Ama hepsinin canı cehenneme. Çeyrek milyon doların üzerine çoktan sifonu çekip bir de üniversitenin sistemini hacklemek için yirmi bin dolar harcadıktan sonra restorana ödediğim bir otuz binin daha lafı mı olurdu? Bu gece ona sertleşmiş, koca bir ereksiyondan daha fazlası olduğumu kanıtlamak için ne kadar ödemem gerekiyorsa ödeyecek ve ne yapmam gerekiyorsa onu yapacaktım.

Saatime baktım. Sekizi biraz geçiyordu. Çok az kalmıştı. Gittikçe geriliyordum.

Ya limuzin evinin önüne park ettiğinde binmeyi reddettiysen? Ya aldığı tüm hediyeleri çöpe attıysa?

"Her şey istediğiniz gibi mi, Bay Faraday?" diye sordu restoranın sahibi talimatım üzerine tüm mekâna kondurulan beyaz ışıkları işaret ederek.

"Mükemmel," diye cevap verdim. "Sevgililer Günü'nü fazlasıyla andırıyor. Teşekkürler." Şehri yukarıdan alan ve tavandan yere kadar uzanan pencerelere baktım. "Ve manzara harika."

"Seattle asla yarı yolda bırakmaz."

Derin bir nefes alıp verdim. Sandığımdan daha fazla gerilmiştim. Şu an buraya gelmekte olduğunun garantisi bile yoktu.

İkimiz için hazırlanan masaya oturdum ve ufuk çizgisindeki ışıltıya baktım. Dizlerimin istem dışı sallandığını fark edip buna bir son verdim.

Gelen mesajla cep telefonum titredi. Mesajı okuyup gülüm-

sedim. "Son beş dakika." yazıyordu. Limuzinin şoförüne varmalarına beş dakika kala bana mesaj atması talimatını vermiştim. Görünüşe bakılırsa arabaya binmişti. Bu yalnızca başlangıçtı. Mükemmel bir başlangıç.



Soğuk akşam havasında limuzinin restoranın önüne gelmesini beklerken hislerim keskinleşmişti. Kendimi avını gözetleyen vahşi kediler gibi hissediyordum. Geldiğinde onun üzerine atlamamak için tüm gücümü seferber etmem gerekecekti.

Limuzin sonunda yanaştı ve onun kapısını açtım. Adrenalin tüm bedenimi istila etmişti.

Ve işte orada.

Lanet olsun. Fotoğrafi bunun yanında bir hiç kalırdı.

Bir çeşit ilkel avlanma içgüdüğü beni ele geçirmek üzereydi. Şu an tam burada onu tutup üstündekileri parçalamak istiyordum. Fakat tabii ki de böyle bir seçenek söz konusu bile olamazdı. Tek derdimin onu becermek olmadığını ona göstermeliydim. Eğer rek arzum bu olsaydı bunu Kulüp'ten de elde edebilirdim. Bir şekilde, normal iletişim kurabilme kapasitesine sahip medeni bir insan gibi davranmayı başarmıştım.

"Sarah," dedim onu limuzinden çıkarmak için derin bir nefes alıp elimi uzatarak. "Sevgililer Günü'nü kutlu olsun."

Bana gülümsedi. Tanrım, dudakları. Fotoğraf beni yeterince mahvetmişti zaten ama gerçeğini görünce önünde diz çökmek için kendimi zor tutuyordum.

"Sevgililer Günü'nü kutlu olsun, Jonas." diye karşılık verdi. Ah, sesindeki o pürüzler. Bu gece kendimi zapt etmek çok zor olacaktı.

Uzattığım eli tuttu.

Teni yumuşak ve sıcaktı. Parmaklarımın arasında tuttuğum eline baktım ve başparmağındaki o kahtrolası yüzüğü yeniden gördüğümde bu işimi bitirmişti. Bir an için onu limuzine geri ittirerek üzerine çıkıp ellerimi vücudunun her yerinde gezdirmeyi düşündüm. Fakat bunun yerine elini dudaklarıma götürdüm ve nazikçe öptüm. Ardından yavaşça başparmağındaki yüzüğe bir öpücük daha kondurdum.

Gözleri alev aldı. Çoktan çılgına döndüğümü fark etmişti.

Gülümsedi ve yavaşça elini dudaklarımdan çekti. Ama yüzündeki ifade benim onun teninden hoşlandığımı kadar onun da dudaklarımdan eli üzerinde bıraktığı histen hoşlandığını söylüyordu. Bu küçük değiş tokuş bile havaya seks kokusu yayılmasını sağlamıştı.

Bu hiç iyi değil. Yani, bu *harika ötesi*. Ama bu gecenin zapt edilemeyen ereksiyonum dışında ne varsa onunla ilgili olması gerekiyordu. Aslında bu gece tamamen bunun dışında kalmalıydı. Bu gece ona bir çeşit telefon seks operatörü olmadığını göstermemle alakalıydı. Bu gece aletim ya da dilimin dâhil olmadığı diğer konularda da oldukça işlevsel olduğumu ona kanıtlamakla alakalıydı. Ona benim hakkımda bildiği şeyi yalnızca birtakım özel koşullar, doğal olarak diğerlerinden farklı, beni içindeki en karanlık ve en ilkel yönlerimi ortaya çıkarmaya zorlayan başka hiç kimseyle hiçbir şekilde konuşmayacağım koşullar altında öğrendiğini göstermeliydim. Gerçek hayatta yemin ederim ki oldukça çekiciyimdir.

Eğer diğer şeylerin dışında yalnızca benim cinselliğe karşı düşkünlüğüme odaklanırsa hakkımda oldukça yanlış bir izlenime kapılmasının çok doğal olduğunu, ki o izlenime çoktan kapılmıştı, anlaması gerekiyordu. Bu herkes için geçerli değil miydi? Elbette öyleydi. Ona karşı kontrolden çıkmış derecede çılgınca duyduğum arzuya rağmen sosyopatlıktan tamamen uzak duygularımın da olduğunu göstermeliydim. Evet, düşündükçe farkına varıyordum ki bu gece ona sosyopatlıktan uzak duygularımı göstermenin zamanıydı.

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Tüm gece boyunca dışarı çıkmak için pantolonumu zorlayan sertliğin önüne geçmem mümkün değildi. Fakat eğer söylediği hiçbir şeye odaklanamazsam bu ben-sosyopatın-teki-değilim stratejimi mahvedecekti.

“Nihayet seninle tanıştığımıza memnun oldum.” dedi gülümseyerek.

“Hayır, Sarah. İnan bana o zevk bana ait.”



Manzaranın harika olduğu bir gerçektir. Ve manzara derken restoranı kastetmiyordum. Tüm hatlarını ortaya çıkaran yeşil bir elbise giymişti ve bizi masamıza yönlendiren başgarsonu takip

Lauren ROWE

ederken gözlerimi alamadığım arka tarafı ise bambaşka bir olaydı. İşte *böyle* bir kışa dişlerimi batırabilirdim.

"Yalnız mıyız?" diye sordu boş restorana göz gezdirirken.

"Birlikteyken rahatsız edilmemizi istemedim."

"Tüm restoranı mı kapattın?" Gözleri kocaman açılmıştı.

Şu an yüzündeki ifadeye bayılıyordum. Masamıza gelip sandalyelere oturduk.

"Vay canına. Bu harika." Yüzüne çocuksu bir şaşkınlık ifadesi yerleşmişti. "Canlı'sı kapatmışsın." diye mırıldandı kendi kendine. "Vay canına. Teşekkür ederim. Bu çok... Vay canına."

Bir erkek onun yüzündeki bu ifadeyi defalarca görebilmek için bağımlı olabilirdi. Karşısında yerimi aldım ve gülümsedim. Rahatlayarak yüzüme herhangi normal bir ifade yerleştirmekte zorlanıyordum. Restorana anlamsız bir sıcaklık hâkimdi.

Tam ayrılmak üzereyken elimle başgarsona işaret ettim.

"Evet, efendim?"

"Sıcaklığı biraz düşürür müsünüz?"

"Tabii ki, efendim."

Sarah bana gülümsüyordu. Gözlerinde eğlendiğine dair bir ifade vardı.

Ah, Tanrım. Dudakları. Eğer o dudaklara daha fazla odaklanırsam bu randevu, amacından tamamen başka yöne sapacaktı. Ve bunun olmasına izin vermeyecektim. Bu gece olmaz. Bu hatayı daha önce telefonda yapmıştım zaten ve bir kez daha tekrarlamayacaktım. Bu gece Jonas Faraday'ın iyi yönlerinin de olduğunu göstereceğim.

Garson elinde şarap ve başlangıçlarla geldi.

"Muhteşemsin," dedim garson gittikten sonra. Gerçekten de öyleydi. "Elbisen çok hoş."

Ne giydiğini hatırlamak istercesine üzerine baktı. "Teşekkür ederim. Ne yazık ki senin için en sevdiğim elbisemi giyemedim. Yazık oldu." Haylazca gülümsedi ve şarabından bir yudum aldı.

"Neden ki?"

"Mor renkti." dedi hafif pürüzlü sesiyle kahkaha atarak.

Kahkahası beni bir şekilde rahatlatmıştı. Omuzlarımın bi-

raz gevşediğini hissedebiliyordum. Dirseklerimi masaya koydum. "Bir katalogdan özel tercihlerime göre bir kadın sipariş edecek olsaydım, seni sipariş ederdim."

Kısa bir sessizlik oldu.

Lanet olsun. Kendimi dizginlemem gerekiyordu. Fazla ileri gidiyordum. Aklımdan geçen her kahrolası düşünceyi bu şekilde ağzımdan kaçıramazdım. Şarabımdan koca bir yudum aldım.

Sanırım duyduğu rahatsızlığı belirtmek istercesine konuşmak için ağzını oynattı. Ama bir şey demedi.

"Şu an ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Güzel dudaklarını büzdü. "Binlerce şey. Ama en çok burada olduğuma inanamıyorum. Canlıste. Seninle birlikte." Bir süre ağzı kavrıldı. "Ve seninle randevuda olmak bir yana şu ana kadar hayatımda gördüğüm en çekici erkeksin. Ve evet, şu an burada olduğuma inanamıyorum. Seninle birlikte."

O elbiseyi çıkarıp atmak istiyordum. "Burada olduğun için çok mutluyum. Kesinlikle çok güzelsin."

Yapbozun uymayan parçasını tamamlamaya çalışıyormuş gibi bir bakış attı. "Sen ne düşünüyorsun şu an?" diye sordu. Beni taklit ederek öne eğilip dirseklerini masaya yerleştirdi ve göğüsleri dışarı çıkmak için elbisesini zorlamaya başladı.

Aletim hazır ola geçmişti. "Eğer bu soruyu cevaplarsam bu gece için uyguladığım tüm strateji mahvolacak."

"Bu gece için bir stratejin mi var?"

"Kesinlikle."

"Nedir?"

"Eğer bu soruyu cevaplarsam bu gece için uyguladığım tüm strateji mahvolacak."

"Ne düşündüğünü söylemeyeceksin o hâlde?"

Pürüzsüz, bronz teninin beyaz çarşaflarımın üzerinde kıvrandığını düşündükçe derin bir nefes alıp verdim. "Ne düşündüğümü çok iyi biliyorsun."

Dudaklarını yaladı. "Ah, sana stratejinde bol şans öyleyse." Mum ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Arkasına yaslandı ve ben de aynı hareketi takip ettim. Bu takasta kimin hükmedip kimin hükmedildiğinden emin değildim. Bu belki de bir geri çekilişti.

Birbirimizi inceleyip şaraplarımızdan birer yudum alırken kısa bir sessizlik oldu. İkimiz de aperatifin tadına baktık. Tadı harikaydı.

"Sevgililer Günü hediyesi için teşekkürler," dedi. "Beni çok şaşırttın."

"Beğendin mi?"

Duraksadı. "Eğer bu soruyu cevaplarsam bu gece için uyguladığım tüm strateji mahvolacak."

"Bu gece için bir stratejin mi var?"

"Kesinlikle."

"Hediyelerini beğenip beğenmediğini söylemeyeceksin o hâlde?"

Gülümsedi. "Hayır, söyleyeceğim. Stratejiler fazla abartılıyor." Yeniden öne doğru eğildi. "Hediyeler geldiğinde dizlerimin bağı çözüldü. Küçük evimi kaplayan çiçeklerin kokusu baş dönürücüydü. Sırf bu yüzden, tamamen mutluluktan, bu geceye parmak uçlarımda dans ederek hazırlandım. Ah, bir de o ayıcığa sen olduğunu düşünerek milyon kere sarılmışımdır."

Kalbim aniden hızla çarpmaya başlamıştı. Ağzım kulaklarımdaydı. "Evet, ama hediyeleri beğendin mi?"

Güldü.

"Buna cevap vermek nasıl olur da bu geceki stratejini mahvedebilir? Bu şimdiye kadar verilebilecek en güzel cevap olmalı."

"Pekâlâ, Sevgililer Günü 'saçmalığı' hakkında ne düşündüğünü de göz önünde bulunduracak olursak. Bir de bunu arzulayan beyni yıkanmış kadınları tabii. Benim de o tekdüze, beyni yıkanmış kadın güruhuna dâhil olduğum gerçeğini bildiğine göre kaçıp gitme ihtimalin yarı yarıya. Açıkçası gönderdiğin hediyelerden hoşlanmamı gerçekten *istiyor* muydun yoksa bu bir çeşit test miydi bilmiyorum. Mesela eğer hoşuma giderse testten kalıyorum ve beynimin yıkanmış olduğu kanıtlanıyor."

"Bütün o şeyleri seni tuzığa düşürmek için gönderdiğimi mi düşündün?"

"Onları neden gönderdiğinden emin değilim." Omuz silkip şarabından bir yudum daha aldı.

İnanamaz bir şekilde ona baktım. Vay canına, bu gece ona giden tüm yollar tıkanmıştı. O başvuru formu yüzünden her

seferinde uçsuz bucaksız bir deliğin içinde ilerleyerek yolumu bulmaya çalıştığımı hatırlamak zorunda kalıyordum. "Kafandaki süpheler için üzgünüm. Bu çok berbat."

"Hadi ama. Bir kadının Sevgililer Günü saçmalığıyla onu Tanrı'ya yaklaştıran çılgın bir seks arasında seçim yapması gerektiği konusunda ısrarcı olan sendin. Eğer benimle dalga geçiyorsan bunu ciddiye alarak aptal durumuna düşmek istemedim."

İç çektim. "Sarah, şu aptal başvuruyu unut lütfen, olur mu? Sana o hediyeleri gönderdim çünkü *hem* Sevgililer Günü saçmalığını *hem* de seni Tanrı'ya yaklaştıran bir seks hak ediyorsun." Yeniden öne doğru eğildim. "Ve sana bunların ikisini de veren erkek olmak istiyorum."

Yanakları kızarmıştı. "Sanırım Sevgililer Günü kart yazıcısı olarak asıl yazmak istediğin şey 'Hayatım, *hem* Sevgililer Günü saçmalığını *hem* de seni Tanrı'ya yaklaştıran bir seks hak ediyorsun. Sevgililer Günü'nün kutlu olsun.' olacaktı. Başını arkaya atıp pürüzlü sesiyle yüksek sesli bir kahkaha attı. Bende boynunu öpme istediği uyandırıyor. Neşesi yüzüme ışık saçıyordu. "Bana gönderdiğin karttaki not sana mı aitti? *Hayatta istediğim tek şeyin sen olduğunu tahmin bile edemezdin. Çok hoşuma gitti.*" İç çekti.

"O cümleyi karta ben yazdırdım ama bana ait değil. Bir filmden alıntı."

"Hangi film?" diye sordu.

"*Fools Rush In.*" Yemeğimden bir ısırık aldım.

"Matthew Perry'nin oynadığı mı?"

"Salma Hayek'in oynadığı demeyi tercih ederim."

"Ah, elbette." Gözleri alev almıştı. "Film boyunca ne tür bir işkence çektiğini tahmin dahi edemiyorum."

"Rahatsız bile olmadım. Yalnızca o günden beri Salma Hayek'e ilgim var. Bir de film müzikleri güzeldi."

"Ama film romantik komedi. Ağzına kadar romantizm dolu."

"Harika bir yapımdı demedim. Yalnızca rahatsız olmadığını söyledim."

"Ama bu film birbiriyle uyumsuz olan iki insanın tüm mantıksal engellere rağmen gerçek aşkı bulma çabasını anlatıyor. Adeta küçük görüp nefret ettiğin her şeyin timsali."

Bir süre sessiz kaldım. Gerçek aşkı küçük gördüğümü mü düşünüyordu? Bu doğru değildi. Başvuru formumdan çıkardığı ana fikir bu muydu? Bu derece aşağılık bir adam izlenimi mi vermiştim ona? Belki de gerçek bir sosyopatımdır.

Yerinde kıpırdanıp beni incelemeye koyuldu. “Eski bir kız arkadaşın seni bu filmi izlemeye mi zorladı? Sanırım burada asıl sorduğum şey daha önce ciddi bir ilişkinin olup olmadığı. Yani hep böyle miydin?”

“Hep böyle miydin derken neyi kastediyorsun?”

“Duygusal açıdan hasar görmüş. İnsanlarla herhangi bir duygusal bağ kurma kapasitesine sahip olmayan.”

Mideme yumruğu indirmiş gibi hissettim. Sosyopat, aşağılık mideme.

Bir süre düşündüm. Bu soruya verilecek en dürüst cevap hangisiydi? “Ever,” diye yanıtladım. “Hep böyleydim. En azından yedi yaşımdan beri. Ve evet, bu duruma rağmen birkaç kız arkadaşım oldu. Duygusal açıdan bana bir türlü yaklaşımadıklarından yakınan kadınlar. Ve evet, beni o filmi izlemeye zorlayan eski bir kız arkadaşımdı. Birlikte yaşadığım kız arkadaşım. Ama pek umursamadım.”

“Yedi yaşındayken ne oldu?”

Lanet olsun. Bunun konusunu neden açmıştım ki?

Cevap bekliyordu. Karşılık vermeyince devam etti. “Pekâlâ,” dedi usulca. “Pek sıradan bir randevu konuşması olmadı.” Duraksadı. “Üzgünüm.”

Ona “Sorun değil.” deyip üzerimdeki gerginliği atmak istedim. Ama öyle olmadı. Gerginlik hâlâ devam ediyordu.

Konuyu hemen değiştirdi. “En son ilişkin ne zamandı?” Şarabından koca bir yudum aldı.

İç çektim. Hiç olmazsa yedi yaşımdayken olanları konuşmaktan iyiydi. “Birkaç yıl önce bitti. Birlikte yaşadığımız bir ilişkiydi.”

“Neden bitti?”

“Bana ulaşmasına izin vermediğimi söylüyordu. Bu doğruyu da. Çünkü sana anlattığım şeylerin hiçbirini ona anlatmadım. Çünkü ona hakkımdaki gerçekleri söylersem gerçekte ne düşündüğümü, gerçekte nasıl konuştuğumu, gerçekte nasıl biri oldu-

ğumu, şu anda bu masada karşımda oturmuş senin bana baktığın gibi bakıyor olmazdı. Ve içimde bir yerlerde senin bildiklerini bilip yine de karşımda oturarak senin bana baktığın gibi bakan bir kadın istediğimi biliyordum.”

Ağzını açtı fakat bir şey söylemedi. Yavaşça gözlerini kırptırıyordu. Yanakları kızarmıştı.

“Ama bu kadarı yeterli. İnternet ilk randevuda eski ilişkilerden konuşulmaması gerektiğini konusunda çok açık bilgiler veriyor.”

“İlk buluşmada nelerin konuşulacağına dair internete mi baktın?”

“Telefon konuşmamızı batırdığım gibi yemeğimizi de baltamak istemedim.”

Anlayışla bana baktı. “Telefon konuşmamızı batırmadın. Bunu yapan bendim. Yine de... Bu ilk buluşmamız değil. O aşamayı aşalı çok oldu.”

Daha fazla uzak duramıyordum. Uzanıp eline dokundum ve ardından koluna. Teni çok pürüzsüzdü. Gözlerimiz kilitlendi. Aramızda bir elektriklenme olmuştu.

“Beni deli ediyorsun.” diye fısıldadım.

Göz kapakları yarıya kadar kapandı. Ah, o da beni istiyordu. “Şu stratejin nasıl gidiyor?” Dudaklarını aralamıştı.

“Mahvolmak üzere.”

Öne doğru eğilip fısıldadı. “Sen de beni deli ediyorsun.”

Buraya kadar. Az önce stratejimi alıp uçurumdan aşağı fırlatmıştı. Masadaki tabak bıçakları yere doğru süpürüp onu masanın üstüne yatırmak istiyordum.

Tanrıya şükürler olsun ki şarabı yeniden doldurmak için garson geldi ve bir başka aperatif getirdi. Onun varlığı her ikimize de kendimizi toparlamak için zaman kazandırmıştı.

“Deniz mahsullerini sever misin?” diye sordum birden siparişini verdiğim hiçbir şeyi beğenmeyeceğinden endişelenerek.

“Seattle’de büyüdüm.” diye cevap verdi.

Bunu deniz mahsullerini seviyor olarak aldım.

Şarabından bir yudum aldı. “Şarap çok güzelmiş, bu arada. Dürüst olmak gerekirse şaraplar hakkında pek bilgim yoktur. Ama bu kaliteliye benziyor.”

"Evet, yani herhangi bir şarap Charles Shaw'dan daha kalitelidir."

Güldü. "Ben Charles Shaw'ı seviyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Ne diyebilirim ki? Ben ucuza mal olan bir kıyım."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Şu an onunla burada oturabilmek için döktüğüm paraya dair en ufak fikri olsaydı bunu söyleyemezdi. "Ben de şarap uzmanı değilim." diye belirttim. Bu doğrudu. "Sadece neyi sevdiğimi iyi biliyorum." Aramızda yeniden bir elektriklenme olmuştu. "İkimiz için yedi tane menü söyledim. Umarım senin için de sorun yoktur. Gece boyunca bize yemek getirmeye devam edecekler."

"Vay canına, teşekkür ederim. Bu harika."

"Demek Seattle'de büyüdün?"

Başını aşağı yukarı salladı. "Annemle birlikte. Sen?"

"İnternette beni araştırmadın mı?"

Dudaklarını büzdü. "Hem de saatlerce."

"O hâlde temel şeyleri biliyorsundur. Bu da demek oluyor ki bu konuda benden daha avantajlısın. Ancak bir süre seninle konuşursak durumu eşitleyebiliriz." Yeni gelen aperiattıftan bir ısıklık aldım. Yemekler yine harikaydı.

"Tutkularımı, hobilerimi ve Kiki ismindeki şirin köpeğime dair detayları mı bilmek istiyorsun?" Şarabından koca bir yudum aldı.

"Kesinlikle."

"Ah, ama görüyorsun ki şu an karşında oturacak herhangi bir kızın aksine ben senin biricik Kiki'ne dair hiçbir şeyi umursamadığını biliyorum. Ya da onun yapay elmaslı ceketine dair. Çünkü tek düşündüğün şey birlikte bu restoranın tuvaletinde edepsizleşmek."

İç çektim. "Sözlerimi çarpıtıyorsun. Biricik Kiki'ni umursamadığıma dair bir şey söylemedim asla."

"Pekâlâ, onu umursamadığına dair bir şey söylemedin. Ki bu iyi bir şey. Çünkü o benim gözbebeğim. Söylediğin şey bir kadına kendisi hakkında soru sorduğunda aslında düşündüğün tuvalete gidip onunla edepsizleşmek. Tabii 'edepsizleşmek' de-

memiştin. Favorin olan başka bir kelime kullanmıştın. Ama bu hayatımda gördüğüm en güzel restoran ve şu an tam bir hanımefendi gibi davranmak istiyorum.”

Gözlerimi ovuşturdum. “Aman Tanrım. Bu çok boktan bir durum.” diye mırıldandım.

Başını sallayarak şarap kadehini yukarı kaldırdı. “Hey, bunlar senin sözlerin. Benim değil.”

Şaşırtıcı bir şekilde güldüm. Bu dünyada beni güldürebilen çok fazla insan yoktu. Özellikle de kendime gülmemi sağlayan. Sandalyeme yaslandım. “Aslında sana dair her şeyi bilmek istiyorum. Değerli köpeğin Kiki’yi bile. Eğer varsa tabii. Bu şaşırtıcı ama gerçek.”

“Abartmayalım. Hiç kimse Kiki ismindeki bir köpeğe dair bir şeyler duymak istemez.”

Yeniden güldüm. Tanrım, üzerindeki yeşil elbiseyi çıkarıp vücudunun her bir yerine dokunmak istiyordum.

“Bakalım doğru anlamış mıyım? Benim hayallerim, umutlarım, tutkularım ve hayali köpeğim Kiki’ye dair her şeyi bilmek istiyorsun ve kesinkes benimle tuvalete gidip edepsizleşmek istemiyorsun?” Gözleri birden alev aldı ve şarap kadehini yeniden yukarı kaldırdı.

Vay canına. Çok fazla sertleşmişim. Buna sözlü bir şekilde verecek karşılık bulamıyordum. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atıyordu. Dudağımı ısırđım. Lanet olsun, birden fark ettim ki şu an yapmak istediğim tek şey onu tuvalette becermekti. Fakat bu aynı zamanda eğer doğru adımları atmamız gerekiyorsa kesinlikle yapamayacağım bir şeydi.

Ben konuşmayınca sıırttı. “Ah, evet. Senin şu mükemmel stratejin.” Öne doğru eğildi. “Tahmin et ne oldu? Ben stratejik Jonas’ı istemiyorum. Dürüst Jonas’ı istiyorum.” Dudaklarını yaladı. “Benim Fazlasıyla Dürüst Bay Faraday’ımı istiyorum.” Haylazca gülümsedi. “Hem de çok.”

Çok fazla tahrik olmuşum. Doğru düzgün düşünemiyordum. Ben de öne eğildim ve fısıldayarak konuşmaya başladım. “Tamam, kabul. Seni becermek istiyorum. Her şeyden çok... Ama bu gece değil. Ve tuvalette değil. Çünkü tuvalette düzüşmenin dün telefonda yaptığımız şeyden farkı yok. Ve ne olursa olsun bunu sana bir daha yapmayacağıma dair kendime söz verdim.

*Lauren ROWE*

Seni nihayet becerdiğimde Sarah, ve inan bana bunu yapmak şu an hayatımdaki en büyük öncelik, bunu doğru düzgün yapacağım ve ikimiz de daha önce hiç hissetmediğimiz bir şey tecrübe edineceğiz.” Ereksiyon pantolonumu zorluyordu. “Bekleyecek ve bunu düzgünce, yavaşça ve güzelce yapacağız. Ve beklediğimize değecek. Söz veriyorum.” Beynim bu konuşmadan oldukça emindi. Ama penisim başka bir şey için yalvarıyordu.

Gözlerinde ışık titreşmişti. Mum ışığından mı yoksa içindeki alevden mi karar veremiyordum. “Stratejin bu mu yani? Ağır-  
dan almak? Beni bekletmek? Beklediğime değmesini sağlamak?”

Yüzüm alev almıştı. “Özetle böyle.” Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordum. “Şu an ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Yemeğinden bir ısırık aldı. Ardından şarabından koca bir yudum. Beni bekletiyordu. “İki şey. Birincisi, sen dürüst olduğunda bunu çok ama çok seviyorum.” diyerek sırtıttı.

Karşılık olarak gülümsedim.

“İkincisi, şu biricik stratejin mahvolmak üzere.”

## BÖLÜM 14

### Sarah

Pekâlâ, o harikaydı. Elbette muhteşemdi. Ama bunu zaten biliyordum. Bilmediğim şey ise bu kadar güzel kokuyor oluşuydu. Ya da sadece benim için bir restoranı kapattırması veya beni alması için bir limuzin tutması. Materyalist bir kız değildim. Ama lütfen, kim *Pretty Woman* muamelesi görmekten hoşlanmazdı ki?

Fakat hepsinden öte dikkatimi çeken asıl şey bana şu an köpekbalığının denizaslanını tek seferde yutması gibi beni tek lokmada yiyecekmişçesine bakıyor olmasıydı. Bir erkeğin bana daha önce bu şekilde baktığını hatırlamıyordum. Ve kesinlikle daha önce bir erkeği bu kadar çekici bulduğumu da hatırlamıyordum. Gözleri beni mest ediyordu. Fotoğrafında da gördüğüm yoğunlukla karışık bir çeşit hüznün vardı. Şimdi onu yüz yüze gördüğüme göre bu gözlerin ardında bir şeyler olduğundan emindim. Ve ne olduğunu keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Yedi yaşından beri insanlarla duygusal bir bağ kuramadığından söz ettiğinde, aman Tanrım, yüzündeki o ifade, sanki yedi yaşına geri dönmüş gibi bakmıştı. Küçük bir çocuk gibi, kaybolmuş gibi bakmıştı. O an uzanıp yüzünü ellerimin arasına almak istedim.

Bu gece buraya gelirken gergindim. Tüm bu telaşa ayak uyduramamaktan korkacak kadar gergin. Beni bulmak için girdiği bunca zahmet için pişman olacağından korkacak kadar gergin. E-posta ve telefonla aramızda hissettiğim elektriği yüz yüze alınamamaktan korkacak kadar gergin. Sonrasında gördüm ki tüm bu gerginlik bir hiç içinmiş. Aramızda inanılmaz bir çekim vardı. Bir çitanın antilopa saldırması gibi onun üzerine atlamak yerine sandalyemde medeni bir insan gibi oturmak için tüm gücümü sarf ettiğim bir çekim. Şu an tek yapabildiğim şey masa örtüsünü bir kenara fırlatıp masaya çıkarak onun üzerine saldırmaktan

kendimi alıkoymaktı. Sebebini bilmiyorum ama onun yanında kendimi bambaşka bir insan gibi hissediyordum. Ama iyi yönde... Çekingen değil. Başkasının ne düşüneceğini umursayan biri gibi değil. Sanki bu sefer risk almaya hazırmışım gibi. Ne pahasına olursa olsun risk almaktan ka ındığım eski zamanlardaki gibi değil.

şu an yerimden kalkıp onun kucadıına otursam ve o leziz dudakların tadına baksam nasıl olurdu? O zaman da stratejisine sadık kalabilir miydi?  ğrenmek için sabırsızlanıyordum. Aslında o aptal stratejisinden ilk bahsettiğinde tek yapmak istediğim onu bunun dışına çıkması için zorlamak oldu. Sanırım iyi bir meydan okumadan hoşlanan sadece o değildi. Peki ya şu an karşısına geçip elbisemi yukarı kaldırsam, g-stringimi yana sıyrısam ve önündeki sertliği kendime bastırırsam, derinliklerime, ne olurdu? Burada oturmuş şarabımdan yudum alıp onu izlediğim sırada tüm bunları hayal etmekten kendimi alıkoymayıordum.

Çok büyük ihtimalle aklımı oynatıyordum. Bunlar güzel bir restoranda oturup Seattle manzarasını izleyen normal bir kadının hayal edeceği şeyler değildi. Bir çeşit seks bağımlısı falan değildim. Ya da sapkın bir ruh hastası... Ben "iyi" bir kızdım. Güvenilir. Sorumluluk sahibi. Kurallara itaatkâr. O hâlde bu adam neden bu kadar fazla "kötü" olmak istememe sebep oluyordu? Keşke şu an neler düşündüğümü bilebilseydi. O zaman o aptal stratejisi hakkında ne düşünürdü merak ediyorum.

Garson gelip salataları servis etti. Jonas önündeki yiyeceklerle keder dolu bir bakış attı. Sanki garson gelmeden önce aklımdan geçenleri biliyor gibiydi.

"Pekâlâ, Kulüp'teki yeni işini nasıl buldun?" diye sordu salatasından bir lokma alarak.

Yerimde kıpırdandım. " ok sevdim. Umduğumdan daha çok."

İşte yine o bakış. Beni tek lokmada mideye indirecekmiş gibi bakıyordu.

Boğazımı temizledim. "Yalnızca üç aydır çalışıyorum," dedim. "Senin başvurun başımda denetleyen kimse olmadan tek başıma değerlendirdiğim ilk başvuruydu."

Alev gibi yanan bakışları benimkilerle buluştu. "Ben senin ilkinim," dedi haylazca gülümseyerek. "Bunu sevdim."

Dudaklarım eğlendiğimi gösteren bir tebessümle büzüldü. Bunu ben de sevmiştim.

“Kulüp’te çalışmaya nasıl başladın?”

Neden normal bir sohbet sürdürmeye çalışmak gibi biri saçmalık içerisindeydik? İkimiz de şu an istediğimiz asıl şeyin ne olduğunu çok iyi biliyorduk.

“Hukuk fakültesinin forumundaki yarı zamanlı evden çalışma için araştırma pozisyonunda birinin arandığına dair bir ilana cevap verdim. Kulağa çok şüpheli ve gizemli geliyordu ama maaşı saçma derecede inanılmazdı. Ben de başvurdum. Daha iş hakkında detayları öğrenmeden birtakım testler ve psikolojik değerlendirmelerden geçmek zorunda kalıp gizlilik anlaşması imzaladım. Ama ödemesi hafife alınmayacak kadar iyiydi. Tüm bunlardan sonra nihayet ne iş yapacağımı öğrendiğimde ağızım açık kalmıştı ve kafam da fazlasıyla karışmıştı. Mecburi bir merak sarmıştı beni. Ama iş çok eğlenceli olmaya başladı ve maaş çekleri de tam zamanında yatınca...”

“Başvurular seni hiç çıldırtmadı mı?” Yemeğinden bir lokma daha aldı.

“Her daim. Seninki de dâhil.” Gülümsedim. “Ama görünen o ki,” dedim öne doğru eğilerek. “Çıldırıktan hoşlanıyorum.”

Yüzünde beliren gülümseme çok hınzırcaydı.

“İnsanların sırlarını öğrenmeyi seviyorum.” dedim.

Gözlerini kırıştırdı.

“Yani çoğu zaman... İtiraf etmeliyim ki bazen çok iğrenç de olabiliyor. Bazıları ise çok şaşırtıcı. Ama bilirsin, bu bir araba kazası gibi. İlerisini göremiyorsun. İğrenç olanlar bile çok eğlenceli olabiliyor.”

“İğrenç olanlardan bana bir tanesini anlat.”

En beterlerinden birini anlattım ve yüksek sesli bir kahkaha patlattı. O kadar çok güldü ki anlatırken ortalarda bir yerde çatalını bırakıp gözünü silmek zorunda kalmıştı.

Gülüşünü sevmiştim. İçimden bir ses onu güldürmenin çok da kolay olmadığını söylüyordu.

“Ve tüm bunlar üç ay içinde mi oldu?” diye sordu peçetesini gözlerine götürerek.

Başımı aşağı yukarı salladım. “Bu işte sadece dönem sonuna

kadar çalışmayı planlıyorum. Umarım ki ders notlarım büyük planlarımla işbirliği içinde olacak. İlk yılın sonunda ilk ona giren öğrenciler tam burs kazanıyor. Ben de o öğrencilerden biri olmayı umuyorum.” Dudağımı ısırđım. “Bu yaz ödemesiz bir staj beni bekliyor. Yani şu an bu burs üzerine kumar oynuyorum.”

“Stajın bir hukuk şirketinde mi olacak? Bahse girerim staj yerini seçme ayrıcalığına sahiptir. Sınıfta dördüncü olduğın için.” Gülümsedi.

“Buna baktın mı?”

“Seni saplantı hâline getirdiğimi daha önce de söylemiştim.”

Sinir uçlarım kısa bir süreliğine yeniden harekete geçmişti. Sandalyemde kıpırdandım.

“Hayır, yaptığım staj kâr amaçlı değıl. Mezun olunca orada çalışacağım.”

“Gerçekten mi? Kâr amaçlı değıl mi?” Oldukça ilgili görünüyordu.

Biraz hazırlıksız yakalanmıştım. Neden bu konuyla ilgileniyordu? şu an sıkıntıdan patlamış hâlde tuvalette deliler gibi düzüşüğümüzü dilemesi gerekmez miydi? Bu akşamı böyle hayal etmemiştim. Jonas Faraday’dan ileriye yönelik hayallerime dair bana sorular sormasını beklemiyordum. Bana yapmak istediklerini hayata geçirmek için bencilce davranarak ona karşı koymamı kolaylaştıracığını düşünüyor, hatta bunu umuyordum.

“şiddet gören kadınlara yardım ve yasal hizmetler sunan bir kuruluş.” Bu konu hakkındaki öfkeli duygularım yüzünden yanaklarımın istemsiz bir şekilde kızardığını hissedebiliyordum.

Duraksadı. “Kişisel bir neden o hâlde?” diye sordu yumuşakça.

Kalbim hızla çarpıyordu. Konuşamıyordum, o yüzden başımı aşağı yukarı salladım.

Uzun bir sessizlik oldu. Benden ayrıntıya girmemi beklediğı anlaşılıyordu. Ama buraya çocukluğumun kötü anılarıyla Jonas Faraday’a hoş vakit geçirtmek için gelmemiştim. Babamın tüm o yıllar boyunca anneme onun benimle birlikte çok uzaklara kaçıp beni tek başına büyütmesine sebep olacak kadar ne yaptığını anlatmak istemiyordum. Onun tüm hayatım boyunca bana daha iyi bir hayat sağlamak için iki işte birden çalıştığını anlatmak

istemiyordum. Hayır, ben köşede saklanırken onun annemi nasıl dövdüğünü ya da annemin benim için ne kadar çok fedakârlık yaptığını ya da onun ne kadar güçlü bir kadın olduğunu, ona nasıl hayranlık duyduğumu ya da tüm o fedakârlıkların benim için ne kadar değerli olduğunu anlatmak istemiyordum. Tüm bunları ona daha önce becerdiği "baba sorunu olan" bütün kızlar gibi beni de bir dosyanın içinde rafa kaldırması için anlatmaya gelmemiştim buraya. Buraya neden geldiğimden emin değildim. Ama bunları anlatmak için olmadığı kesindi.

Omuz silkтім.

"Bir şirkette çalışmakla ilgilenmiyorsun o hâlde? Seattle'de yeni mezun avukatlara saçmasapan ücretler ödeyen bir sürü önde gelen hukuk firması var. İnan bana, bunu biliyorum çünkü büyük ihtimalle yıllar içinde o ödemelerin birçoğunu ben de yaptım."

Bu konudan hoşlanmamıştım. *Onun* hakkında daha çok şey bilmek istiyordum. Benim hakkımda daha çok şey öğrenmesini değil. "Hukuk fakültesine parası için gitmedim." dedim kısaca.

Gözleri parladı. Duyduğu arzuyu şüpheye bile düşmeden hissedebiliyordum. Bana bakışından şu an sertleştiğini anlayabiliyordum. Ve yeniden onun kucağına oturup o sertliği içime aldığı hayal ettim. "Stratejisi" buna karşı koyabilir miydi merak ediyordum doğrusu. Şu an yüzündeki ifadeden yola çıkarak bu adamın düşüncelerimi okuduğuna yemin edebilirdim.

"Şu an ne düşünüyorsun?" dedim soluklanarak.

"Neden soruyorsun?"

"Çünkü beni bir lokmada midene indirecekmişsin gibi bakıyorsun."

"Seni bir lokmada mideye indirmeyi düşünüyorum."

Gülümsememe engel olamadım.

"Şu ana kadar fantezisini kurduğum her şeyin sende olduğunu düşünüyorum. Ve daha fazlasının... Şu an seni bana fiziksel acı verecek kadar çok fazla istediğimi düşünüyorum. Ve hepsinden öte inanılmaz derecede güzel olduğunu düşünüyorum."

Ve işte yeniden bacak aramdaki zonklama ve ıslaklık. Onu istiyordum. Bir süre birbirimize baktık. Arkasına yaslanıp iç çekti. "Kulüp için başka neler yaptığını anlat bana, Benim Güzel Kayıt Asistanım."

Çileden çıkmış hâlde iç çektim. "Neden?" diye fısıldadım. Umarım sesim sandığım kadar sabırsızca çıkmamıştır. Bugün neden bu kadar fazla gevezelik ettiğini anlayamıyordum. Bu adam her daim güzel bir kadeh pinot noir üzerine kadını tuvalete götürüp becermeyi düşünmüyor muydu? Şarap şişesinin üzerindeki etikete baktım. Evet, pinot noir. E neler oluyordu o hâlde?

"Neden'den kastın ne?"

"Neden benim hakkımda daha fazla şey bilmek istiyorsun? Bu tarz şeylerin hiçbirisiyle ilgilenmediğini sanıyordum."

Gözlerini devirdi. "Bir çeşit canavar falan değilim," Öne doğru eğildi. "Seninle konuşmak beni tahrik ediyor. Ve tahrik olmaktan hoşlanırım."

Zonklama yine geri gelmişti. Dirseklerimi masaya koyarak öne doğru eğildim. "Bana bulunduğum konuma uygun olan başvurular geliyor: Seattle. Ve insanların en derin ve gizli fantezilerini okumuş oluyorum. Söyledikleri kişi olup olmadıklarını araştırıyorum ve her başvuru sahibi üzerinde gözetleme yapıyorum."

"Bana da yaptın mı?"

"Elbette." Ona BMW'siyle önümden hızla geçip giderken onu gördüğüme dair tüm detayları anlattım.

Derin bir nefes alıp verdi. Aklı başından gitmişti. "Seni bulmak için bu kadar çaresizken önünden geçip gittiğimi düşünmek..." Başını iki yana salladı.

Sırıttım. "Normalde direkt ofisine girip seni sorardım. Ama beni görmeni istemedim. Söz konusu sen olduğunda, hiçbir şeyin sıradan olmasını istemiyorum."

"Neden seni görmemi istemedin?"

Dudaklarımı büzdüm. "Sanırım beni ilk defa... Böyle bir gecede görmeni istedim."

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "İyi düşünmüşsün."

Gülümsedim.

"Yani gözlem yaparken genelde doğruca adamın ofisine mi dalıyorsun?"

"Evet. Her neredelerse oraya gidip içeri giriyorum. Bir daha beni görmeyecekleri için, kimin umurunda ki?" Örnek olarak bir yazılım mühendisi öğle arası sırasında ofisten çıkarken onu izle-

mek için şehir merkezine son günlerde yaptığım geziyi anlattım.

“Adam başvuru formuna ne yazmıştı?”

“Aslında umursadığı şey seks değildi pek. Sanırım gerçek aşkı arıyordu.”

Jonas buna dudak büktü. “Kulüp’te mi? Evet, ne demezsin.”

Gücüme gitmişti. “Her şey mümkün olabilir. Ve adam sadece bir aylığına başvurdu. Bu çok şey ifade ediyor.”

“Neden çok şey ifade ediyor ki? Ruh hastası bir sapık bir aylığına başvuramaz mı?”

“Hayır, ruh hastası sapıklar bir yıllığına başvuranlar oluyor.”

Bana bakarken gözleri parladı. Bu öfke miydi? Yoksa küçük düşme? Bilmiyordum.

“Anlamıyorum.” diye homurdandı. Yanakları kızarmıştı.

“Bir yıllığına başvuranların aşkı bulacaklarına dair hiçbir inancı yok. Yoksa bir yıllık başvuru yapmazlardı. Onlar için her şey seksten ibaret. Bu kadar.”

Sert bir bakış attı. Lanet olsun. Onu sinirlendirmiş olmalıydım. Yine de devam ettim. Canı cehenneme. Dürüstlük isteyen kendisi değil miydi? “Bir aylığına üye olanlar romantikler,” diye açıkladım. “Üye olur olmaz gerçek aşkı bulmayı umuyorlar. Sonrasında da Kulüp’e ihtiyaçları kalmayacak zaten. Ben onların oldukça tatlı olduğunu düşünüyorum.”

“Ah.” dedi. Evet, sinirlenmişti.

“Bildğin gibi herkes aşktan korkmuyor,” Omuz silktim. “Aslında bazı insanlar dünyadaki en önemli şeyin aşk olduğunu düşünüyor. Ve neden bir yazılım mühendisi Kulüp’te ya da başka bir yerde seveceği birini bulmayı umut etmesin ki? Herkes kadar o da sevgiyi hak ediyor.” Bilmediğim bir sebepten ötürü kızmaya başlamıştım. “Sen âşık olmaya inanmayabilirsin Jonas, ama bu dünyanın geri kalanının da inanmayacağı anlamına gelmiyor. Yazılım mühendisi öğle yemeği için ofisini terk ederken çok yalnız ve üzgün görünüyordu. Onun için çok üzülüm.” Şu an bu adam hakkında konuşurken bile yeniden hüzünlenmiştim. Neden yazılım mühendisine kafayı bu kadar takmıştım? Şu an bunun için neden Jonas’a patlıyordum? Akşam yemeği davetini kabul etmeden önce de onun nasıl birisi olduğunu biliyordum. Peki, şu an bunu neden ona karşı kullanıyordum?

Jonas tam bir hüsrân içinde bana bakıyordu.

"Üzgünüm," dedim çabucak. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Neden bu kadar öfkелendiğimi bilmiyorum. Seni ta başından beri biliyordum. Bunu sana karşı kullanmamalıydim."

Elini saçında gezdirdi. Derin bir nefes alıp verdim. "Şu an buradan koşarak uzaklaşmak istediğinden eminim." dedim pişmanlıkla.

"Doğru."

Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Berbat etmiştim. Her şeyi tamamen elime yüzüme bulaştırmıştım.

"Ama sadece her yerine, vücudunun her santimine dokunabileceğim bir yere."

Nefesimi tuttum. Gözlerinde çok vahşi bir ifade vardı. Sanki kafese hapsedilmiş bir aslan gibi bakıyordu.

"Neden ben, Jonas?" diye sordum. Bunu düşünmeden edemiyordum. Bu adam istediği her kadını elde edebilirdi. Keşke bunu sormak yerine akışına bıraksaydım. Ama dayanamadım. Neden beni bulmak için dünyayı yerinden oynattığını, benim için bu restorani kapattırdığını ve şu an ben bir şişe viski o da bir alkolikmiş gibi bana baktığını, özellikle de onu böyle payladıktan sonra, anlamıyordum. "Lütfen. Stratejin her neyse umurumda değil." diye fısıldadım. "Bana ulaşmak için neden bu kadar zahmete girdiğini bilmeliyim."

Gözlerine yoğun ve karanlık bir ifade yerleşti. "Bilmek istiyor musun?"

Başımı aşağı yukarı salladım. "Lütfen."

Gözleri ateş içindeydi. "E-postanı okuduğum an, gönderen kısmında ismini gördüğüm an, yazdığın lanet şeyi okumadan önce bile senin her şeyi değiştireceğini biliyordum."

Nefes alamıyordum. Kalbim göğüs kafesimden çıkmak üzereydi.

"Ve Sarah," Doğruca gözlerimin içine baktı. "Senin her şeyi değiştirmeni *istedim*." Elindeki çatalı bırakıp beni izlemeye koyuldu.

Kalbim kilometrelerce koşmuşum gibi atıyordu. Bacak aramdaki zonklama tüm şiddetiyle geri dönmüştü. Şu an dizginleyemediğim bir duygu sarmalının içindeydim.

Onun da göğsü inip kalkıyordu. Sandalyemden kalktım. Gelip beni alması için bekliyordum. Onun olmak için.

Ani bir hareketle sandalyesinden kalktı ve sert bir hareketle beni kavradı. Bedenini benimkine bastırırken kalçama baskı yapan sertliğini hissedebiliyordum. Beni öpmek için dudaklarına yumulduğunda bütün sinir uçlarım ayağa kalktı. Tanrım, dudakları sıcak, yumuşak ve lezzetliydi. Dili dudaklarımı aralayıp ağzımdan içeri girdiğinde vücudumu onunkine bastırdım. İki-miz de çılgına dönmüştük. Vahşi hayvanlar gibiydik. İnlıyor ve birbirimizi hırpalıyorduk.

“Şimdi,” diye fısıldadım. “Hemen şimdi.”

“Sarah...” diye söze başladı. Karşı koymaya çalıştığı belliydi.

Aşağı doğru uzanıp aramızda duran kabarıklığı avuçladım. Şimdi burada bacaklarımı beline dolayıp onu içime almak istiyordum. “Jonas,” diye inledim. O kadar çok azmıştım ki bacaklarımın kontrolünü kaybetmekten korkuyordum. Eğer hemen şimdi beni lavaboya götürmezse garsonun gözü önünde pantolonunu aşağı indirebilirdim.

“Ya bu masa ya da tuvalet,” dedim soluk soluğa. “Seçim senin.”

Bir süre etrafına baktıktan sonra bana döndü. Bakışlarımda kararlılık vardı. Elimi tuttu ve beni restoranın arka kısmına doğru hızla peşinden sürüklemeye başladı. Çevremdeki her şeyi bulanık görüyordum. Duyularım aşırı derecede hassaslaşmıştı. Yürümekte zorlanıyordum. Ayaklarım birbirine dolanıyordu. Muhteşem kokusu beni tamamen etkisi altına almıştı. Tanrım, bacak aram nabız gibi atıyordu. Onu çok fazla istiyordum.

Lavaboya gelmiştik. Kadınlar tuvaleti. İçinde feminen görünümüne bir koltuğun olduğu bir antreye girdik. Dudakları benimkilere saldırırken beni koltuğa yattırdı. Çılgına dönmüş hâlde elbisemin fermuarını açıp üst kısmını parçalarcasına aşağı doğru indirdi. Aynı zamanda etek kısmını da bacaklarımdan yukarı doğru sıyırmıştı. Elleri vücudumun her yerinde dolaşıyordu. İnledi. Yumuşak, sıcak dudakları boynumu, omuzlarımı ısıtıyordu. Ah Tanrım, külotumu yana doğru sıyrarak parmağını içime soktu ve ritmik hareketlerle gidip gelmeye başladı. Çığlık attım. Dudakları göğüs uçlarıma ulaşmıştı. El yordamıyla pantolonunun fermuarını bulmaya çalışıyordum. Turnaklarımı ona geçirdim. Nefessiz kalmıştım.

Parmakları klitorisimi buldu. Yeniden çığlık attım ve damarları iyice belirginleşmiş penisine uzandım. İç çamaşırlarımı çıkarıp attı. Elbisem üst tarafı aşağı doğru kaymış, alt tarafı da yukarı doğru çıkmış hâlde karın bölgemde toplanmıştı. Bacak aram sırlıklam olmuştu ve arzuyla karışık ağrıyordu. Islaklığım kalçalarımı bulaşmıştı.

“Doğum kontrol hapı kullanıyorum.” diye fısıldadım. “Şimdi, Jonas.”

“Hayır,” dedi kasıklarına doğru eğilip bacak aramı yalamaya niyetlenerek.

Başını tutup yukarı, benimle aynı hizaya doğru çektim. Yalvaran bakışlarla ona bakıyordum. “Bunun için zaman yok,” diye tısladım. “Şimdi, Jonas.”

Parmakları beni çılgına çeviren noktaya baskı yaptığında büyük bir açlıkla penisini kavrayıp ileri geri hareket ettirmeye başladım. İnleyerek arkama yaslandım ve penisini vajinamın ıslak girişine doğru yönlendirdim.

“Şimdi,” diye yalvarıyordum. “Lütfen.”

“Hayır,” dedi ama penisinin ucunu vajinamın girişinde hissedebiliyordum. İnledi.

İçime girmesi için onu kışkırtarak kalçalarımı ona doğru itirdim. “Şimdi istiyorum.” dedim dişlerimi gıcırdatarak.

“Hayır, yapmamalıym.” dedi titreyerek. Ama bir saniye sonra beni bağırarak içime girmişti.

İçimde gidip geldi, tekrar tekrar, defalarca. Ardından yaklaştığını gösteren boğuk bir ses çıkardı.

Gömleğinin altındaki sıcak, sıkı kaslarına dokunmak için elimi uzattım. Sütyenimi çıkarıp hafifçe meme uçlarımı ısırdı ve dokunuşuyla birlikte içimde, derinlerde bir yerde zevk dalgası kabardı. Daha önce benim bile yabancı olduğum bir ses çıkardım. Fazlasıyla uyarılmış olacak ki sesi duyduğunda titredi.

İçimden çıkıp yeniden vajinamı yalamaya niyetlenerek aşağı doğru eğildi. Ama doğrulup onu koltuğa itirdim. Ani bir hareketle üstüne çıkıp onu içime aldım ve hızla oturup kalkmaya başladım. Üstünde inleyerek kalçamla daireler çiziyordum. Parmaklarıyla klitorisimi uyarmaya başladı.

O kadar fazla zevk alıyordum ki neredeyse acıya dönüşme-

ye başlamıştı. Sinir uçlarım çok hassaslaşmıştı. Haz dalgalarının uzaklardan gelip bana çarptığını hissediyordum. Yeniden o yabancı olduğum ses kaçtı ağızımdan.

İnlemeye başladığında içime akan sıcaklıkla birlikte boşaldığını hissettim. Nefes nefese kalmış hâlde titriyordum. Daha fazlasını istiyordum. Henüz doymamıştım. Hayatımda hiç bu kadar uyarıldığımı hatırlamıyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. O da bana bakıyordu. Altımdayken bana teslim olmuş bir Yunan tanrısına benziyordu. Hayatımda hiç bu kadar çekici bir erkekle öpüşmemiştim. Az önce ise aynı erkekle hayatımın en iyi seksini yapmıştım. Aman Tanrım, bu harikaydı. Daha fazlası için kıvranıyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Durgunlaşmıştı. Yeniden klitorisime dokundu. Fakat elini kenara ittirerek çekti. O boşaldığına göre, bana daha fazla dokunmasını istemiyordum. Benim için o an geçmişti. Aynı anda beni becerip bana dokunuyorken bedenim ona aitti. Ama şimdi, o doruğa ulaştığına göre, vücudum kendini kapatmıştı. Tüm ilginin benim üzerimde olmasını istemiyordum. Bunun nasıl sonlandığını biliyordum. Ve sonu çok da iyi olmuyordu.

Ama ah Tanrım, çok yaklaşmıştım. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Kendimi kaybetmek üzereymişim gibi hissetmiştim. Kendimi kaybediyormuşum gibi. Ve bu hoşuma gitmişti. Yeniden yapmak istiyordum.

Ellerini yeniden göğüslerimde hissettim. Ardından karnımda. Ve kalçalarımnda. Altımda hafifçe inliyordu. Başımı arkaya atıp birkaç dakika önce hissettiklerimi hatırlayarak iç çektim. Yeniden o şekilde hissetmek istiyordum. Ve bunu yapabileceğime inanıyordum.

Elleri bacak arama doğru yönelmeye başladığında nazikçe ellerini kendimden uzaklaştırdım. Hayır. O an çoktan geçmişti. Mağlup olmuş gibi bakıyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Midem kasılmaya başladı. Tabii ki de hayal kırıklığına uğratacaktım. Onun için iyi bir seks sadece tek bir şey ifade ediyordu. Bunu nasıl unutabilirdim ki? Hızla ve öfkeyle üzerinden kalkıp kendimi toparlamaya çalışarak elbisemi giymeye başladım.

“Sorun ne?” diye sordu şok olmuş hâlde.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim." diye tısladım.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı ellerini benden uzaklaştırıp havaya kaldırarak. "Asıl boku yemiş olanın kendim olduğumu düşünürdüm. Sarah, ne kadar boktan bir durumda olduğunun farkında mısın?" Vay canına, gerçekten öfkelenmişti.

Kendi etrafımda dönerek ona inanamayan bir bakış attım. "*Ben* mi boktan hâldeyim? Neden? Orgazm taklidi yaparak ego-nu besleyemediğim için mi?"

"Hayır, çünkü kendini sabote etme konusunda çok ısrarcısın. Şu hâline bir bak. Savunma mekanizması geliştirmişsin." Omuzlarımdan tuttu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun?"

"Neyi yapmama?"

"Bunu sabote etmene."

"Ortada sabote edilecek bir şey yok." dedim.

Kırılmış görünüyordu. "Bunu demek istemedin."

Haklıydı. Bunu demek istememiştim. Hem de hiç. Ayrıca boktan bir durumda olduğum konusunda da haklıydı. Şimdi düşündüğümde her şeyi bir arada tutmak için bu kadar çabalama-ma rağmen çok uzun zamandır bu hâlde olduğumu fark ettim. Ne kadar mükemmel, kurallara itaatkâr ve akıllı olmaya ve her şeyi bir arada tutmaya çalışsam da, ders notlarım harika olsa da, sürekli Dürüst Sarah, Çalışkan Sarah, Sivri Dilli Sarah olsam da hep parçalanmama bir adım kalmış hâlde insanları kendimden uzaklaştırıyor, reddedilen olmadan önce ben onları reddediyordum. Lanet olsun, o haklıydı. Tamamen boka batmıştım. Dışarıdan görüldüğümün aksine içeride berbat hâldeydim. Bunu bu kadar çabuk nasıl anlamıştı? Onlara izin vermediğim sürece kimse beni bu kadar hızlı çözemezdi.

Elbisemi toparladıktan sonra usulca koltuğun köşesine oturup başımı ellerimin arasına aldım. "Üzgünüm," dedim. "Sen haklısın."

"Hangi konuda?"

"Her konuda." Başımı avuçlarıma içine gömdüm. Gözlerim yaşla dolmuştu. "Bunu kasten batırmaya çalışıyorum." Utancımdan kenara sinmiş hâlde başımı kaldırıp ona baktım.

“Neden?”

İç çektim. “Hadi ama, Jonas. Başvuru formunu okudum.” Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. “Benden sonrakilerle yoluna devam edeceğini biliyorum. Sanki lanetlenmiş gibiyim. Eğer orgazm olursam amacına ulaştığın için devam edeceksin. Eğer olamazsam bu sefer de hayal kırıklığına uğrayarak devam edeceksin. Her iki şekilde de reddedileceğim. Sonra olmasından- sa şimdi olması daha iyi.”

Derin bir nefes aldı. “O hâlde bunu ilk yapan taraf sen olmak istiyorsun. Öyle mi?”

Yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. “Sanırım evet.”

İç çekti. “Anlıyorum. Şu ana kadar bana dair edindiğin izlenimlere de bakacak olursak... Ve kim olduğuna...”

Omuz silktim. Ben bendim. O da o. Parmağını çenemin altına koyup başımı kendine doğru çevirdi. Gözlerimiz buluştuğunda, gözlerim nemlenmişti.

“Bitik bir hâlde olmana sevindim,” diye fısıldadı. “Eğer öyle olmasaydın beni anlayamazdın. Kimse benden daha boktan bir durumda olamaz. İnan bana.”

Akmak üzere olan gözyaşlarıma rağmen gülümsememe engel olmadım. Parmağımın ucuyla dudaklarına dokundum. “Neden bu durumdasın?” diye sordum.

Gözlerinde anlamlı, hüznü bir ifade vardı. Alnını benimkine dayadı. “Bu uzun bir hikâye.”

Onu anlıyordum. Neden bilmiyorum ama öyleydi.

“Sen neden boktan bir durumdasın?” diye sordu. Burnu benimkine değiyordu.

“Bu uzun bir hikâye.” dedim sessizce.

Uzun bir nefes vererek arkasına yaslandı. “Ah, Sarah.”

Ona baktım ve tek bir gözyaşı tanesi yanağımdan süzüldü. Gözyaşımı silerek beni öptü. Nazik bir öpücüktrü bu, duygu yüklü.

Elini cebine atıp cep telefonunu çıkardı. “Arabayı kapının önüne getir,” dedi gözlerini benden ayırmadan. “Teşekkürler.” Doğrulup elimi tuttu. “Hadi, seni eve götürüyorum.”

Tüylerim kabardı. Bana bir güzel çakmıştı ve şimdi de beni eve postalamanın vakti gelmişti, öyle mi?

Başını iki yana salladı. Yüz ifademi görünce şaşırmıştı anlaşılan “*Benim evime, seni koca aptal. Seni evime götürüyorum.*”

Limuzinin arka koltuğunda otururken sokak lambalarının ışıkları yüzüne vuruyordu. Vücutlarımız yan yana ve ellerimiz iç içe geçmişti. Elimi inanılmaz bir güvenle tutuyordu. Ona aitmişim gibi. Bundan hoşlanmıştım. Onun olmak istiyordum. Yeniden kafayı yeme ihtimalim olsa da, ki bunu istemiyordum, elimi bu şekilde tutarken bunu yapacak gücü kendimde bulamazdım.

Lavaboda verdiğim tepkiden dolayı kendime öfkeliydim. Bunu yapmamam gerekiyordu. İnanılmaz olabilecek bir anı mahvetmiştim. Sadece beynimi kapatmalı ve akışına bırakarak ne olacağını görmeliydim. Daha fazla kendimi sabote etmek yok. O haklı.

Bundan sonra ne olacak bilmiyordum. Ama bilmem de gerekmiyordu. Onun evine gidiyorduk ve orası şu an tam olarak olmak istediğim yerd. Onun çıplak bedenini görmek istiyordum. Her yerine dokunmak. Ona dair her şeyi bilmek istiyordum. Aile fotoğraflarını ve evini nasıl dekore ettiğini görmek istiyordum. Titiz ve düzenli mi yoksa dağınık mı bilmek istiyordum. Buzdolabında neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Onunla yatağında sevişmek istiyordum. Ve durumu tersine çevirerek benden merhamet dileyinceye dek vücudunun her yerini yalamak istiyordum. Bir sebepten ötürü ona diz çöktürmek ve bütün stratejilerini bozmak istiyordum.

İç konuşmalarım yüzünden titredim. Bu düşünceler nereden geliyordu böyle? Daha önce kimse hakkında böyle şeyler düşünmemiştim. Onun içimde ne uyandırdığını bilmiyordum. Bu oldukça ilkel ve bilinçli düşüncelerle kontrol edilemeyen bir şeydi. Onu istiyordum. Onu tahrik eden her neyse bunu bulup onu doruğa ulaştırmak istiyordum. Ki bu hiç bana göre bir şey değildi. Genelde fazlasıyla dürüsttüm. Söz konusu seks olduğunda ise oldukça katıydım. O hâlde neden onun etrafındayken sürekli uyarılıyordum?

Başını çevirdiğinde ona baktığını gördü. Elimi daha da sıkıttı. “Bu gecenin böyle olmasını planlamamıştım.”

“Ben bu gecenin muhteşem geçtiğini düşünüyorum.”

Şoföre baktı. “Bölmeyi yukarı kaldır, lütfen” dedi ve hemen şoförle aramızda siyah bir perde yukarı doğru çıktı. Göz ucuyla bana bakıyordu.

"Elbette öyle düşünürsün. Seks senin için tek bir şey ifade ediyor: adamı boşaltmak. Senin orgazm olma ihtimalin olmadığından adam için bunun mümkün olduğunca hızlı ve şiddetli olmasını istiyorsun. Bu şekilde tatmin oluyorsun. Bu kabul edilemez bir şey." Soğukkanlılıkla konuşuyordu.

Ağzım açık kalmıştı. "Her zaman aklından her ne halt geçiriyorsa bunu anında dile mi getirirsin? Bu ne kadar kaba olursa olsun?"

"Kaba olmuyorum. Dürüst oluyorum."

Bir şey demeden öylece ona baktım.

"Ama hayır, herkese karşı değil. Yalnızca sana karşı. Bir de kardeşim Josh'a."

"Bu çok kabaydı."

"Belki. Ama gerçek bu."

Bir dakikalığına düşündüm. "Beni arzulamanı sağlamak, seni buna zorlamak, karşı koymaya çalışmana rağmen, planın bu olmamasına rağmen, dürüst olmak gerekirse evet bunların hepsi beni tahrik etti." Jonas içimde gidip gelirken hissettiğim hazzı hatırlayarak iç çektim. "Tanrım, bu harikaydı. Sana kendini bana karşı koyamayacak kadar güçsüz hissettirmek hoşuma gitti."

"Aha!" dedi sırtarak. "Tanrı kompleksi olan yalnızca ben değilim."

Güldüm. "Görünüşe bakılırsa öyle." Birbirimize gülümseyerek baktık.

"Sorun şu ki bu limuzinin içinde yalnızca tek bir tanrıya yer var." dedi. "O da benim." Duraksadı. "Ve evet, sana karşı koyamayacak kadar güçsüzüm bu arada."

"Pekâlâ," dedim onu alt etmeye çalışarak. "Senin için seks yalnızca kadını boşaltmayı ifade ediyor." diye meydan okudum. "Aradaki fark ne ki?"

"Çok büyük bir fark var. Senin orgazm olmanı istiyorum, bu doğru. Ama bu aynı zamanda beni de doyuma ulaştırdığı için. Yani, beni fiziksel olarak doyuma ulaştırıyor. Doğuştan gelen bir bencilliğim var. Peki ya sen? Senin zevk almanın tek yolu edilgen olmaktan geçiyor."

Ona baktım. Ne söylemek istediğini anladığımdan emin değildim.

"Cinsel olarak bir başkasına bağılısın." diye açıkladı.

"Hayır değilim. Ben de tatmin oluyorum. Yalnızca orgazm ile zirveye ulaşarak değil. Restoranda yaptığımız şey inanılmazdı."

"Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Cinsel olarak kendine dair hiçbir beklentin yok. O yüzden çabalamıyorsun bile. Kendi cinsel değerini kanıtlamak için adamı mümkün olduğunca hızlı ve şiddetli bir şekilde boşaltmak istiyorsun. Hikâyenin sonu."

"Biliyor musun gerçekten çok kabasın."

Omuz silkti. "Dürüstüm."

"Her şeyi nasıl birden tersine çevirip beni anormal konumuna düşürmenden hoşlanmıyorum. Unutmuş olabilirsin ama başvuru formunu okudum, Jonas. Boka batmış olan sensin, ben değil."

"Kesinlikle boka batmış durumdayım. Buna şüphe yok. Bu konuda hiçbir fikrin yok." Düşüncelere dalmış hâlde pencerenin camından dışarı baktı. "Bunu zaten biliyorum." dedi usulca. Ardından bana döndü. "Ama sen de kesinlikle boka batmış durumdasın. Ve bunun farkında bile değilsin."

"Psikolojide bir tür uzman falansın galiba?"

"Evet, öyle de denebilir."

Ah, beklediğim cevap bu değildi. "Öyle mi?"

"Teknik olarak hayır. Ama çocukken zorla terapi gördüm. Yıllarca. Çoğu saçmalıktan ibaretti. Ama oradan birkaç şey öğrendim." Yeniden pencereden dışarı baktı. Caddedeki ışıklar mükemmel yüz hatlarını açığa çıkarıyordu.

Midem kasılmıştı. Neden çocukken terapi görmeye zorlanmıştı? Bu konuyu açmak için bana şans vermemişti. "Ve yıllar içinde kadın psikolojisi üzerine sağlıklı diyebileceğin bir ilgi alanı oluşturdum." Yeniden bana dönüp doğruca gözlerimi baktı. "Ve cinselliği..."

Yine uyarılmıştım ve bunun yüzümdeki ifadeden belli olduğuna emindim.

"Kadın beyni, psikolojisi ve cinsel deneyimi üzerine elime geçen her şeyi okudum. Kadın cinselliği kesinlikle en sevdiğim alan." Gözleri alev almıştı. "Gerçekten çok etkileyici."

Az önce öğrendiğim bilginin neden bu kadar içimi gıcıkla-  
dığını bilmiyordum. “Pekâlâ, o hâlde kadın cinselliğinin yalnızca  
orgazmdan ibaret olmadığını da biliyordur. Asıl olay bunun  
fantezisinde, fizikselden de öte zihinsel.”

“Evet, tabii, öyledir. Affınıza sığınarak söylüyorum, Benim  
Güzel Kayır Asistanım, ama bu konuda konuşmak için yeterin-  
ce donanımlı değilsiniz. Doğru olsun ya da olmasın.” Ellerini  
ellerimden çekti ve kendine güvenle bacağımdan başlayarak  
elbisemden içeri doğru ilerlemeye başladı. Sanki yıllardır bana  
dokunuyordu. “Bu tıpkı fasulyenin çikolatadan daha tatlı oldu-  
ğunu bana açıklamaya çalışmaya benziyor. Ama o zavallı hayatın  
boyunca çikolatadan tek bir ısırık bile alamamışsın.”

Gülmeme engel olamamıştım. Haklıydı.

Sırıttı. “Platon’un mağarasındaki zincirlenmiş adamlardan  
biri gibisin.”

Kaşlarımı kaldırdım. *Lütfen açıkla.*

Gülümsedi ve bacaklarımı açığa çıkarmak için elbisemi yu-  
karı doğru sıyırmaya başladı. Bacaklarımın görüntüsüne bakınca  
derin bir nefes alıp verdi. “Ah, Tanrım. Tenin kusursuz.” diye  
fısıldadı. “Karşı konulamaz bir şey.” Eliyle uzandı ve nazikçe ba-  
cağımın iç kısmını okşamaya başladı. Vücudumdaki bütün tüy-  
ler diken diken olmuştu. Gözkapaklarımın arzuyla ağırlaştığını  
gördüğünde gülümsedi. Dudağımı ısırdım.

“Platon yüzleri mağara duvarına dönük, tek sıra hâlinde  
zincirlenmiş bir grup adamın karanlık bir mağarada oturduğu  
bir alegori yazdı.”

Başımı onaylarcasına salladım. *Devam et. Hikâyeye. Ve do-  
kunmaya.*

Eli geriye doğru gitti ve dizimin arkasındaki yumuşak deriye  
dokunmaya başladı. “Adamlar sıra hâlinde zincirlenmiş olarak  
yüzleri duvara dönük şekilde karanlık bir mağarada oturuyorlar.  
Arkalarında bir ateş yanıyor ama onlar zincirli bir şekilde hayat-  
ları boyunca duvardan tarafa bakmaya zorlandıkları için bunu  
göremiyorlar.” Eli yeniden yukarı, bacağımın iç tarafına doğru  
ilerlemeye başlamıştı.

Elinin bir sonraki durağının neresi olduğunu merak ederek  
titrek bir nefes alıp verdim.

“Zincirli adamların görebildiği tek şey mağara duvarı. Ate-

şin yaydığı ışıkla duvara yansiyarak dans eden gölgeleri. Hayatlarında başka bir şey görmediklerinden onlar için güzel olan tek şey bu dans eden gölgeler.”

Elinin nereye gittiğini birden fark etmiştim. Ama Platon'dan bahseden bir adamın aynı zamanda bacağımanın iç kısmını okşuyor olması hayatımda yaşadığım en seksi şey olduğundan, buna müdahale etmeyecektim. Eliyle g-stringime doğru ilerliyordu.

Delici bakışlarıyla bana baktı. Titriyordum. “Adamlardan biri, sıranın sonundaki bir adam, zincirlerini kırar.” Sesi alçak ve ölçülüydü. Elleri iç çamaşırımın üzerinden bacak arama ulaştığında hafifçe yerimden hopladım. Gözlerimi kapatıp nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum.

İç çamaşırımın üzerinden onun için deliye dönen noktayı okşamaya başladığında dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Zincirlerinden ilk defa kurtulan adam arkasına döner ve yanmakta olan ateşi görür.” diye fısıldadı. “Ve karşılaştığı görüntünün etkisiyle bir çılgılık atar. Hayatında hiç bu kadar parlak ve güzel bir şey görmemiştir.”

Eli iç çamaşırımın bel kısmını zorlarken boynumu öpmeye başladı. Çamaşırımı çıkarabilmesi için kalçamı yukarı doğru kaldırdım. Ani bir hareketle çıkarıp yere fırlattı. Kalp atışlarım hızlanıyordu. Boynumu yaladı ve elini yeniden yukarı çıkarmak için yavaşça bacağımanın iç kısmına getirdi. Aman Tanrım, heyecandan ölmek üzereydim. Kalçalarım koltuğun üzerinde onu içime almak için arzuyla kıvrılarak, ona doğru ilerleyerek kıvrılıyordu.

“Ben seni zincirlerinden kurtardım, Benim Muhteşem Sarah'im.” dedi kulağıma fısıldayarak. “Ama henüz yalnızca ateşi görebildin.” Eli ıslaklığıma ulaştı. Parmağını yavaşça içeri kaydırdı. Bedenim istem dışı bir şekilde arzuyla yanarak sarsılıyordu.

Parmakları içeri girip çıkarken ağızma yaklaşıp beni öptü. Yüksek sesle inledim. Dudaklarını bir santim geri çekti ama parmakları keşfe devam ediyordu.

“Adam mağaranın ağzında bir ışık görür ve ona doğru koşmaya başlar.” Parmakları ustalıkla içime girip çıkıyor, bana sahip oluyor, beni daha da ıslak ve kayganlaştırıyor ve ona daha da fazla açlık duymama sebep oluyordu. “Sonunda mağaradan kurtulduğunda ışık ve gördüğü güzellik gözlerini kamaştırıyor.”

Parmakları vücudumdaki en hassas noktayı bulduğunda küçük bir çığlık attım.

O da inledi. "Mağaranın dışındaki güneş ışığı ve masmavi gökyüzünü görüyor." Sesi boğuklaşmıştı. Vücudunu benimkine bastırdı. Pantolonunun içindeki kabarıklık bacağıma baskı yapıyordu.

"Becer beni, Jonas." dedim ağızımdan çıkana inanamayarak. Hayatımda bu kelimeleri başka kimse için kullanmamıştım.

Parmakları ıslaklığımın içinde ustalıkla gidip gelirken kulağımı dişlerinin arasına aldı. Aman Tanrım, hayatım boyunca hiç bu kadar azmamıştım.

"Adam mağaranın dışındaki güzelliği görünce gözyaşlarına boğulur." Parmakları beni çılgına çeviriyordu. "Çünkü daha önce böyle bir güzelliğin var olduğundan bile haberi olmamıştır. Ah, Sarah." Sesi iyice boğuklaşmıştı.

Parmakları daha önce kimsenin yapmadığı şekilde bana masaj yapıyordu. Tüm bedenim bir anda alevler içinde yanmaya başladı.

"Becer beni," diye fısıldadım ısrarla. "Lütfen." Ah Tanrım, bunu çok iyi yapıyordu. Daha önce kimse bana bu şekilde dokunmamıştı. Ben bile kendime böyle dokunmamıştım. Büyülü parmakları sayesinde bedenim arzuyla kıvranıyordu. "Şimdi, Jonas."

"Seni becermemi mi istiyorsun?" diye sordu. Sesi agresif çıkmıştı.

"Evet," dedim kabaca. "Hemen şimdi."

"Hayır," dedi sert bir ses tonuyla. "Bunu benim yöntemimle yapacağız. Daha fazla hızlı ve sert olmak yok."

"Lütfen, Jonas." diye inledim. "Şimdi." İçime girmesi için yalvararak kalçalarımı ona doğru kaldırdım.

"Hayır." Parmakları ıslaklığın içinden çıkıp klitorisime yollandı. Dairesel hareketlerle masaj yapmaya başlamıştı. "Seni o mağaranın ağzına götüreceğim, bebeğim. Daha fazla ateş saçmalığı olmayacak."

Ağızımı öptü ve ben doyumsuz bir açlıkla karşılık verdim. "Şimdi," diye yalvardım inleyerek. "Bir dahakine senin yönteminle yaparız." Eğer bana istediğimi vermezse çığlık atacakmış

gibi hissediyordum. İçimdeki açlığı bastırmam mümkün değildi. "Şimdi, Jonas."

"Hayır," dedi. "Sen ateşi görmek istiyorsun. Ama ben sana gerçek ışığı göstereceğim. İstesen de istemesen de bana teslim olacaksın."

"Lütfen," diye yalvardım çaresizce. Ya altın kaplama dili dahi olsa bedenim orgazm olamıyorsa? Şu an bunu öğrenmeye hazır değildim. Şu an bu harika adamla bu tatlı dakikaların tadını çıkarmak istiyordum. Birden sinirlendim. İpler onun elinde olamazdı. Bunu nasıl yapacağımıza o karar veremezdi. Kontrol onda olmazdı. Elimi pantolonuna götürdüm ve sertliğini avuçladığımda inledim. "Eğer sen beni becermezsen, o zaman ben seni beceririm," diye fısıldadım.

İnlediğinde bedeninin titrediğini hissedebiliyordum. Bana karşı koyamayacağını biliyordum. Büyük laflarına rağmen, bana karşı koyamazdı.

Çılgına dönmüş hâlde fermuarını açtım ve aleti dışarı fırladı. Onu tamamen avucumun içine aldığımda başını arkaya yasladı ve inledi. Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden aceleyle aşağı eğildim ve hepsini ağzıma aldım. Zevkten tüm vücudu titreyip sarsılmaya başladı. Boğuk sesiyle inleyerek başımı arkadan kavradı ve saçlarımı tuttu. "Sarah," diye inledi. "Bu hiç adil değil."

Bacak aram nabız gibi atıyordu. Aletinin hepsini boğazıma kadar ağzıma alırken elimi aşağı uzatıp kendime dokunmaya başladım. Göğüs uçlarım acıyacak kadar dikleşmişti. Yeniden inledi. Ve birden, içimde bir yerlerde, uzaklardan gelen o zevk dalgasını hissettim. Tıpkı son seferdeki gibi midemde kelebekler uçuşuyordu. Daha fazla beklemek istemiyordum. Kalkıp bir bacağıma yanına atarak kucığına oturdum. Penisinin başını ıslaklığıma yönelttim ve tüm gücümle üzerine oturarak onu içime aldım.

İkimiz de aynı anda inledik. Titreyerek beni kendine daha da bastırdı ve kalçamı sanki can yeleğiymişim gibi kavradı. Avuç içlerimi limuzinin tavanına dayadım ve sanki mekanik boğaymış gibi ona binmeye başladım. Tavana çarpmamak için başımı eğiyordum. Hayatımda hiç bu kadar fazla zevk almamıştım.

"Sarah," diye inledi yeniden. Beni daha da vahşice bastırıyordu kendine.

"Daha sert," dedim soluk soluğa. "Daha sert."

Emrime itaat etti. Beni aletine iyice bastırırken diğer eliyle klitorisime uzandı. Başımı geriye atarak nefessiz kalmış hâlde kesik kesik inlemeye başladım. Kendimi kaybetmişim. Serbest kalmaya çalışan, limuzinin arka koltuğuna sıkışmış vahşi bir kedi gibiydim. Sırtımdan ter damlaları süzülüyor, başım dönüyordu. Boynunun arkasını tutarak kucağında daha hızlı oturup kalkmaya başladım ve sonrasında büyük bir açlıkla ağzına yumuldum. Ona bedenim izin verdiği kadar sert yükleniyor, kalçamla daireler çiziyordum. Bana bu kadar güzel dokunduğunda tüm sinir uçlarım şaha kalkıyordu.

Kalçalarımı kavrayıp bedenimi daha da aşağıya bastırdı. Ah Tanrım, daha önce kimsenin yapmadığı kadar derinlere girmişti. Yüzüne baktım. Gözleri kapalı, yüz ifadesi şehvet doluydu. Midemde yeniden kelekler uçuşmaya başladı. Öne eğilip inleyerek onun güzel yüzünün her bir karesini yaladım.

"Ah Tanrım," diye inledi. Vücudu gevşeyip rahatlarırken soluğu kesilmişti.

Kalbim hızla atıyordu. Titriyordum. Ter damlaları sırtımdan aşağı damlıyordu. Ama bacak aramdaki arzu dolu kasılmalar geçmemişti. Daha fazlasını istiyordum. Midemde uçan kelekler geri kaçıyordu. Daha sonra tamamen gittiler.

Bir süre sonra birbirimizden ayrıldık. Pencereden dışarı baktığımda limuzinin evimin önüne park ettiğini gördüm. Neler oluyordu? Burada ne kadar zamandır oturuyorduk? Şükürler olsun ki camlar karartmalıydı. Şükürler olsun ki şoför geldiğimizi bildirmek için kapıyı açmamıştı. Ya da belki de açmıştı. Kim bilebilir? Bunu düşününce ürperdim. Ayrıca neden buradaydık? Jonas'ın beni evine gördüğünü sanıyordum.

"Bu senin yönteminle son yapışımız," dedi Jonas düz bir ses tonuyla. Sesi şaşırtıcı derecede katıydı. "Beni isteğimden alıkoyup duruyorsun."

Omuz silkтім. Bundan gayet hoşlanıyor gibi görünüyordu hâlbuki. Ben de ipleri elime almaktan ve onun stratejisini yerle bir etmekten hoşlanıyordum tabii. Stratejinin canı cehenneme. Bir insanın vücudu orgazma elverişsiz olamaz mı? Neden bu küçük detaya bu kadar fazla odaklanıyordu? Neden bu şekilde, benim yöntemimle, yapmaya devam edemiyorduk? O ya da bu ne fark ediyordu? Orgazm olmaya çalışmak için sürekli deneme yapmak zorunda mıydık? Neden ben kendimi başarısız, o da hüsrana ve hayal kırıklığına uğramış hissedelim ki?

“Şu andan itibaren benim yöntemimle yapıyoruz.” dedi.

Kesin bir cevap vermedim. “Bence benimki de gayet iyi gidiyordu.”

“Elbette böyle düşünürsün. Çünkü bu konuda hiçbir fikrin yok, unuttun mu? İstedığinin ihtiyacın olandan ayrı olduğunu fark edemeyecek kadar boka batmış durumdasın.”

“Bunlar benim sözlerim.” diye söylendim.

Gülümsedi. “Biliyorum.”

“Her zaman böyle kaba mısındır?” diye sordum.

“Yalnızca seninleyken.” Yüzüme dokundu ve gözümün önüne gelen saçı yavaşça kulağımın arkasına attı. Gözlerine yeniden o hüzünlü bakış yerleşmişti. “Sarah,” Boynumu öptü. “Beni deli ediyorsun.” Dudakları boynuma sürtünüyordu. “Sana karşı koymıyorum.”

“Bana karşı koymanı istemiyorum.”

“Biliyorum. Ama bunu istemelisin. Eğer kendini bana bırakırsan vücudun buna minnettar olacak.”

“Bence şu orgazm olayına fazla takıyorsun.”

Elimi tuttu ve öptü. “Ne kaçırdığın hakkında hiçbir fikrin yok. Yalnızca gözlerin mağaranın dışındaki gürültüyle kamaşınmaya dek bekle, Benim Muhteşem Sarah’ım.”

Ya benden istediği şeyi yapamazsam? Ne zamana kadar çabalayıp duracaktı? Sonsuza kadar olmadığı kesindi. Ama ne kadar? Bir gece? İki? Ya elinden gelenin en iyisini yapmasına, iddia ettiği üzere usta olan diliyle beni yalamasına izin verdiğimde hiçbir şey olmazsa? İşte o zaman umutsuz vaka olduğum kesinleşecekti. Ondan önce de bunu deneyenler vardı ve hepsi başarısız olmuştu. Başkasından bu derece iyi olma ihtimali var mıydı?

“Bir dahaki sefere benim yöntemimle yapıyoruz.” diye emretti. “Bundan sonrasında seni memnun edecek istediğin her şekilde yapabiliriz.” Başparmağımdaki yüzüğü öptü.

Gözlerimi kapatıp dudaklarının parmaklarımda bıraktığı sıcaklığın tadını çıkardım. “Sadece demeye çalıştığım şey kadınların her zaman orgazma ihtiyacı...”

“Hayır,” dedi sözümü keserek. “Dur artık. Neyden bahsettiğin hakkında kahrolası en ufak bir fikrin olduğunda, o zaman tüm gün oturup senin seksin orgazmıla ilgisi olmadığı, cinselliğin

erkek ve kadın için farklı şeyler ifade ettiği, kadınlar için bunun daha zihinsel ve duygusal olduğu falan filan tarzında nutuklarını dinlerim, tamam mı? Ama o zamana kadar ipler benim elimde. Daha fazla beni zayıf yerimden vurarak orada burada düzüşmek yok.”

Gülsem mi suratımı mı assam karar verememiştim. Aynı anda hem gergin, hem heyecanlı, hem endişeli ve hem de neşeli hissediyordum. “Galiba çok yaklaşmıştım.” diye fısıldadım.

Hızla geri çekilip kaşlarını havaya kaldırdı. “Ne zaman?”

Onun bu ani heyecanına şaşırmıştım. “Her ikisinde de. Daha önce hissetmediğim bir şey hissettim. Sanki bir şeyin ucuna çok yaklaşmıştım.” Gözlerimi kapatıp midemde uçan kelekleri hatırlamaya çalıştım. Özellikle de limuzinde hissettiğimi.

“Tanrım, çok yakınmışız.” dedi heyecanla. “Keşke strateji-me sadık kalsaydım.” Enerjik bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. “İnanılmaz derecede çekici bir kadınsın ve bundan haberin bile yok, Sarah. Fitilini ateşlediğimde, lanet olası bir havai fişek gibi patlayacaksın.”

Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. “Pekâlâ,” dedim. Bu konuda onun haklı çıkmasından başka bir şey istemiyordum. Güzel yüzünü tamamen açığa çıkaracak şekilde gülümsedi. Pencereden dışarı evime baktım. Sokakta gezinip sohbet eden öğrenciler vardı.

“Senin evine gideceğimizi sanıyordum. Neden buradayız?”

“Kendine bir çanta hazırlaman için buraya uğradık. Tüm geceyi benimle birlikte geçireceksin.” Ellerini sanki James Bond filmindeki kötü karakter gibi ovuşturdu. “Sonunda o güzel tenini beyaz çarşafıların üzerinde görebileceğim.”

## BÖLÜM 15

### Jonas

Koltuğumda oturmuş onun banyomdan çıkmasını bekliyordum. Ve tutarsız düşüncelerime dayanarak söylemeliyim ki galiba aklımı oynatıyorum. Galiba ona bağımlı oluyorum. Ona bir türlü doyamıyordum. Yaptığı ve söylediği her şey mükemmeldi. Herhangi bir fanteziden çok daha güzeldi. Ondandır uzak duramıyordum. Onun ağzından çıkan tek bir emirle tüm planlarım alt üst oluyordu. Onu asla ama asla bir restoranın tuvaletinde becermeyi düşünmemiştim. Ya da limuzinde... Tanrı aşkına. Ama bundan şikâyetçi olduğum söylenemezdi. Bu mükemmel düzüşmelerin herhangi birini kaçırmak çok gülünç olurdu. Bana yavaşça ve usulca kendini teslim etmeden önce içindeki bu çılgınlıktan kurtulması gerektiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Bu tıpkı vahşi bir atı uysallaştırmaya benziyordu. Ona eyer vurmadan önce bir şekilde üzerine çıkıp onu frenlemeliydim. Onunla geçen her saniye katıksız mükemmellikten ibaret olduğu için benim açımdan bir sorun yoktu. Tabii ağlaması dışında... Lanet olsun, nefes aldığım müddetçe onu bir daha ağlarken görmek istemiyordum. Gözünden düşen bir damla beni alt üst etmeye yetiyordu.

Sonuçta onun da baba sorunları olduğu ortaya çıkmıştı. Baba sorunu olan kızları daima kendime çekiyordum. Bundan bana bahsetmemişti elbette. Ama şiddet gören kadınlara yardım etmek istediğini söylediği an bunu anlamıştım. Tüm hikâyeye film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmişti. Anlaşılan babası ona ve annesine birçok şey yapmıştı. Aşağılık herif.

İç çektim. Bu zamana kadar işleri tamamen batırmıştım. Bu gecenin nasıl geçeceğine dair tüm planı kafamda oturtmuştum. O, *Sleepless in Seattle* filmi ya da başka bir peri masalı filmindeki Meg Ryan gibi olacaktı ama lanet olsun ki onun bu kadar kont-

rolcü ve otoriter olacağını tahmin etmemiştim. Orgazm olsun ya da olmasın bu kadın kahrolası beynimi havaya uçurmuştu. Görünüşe bakılırsa biraz deliliği vardı. Ama lanet olsun, üzerimde bu kadar otorite kurması, tam bir dişi kurda dönüşmesi çok seksiydi. Geceye büyük stratejimle başlamıştım elbette. Ve bunu geri de alacaktım. Ama ona kim karşı koyabilirdi ki? Kim karşı koymak isterdi? O kıcı, aman Tanrım. Hayatımda avuçladığım en mükemmel kıça sahipti. Ve gözleri. Birden üzerime atlayacakmış gibi bana baktığında... "Becer beni." demişti doğruca kulağıma fısıldayarak ve o an aklım başımdan gitti. Böyle söylediğinde onun mükemmel olduğundan emin oldum.

Onun bana hükmetmesi her ne kadar hoşuma gitse de kontrolü ele almalıydım. Şu andan itibaren hayatta tek bir amacım vardı. Ne pahasına olursa olsun bu kadına saf hazzı tattıracaktım. Bunu yaparken de kendimi dizginlemem gerekecekti elbette. Onun yavaş yavaş kızışmaya ihtiyacı vardı. Kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı. Duygusal bir bağ kurmaya ihtiyacı vardı. Ne de olsa kadınların duygularıyla hareket ettikleri konusunda haklıydı. İşin ilginç tarafı ise gerçekten de onunla duygusal bir bağ kurduğumu hissediyordum. Ona yemekte kendisi hakkında sorular yönelttiğimde verdiği cevaplarla gerçekten de ilgilendim. Eğer Kiki adında kahrolası bir köpeği olsaydı ve tüm gece boyunca bunun hakkında konuşsaydı da onu dinlerdim. Ve dediklerini gerçekten umursardım. Yine de Kiki adında lanet bir köpeği olmadığına sevinmiştim. Dürüst olmak gerekirse diğer kız arkadaşlarımla kuramadığım duygusal bağı, Amanda'yla bile. Sarah ile kurduğumu hissediyordum. Üstelik Amanda'yla bir yıl birlikte yaşamıştım. Sarah'layken kendimi hiç bu kadar rahat ve açık hissetmemiştim. Ona hiçbir yanlış yapamazmışım gibi geliyordu. Ne kadar büyük bir aşağılık olursam olayım, gerçekler ne kadar iğrenç olursa olsun, ne kadar dürüst ya da çarpık düşünceli olursam olayım o bundan tahrik oluyordu. O gerçek olan beni seviyordu. Bunu asla anlayamayacaktım. Bende bağımlılık yapıyordu.

Ve lanet olsun ki gerçek Sarah beni hiçbir kadının yapmadığı kadar çok tahrik ediyordu. Hukuk fakültesine para için gitmediğini söylediğinde, ah Tanrım. O an onu kucaklayıp masanın üstüne oturtmak istedim. Ve Kulüp'e bir yıl için üye olduğum konusunda huysuzlandığında bundan duyduğum utanç hissinden hoşlandım. Çünkü haklıydı. Onun için daha iyi bir

adam olabileceğimi hissettiğimde bundan hoşlandım. Bir aylık üyelik alan adamlardan sanki hepsi elinde kaset çalarla dolaşıp *Say Anything*'i söyleyen birer John Cusack'mış gibi bahsetmesi inanılmaz derecede çocuksu olsa da çok sevimliydi. Tabii ki de bir aylık üyelik alan bir adam gerçek aşkı arayan iflah olmaz bir romantikti. Sadece parası yetmediğinden daha uzun süreli bir üyelik alamaması olacak iş değildi. Ama bir aylık adamlarda romantizm aramak istiyorsa öyle olsun. Ondaki bu iyimserlik içimi ısıtıyordu.

Hem belki de haklıydı? Ben ne kadar bilebilirdim ki? Josh dünyanın parasına sahipti ve o da bir aylık üyelik almıştı. Üstelik bu adam tam bir romantikti. Her ne olursa olsun, bana o yazılım mühendisinden bahsetmesi, adam sanki Camelot'taki bir şövalyeymiş gibi onun onurunu savunması çok tatlı ve idealistti. Çok yürektendi. Kahretsin, bu kadın beni çıldırtıyordu.

Aklımdaki düşünceler havada uçuşuyordu. Galiba aklımı oynatıyordum. Derin bir nefes aldım. Sakin olmam gerekiyordu. Kendimi dizginleyip işleri ağırdan alarak onun her iki saniyede bir bana diz çöktürmesine engel olmalıyım. Çünkü tam şu anda, onun orgazm olmasını bu dünyadaki her şeyden çok istiyordum. Ve bunu yapabilmek için de kontrolü ele almam gerekecekti.

Banyonun kapısı sonunda açıldı ve Sarah dışarı çıktı.

"Turu tamamlamak ister misin?" diye sordu.

"Elbette. Görülecek çok fazla bir şey yok zaten."

Güldü ve gözlerini devirdi. "Ah, siz zenginler. Bazen çok komik oluyorsunuz."

Çevreme bakındım. Benim standartlarıma göre evim oldukça gösterişsiz ve sadeydi. Yani elbette tüm imkânlara sahipti: ev sineması, spor salonu, muhteşem manzarası, yüzme havuzu, gurme mutfak, şarap mahzeni. Ama çok da abartılı olduğu söylenemezdi. Abartısız ve oldukça normaldi. Bowling salonu ya da basketbol sahası yoktu mesela. Yüzölçümü de oldukça küçüktü. Yani tamam duvarlardaki tablolar muhteşemdi, ama bu sanattan hoşlandığım içindi. Ve evet tüm yüzey ve cila yüksek kalitedeydi. Bazı mermerler İtalya'dan özel olarak getirtilmişti çünkü bir insanın çevresini güzelliklerle kuşatması gerektiğini düşünüyordum. Güzellik ruhu besler. Evimi onun gözünden görmeye çalışarak çevreye bakındım.

“Ne var biliyor musun? Turun canı cehenneme. Aç mısın?”

“Evet,” dedi. “Bu gece iştahım fazlasıyla yerinde.” Yanakları kızarmıştı.

“Evet ve bu da seni yemekteki son beş menüden alıkoyma engel olmadı.”

“Seni alıkoyan *bendim*,” dedi. “Bence bu geceki olayları bu şekilde özetlemek daha doğru olur.” Gülümsedi. “Tanrı komplesi olan bir tek sen değilsin, unuttun mu?” Ukalaca göz kırptı.

Ah Tanrım, enfes görünüyordu. “Mutfakta neler varmış bir bakalım.” dedim.

“Elma var mı? Ya da fıstık ezmeli ve reçelli sandviç?” diye sordu. “Kolay tatmin olan bir insanımdır.”

Göz göze geldik ve aynı anda kahkaha atmaya başladık. Elbette kolay tatmin oluyordu. Hayatında hiç orgazm olamamış bu kız tabii ki de kolay tatmin olacaktı.

“Yemek açısından yani,” Düşüncelerimi okuyarak yeniden güldü. Bir dakika boyunca konuşmak imkânsızlaştı çünkü ikimiz de gülme krizine girmiştik.

Gülmesi geçtiğinde gözlerini silerek kolunu boynuma doladı. “Hayatımın en güzel gecesi için teşekkürler.” dedi ve hevesle yanağıma bir öpücük kondurdu.

Kulağına yaklaştım. “Seni bulduğuma hâlâ inanamıyorum.”

“Çok çılgınca, öyle değil mi?” Benden uzaklaştı. “Seninle burada olacağım aklımın ucundan geçmezdi, kadın büyücüsünün ta kendisiyle.”

Fıstık ezmesi, reçel ve ekmeği çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. Hemen işe koyuldu. “Sen de ister misin?”

“Hayır,” dedim. “İğrenç.”

“O hâlde neden dolabında tutuyorsun ki?”

“Josh. Ona fıstık ezmeli reçelli sandviç yaparsan hayatının sonuna kadar mutlu bir şekilde yaşayabilir.”

Gülümsedi. “Sık sık ziyaretine gelir mi?”

“Genelde ayda bir ya da iki kere... Yürüyüş ve tırmanış yaparız. Seattle’ye sözde iş için gelir. Ama sonrasında okuldan kaçan haylaz öğrenciler gibi kendimizi birkaç gün boyunca tırmanış yaparken buluruz. Seneye Kilimanjaro’ya tırmanmayı düşünüyoruz.”

Sandviçi yaptıktan sonra koca bir ısırık aldı. Çok sevimli görünüyordu.

“Süt de ister misin yanında? Ya da Oreo?”

“Evet, lütfen. Süt ve Oreo leziz olur.”

“Dalga geçiyordum. Hani şu çocukların yiyip durduğu abur cuburlar falan?”

Yüzü düşmüştü. “Ah, öyle mi...”

“Bu ıvır zıvırlar seni öldürür, biliyorsun değil mi?”

Omuz silkti. “Oreo’yu seviyorum.”

Bir insanın gücünün yetebileceği en hızlı şekilde bir dahakine gidip Oreo almayı aklıma yazdım. Yüzündeki o hayal kırıklığına uğramış ifadeyi bir daha asla görmek istemiyordum.

“Kilimanjaro demek?” dedi bir süre dalgın bakarak. “Afrika.”

“Evet. Efsanevi olacak. Su ister misin?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Teşekkürler.”

Dolaptan iki tane bardak aldım ve içlerini buzlu suyla doldurdum. Mutfak masama çoktan oturmuştu ve ben de ona katıldım. Suyu getirdiğimde kibarca teşekkür etti ve gülümsedi.

“Daha önce hiç Afrika’ya gittin mi?” diye sordu.

“Birkaç kez.” dedim. “Sen?”

“Daha önce hiç yurtdışına çıkmadım.”

“Hiç mi?”

Başını iki yana salladı.

“Pasaportun mu yok?”

Bu sefer aşağı yukarı salladı.

“Tanrım, ama bir pasaportun olmalı. Asistanıma sana evrakları yollamasını söyleyeceğim. Bu işleri hızlandırır.”

“Ne demeye bir pasaporta ihtiyacım olsun ki? Hem de hızlandırılmışına?” Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

“Anlık bir kararla uçağa atlayabilesin diye. Ne olacağını bilemezsin.”

“Anlık bir kararla uçağa atlayıp Afrika’ya gitmekten beni alıkoyan şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?” Güldü. “Kah-

retsin." Bozuntuya vermemeye çalışıyordu ama yanaklarındaki pembelik iyice belirginleşmişti.

Güldüm.

"Gülüştün hoşuma gidiyor." dedi.

Başımı eğip ona baktım. Normalde bu kadar gülmezdim.

İç çekti ve öne doğru eğilerek dirseklerine yaslandı. "Bu kadar fazla yakışıklı olmak senin için bazen zor oluyordur eminim." Sandviçinden koca bir ısırık aldı.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Benimle alay mı ediyor yoksa ciddi mi anlayamıyordum.

"Çevrendeki kimse konsantre olamıyordur. Herkes bilincini kaybetmiş zombiler gibi etrafında sana taparcasına koşturuyor olmalı." Duraksadı. Ses tonu birden katı bir ciddiyete bürünmüştü. "Herkes sana yalnızca duymak istediğin şeyleri söylüyor olmalı."

Evet, kesinlikle ciddiydi. En azından son kısımda.

"Çok ciddiyim," dedi aklımı okuyarak. "Çekici insanlar için her şey çok kolay. Güzel olduklarından ilgi çekicidirler ve herkes onları sever çünkü herhangi bir tehdit teşkil etmezler. Diğer yandan, senin gibi gerçek olamayacak kadar muhteşem olanlar güzellik sınırının çok ötesine geçmişlerdir ve taşma noktasının yanlış tarafında dururlar."

"Ne taşma noktası?"

"İnsanların seni kıskanıp, senden nefret edip kendilerini tehdit altında hissettikleri nokta. Aslında öyle olmadığın hâlde pislik herifin teki olduğunu düşünmeye başlarlar. Ya da aslında öyle olmadığın hâlde benmerkezci olduğunu düşünürler. Ve bunun tek sebebi inanılmaz derecede muhteşem oluşundur. Seni farklı şekilde yargırlar."

"Evet, ama ya gerçekten de benmerkezci ve pislik herifin tekiysem?"

"Ah, o zaman bu durumda tam anlamıyla bittin demektir."

Birbirimize bakarak gülümsedik.

"Ama cidden, insanların senin hakkında tam bir aşağılık herif olduğunu düşünmemeleri için çok çaba sarf ediyor olmalısın. Bu yorucu olmalı."

"Yani çekici olduğum için benim adıma mı üzülüyorsun?"

"Hayır, daha önce de demiştin sen çekici değilsin. Çekici olan benim. Sen dudak uçuklatacak kadar muhteşemsin." Dudaklarını büzdü.

Öne doğru eğildim. "Dudak uçuklatacak kadar muhteşem olan sensin, Sarah." Bunu gerçekten de bilmiyor olabilir miydi?

"Ah, bana iltifat et diye söylemedim." İç çekti ve göz ucuyla bana baktı. "Sadece seni tanımaya çalışıyorum." Sandviçinden bir ısırık daha aldı ve omuz silkti. "Sen mükemmelsin. Her gece başka bir kadını düzüyor olman dışında tabii, bu biraz kusurlu. Ama bunun dışında herhangi bir kusur bulamıyorum."

Ne demem gerektiğini bilmiyordum. Aynı anda bana hem iltifat ediyor hem de beni yerin dibine sokuyordu. Yüz ifademden kafamın karıştığı belli olmalıydı.

"Amacım sana sataşmak değil. Sadece... Hayat boyu vajina tedariki isteyen Jonas ile benim için tüm restoranı kapattıktan sonra şu an sandviç yememi izleyen Jonas'ı bir türlü bağdaştıramıyorum."

Kahrolası başvuru formu. "Pekâlâ, sanırım cevap hayat boyu vajina tedariki isteyen Jonas aslında hayat boyu vajina tedariki istemiyormuş olacak. Jonas sadece bunu fark edemeyecek kadar aptaldı."

Yarı yolda sandviçini çiğnemeyi durdurdu.

İç çektim. "Şu başvuru formunu unutup beni şu an burada seninle birlikte oturan ben olarak değerlendirmen mümkün mü? Çünkü burası, senin yanın, şu an olmak istediğim tek yer. O yüzden etrafımda dolanıp duran hayali saçmalıkları bir şekilde görmezden gelip şu an önünde duran adamı gerçek Jonas olarak kabul edebilir misin? Bu ikimize de çok daha fazla zaman kazandırır."

Yutkunup başını aşağı yukarı salladı. Kendini sakinleştirmek istercesine elini kalbine götürmüştü.

"Mükemmel," Benim de kalp atışlarım hızlanmıştı. "Bu harika oldu," Boğazımı temizledim. "Gerçekten harika."

Sandalyesinde geriye yaslandı. Çene kaslarım gerilmiş hâlde ona baktım.

"Üzgünüm." dedi.

Omuz silkdim.

"Tüm bu zaman boyunca bana harika davrandın. Ve ben gerçek yüzünün ortaya çıkması için fırsat kollayıp duruyorum. Bu doğru değil."

"Bu doğal bir tepki. Benim hakkımda öğrendiğin ve bildiğin şeylere bakacak olursak... Bir de başından geçen bunca şey var tabii."

Tüyleri dikleşmişti. Siktir.

"Başımdan geçen bunca şey?"

"Yani, şey, başından geçenleri bilmiyorum. Sadece bunun anlaşılabilir bir durum olduğunu... Yani doğal bir durum..." Sesim gittikçe kısıldı. Sıçtığımı sıvayacak bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Ama sonra ona asla yalan söylemeyeceğime dair söz verdiğimi hatırladım. "Sadece senin hakkında bazı çıkarımlar yapıyordum. Sanırım bunu yapmamam gerekiyordu."

"Ne gibi çıkarımlar?"

Boğazımı temizledim. Lanet olsun. İşte başlıyoruz. "Babanın tam bir pislik olduğu gibi çıkarımlar. Muhtemelen onu anneni incitirken gördün. Bu da fazlasıyla travmatik olmalı. Seni de incitti mi bilmiyorum, fiziksel olarak, ama en azından seni ya duygusal ya fiziksel açıdan terk etmiş olmalı. Ve eğer haklıysam bu seni gerçekten korkutup psikolojinin içine etmiş olmalı. Hatta belki farkında olduğundan bile daha fazla. Özellikle de bu, erkeklere güvenmeni zorlaştırmış olsa gerek. Ve büyük ihtimalle senin cinsel sorunlarının da... Kaynağı bu." Lanet olsun, işte şimdi hapi yutmuştum.

Sanki ona bir travma da ben yaşatmışım gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Uzun süre sessizliğini korudu.

Mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum kendimi. Tam bir aptalım. Ne demeye tüm bunları söyledim ki şimdi? Gösteriş yapmak için mi? Dallamanın teki olduğuma artık şüphe kalmamıştı. Bu çok hassas bir konuydu. Benimle psikolog ve koltuğa uzanan hastayı oynamak için yeterince güven duymuyordu bana. Eğer kızın güven sorunları varsa, baba sorunları, onu kendimden uzaklaştırmak için ona bunları yeniden hatırlatmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Kahtretsin.

"Tam üstüne bastın," dedi sonunda. "Hepsinin."

Omuzlarım gevşemişti.

Tabağında duran yarısı yenmiş sandviçe baktı. “Beni asla incitmedi. Ama diğer konuda... Evet.” Gözleri benimkilere kitlenmişti.

Başımı aşağı yukarı salladım. Kalbim hızla çarpıyordu.

İç çekti. “Bu kadar şeffaf mıyım?”

“Hayır, hiç de değilsin.” Omuz silktim. Gerçekten de değildi. Ama bir sebepten ötürü onu anlıyordum sadece.

Düşüncelere dalmış hâlde parmağının ucunu ısırdı. “Evet, kesinlikle güven sorunlarım var.” dedi.

Derin bir nefes alıp verdim. Bana kızmadığına sevinmiştim. “Biliyorum. Sorun değil.”

“Güvenebilirim. Gerçekten. Ama hemen değil. Biraz zaman alıyor. Olması gerektiğinden daha fazla.”

“Pekâlâ.”

“Ve belki tüm bunların benim... Cinsel... Sorunlarımla bağlantılı olduğu konusunda da haklısındır.” Başını yana yatırdı. “Bu ikisini hiç birlikte düşünmemiştim. Ama muhtemelen haklısın.”

Derin bir nefes aldım. Nefes alış verişlerimi düzenlemeye çalışıyordum.

“Jonas.”

“Evet?”

“Senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Eğer zaman zaman paniğe kapılır ve... Seni kendimden uzaklaştırırsam, bunu bana karşı kullanma olur mu?”

“Sadece sen de sonsuz vajinaların geçit törenini bana karşı kullanmayacağına dair verdiğin sözü tuttuğun sürece.”

Yarım ağızla gülümsedi. “Anlaştık.”

“Hem zaten paniğe kapılıp beni kendinden uzaklaştırmıştın. Tekrar tekrar. Ve bunu sana karşı kullanmadım.”

“Bu doğru.” Gözleri kısa bir süre benimkileri aradı. “Beni bulduğun için teşekkürler.”

"Bulunulabilirliğin için teşekkürler."

Yine o pürüzlü ses tonuyla güldü. "Öyle bir kelime yok."

"Artık var. Ben Tanrı'yım, unuttun mu?"

Yeniden güldü.

"Başka istediğin bir şey var mı?" diye sordum. Bir süredir sandviçine dokunmuyordu.

"Evet. Aile fotoğrafını görmemde sakınca var mı?" diye sordu.

Bunu kastetmemiştim. Bir elma ya da krakerden bahsediyordum. Düşünmek için duraksadım. "Elbette," dedim sonrasında. "Bir bakalım." Oturma odasına geçtim. "Hmm. İşte burada. Josh ve ben." Kapağında Josh ve benim olduğumuz bir iş dergisini ona uzattım. Amerika'da otuz yaşın altında otuz iş yöneticisinin listesini yapmışlardı. Josh ve ben listenin yirmi beşinci sırasında yer edinmiştik.

"Ah, evet. Bu fotoğrafı internet sitenizde görmüştüm."

"Evet, bu Josh. İkizim. Çift yumurta ikizi."

"O da çok yakışıklı görünüyor." dedi. "Ama benim ayaklarımı yerden kesen sensin." Barbekü sosunu parmaklarından yalıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Sende bir tür... Karanlık var. Gözlerindeki melankoli... Buna karşı koyamıyorum."

Ağzım açık kalmıştı. "Bende bunu mu gördün?"

"Elbette. Gözlerinde."

Sesim alçalmıştı. "Ve bundan hoşlandın mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? En güzel kısmı bu."

Bu kadın nereden çıkıp gelmişti? Kulüp'e katıldığım sırada aradığım her şey bu kadındaydı.

"Başka fotoğraf var mı?" diye sordu. "Ailenin başka bir üyesiyle birlikte?"

"Sadece amcamla," demek üzereydim fakat başımı iki yana salladım. Bir sebepten örürü boğazıma yumru oturmuştu. "Başka bir zaman göstersem olur mu?" diyebilirdim sadece, boğazımı temizleyerek.

"Elbette," dedi kibarca. Elini koluma koymuştu. Başımı aşağı yukarı salladım. Boğazımdaki yumru hâlâ geçmemişti.

"Şu an ne yapmak istiyorum biliyor musun? Yüzünü avuçlarımın arasına alıp o tatlı yanaklarını sıktırmak ve gözlerine, buruna ve dudaklarına öpücükler kondurmak istiyorum."

Derin bir nefes alıp verdim. Bundan daha güzel bir şey hayal dahi edemiyordum.

"Ama fıstık ezmesi ve reçelden nefret ettiğin gerçeğini de göz önünde bulunduracak olursak sanırım dişlerimi fırçalama-dan bunu yapmak büyük kabalık olur."

Bir şekilde beni gülümsetmeyi başarmıştı. "İyi düşündün."

Parmağını şakağına götürüp "Ben daima düşünürüm, Jonas." dedi göz kırparak.

## BÖLÜM 16

### *Sarah*

Jonas Faraday'ın banyosunda dikilmiş, Jonas Faraday'ın lavabosunda dişlerimi fırçalıyor ve Jonas Faraday'ın aynasından kendime bakıyordum. Buraya nasıl gelmiştim? Hayatın sürprizlerle dolu olduğuna şüphe yoktu.

Dişlerimi fırçalarken gözlerimi kapadım. Ailesini sordüğümde yüzüne yerleşen o ifade, gözlerinde oluşan o derin hüznü, yüreğimi parçalamıştı. Bu zavallı adama çocukken ne olmuştu? Bu konuda konuşmaya hazır olmadığı belliydi.

Araştırmalarımдан öğrendiğim kadarıyla Jonas'ın babası Joseph, Jonas on yedi yaşındayken ölmüştü. Ama babasının nasıl öldüğüne dair herhangi bir bilgi edinememiştim. Şimdi düşündüğümde, onun annesinden de bahsettiğini hatırlamıyordum. Onu hep hayatta ve bir çocuk hastanesinin yönetim kurulunda otururken ya da bir hayır kurumunun yerel buluşmasındaki çay partisine giderken hayal etmiştim. Ama Jonas'ın yüzündeki ifadeyi gördüğümde annesinin hayatta ve iyi olmadığı açıktı. Her ne olduysa onu derinden yaralamıştı.

Diş fırçamı lavabonun yanındaki tezgâha bıraktım ve ağzımı çalkaladım. Kapıya hafifçe vuruldu.

"Sarah?"

"İçeri gel."

İçeri girip "Benimle birlikte duşa girer misin?" diye sordu.

"Çok isterim."

Tıpkı bir panter hızıyla yanıma geldi. Kasları sıkı ve çok belirgindi.

"Ama önce," Uzanıp yüzünü avuçlarımla içine aldım. "Tüm gece bunu yapmak için sabırsızlanıyordum." Yavaşça dudaklarını

Lauren ROWE

öptüm. Tutkulu bir öpücük değildi. Daha ziyade şefkatliydi. *Başına her ne gelmiş olursa olsun, yine de seni istiyorum Jonas Faraday,* tarzı bir öpücük.

Dudaklarım dudaklarını gezip gözkapaklarını, kaşlarını ve heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünün mükemmel burnunun ucunu öptüğünde gözlerini kapatıp derin bir iç çekti. Yüz hatlarındaki kusursuz simetriye hayret ederken parmaklarımı yüzüne gezdirmeye başlayıp kaş hizasını takip ettim.

Dokunuşlarımla iyice yatışmış hâlde yeniden iç çekti. Sonunda gözlerini açıp bana baktığında gözlerindeki gereksinimi gördüm. Saf ve kırılğan bir gereksinim. Sanki kalabalık bir alışveriş merkezinde kayıp çocuğumu bulmuşçasına ona sarılmak için uzandım. Sarılmama karşılık verdi ve saçımın kokusunu içine çekti.

Bir süre sessizce dikilip yalnızca sarıldık. Geri çekilip yüzüne baktığında endişeli görünüyordu.

“Sorun ne?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Bildiğim kadarıyla hiçbir sorun yoktu. Yalnızca içimde gittikçe büyüyen duygu girdabından kendimi kurtarmak oldukça zor gibi geliyordu. “Sorun yok.” diye fısıldadım ve gülümsemeye çalıştım.

Kısa bir süreliğine benden uzaklaşıp sıcak suyu açmaya gitti. Geri döndüğünde gözlerimin önüne gelen saç tutamını kenara çekti.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

Omuz silktim. “Eğer bu soruyu cevaplırsam bu gece için uyguladığım tüm strateji mahvolacak.”

Yarım ağızla gülümsedi. “Fiziksel olarak kastetmiştim. Aşağı taraflar.”

*Aşağı taraflar?* Sanki birine selam verirmiş gibi bir rahatlıkla kadınları nasıl becerdiğini tüm detayıyla anlatabilen bu adamın ağzından çıkan kelimelerdi bunlar.

“Vay canına, daha nazik ve terbiyeli Jonas.” diye mırıldandım.

Mahcup olmuş gibi baktı.

“Bunu sevdim,” dedim onu yatıştırmak için. “Aslında fazlasıyla acıyor. Bu gece beni fena çiviledin, koca oğlan.”

“Evet,” dedi gözleri parlayarak. “İki kere.”

Sırıttım.

“Bataryalarımızı biraz daha dolduralım o hâlde,” diye öneride bulundu. “Enerjimi yeniden toplamak için zamana ihtiyacım olsa da, beni çıldırtıyorsun.”

“İhtiyar adam,” diye dalga geçtim.

Çarpık bir tebessümle karşılık verdi. “Aceleimiz yok. Dünyanın vaktine sahibiz.”

“İki ya da yedi saatten de mi fazla?” dedim ve espri yaptığımı anlaması için gülümsedim. Ama dürüst olmak gerekirse gerindim. Eğer bu durumu yanlış anlıyorsam, eğer bu tek gecelik bir ilişkiyse, baloya giden Külkedisi tarzı bir şey, çok incinirdim. Yüce Jonas Faraday’ın tadına bakma şerefine nail olan her kadının hissettiği şeyleri mi hissediyordum şu an? Tam olarak başvuru formunda “sorun” olarak bahsettiği şekilde mi hissediyordum? Fiziksel zevki bir çeşit romantik peri masalından ayırt etme yetisi olmayan kadınlar gibi? Onun Kulüp’e üye olmasına sebep olan kadınlar gibi?

“Evet, iki ya da yedi saatten daha fazla,” dedi yumuşakça.

Belirsiz bir cevap olsa da bu da bir şeydi hiç olmazsa.

“Tek isteğim tenine dokunmak. Tamam mı? Şimdilik sadece bu kadar.”

Başımı onaylarcasına salladım. Tanrı’ya şükürler olsun. Onu cidden hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ve orgazm taklidi yapmak söz konusu bile olamazdı. Ama tek gecede üçüncü kez karnımda uçuşan kelebekleri hissedebilmek için boşalan depoyu doldurmaya ihtiyacım vardı. Ben de insandım sonuçta.

Buhar banyoyu doldurmaya ve aynayı buğulamaya başladı.

Sırtıma uzanıp elbisemin fermuarını aşağı indirdi. Restorandaki lavabonun aksine bu sefer bunu yavaşça ve kibarca yapmıştı. Ellerimi ve kollarımı havaya kaldırarak elbiseyi başımdan yukarı çekip çıkarmasına izin verdim. Vücudum ortaya çıktığında gözlerindeki şehvetle beni izlemeye başladı. Hızlı bir hareketle elini sırtıma uzanıp sutyenimin kopçasını çıkararak göğüslerimi serbest bıraktı. Onları izlerken nefesi kesilmişti. Dudağını ısırdı.

Bir şey söylemeden g-stringimi çıkardım ve gülümseyerek cırtlıçplak bir şekilde önünde dikildim. Gözlerini yavaşça kır-

parak yukarıdan aşağı beni süzüyordu. Üstüme atlamamak için kendini zor tutuyor gibiydi.

"İnanılmazsın," dedi arzu dolu sesiyle.

Titreyen elimle uzanıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım. Yavaşça omuzlarından aşağı doğru ittim. Lanet olsun, bedeni sanat eseri gibiydi. Vücudunu bu kadar nefes kesici bir forma sokabilmek için spor salonunda kaç saat harcadığını hayal dahi edemiyordum. Muhteşemdi.

Parmağımın ucunu sol kolundan aşağı doğru inen yazı şeklindeki dövmenin üzerinde dolaştırdım. Yüz yüze gördüğüm için artık yazının Yunan alfabesiyle yazıldığını söyleyebilirdim. Ama şu an ne yazdığını sormanın sırası değildi. Şu an kelimelere yer yoktu. Ne yazdığını ise zaten biliyordum. Parmağımı aynı şekilde Yunan alfabesiyle yazılmış sağ kolundaki diğer dövmenin üzerinde gezdirdim bu kez. Bu seferkinde ne yazdığını tahmin edemiyordum ama şu an bunu bilmem de gerekmezdi.

Aşağı uzanıp pantolonunu çıkardı ve onu zevkle banyonun öbür ucuna fırlattı. Güldüm. Ama bana önünü dönüp gergin kasları ve ereksiyon hâlindeki penisıyla karşımda dimdik bir şekilde durunca gülmeyi kestim. Aman Tanrım. Daha önce bu kadar muhteşem görünen bir adamla karşılaşmamıştım hiç. Ve şu an sanki ben güzelliğin vücut bulmuş hâliymişim gibi bana bakıyordu.

Yüksek sesle nefes alıp verdikten sonra elimden tutup beni buhar dolu duşa doğru yönlendirdi. O arkamda durup ellerini sırtımda, ıslak kalçalarımdaya, bacaklarımda kaydırıp ereksiyon hâlindeki penisini bana bastırırken sıcak su yüzümden ve göğsümden geçerek aşağı doğru akıyordu. İçime girmesi için hafiften bacaklarımı aralayıp ona doğru yaslandım ama yapmadı. Yüzümü ona doğru dönerek sıcak suyun bedenlerimizin arasından akıp gidişini izledim. Dudakları birden benimkilerle buluştu. Elleri göğüslerimdeydi.

Bu geceki şehvet dolu seksten sonra onu hâlâ arzuladığıma inanamıyordum. Penisini kavrayıp içime girmesi için vajinama doğru yönlendirmek üzereyken Jonas geri çekilip eline bir duş lifi aldı. Üzerine biraz duş jeli döküp lifi sırtımda ve kalçalarımda gezdirmeye başladı.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel kış." diye fısıldadı kulağıma.

Bedenimi kasıp kavuran bir zonklama bacak arama saplanmıştı yine. Onu yeniden istiyordum. Acıyıp acımaması umurunda değildi. Orgazm olmayı da umursadığım yoktu. Sadece onu yeniden içimde hissetmek, ona bir insanın olabileceği en yakın mesafede olmak istiyordum. Yeniden penisine uzandım ama kibarca elimi geri itti. Dönüp ona baktım ve bana gülümseyen gözleriyle karşılaştım.

Eline biraz daha duş jeli sıkı ve bacakları arasına uzandı. Nazik dokunuşu nefesimi kesmeye, daha fazlasını arzulamama yetmişti. O ise sadece daha önce hiç olmadığı kadar yumuşak ve nazikçe beni yıkıyordu. Ardından duş başlığını alıp üzerimdeki köpükleri yavaşça temizledi. Duş başlığını bacak arama götürdüğünde bir süre orada bıraktı ve ılık, basınçlı suyun masaj yapmasına izin verdi. Öpücükleri gittikçe daha tutkulu bir hâl alıyordu. Yeniden içime girmesini arzularak bacağıma kaldırdım ve o duş başlığını geri çekti. Ardından gülümseyerek suyu kapattı.

Bu da neydi şimdi?

Duştan çıkıp beni orada vücudumdan sular damlarken tek başıma bıraktı. Raftan kalın, beyaz bir havlu kaptı. Bunu hiç beklemiyordum. Büyük bir özenle havluyu vücuduma doladı ve bir tane de kendisi için aldı. Tek kelime etmeden elimden tutup beni duştan çıkardı.

Neler oluyordu? Duşta gerçekten de duş mu almak istemişti yani?

"Ağırdan alarak, bebeğim." diye fısıldadı düşüncelerimi okuyarak. Ve göz kırptı. İkimizi de kurulayarak beni banyodan çıkarıp yatağına yönlendirdi. "Lütfen," dedi yatağa doğru ilerlerken.

Memnuniyetle onu takip ettim. Avını kovalayan vahşi bir kedi gibi kavisli bir şekilde belimi büküp kışımı dışarı çıkararak yatağında emeklemeye başladım. Ardından tam bir sürtük edasıyla başımı arkaya çevirip ona gülümsedim.

O ise gülümsemiyordu. Gerginlikten damarları belirginleşmiş penisi ve beni bir lokmada mideye indirecekmiş gibi bakan gözleriyle beni izliyordu. Bakışları cam kadar keskindi.

Aman Tanrım, onun bu şekilde bakması bile beni çok fazla

azdırıyordu. Ters dönerek kendimi yatağa atıp onu da yanıma davet ettim.

Ama yanıma gelmedi. Başımı kaldırıp ona doğru baktım. Gözleri bana sabirlenmişti. Ellerimi havaya kaldırarak bacaklarımı açtım ve "Tamamen seninim." dedim.

Ereksiyonu birden kıpırdadı. Ama yere çakılmış gibi sabit bir şekilde gözlerini benden ayırmadan orada dikiliyordu. Ne bekliyordu?

Derin bir nefes aldı ve odanın karşısındaki dizüstü bilgisayara yöneldi. En sevdiğim şarkılardan olan, Modern English'ten "I Melt With You" çalmaya başlamıştı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu, benim için çalmasını ondan beklediğim yer yüzündeki en son şarkıydı. Onun hep Nine Inch Nails tarzı bir adam olduğunu düşünmüştüm.

Jonas tam bir orman kedisiydi. Ben de onun avı. Modern English'in vokalisti birlikte erimekten bahseden şarkısını söylerken o yatakta yavaşça emekleyerek yanıma geldi. Bir anda Jonas'ın hükmedici vücudu benimkinin üzerindeydi. Kollarını başımın her iki yanına uzatırken kasları gerilip şişiyordu. Şarkı beni etkisi altına almış, fazlasıyla tahrik ediyordu.

"Bu şarkıyı çok seviyorum." diye mırıldandım dudaklarını benimkilere bastırmadan önce.

"Şimdiye kadarki en iyi şarkı." dedi yavaşça beni öperken.

Beni yeniden hayvani bir şekilde becereceğini sanıyorken o bu anın tadını çıkarıp benimle birlikte erimek mi istiyordu? Kalp atışlarım hızlanmıştı.

Beni yoğun bir şekilde öpmeye devam etti. Elleri bedenimin her yerindeydi. Aldığı hazdan kısık sesle inledi. "Sarah," diye mırıldandı dudakları dudaklarımdayken. "Aman Tanrım."

Gözlerimi kapadım. Şarkının sözleri, güçlü vücudunu üzerime bastırması, tenimi okşayan elleri, nazıkçe beni öpen yumuşak dudakları, tüm bunlar gözlerimin önünde uçuşarak beni başka bir boyuta götürüyordu. Bu, hayatımda yaşadığım en olağanüstü duygu olabilirdi.

"Harikasın," dedi fısıldayarak.

Cevap veremedim. Sanki bir kuş misali havada uçuyordum. Eliyle bacaklarımın arasındaki ıslaklığa erişti ve yumuşak, hafif

dokunuşlarıyla okşamaya başladı. Ağzımdan kısık sesli bir inilti çıktı. Onun hareketlerini takip ederek ben de ona yavaşça dokunmaya başladım. Titrek bir nefes alıp verdi.

Birden gerilmiştim. Buraya kadardı. Beni boşaltmaya çalışacaktı ve bunun şu an gerçekleşmeyeceğini tüm kalbimle hissediyordum. Fazlasıyla yorgun ve ağrılıydım. Hayatımda hiç bu kadar fazla seks yapmamıştım. Orgazm olmak benim için mümkün olsa bile, ki bu kesin bir şey değildi, ya vücudum şu an buna hazır değilse? Eğer başarısız olursam bunun şu anki yorgunluktan mı yoksa vücudumun bunu yapabilme yetisi olmayışından mı kaynaklandığını asla öğrenemeyecektim.

“Sadece rahatla,” dedi beni yatıştırarak. “Herhangi bir şeyi başarmaya çalışmıyoruz. Yalnızca birbirimize dokunuyoruz, o kadar.”

Beni öpmeye başladı ve ben de bacaklarımı beline dolayıp onu kendime bastırdım.

“Acele etmek yok,” diye fısıldadı dudaklarını kulağıma bastırıp kulak mememi dişlerinin arasına alırken. “Seninle yalnızca sevişmek istiyorum.”

Bu büyüğü gecenin onun için, ya da benim için, hüsrarla sona ermesini istemiyordum. Aramızdaki bu tutkunun devam etmesini istiyordum. Ama daha önce hayatımda hiç tek gecede üç kez seks yapmamıştım ve enerjimin kalmadığını hissediyordum. Eğer aşağılara doğru inip yapmaktan en çok hoşlandığı şeyi yapmaya başlar ve sonucunda hiçbir şey olmazsa o zaman ne olacaktı? Diğer adamlar denemişti ve başarısız olmuştu. Ya yapamazsam? Bunu enerjim yerinde olduğu bir zamana ertelemek istiyordum.

Elile yanağıma okşadı. “Lisedeymişiz gibi yapıp sadece sevişeceğiz.”

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor gibiydi. Başımı aşağı yukarı sallayıp gözlerimi kapattım. Şarkı beni kendimden geçirmişti.

Dudaklarını boynumda, ardından göğüslerimde hissediyordum. Göğüs uçlarımı yaladığında zevkten başımı arkaya attım. Dili sıcak, güven vericiydi. Elleri göğüslerimde, belimde ve bütünümlü bir istekle sıkıştığı kalçalarımın dolaşıyordu. Parmakları yeniden bacak aramda gittikçe artan ıslaklığa yöneldi. Ağzımdan

bir başka kısık sesli inilti daha çıktı. Birdenbire onu arzulamaya, parmaklarını içimde istemeye başlamıştım. Diğer kaçamaklarımızdan kalma yorgunluk ve acı umurumda değildi. Onun altında kasılarak zevkle kıvranıyordum. Uzanıp onu nazikçe elime aldığımda inledi.

Başım dönüyordu. Avucumun içindeki sertliğinin uyandır-  
dığı histen hoşlanmıştım. Vücuduma değen sıkı kaslarının sıcak-  
lığından hoşlanmıştım. Dudaklarının, parmaklarının vücudum-  
da bıraktığı histen hoşlanmıştım. Ah Tanrım, parmağı beni tam  
anlamıyla çılgına çeviren noktayı bulmuştu. İnledim. Bu konuda  
çok becerikliyd.

Dili göğüslerimde ve meme uçlarımda oyalandıktan sonra  
aşağıya, göbeğime doğru inmeye başladı. Göbek deliğimi ziyaret  
ettikten sonra kasıklarımaya doğru devam etti. Dilinin sıcaklığıyla  
kasılmıştım. Sola doğru kayıp asıl hassas noktayı bulmasını is-  
tiyordum. Ama dili beni daha da kışkırtmak istercesine olduğu  
yerde kaldı. Bedenim kıvranıyor, onu arzuluyor, sürekli kendim-  
den şüphe etmeme sebep olan beynimi adeta alt ediyordu.

Jonas duyulabilir bir sesle nefes alıp verdi. Yüzü bacakla-  
rımın arasındaydı. Sıcak nefesini hissedebiliyordum. Arzuyla  
bacaklarımı daha da açtım. Duraksadı. Ağzı vajinamın ağzında  
dolanıp duruyordu. Aman Tanrım, onu deli gibi istiyordum.  
Bunu ertelemekle ilgili söylediğimi unut gitsin. Onun daha ko-  
lay yaklaşması için pozisyonumu değiştirip kalçalarımı yukarı,  
ona doğru kaldırdım. Titriyordum. O ise duyulabilir bir şekilde  
iç çekti. Gözlerimi açıp ona baktım. Yüzü bacaklarımın arasında,  
gözleri şehvet doluydu. Yeniden nefes alıp verdi ve çarpan hava  
beni daha da kışkırttı.

Dudaklarını yaladı. Şu an koca bir kediyi andırıyordu. "Ace-  
leye gerek yok," Benden çok kendi kendine konuşuyor gibi bir  
hâli vardı. Elini klitorisime götürüp nazikçe dokunmaya başladı.  
Titriyordum. Ama istediğim şey parmakları değildi. Dilini isti-  
yordum.

Yeniden dudaklarını yaladı. "Tadına bakmalıyım. Sadece bir  
kez. Tadına bakmalıyım yoksa şimdi lanet olası bir felç geçirece-  
ğim."

Başımı onaylarcasına sallayıp gözlerimi kapadım. Akılla-  
ra durgunluk veren dilsel hünerlerine ilişkin iddiasını öne sür-  
düğü başvuru formunu okuduğum günden beri tekrar tekrar o

becerikli dilini üzerimde kullandığını, hüzünlü gözlerinin bacak aramdan bana baktığını hayal etmişim.

“Sadece tek bir tadım.”

Yeniden başımı aşağı yukarı salladım. Nefes alamıyordum. Soluk soluğa kalmıştım.

Hiçbir şey olmadı.

Neden bir şey yapmıyordu? Gözlerimi açıp aşağı, ona doğru baktım. Kendisiyle bir tür iç savaş veriyormuş gibi beni izliyordu. “Seni yalamayı çok fena istiyorum.” dedi.

“Yap o zaman, Tanrı aşkına.”

Ringe girmek üzere olan bir boksör gibi nefes alıp verdi. “Aslı olan bu değil, tamam mı? Gerçeğini daha sonra, yorgun ve ağırlı olmadığın bir zamanda yapacağım. Bu yalnızca benim için. Çünkü ben aptalın tekiyim ve sana karşı koyamıyorum. Bu yüzden baskı hissetme, tamam mı? Şu an orgazm olmayacaksın. O yüzden bunu kafanın içinde büyütme. Bu gerçek değil.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Baskı yok. Anladım.

“Bir şey düşünme.”

Yeniden başımı sallayıp gözlerimi kapadım. Uyarı olmaksızın dilinin sanki sıcak bir yaz gününde külahta eriyen bir dondurmaymışım gibi beni tek bir darbeyle yalayıp geçtiğini hissettim. Kısık bir çığlık attım. Lanet olsun. Bu çok iyi hissettirmişti. Dilinin ani darbesiyle bedenim şiddetle titredi.

Alçak sesli, gırtlaktan bir ses çıkardı ve ardından dili içime girmeye başladı. Dudaklarıyla iyice abanıyordu. Lanet olası aklı-mı kaybetmek üzereydim. Karnımda uçuşan kelebekler bir yana, az önce bir savaş uçağı içimde bir yerlerde kalkışa geçmişti. Bir anda dudakları saldırısına bir son verdi. Yüzü benimkine sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

“Tadına bak,” diye fısıldadı dudaklarını benimkilere bastırarak. “Çok iyi.” Dilini ağızma sokarken bedenim adeta alev almıştı. Daha önce kendimin tadına hiç bakmamıştım. Ve şimdi onun diliyle kendimi tadıyordum. Ve lezizdi.

Çalan şarkı bana yeniden onun her şeyi durdurup içimde erimek istediğini hatırlatıyordu.

“Seni içimde istiyorum.” dedim nefes nefese.

Israr etmeme gerek kalmadı. Önce gerildim. Ama sonra be-

denimin derinliklerine doğru ilerlemeye başladığında gevşedim ve onu rahatlıkla içime aldım. Aleti yavaşça, kibarca içimde gidip gelirken dili de ağzımın derinliklerini keşfediyordu.

“Canını acıtıyor muyum?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. Sesi titriyordu.

“Hayır, bu çok güzel.” dedim soluğum kesilmiş hâlde. Onunla birlikte erimek, bedenimin onunkiyle karışmasını istiyordum.

Teni sıcak ve sıkıydı. Beni öpüyor, bana dokunuyor, içimde gidip geliyordu. Zaman kavramımı kaybetmiştim. Onun içinde kaybolmuştum.

Şarkı başa sardı. Tekrara ayarlamış olmalıydı. Bacaklarımı ona dolayarak onu daha da kendime çektim. Eli aşağı uzanıp kalçamı avuçladı.

İnleyerek üzerime daha da yüklendi. “Bana kendimi çok iyi hissettiriyorsun.” dedi. Gözlerimi açtığımda onun mavi gözleriyle karşılaştım. İçimde ilerlerken, müzik bizi kendimizden geçirirken, beni izliyordu.

Ah Tanrım, vokalist sürekli Jonas’ın benimle birlikte erimek istediğini söyleyip duruyordu. Tüm damarlarımdan elektrik akımı geçiyordu sanki. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi oluyor, onun evinde, onun yatağında, onunla birlikte olmaktan ötürü içim zevk, rahatlama ve hışıyla dolup taşıyordu. Onunla bir bütün olmak için ona daha sıkı sarıldım. Bütünleşmek için kalçalarım onun git-gellerine uyumlu bir şekilde hareket ediyordu.

“Sarah,” diye fısıldadı.

Aramızda ne olup bittiğini anlayamıyordum, ama bunun asla sona ermesini istemiyordum.

İnleyerek şehvetle dudaklarıma saldırdı. Ağzımın içindeki dili adeta bir bütün hâlinde kıvrılan bedenlerimizi taklit ediyordu. İçimde bir yerlerde, uzaklardan gelen zevk dalgası yeniden kendini göstermeye başlamıştı. Daha fazla içime girebilmesi için beline doladığım bacaklarımı daha da yukarı kaldırdım. Ama yeterince derin değildi. Üstte ben olmalıydım.

Benden uzaklaşıp gözlerindeki yoğun ifadeyle bana baktı. “Bir kez daha tadına bakmak istiyorum.” dedi boğuk bir ses tonuyla.

Başımı iki yana salladım ve "Bu sefer olmaz." dedim.

Saçlarıma dokundu. "Tadına bakmak istiyorum."

Yeniden başımı iki yana salladım. Gerçekten de yüzde onluk dilimin içindeysem kesinlikle bunun şu an ortaya çıkmasını istemiyordum. Bu büyüğü gecenin bu şekilde sonlanmasına izin veremezdim. "Bir dahaki sefere," dedim nefes nefese. "Söz." Göğsüne bastırıp onu kendimden iterek "Üstte olmak istiyorum." diye fısıldadım.

Güçlü kolları sırtıma uzandı ve beni sarmaladı. Hızlı ve tek bir manevrayla birdenbire yatağa sırtını verip beni üstüne çıkarmıştı. Kucağında oturup kalkıyor, aklımı kaybedecek gibi oluyordum. İki eliyle belimi kavrayarak beni kendine bastırıyor, inliyor, beni öpüyor ve her yerimi okşuyordu. Kalçalarımla daireler çizerek onu olabildiğince fazla derine almak istiyordum. Klitorisime dokundu, lanet olsun, bunu çok iyi beceriyordu. Aklım başımdan gitmişti. Hiçbir şey düşünemiyor, konuşmıyordum. Aldığım zevk inanılmazdı.

İçim tuhaf bir duyguyla dolmuştu. Kendimi vahşi bir hayvan gibi hissediyordum. Başımı arkaya atıp yüksek sesle inledim. Kontrolümü kaybetmek üzereydim. Çığlıklarla onun adını haykırdım. Aman Tanrım, kendimi kontrol edemiyordum. Daha önce hiç çıkarmadığım sesler ağzımdan çıkıp gidiyordu. Kalbim hızla çarpıyor, başım dönüyordu.

"Sarah," diye inledi soluğu kesilmiş hâlde.

Bedenim onun üzerinde titriyor ve sarsılıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Çok güçlü ve inkâr edilemez bir duyguydu.

"Ah Tanrım," diye inledi. Vücudu titreyerek boşalırken rahatlamasıyla birlikte durgunlaştı.

Uzun bir duraksama oldu. Düzensiz bir şekilde nefes alıp veriyordu. Altımda gergin bir şekilde duran kasları terden parlıyordu. Şarkı yeniden nakarat kısmına geldi. Jonas'ın hakkımda ne hissettiğini anlatıyordu.

Dudaklarımı ısırdım. Kasık bölgemde can sıkıcı bir ağrı vardı. Henüz doymamıştım. Hâlâ onu arzuluyordum.

Omuzlarımdan tutup beni kendine çekti. Göz kapaklarımı, burnumu ve yanaklarımı öptü. "Bu ağırdan alınamayacak kadar fazla oldu." diye mırıldandı.

Güldüm.

"Ah, lanet olsun." dedi iç çekerek. "Beni mahvediyorsun." Gözlerinde tanımlayamadığım bir ifade vardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

İç çekti. "İşleri sürekli batırıp durduğumu."

"Aman Tanrım. Hayır, bu şimdiye kadarki en mükemmel gece..."

"Hayır, inan bana. Her şeyi batırıyorum. Ama yakında, çok yakında, senin tadına bakacağım. Seni keşfedeceğim ve ışığı görmeni sağlayacağım."

"Işığı gördüm zaten. Az önce."

İç çekti. "Hayır, hâlâ mağarada sıkışıp kalmış hâldesin. Daha önce de demiştim, sana hem Sevgililer Günü saçmalığını hem de hayatının en iyi seksini yaşatacağım. İkincisini henüz yapamadım."

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu zaten hayatımın en güzel gecesi ve yaşadığım en mükemmel seksti. Pekâlâ, teknik olarak, boşalmamıştım. Yani, sanmıyorum. Eğer öyle olsaydı bunu anlardım, değil mi? Ama daha önce hiç olmadığım kadar yakınlığıma eminim. Ayrıca bunun bir önemi de yoktu. Orgazm meselesini umursamamaya karar vermiştim. Az önce yaptığımız şey benim için çok daha anlamlıydı.

"Yanlış hatırlamıyorsam," dedim. "O bahsettiğin seksi az önce yaptık. Bundan daha iyisi olamaz."

Dokunaklı bir ifadeyle dudaklarını büzdü. "Ah, benim küçük, zavallı ateşle-yetinen-fasulye-sever Sarah'im."

Yüksek sesli bir kahkaha attım. Başını iki yana sallayıp öfkeyle iç çekti.

Bu iç çekişten hoşlanmamıştım. Ona gülümsedim. Ama huzursuzlaşmıştım. Görünen o ki onu hayal kırıklığına uğratmaya başlıyordum. "Az önce yaptığımızdan daha iyisini hayal dahi edemiyorum, Jonas." dedim ama kelimeler ağızmdan çıktığı anda bile bunun onu ikna etmeyeceğini biliyordum. Adam inatından vazgeçmiyordu. Neden benim orgazm olmama bu kadar takmıştı? Bu gece zaten fazlasıyla inanılmaz değil miydi? Yeterli değil miydi? Benim için yeterli olduğunu söyleyebilirdim. Eğer bu geceyi tekrar tekrar yaşamak ve hiçbir şekilde anlamlandırma-

madığımı belli belirsiz, aklımı başımdan alacağı söylenen bir çeşit mitolojik orgazm arasında bir seçim yapmam gerektiği söylenseydi, her defasında bu geceyi seçerdim. Hiçbir orgazm şu an içinde bulunduğum duyguları alt edemezdi. Az önce bütünleşip birbirimizin içinde erimiştik.

Beni kibarca öptü. "Sadece mağaranın ağzındaki ışığı görünceye kadar bekle, bebeğim." dedi ve çizgi filmlerdeki kötü karakter gülüşünü taklit etti.

Gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. Şakacı olduğu zaman hoşuma gidiyordu. Ama yine de endişeliydim. Bana tam olarak vadettiği şey neydi? Ve ellerini havaya kaldırıp "Unut girsin." demeden önce nereye kadar bunu denemeye devam edecekti?

"Ama şimdi işemem lazım." dedi.

Aniden yana eğilerek beni kucağından kaldırıp buruşmuş ve yatağın ortasına toplanmış çarşafın üzerine attı. Yataktan kalkıp önce müziği kapatmak için odanın diğer tarafına gitti ve ardından keyifli bir ıslık eşliğinde banyoya yöneldi.

Yatakta uzanıp tavana baktım. Hayatımda hiçbir insana karşı böylesine fazla çekim hissetmemiştim. Bunun sone ermesini istemiyordum. Ama ya ona "kutsal kâse"yi veremezsem o zaman ne olacaktı?

Banyodan dönüp yatağa uzanarak yanıma sokuldu. Dizüstü bilgisayarını da beraberinde getirmişti. Yüzünde haylazca bir gülümseme vardı.

"Sana yazdığım ilk nota bir göz atabiliriz diye düşündüm. Benim Güzel Kayıt Asistanım. Bakalım kendini önüme atıp seni bulmam için bana yalvarmanı sağlayan şey neymiş."

Omzuna hafifçe vurdum. "Narsist aşağılık herifin teki olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydim. Öyleyim. Ama yine de beni istedin, öyle değil mi?"

Başımı onaylarcasına defalarca aşağı yukarı salladım. "Evet."

"Pekâlâ, o zaman şimdi narsistçe yazılmış laflarımın tadını çıkaralım, olur mu?" Dosyayı açmak için e-posta hesabına tıkladı. "Ah, vay canına." dedi dikkati az önce bahsettiği şeyden uzaklaşmış hâlde. "Kulüp bana e-posta yazmış. Ne kadar hoş."

Vücudumdaki bütün rüyler birden havaya kalkmıştı.

"Sevgili Bay Faraday," dedi ekrandaki yazıyı bana okurken. "Kayıtlarımıza göre üyeliğinizi kullanmadığınızı tespit ettik. Sorularınızın olabileceğini düşündük. Yardım edebileceğimiz her konuda bizimle iletişime geçmenizden büyük memnuniyet duyarız."

Mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum.

"Canınız cehenneme," diye söylendi bilgisayar ekranına bakıp ve sınıtarak bana döndü. Yüzündeki tebessüm anında silindi. "Neden öyle bakıyorsun?"

"Aklı başında bir insan neden iki yüz elli bin dolar ödediği bir şeyi kullanmaz?" Kendimi hasta gibi hissediyordum.

"Belki de aklım başımda değildir."

"Ama sebebini *merak ediyor* olmalılar."

"Paralarını aldılar. Umursadıkları tek şey de bu."

İçimde tarif edemediğim bir duygu vardı. Kulüp'ün kurallarını ihlal etmenin bir bedelinin olduğuna dair bir duygu. Buna önsezi denebilir miydi?

"Sarah," dedi Jonas. "Sorun ne?"

İç çektim. "Bilmiyorum. Boşver. Sanırım fazla melodramatik olmaya başlıyorum."

"Ne?"

"Yaptığım şey için bir bedel ödeyeceğime dair bir his var içimde."

"Ne yaptın, Sarah? Pek de iyi durumda olmadığını biliyorum ama aklını mı oynattın sen?"

Gülümsemesine karşılık vermedim.

Yüzüne yeniden endişeli bir ifade yerleşti. "Karşına aldığın şey kilise değil. Kulüp'ü karşına aldın. Arada büyük fark var."

İkna olmamıştım. Er ya da geç yaptığım şey ortaya çıkacaktı.

"Bana anlatmadığın bir şey mi var?"

Başımı iki yana salladım. Oldukça ihtiyatlı görünüyordu.

"Paranoya yapıyor olmalıyım. Unut gitsin." diyerek geçiştirmeye çalıştım. "Neden bana yazdığın lanet olası-aşağılık-ukala-

piş herifin teki olduğunu gösteren notu okumuyoruz? Gülmek için iyi bir malzeme olabilirdi.”

Bilgisayarı kapatıp komodine koydu. “Gel buraya.” dedi çıplak vücudumu kendine çekerek. Bedenimde hissettiğim teninin sıcaklığını seviyordum. Başımı göğsüne koydum.

Saçlarımı okşamaya başladı. “Yaptığın iyi bir şeydi. Çok, çok iyi bir şey.” Başımın üstünü öptü.

Gözlerimi kapatıp sarılmalarının, dokunuşlarının tadını çıkardım.

Saçlarımı okşamaya devam ederek, “En iyi şeydi.” dedi.

Üzerimdeki endişe bulutu dağılmaya başlamıştı. Tüm vücudum rahatlıyordu.

“Güvendesin.”

Bana ilk yazdığı ukala notun, yani tam olarak bana değil, isimsiz bir kayıt asistanına, bu kadar güzel bir anın yaşanmasına vesile olduğuna inanamıyordum.

Eli belimin kıvrımına gitti ve orada kaldı. “Güvendesin.” diye fısıldadı.

Mayışmış hâlde mırıldanmakla yetindim. Başımın altında hissettiğim Jonas’ın nefes alış verişleri ritmik olmaya başlamıştı.

Gerçekle hayal dünyası arasında süzülüyordum. Bana yazdığı ilk nottaki sözcükler film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu: *güzel ve yavaşça... hayal dahi edemeyeceğin kadar... daha önce hiçbir erkeğin yapamadığı... teslim olmak... tamamıyla bana...* Bu kelimelerin yazarıyla çıplak bedenlerimiz bütünleşmiş hâlde, kalplerimiz aynı ritimde atarken şu an aynı yatakta olduğuma inanamıyordum.

Jonas huzurlu bir uykuya dalmıştı. Göğsü usulca inip kalkıyordu. Nefes alış verişlerim onunla eş zamanlı olmaya başladı. Bilincim huzur içinde beni terk ediyordu. Karanlık çöküyor, uyku bastırıyordu. Ama tamamen dalmadan önce, o tatlı bilinçsizliğe teslim olmadan önce, son bir düşünce, bir kabulleniş, o ukala notunda tam olarak belirttiği düşünce aklımdan geçti: *“lanet olası-aşağılık-ukala-piş herifin teki olmanın yanı sıra, aynı zamanda hayallerimin erkeğisin.”*

## BÖLÜM 17

### *Jonas*

Huzur içinde uyuyordu. Sabah olmuştu. Yağmur yatak odasının camlarını dövüyordu. Yatağında çarşaflara dolanmış hâlde, çıplak bedenlerimizle birlikte yatıyorduk. Dün gece ne zaman uyuyakaldığımızı hatırlamıyordum. Son hatırladığım şey o göğsümde yatarken onun saçlarını okşadığımdı.

Birkaç dakikadır uyanıktım. Yağmurun sesini dinliyor, çıplak teninin vücudumda bıraktığı hissin tadını çıkarıyordum. Gözlerimi açar açmaz ereksiyon olmuşum. Ama onu uyandırmadım. Ne yazık ki bu sabah vaktim kısıtlıydı. Bir saat içinde ofiste halletmem gereken çok önemli bir iş vardı. Ve artık Jonas-boşalır-Sarah-bakınır durumunun kabul edilebilir bir şey olmadığına karar verdiğim şu andan itibaren bu sabah seks yapmak söz konusu olamazdı. Daha fazla aceleye getirmek ve vakit kaybetmek yok. Şu andan itibaren bunu doğru düzgün yapacaktık. Burada uzanıp yumuşak teni benimkine değerken onun nefes alışverişini dinlediğim sırada onun boşalması için en mükemmel zaman gelmediği sürece seks yapmayacaktık. Ne olursa olsun. Neler kaçırdığına dair hiçbir fikri yoktu ama benim var. Ve ben bir Ferrari'yle havalanırken onu sürekli yarıda bırakmaktan nefret ediyordum. Bu hiç adil değildi.

Kontrol bende olur sanıyordum, ama işler öyle yürümedi. Lanet olsun, çok otoriterdi. Dün geceye kadar onun karakterinin bu yönünü tam kavrayamamıştım. Eğer istediğim şekilde ipleri elimde tutmama izin verseydi şu an onun yaşadığı ilk orgazmı kafamda tekrar tekrar canlandırıyor olurum. Ve bu sabah da ona bir tane daha yaşattırdım. Ama hayır. Kontrolü ele geçirmeden yapamıyordu ve ben de bir korkak gibi buna izin verip duruyordum. Ve artık her şey onun kafasında şekillendiğine göre şimdi bir de üstüne performans endişesi eklenecekti. Ona olan zaafım sağ olsun, bundan sonraki adımları aklıselim bir şekilde

atmalıydım. Şu an kırılma noktasındaydık ve bunu batırmak istemiyordum.

Hâlbuki çok yaklaşmıştı. Aman Tanrım. Dün gece aletim içindeyken vajinası kasılıp sıkışmıştı. Bundan emindim. Çok kısa sürdü, ama çok şiddetliydi. Eğer beni dinleseydi ve benim bildiğim şekilde yapsaydık şimdiye kadar çoktan boşalmıştı. Ama hayır, benim küçük çılgın boğa binicim her seferinde benim zafımdan yararlanmak zorundaydı. Ve ben de her seferinde onun önünde diz çöküyordum çünkü dürüst olmak gerekirse bana sahip olmuştu. Kahretsin. En kötü yanı da hangi hamleyi yapacağını, hangi savunma mekanizmasını devreye sokacağını bildiğim hâlde *yine de* ona karşı koyamıyordum. Bu tıpkı "Ben buraya oynuyorum, sen de şuraya oynuyorsun böylelikle şah-mat oluyor." diyen bir kızla satranç oynamaya benziyordu. Ve ben yine de söylediği yere oynayacak kadar saftım. Gerçekten de aptal mıydım yoksa aklımı mı kaybediyordum? Sonuncusu olmalıydı. Onun beni tüketen çılgınlığı sayesinde ben de aynı yolda ilerliyordum. Ve bu harika bir şeydi.

Esneyerek kollarını yukarı doğru gerdirdi.

Lanet olsun. Eğer bu kadar yaklaşacağını bilseydim dün gece büyük ihtimalle bazı şeyleri daha farklı yapardım. Onu tıpkı planladığım gibi yavaş ve güzelce yalardım. Ama her şeyi çok fazla düşünmüştüm. Onun çok yorgun olduğunu düşünüp ona işe yaramayacağı hâlde daha fazla yüklenmek istemedim. Eğer bunu doğru düzgün yapsaydım, onun benim için deli olmasını, sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni arzulamasını sağlasaydım dün gece çoktan başarmıştım. Tıpkı bir dinamit gibi patlamaya hazırды. Ama hayır, çok hızlı hareket ettim ve onu tam da onun istediği şekilde becerdim. Neden onunlayken kendimi kontrol edemiyordum?

Dirseklerinin üzerine yaslanıp bana baktı. Koyu saçları çıplak omuzlarından aşağı dökülüyordu. "Günaydın, Jonas." dedi abartılı bir kibarlıkla, sanki yeni tanışıyor muyuz gibi.

"Günaydın, Sarah." diye karşılık verdim onu taklit ederek. "Bu güzel günde sizi görmek ne büyük zevk." Çok güzel görünüyordu.

Duyulabilir şekilde iç çekti. "Zevkli, gerçekten de." dedi sırıtarak.

Saate baktığımda yüzüm asıldı. Lanet olsun. Ofise gitmek zorundaydım. Eğer her şey planlandığı gibi giderse bugünkü toplantı hayatımı değiştirebilirdi.

Saate bakan gözlerimi takip etti. Dudaklarını büzdü. "Bir saat sonra dersim başlıyor," diye sızlandı. Elinin tersiyle yüzüme dokunuyordu. "Ama eğer dolgun kol kasları ve üzgün gözleriyle inanılmaz derecede yakışıklı bir adam bana 'insanoğlunun sınırlarını aşmasının' nasıl bir şey olduğunu gösterecekse dersi bu seferlik ekebilirim." Yüzüne haylaz bir gülümseme kondurdu ve beni öpmek için öne doğru eğildi.

Yüzümü buruşturdum. Aman Tanrım. Dünya tarihindeki en berbat zamanlama bu olmalıydı. "Çok önemli bir toplantım var..." dedim ve kelimeler ağzımdan çıktığı anda onun kıcına tekneyi basmaya çalışıyormuşum izlenimi verdiğimi fark ettim. Yüzündeki hayal kırıklığını saklamak için umursamaz görünmeye çalışsa da yanaklarındaki kırmızılık belli oluyordu. Uzaklaştı ve gülümsedi. "Ah, elbette. Benim de dersim var zaten." Yanakları alev almış gibiydi. Kollarımın arasından kurtulmaya çalışarak yataktan çıkıp bir an önce kaçıp gitmek ister gibi bir hâli vardı.

Kolundan yakaladım. "Sarah, yapma."

Bana dönüp yüzüne zoraki bir tebessüm kondurdu. "Sorun değil."

"Beni dinle. Josh'la birlikte büyük bir anlaşma üzerindeyiz ve bu adamlar Colorado'dan geliyorlar. Hayatı bir olay bu. Eğer başka bir şey olsaydı, her ne olursa, yemin ederim tüm günümü senin için boşaltırdım. Hatta tüm haftayı. Ve burada, bu yatakta, gece gündüz her saniyemi senin her santimini keşfetmek için harcardım."

Bu sözleri daha önce hiçbir kadına söylemenin kıyasına bile yaklaşmamıştım. Daha önce hiçbir kadına bunları söylemek içimden dahi gelmemişti. Ama şu an ona söylediklerimin yüzde yüz doğru olduğunu biliyordum.

Omuzları gevşedi. "Öyle mi..." dedi yumuşakça.

Tanrı aşkına, gerçekten de onun kıcına tekneyi bastığımı mı sanmıştı? Ciddi anlamda onu yatağımdan kovduğumu mu düşünüyordu? Üstelik dün geçirdiğimiz inanılmaz geceden sonra? İç çektim. Elbette bunları düşünecekti. O aptal başvuru formu sayesinde. Bunu hiç okumamış olmasını dilerdim.

Bu sefer yüzüne yayılan tebessüm içtendi. Gardını indirmiş bir tebessüm.

“Tabii ki öyle.” Saçını omzundan çekti. “Sana bir türlü doyamadığımı söyleyip duruyorum. Lütfen, lütfen. Bana inanmalısın. Doğruyu söylüyorum. Daima doğruyu söyleyeceğim. Ne kadar iyi, kötü ya da çirkin olursa olsun. Daima doğru.”

Dudağını ısırdı. “Ben de sana bir türlü doyamıyorum.” Gözlerini devirdi. “Açıkça görüldüğü üzere.”

Aletim beklenti içine girerek dikkat kesilmişti. Belki biraz zamanımız vardır?

Saate baktım. Lanet olsun. Hayır, zaman yoktu. Geç kalmak üzereydim. Josh bensiz de başlayabilirdi elbette ama ben de mutlaka orada bulunmalıyım. Josh, Bay Uzlaşmacı olsa da rakamlarla oynamak benim işimdi. Bana ihtiyacı vardı. Ve bu hayatımdaki en önemli anlaşılmıyordu.

İç çekip ona baktım. Bir yaz şeftalisi kadar olgun ve yenmeye hazır görünüyordu. Eğer onu şimdi yavaş ve güzelce yalarsam dinamit gibi patlayabilirdi. Ama bunun için yeterli zaman yoktu, öyleyse hiç yapmamalıyım.

“Bunu zamanımız olduğu zaman yapmak istiyorum. Acele-ye getirmemeliyiz.”

Onaylarcasına başını salladı. “Biliyorum.”

Sırıttım. “Bir önerim var.”

“Öyle mi?”

“Öneriden çok bir karar diyebiliriz.”

“Ah, bir karar aldın demek?”

“Evet.”

“O hâlde aydınlat beni, Yüce Efendimiz. Ne kararı aldın?”

“Şu andan itibaren sen boşalmazsan ben de boşalmıyorum.”

Birden geri çekildi. “Ne?”

“Sen boşalmadan ben de boşalmıyorum. Şu andan itibaren ilgi odağım yalnızca sensin. Nokta.”

“Jonas, hayır. Bunu yapamazsın. Bunun ne kadar zaman alacağını kim bilebilir? Hayır, bu çok aptalca.”

“O kadar zaman almayacak, inan bana. Bir dahakine, eğer

doğru yaparsam dinlenmiş olduğun zaman bolca vaktimizin olduğu bir sırada, mağaranın dışındaki harika gün ışığında dans ediyor olacaksın. İnan bana.”

“Ama ya yapamazsam? Ya hiç olmazsa?”

“Bu çok saçma. Çok yaklaşmıştın.” Bu düşüncüyü onun kafasından çıkarmalıydim. Yavaştan almalı, ön sevişmelere ağırlık vermeliydim. “Biz bir takımız, bebeğim. Sen yoksan ben de yokum.”

Dudaklarını büzdü. “Lanet olsun. Bu çok fazla baskı demek.”

Çileden çıkmış hâlde iç çektim. “Hayır, bunun amacı üzerindeki baskıyı kaldırmak zaten.” diye söylendim. “Bu şekilde sana destek vermem üzerinde ne gibi bir baskı oluşturabilir?”

Omuz silkti. “Şimdi kendiminki yetmiyormuş gibi bir de senin tatmin olup olmadığın konusunda endişeleneceğim.”

“Tanrı aşkına be kadın. Seninle uzlaşmak imkânsız. Lütfen bana güvenir misin? Eğer bana izin verirsen seks konusunda *mükemmel* olduğumu anlayacaksın, tamam mı? Tıpkı bir seks Tanrı’sı gibi. Aristoteles der ki: ‘Sürekli yaptığımız şey neyse, biz o’yuz. O hâlde mükemmellik bir eylem değil, bir alışkanlıktır.’ Ve ben de bu alanda mükemmele ulaştım. Bırak da uzmanı olduğum şeyi yapayım.”

Güldü. “Aristoteles bu sözü hangi amaçla alıntı yaptığını bilse ne düşünürdü merak ediyorum.”

Omuz silktim. “Her ne konuda olursa olsun mükemmellik mükemmelliktir. Ben sürekli neyi yapıyorsam o’yum. Sen de öyle.” Ona dediklerimi kavrayabilmesi için anlamlı bir bakış attım. “Sürekli yaptığın şey seni her seferinde aynı hüsrana yol açan sonuca götürmüş. Ben de senin alışkanlığına uydum çünkü bir sarhoşun alkole karşı koyamaması gibi sana karşı koyamayan iradesiz korkağın tekiyim. Ama bir karar verdim. Buna bir son veriyoruz. Farklı bir sonuç elde etmek için senin cinsel *alışkanlığını* değiştiriyorum.” dedim abartılı bir şekilde konuşarak. “Bundan sonra benden alacağın tek şey cinsel mükemmellik, bebeğim.”

Gülmesine engel olamıyordu.

“O yüzden şimdi yapacağımız şeyi söylüyorum ve itiraz kabul etmiyorum: senin otoriter saçmalıkların burama kadar geldi.”

Gülmek için dudağını ısıırıyordu.

“Bu vesileyle Sarah Cruz, Jonas Faraday Kulüp’üne üyeliğiniz kabul edilmiş bulunmaktadır ve bu kulübün tek üyesi sizsiniz. Eğer merak ediyorsanız, bu kulübün tek görevi Tanrıça Sarah Cruz’u nihai cinsel doyuma ulaştırmaktır.”

Sersemlemiş gibi görünüyordu. Vay canına. Yüz ifadesi aniden değişmişti. Ortaya attığım fikri gerçekten beğenmiş olmalıydı.

Planımı kafamda canlandırmaya başladığımda bile, özellikle de yüzündeki ifadeyi görmek beni heyecanlandırmaya yetmişti. Tanrım, yüzündeki bu ifade Paris’i Truvalı Helen’in elinden kapmaya yeterdi. Düşünceler kafamın içinde uçuşuyordu. “Evet, bütün cinsel beklentilerini yazdığın bir başvuru formu dolduracaksın. Ve ben de onları gerçekleştireceğim.”

“Vay canına,” dedi kırmızı yanaklarıyla. “Bu üyelik ne kadar sürecek?” Soru ağzından çıktığı an gözlerine endişeli bir ifade yerleşti. Kelimeleri ağzına geri tıkabilmeyi istiyor gibi görünüyordu.

Lanet olsun. Birden göğüs kafesim daralmıştı. Bunu hiç düşünmemiştim. Bu anlaşılmaya ne kadar süre bağlı kalacağım?

Cevabı bulmak için geçen her saniyede yüzündeki endişeli ifade daha da büyüyordu. Kahretsin. Bir şeyler söylemeliydim. Şu an kendimi neye bağlamak niyetindeydim? Lanet olsun. Bilmiyorum. Ne demeye durup düşünmeden böyle bir şey söylemişim şimdi? Söylenecek çok şey vardı. Bunu doğru düzgün yapmalıyım. Bunun üzerine düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Göğsü inip kalkıyordu. Benimki de.

Vay canına, göğüsleri muhteşemdi. Onları yalamak istiyorum. Hayır, konuya geri dönmem lazım. Yeniden saate baktım. Lanet olsun. Hayatımdaki en önemli toplantıya geç kalmıştım. Ereksiyonumun yanı sıra tüm bedenimdeki tüyler de ayağa kalkmıştı. Bunu elime yüzüme bulaştırmak istemiyordum. Ona önerdiğim kulübümün üyeliği tamamen geçici bir şey, aklıma gelen anlık bir düşünceydi. Ama yüzündeki ifadeyi görünce, lanet olsun, böyle tepki vereceğini hiç düşünmemiştim. Ve şu an umduğu her neyse onu gerçekleştirmek istiyordum.

“Bunu duşta konuşalım.” dedim.

Yeniden dudağını ısırarak başını aşağı yukarı salladı. Lanet olsun, çok sevimliydi.

Sıcak su üzerimizden akıp geçiyordu. Muhtemelen duşa düşüşmek için girdiğimizi düşünüyordu. Ama planım bu değildi. Benim Muhteşem Sarah'im için daha fazla aceleye getirmek olmayacaktı. Daha fazla dikkatimi onun endişe duyduğu konulardan dağıtarak benim zayıf noktamdaki yararlanmasına izin vermek yoktu. Onu buraya üç sebepten ötürü getirmiştım. Birincisi, toplantıya geç kalıyordum. İkincisi, düşünmek için zaman kazanmam gerekiyordu. Üçüncüsü ve en önemlisi, ona yeniden dokunmak istiyordum. Tüm konuşma boyunca ona dokunmadan göğüslerine bakmam kabul edilebilir bir şey değildi.

Teni suyun altında kayganlaşmıştı. Ellerimi kucına kaydırarak, boynunu hafifçe ısırarak, dudaklarını öperek, sertleşmiş penisimi ona sürterek onu sabunladım. İşleri daha ileri götürmemek tam bir işkenceydi. Ama zevk veren türden bir işkence. Ağrıdan almak, yapmaya alışkın olduğu şeyden onu vazgeçirmek, onun istediği şey olmayabilir, ama ihtiyaç duyduğu şey olduğu kesindi. Bundan emindim. Ve belki de bu benim de ihtiyacım olan şeydi. Sıcak su üzerimizden akarken onu öptüm, ama endişeli görünüyordu. Kulübümdeki üyeliğinin ne kadar süreceğini merak ediyor olmalıydı.

"Bir ay," diye fısıldadım kulağına ve anında bunu yaptığımı pişman oldum. Çok kısa ve kaba bir cevaptı bu. Yine çılgına dönüp kendini sabote ederek beni kendinden uzaklaştıracaktı.

Ama öyle yapmadı. Hatta yüzü sevinçle aydınlanmıştı. Vay canına, çok heyecanlanmış görünüyordu. Ne diyeceğimi düşünmüştü ki?

Neşeyle haykırmaya başladı. Gerçekten de haykırıyordu. Pek çok kez başını aşağı yukarı salladı ve sarılmak için üzerime atladı. Dudaklarıma çılgınca öpücükler konduruyordu. Vücudu benimkine yapışmıştı. Aman Tanrım, bana adeta saldırıyordu. "Bir ay," diye haykırdı.

"Bir ay," diye mırıldandım dudaklarım dudaklarındayken. "Ve her şeyi benim yöntemimle yapacağız."

Kulağıma yaklaşarak güldü. "Doğru," dedi. "Ama bir ayı resmi olarak başlamadan önce son bir gösteriye ne dersin? Benim başvurumu değerlendirme sürecindeyken." Aletimi kavrayıp

önümde eğildi. Cheshire kedisi<sup>[10]</sup> gibi sırtıyordu. İzin almamıştı. Tereddüt dahi etmedi. Beni ağzına aldı ve büyük bir açlıkla yalayıp emmeye başladı. Dizlerim titriyordu. Lanet olsun.

Bunu benim yöntemimle yapacağımızı söylediğimi biliyorum. Ama... Ah, evet. Bu olağanüstü. Çok iyi yapıyordu. Benim yöntemim demiştim ama... Başımı arkaya atıp sıcak suyun göğsünden aşağı akarak tenimi yakmasına izin verdim. Dudakları ıslak ve kaygandı. Dili ise doyumsuz. Su ne kadar ılık ve ıslaksa onun ağzı da öyleydi.

Sürekli bunu yapmasına izin veremezdim. Yetenekliydi. Çok yetenekliydi. Ve doyumsuz. Ah, lanet olsun. İnledi. Dizlerim titriyordu. Aşağı doğru baktım. Bir eliyle aletimi kavıyorken diğer elini de bacak arasına götürmüştü. Gördüğüm manzara karşısında titredim. Uzanıp ıslak saçından tuttum ve kafasını kendime doğru bastırdım. Yeniden inledi. Lanet olası aklımı kaybetmek üzereydim. Eşiğe gelmiştim. Evet. Evet. Evet.

Hayır, bekle, hayır, hayır, hayır. Henüz boşalmak istemiyordum. Asla olmaz. Onu bugün buradan bu şekilde göndermeme imkân yoktu. Hayatta olmaz.

Saçından tutarak onu kibarca kendimden uzaklaştırdım. Yukarıya, bana doğru bakıp dudaklarını yaladı. Sarhoş gibi görünüyordu. "Daha bitirmedim," dedi. "Bunu sevdim." Yeniden dudaklarını yaladı. Şehvetle bana baktı. "Bunu sevdim, Jonas." Bacak arasındaki eli hareket hâlindeydi.

"Biraz da ben senin tadına bakmak istiyorum."

Göğsü hızla inip kalkıyordu. İkinci kez söylememe gerek kalmadı. Ayağa kalkıp mermer banyo duvarına yaslandı. Bir yandan da göğüsleriyle oynuyordu. Beni davet edercesine tek ayağını kaldırarak duştaki çıkıntıya koydu.

Eğilip onu yalamaya başladım. Sıcak su başımın arkasına vurarak sırtımdan aşağı süzülüyordu. Tanrım, tadı harikaydı.

Çılgınlık atarak kafamı kendine doğru bastırıyordu. "Ah, evet," diye inledi sesi ağzına gelen suyla boğuklaşmış hâlde. "Ah, Tanrım. Jonas, evet." Parmakları ıslak saçlarımda dolanıyordu. Kalçası bana doğru eğilmişti. Dilim klitorisine geldiğinde inledi. Dilimle biraz daha baskı yaptım. Bedeni şiddetle titremeye başladı. Çılgınlar gibi inliyor ve kıvranıyordu.

Lanet olsun. Bir karar vermem gerekiyordu. Eğer böyle devam edersem ve o boşalmazsa yeniden çılgına dönecek ve umudunu hepten yitirecekti. En iyisi burada durmak ve onu daha fazlasını ister hâlde bırakmaktı. Son bir hamle için klitorisini emmeye başladım. Çıglık attı ve vücudu sarsılmaya başladı.

Birden ayağa kalkıp içine girdim. Her yerimi sımsıkı sarmış, kollarını bana dolamış hâlde girişimi kolaylaştırmak için bir bacağına kaldırıyordu. Kıçını kavradım ve daha da yüklendim. Sıcak su birleşmiş bedenlerimizden akıp gidiyordu.

Boynumu yalıyor, vücudunu benimkine bastırıyordu. Boynumu ısırıyor ve titremeye başladı. İçine girip çıkarken aşağı uzanıp onu okşamaya başladım. Ciğerlerini parçalarcasına çıglık atıyordu.

Neye uğradığımı şaşırıyordum. Neler oluyordu? İyice deliye dönmüştü. Hareketleri aceleci ve vahşiydi. Zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Tanrım, bu harika. Sanki birbirimiz için yaratılmıştık.

“Bu son,” dedim nefes nefese. “Bundan sonrası sadece sen odaklı olacak.”

“Kapa çeneni ve beni becermeye devam et.”

Kucağıma hoplayıp vahşi bir atmışım gibi bana binmeye başladı. Vücudunun tüm ağırlığı kollarımdaydı ve onu daha önce hiçbir kadının içine girmemişim gibi beceriyordum. Tanrım, bu olağanüstü bir şey. Ata biner gibi bana biniyor, kucağımda hopladıkça göğüsleri de onunla birlikte inip kalkıyordu. Sıcak su tenini kayganlaştırmıştı. Onu duvara yasladım ve hayatım buna bağlıymış gibi onu becerdim.

Çıglıklar atarak adımı söylüyordu. Cennette gibiydim. Zincirlerinden tamamen kurtulmuştu. Başını arkaya attı ve kafası mermer duvara çarptı. Ardından hararetle bana doğru yaklaştı. Kollarımda kendinden geçmişti.

“Evet,” diye inledi. “Daha sert.”

Daha fazla yüklendim.

“Evet!” diye çıglık attı. Vücudu çılgına dönmüştü.

Çok fazla uyarılmıştım. Tüm vücudunu kollarımın arasında tutarken defalarca içine girip çıktım. Islak, kaygan bedeni üzerimde kayıyordu. Sıcak suyun içinde, onun içinde boğuluyordum.

dum. Delirmek üzereydim. Boşalmak üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Çok yaklaşmıştık. Onu hiç bu şekilde görmemiştim. Başını arkaya atmış yüksek sesle inliyordu. Yeniden çığlık atarak adımı haykırdı.

Eşiğe gelmiştim. Daha fazla tutamazdım. Bedeni baştan aşağı titremeye başladı. Ama sonra durdu. Daha fazla dayanamazdım. Hayatımda hiç bu kadar uyarılmamıştım. Boşalmama engel olamazdım daha fazla. Şiddetle titreyerek yeniden adımı haykırdı. Ve boşalmaya başladım. Hayal kırıklığıyla inledi. Vücudu artık titremiyordu. Lanet olsun.

Lanet olsun!

Çok yaklaşmıştı. Eşiğe gelmişti. Ve ben daha fazla tutamamıştım. Klitorisine dokunmak için harekete geçtim. Çok yaklaşmıştı. Onu yeniden o eşiğe getirmek istiyordum. Ama elimi kendinden uzaklaştırdı.

“Artık işe yaramaz.” dedi düz bir ses tonuyla.

Elimi çektim. “Lanet olsun!” Başımı iki yana salladım. “Lanet olsun. Özür dilerim.”

“Hayır, hayır.” Bacaklarını aşağıya kaydırды. “Uzaktan da olsa o ışığı gördüm, Jonas.” Gözleri alev almıştı. “Gözümün önünde canlandı. Adeta ona doğru koşuyordum.” Heyecanlı ve tutku doluydu. “Bunun olacağını artık biliyorum.” Birden düş başlığını kaptı ve konuşurken bir yandan da bacak arasını temizlemeye başladı. “Artık ne yaptığımı biliyorum. Tam olarak neyden hoşlandığımı biliyorum. Hayalini kurduğum şeyin ne olduğunu biliyorum, Jonas.” Parlayan gözlerle bana baktı.

Duştan çıktık ve onu kurulamaya başladım. Üzerindeki sersemlik hâli hâlâ geçmemişti ve davranışları tutarsızdı. “Bunun olacağını biliyorum.” dedi coşkuyla.

“Evet, farkındayım, ben de sana bunca zamandır bunu söyleyip duruyordum zaten.”

Kıkırdadı. Ot falan mı çekmişti? Kafası güzel gibiydi.

“Arkanı dön,” diye emrettim. İtaat ederek döndü ve sırtını kurulamaya başladım. “Pekâlâ, bu kadar. Üyelığın an itibarıyla başladı. Başvurun değerlendirme sürecinden geçti ve onaylandı. Önünü dön.”

Kızarmış yanaklarıyla bana döndü.

Lauren ROWE

"Ve kulübün en temel kuralı yönetimin bende olması. Bundan sonra ororiterlik yok."

"Ne ororiterliği? Asla ororiter olmadım."

Başımı yana eğip ona gözlerimi kısarak baktım. Güldü. Kollarını boynuma doladı ve ben de ellerimi onun beline doladım.

"Tanrım, hayatımda hiç bu kadar fazla seks yapmamıştım." Yeniden güldü.

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Ben bile hayatımda bu kadar kısa bir süre içinde bu kadar seks yapmamıştım. Sarah bağımlısı olmayı biraz abartmıştım.

Bir şey hatırlamış gibi gözlerini kapattı. "Vücudum sanki kontrolden çıkmış gibiydi."

"Çok ateşliydin."

"Kendimi *özgür* hissettim. Sanki zihnimi serbest bırakabilir ve... Bilmiyorum. Çok tahrik oldum ve vücudum..." Tiz bir ıslık çaldı.

Güldüm. "Eşiğe gelmiştin. Çok yakındın. Bir dahakine seni biraz daha zorlamak için sabırsızlanıyorum."

"Öp beni." dedi.

"Otoriter."

Gözlerini devirdi.

Elbette ki onu öptüm. Vay canına, bir şeyler değişmişti. Özgürlüğüne kavuşmuş vahşi bir hayvan gibiydi.

"Bir daha ne zaman yapacağız?" diye sordu. "Defalarca ve defalarca yapmak istiyorum. Mümkün olan en kısa sürede. Toplantının ne zaman bitecek?"

"Toplantım hemen bitebilir veya günlerce sürebilir. Duruma bağlı. Ama daha fazla ipleri elinde tutamazsın. Patron benim, unuttun mu?"

Başını onaylarcasına salladı.

"Sesli söyle."

"Patron sensin."

"Ciddiyim. Bu bir görev. Sen boşalınca dek ben de boşalmıyorum. O yüzden beni daha da zora sokmak yok."

Başını aşağı yukarı salladı. Yine o pürüzlü sesiyle gülmüştü.

"Bu seferkinde seni neyin bu kadar tahrik ettiğini söyle. Duş yüzünden mi?"

Düşünürken dudaklarını büzdü. "Hayır. Yani, duş inanılmaz seksiydi ama bu değil. Ay meselesi." dedi. "Sen ve ben, bir ay boyunca birlikte olacağımızı düşünmek, her ne olursa olsun, fark yaratan buydu." Gülümsedi. "Üzerimdeki baskı yok oldu. Kafamda artık fazla iki ile yedi saat sorunu yok."

Onun ta başından beri bu güven duygusuna ihtiyacı olduğunu nasıl anlayamamıştım? Elimle çenesini tutup başını bana doğru çevirdim. "Dünya kadar boş zamanımız var."

Parlayan gözleriyle bana baktı. "Bir ay." dedi. Burnuyla boynuma sokulmuştu.

Konuşmak istiyordum ama sessizliğimi korudum. Dilimin ucunda olan, ağzımdan çıkmak için bekleyen bir şey vardı. Ama ne olduğundan emin değildim. Ya da bunu söylemeye hazır olduğumdan emin değildim.

Dilimin ucundaki şeyi söylemekten vazgeçtiğimin farkında bile değildi. Coşkuyla konuşmaya devam ediyordu. "Gerçekten de bir ayı boşalmadan mı geçireceksin?"

"Bir ay sürmeyecek."

"Ama bir ay sürdüğünü varsayalım, bekleyecek misin?"

Kısa bir süre düşündüm. Koca bir ayı boşalmadan geçirme imkân yoktu. Özellikle de bu kadın yanımdayken iki gün bile dayanabileceğimden emin değildim. Bu şekilde büyük konuşurken bunun iki ya da üç denemede gerçekleşeceğini düşünmüştüm.

"Evet, tabii," dedim emin olmayarak. Bir ay sürmezdi, öyle değil mi? "Sen boşalmazsan ben de boşalmıyorum." dedim güçlkle yutkunarak. Bir ay boyunca dayanmam mümkün değildi. "Seks esnasında," diye ekledim. "Ama zaman aldı diyelim, ki almayacak, o zaman bu süreç içinde kendimi tatmin ederim."

Yüksek sesli bir kahkaha attı. "İşte benim tanıdığım Jonas."

"Ama ne var biliyor musun. Eğer kendimi tatmin edeceksem bunu göğüslerinin fotoğrafına bakarak yapacağım."

Güldü. "Ah, çok tatlısın."

"O zaman karşılıklı bir söz veriyoruz. Sen kulübün bir üyesisin ben de patronum."

Başını onaylarcasına salladı.

"Sesli söyle. 'Patronum sensin, Jonas.'"

"Bir aylığına mı?"

"Evet."

Yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?"

"Bir ay senin patronluk taslamana izin vermek için çok uzun bir süre."

İç çektim. Tam bir baş belasıydı. "Sesli söyle."

"Pekâlâ, pekâlâ. Bir aylığına sen patronsun, söz veriyorum."

"Bu ciddi bir yemin. Verdiğin sözünü tutmalısın. Ve ben de sana söz veriyorum: eğer mükemmel olduğum şeyi yapmama izin verirsen senin ateşi bırakıp mağaranın dışındaki gün ışığında dans etmeni sağlayacağım."

Kıkırdadı.

"Ne?"

"Sen ve şu metaforların. Çok tatlısınız."

Ona rahatsız olmuş bir bakış attım.

"Üzgünüm. Sen devam et. Ne diyordun? Dans etmek, gün ışığı, mağara..."

"Ben *tatlı* değilim."

Göz ucuyla bana baktı. "Hayır, öylesin. Ama devam et lütfen. Orgazm sonrası gelen coşkuyla arılar etrafımda vızıldarken, nergis, zambak ve papatya tarlalarının içinde dönüp dururken mağaranın dışındaki gün ışığında dans edeceğim. Çok ama çok tatlısın, Jonas Faraday. Bunu biliyor muydun?"

Yumuşayarak gülümsedim. Evet, bazen metaforlarım biraz abartılı olabiliyordu. Ama kafamın çalışma şekli böyleydi. Her zaman böyle çalışırdı. Bu konuda bir şey yapamazdım.

Sırıttı. "Peki, bu üyelik bana ne kadara mal olacak?"

"Hmmm," Bunu hiç düşünmemiştim. Karar verebilmek için yine zamana ihtiyacım vardı.

"Bunu kahvaltıda konuşalım." dedim.

"Ofise gitmen gerektiğini sanıyordum."

Saplantı

“Gitmem gerekiyor. Ama zaten çoktan geç kaldım. Bir yarım saat daha geç kalsam bir şey olmaz. Hem bebeğimi kahvaltı ettirmeden okula gönderemem, öyle değil mi? Günün en önemli öğünü ne de olsa.” Ona bakarak göz kırptım ve yanakları kızardı.

## BÖLÜM 18

### *Jonas*

"Omlet sever misin? Yanına da ıspanak, brokoli, Brüksel lahanası veya mantar?"

"Bu kadar formda olmana şaşmamalı."

"Vücudum benim mabedimdir. Yani, eskiden öyleydi. Artık senin vücudun mabedim."

Haylazca gülümsedi. Buzdolabından malzemeleri çıkardım ve hazırlamaya başladım. İkimiz de tişört ve boxer giymiştik. Ama kıyafetlerimin içinde benden çok daha güzel görünüyordu.

"Pekâlâ, gelelim üyelik ücretine," dedim. "Üyeliğin bedava olamaz, aksi takdirde bunun kıymetini bilmezsin. Bu basit bir pazarlama psikolojisi. Öncelikle yatırım yapmalısın."

"Yatırıma hayır diyemem." Bana hınzır bir bakış attı.

"Sana ait olduğu sürece." Masanın altından onun boxerinin içinde belirginleşen kalçalarına baktım. "Düşündüm ki," Ses tonumu mümkün olduğunca sıradan, şakacı ve rahat tutmaya çalışıyordum. "Kulüp'teki işini bırakıp burada bir ay benimle kalmaya ne dersin?"

Ağzı açık kaldı.

Ocaktaki yumurtalara döndüm. Kalp atışlarım hızlanmıştı. "Okula gidip ders çalışmaya devam edeceksin tabii ki. Ben de işe gidip spor yapıyor olacağım. Ama bunun dışında zamanı durdurup keyfimize bakacağız ve küçük kulübümüzde birbirimizin içinde eriyeceğiz."

Sessizliğini koruyordu. Dikkatimi ocaktaki yemeği vermeye çalışıyordum. Ama midemde kelebekler uçuşuyordu. Yanaklarımla kızardığımı hissedebiliyordum. "Sadece ikimize ait olan küçük kulübümüz," diye ekledim zayıf bir ses tonuyla. Ardından tavadaki yumurtayı karıştırdım.

Hâlâ sessizliğini korumasının üzerine dönüp ona baktım. Mutlu olmamıştı. Beklediğim tepki bu değildi. Yine o sevinçli ve coşkulu gülümsemelerinden birini görmeyi umuyordum.

Durumu kurtarmaya çalıştım. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Bütün masraflarını ben karşılayacağım. Kiranı ve ihtiyacın olan her şeyi. Böylelikle keyfine bakabilir ve benimle birlikte kalabilir ve..."

Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü çıkaramıyordum.

"Ve benim seks kölem olabilirsin," dedim onu güldürmeyi umarak. Ve bu onu güldürmedi.

"İşimden ayrılmıyorum," dedi düz bir ses tonuyla. "Saçma şeyleri bu şekilde ödüyorum mesela okul ücreti, kira ya da market masrafları. Seninle sadaka için birlikte olmuyorum."

Elbette benimle birlikte olmasının sebebi bu değildi. Bunu aklımdan dahi geçirmemiştım. Böyle söylemek çok saçma olurdu. "Beni dinler misin lütfen? Tüm bunları anlıyorum. Ama burada bencillik yapıyorum."

İtiraz etmek için ağzını açtı.

"Bu ay tüm dikkatini bana vermeni istiyorum. Seni herhangisi biriyle ya da bir şeyle paylaşmak istemiyorum. Ayrıca ne istersem yapacağını söylemiştin."

Yüz ifadesi açıkça bunun haricinde, diyordu.

Yumurtaları ocakta pişmeye bıraktım ve masaya onun yanına oturdum. "Burada benimle birlikte olmanı istiyorum. Eşek kılığına girmiş İngiltere kraliçesini becermek isteyen Seattle'deki her cinsel sapığı gözetlemeni değil."

Yüzündeki gülümsemeyi bastıramıyordu. "Hey, o başvuruyu da mı okudun?"

Sırıttım. "Burada olmanı istiyorum." dedim yumuşakça. Masanın altında kalçalarını kavradım. "Benimle birlikte, yatağında, hazır ve nazır."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Kalçalarını yana ayırdım. "Bacakların açık şekilde."

Kıkırdadı.

"Sarah, sadece burada benimle birlikte olmanı istiyorum." dedim yeniden yumuşak bir ses tonuyla. "Bu senin üyelik ücretin."

İç çekti. "İşimden ayrılmayacağım."

"Yıl sonunda okullar kapanınca zaten ayrılacaksın. Bunu kendin söyledin. Biraz daha erken ayrılmada ne sakınca olabilir? Bütün harcamalarını karşılayacağım böylece gece ve gündüz seks yapabileceğiz."

Arkasına yaslandı. "Bunu demek istemediğini biliyorum. Ama benden 'Pretty Woman' filmindeki Julia Roberts olmamı istiyorsun. Üstelik Richard Gere'nin beyaz limuziniyle onu almaya gittiği filmin sonundaki Julia değil, dizüstü çizmeleriyle sokaklarda sürten filmin başındaki Julia."

Öfkeyle nefes alıp verdim. "Sarah, sana *fahişe* muamelesi yapmıyorum," Ellerimi yukarı kaldırdım. "Görmüyor musun? Sana *kız arkadaşım* gibi davranıyorum."

Gözleri kocaman açılmıştı.

Bir süre birbirimize baktık. Az önce söylediğim şeye ondan ziyade ben inanamıyordum. Uzun bir sessizlik oldu. Lanet olsun. Az önce ne dedim ben? Keçileri mi kaçıırıyordum? Ani bir panik duygusu tüm vücudumu kapladı.

Sandalyeden kalkıp kucağıma oturdu. Birden yüzüme yumuşak öpücükler kondurmaya başladı, tıpkı dün gece banyoda yaptığı gibi. Gözlerimi kapatıp dudaklarının beni başka boyuta taşımasına izin verdim. Üzerimdeki panik yok olmaya başlamıştı.

"Jonas," dedi yanağımı, kulağımı, kaşlarımı, göz kapaklarımı ve burnumu öperek. Dudaklarının nazik dokunuşlarıyla kendimden geçiyordum. "Çok güzelsin, biliyor musun?" dedi beni öpmeye devam ederek. "Hem içten hem dıştan."

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi o kadar sert atıyordu ki, onu kucağımdan yere devirecek diye bir an için endişe duymuştum.

"Benimle kal." diye fısıldadım.

"İşimi bırakamam." Ses tonu bunun tartışmasız bir karar olduğunu vurguluyordu.

Hayal kırıklığıyla yüreğim parçalanmıştı. Bir an için dünyayı durdurup onunla birlikte eriyebileceğimi düşünmüştüm. Bir ay boyunca. Benim evimde. İkimiz baş başa. Hiçbir şeyi umursamadan. Herkesi ve her şeyi cehennemin dibine yollayarak. Ama anlaşılan bu yalnızca boş bir hayaldi. Lanet olsun. Zaten büyük

ihrimalle bunu da elime yüzüme bulaştırdım. Beni reddederek ikimize de büyük bir iyilik yapmış oldu.

"Yumurtalar," dedim aniden. Kucağımdan kalktı ve ocağa yöneldim.

"İyi durumdalar. Biraz kurumuş ama sorun değil. Neyse ki ocağın altını kısmıştım."

Yumurtaları tabaklara koyup masaya götürdüm. Beğendiğini belli eden coşkulu bir ses çıkardı.

"Harika görünüyor," dedi. "Vay canına." İştahla bir ısırık aldı. "Çok lezzetli."

Heyecan dolu hareketlerinin tadını çıkararak onu izledim. Yemek yerken bile beni tahrik ediyordu.

"Ne?" dedi.

"Çok doyumsuzsun."

"Geçtiğimiz on iki saat içinde muhtemelen sekiz bin kalori falan yakmışımdır. Bu çok lezziz. Vay canına, yemek yapabiliyosun."

"Elbette."

"Elbette mi? Daha önce yemek yapabilen bir erkekle karşılaşmadım."

"Tüm Neanderthal'ler yapabiliyor."

"Annen seni iyi eğitmiş, Jonas Faraday."

Bunu söylemesiyle gözüm seğirdi. Uzağa bakmaya başladım. Yanaklarımda yükselen ateşi hissedebiliyordum.

"Ah," dedi öfkeyle nefes alıp vererek. Kendine kızmış gibi bir hâli vardı.

Gözlerinin üzerimde olduğunu biliyor ama ona bakamıyordum. Kendimi toparlamaya ihtiyacım vardı. Ayağa kalktım. Bir dakikalığına öbür odaya gitmeliydim. Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. Böylesine gelişigüzel söylenmiş bir söze normalde bu şekilde tepki vermezdim.

Ayağa kalkıp kollarını bana doladı. Geri çekilmeye çalıştım ama ısrarcıydı. Yanaklarımı, ardından dudaklarımı öptü. İçim eriyerek öpücüğüne karşılık verdim. "Tatlı Jonas," diye mırıldandı dudakları dudaklarımdayken. "Seni üzgün çocuk."

Öpücüklerine karşılık vermeye devam ederek başımı aşağı yukarı salladım.

“Bana anlatacak mısın?” Geri çekilip yüzüme baktı.

Başımı iki yana salladım. Çok yoğun duygular içindeydim. Alnını benimkine dayadı ve iç çekti.

Neden benimle birlikte kalmıyordu ki? Onun tamamen benim olmasını istiyordum. Eğer izin verseydi ona kendini çok iyi hissettirebilirdim. Acısını alabilirdim.

Elini saçlarımın içinden geçirdi. “Tatlı Jonas,” dedi yeniden. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimi kapadım. Yine yüzümün her noktasını öpmeye başladı.

Tanrım, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Neden onun yanında kendimi bu kadar zayıf hissediyordum? Gece gündüz herkese karşı aşağılık bir pislik gibi davranan şerefsiz piç kurusu nereye gitmişti? Her gün riski yüksek ödüllü büyük işlere kalkışıp lanet olası çıplak elleriyle dağa tırmanan kibirli herif nereye kaybolmuştu? Asıl pompacı oydu, pompalanan değil. O herifi seviyordum. Neden Sarah’ın yanındayken o adam olamıyordum? Sanki içimde açık bir pencere keşfetmişti ve ne zaman arkamı dönsem o pencereden gizlice içeri sızıyordu.

Bu kadarı yeter. Tam bir korkak gibi davranıyordum. Yumuşak. Kendimi toparlayıp kontrolü ele geçirmem gerekiyordu.

Kollarının arasından sıyrıldım. Yanağından öpüp buzdolabına yöneldim. “Portakal suyu?” diye sordum boğazımı temizleyerek.

Başını usulca iki yana salladı.

“Kahve? Cappuccino?”

“Ah, evet, cappuccino harika olur.” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Sandalyesine geri oturdu. Üzgün görünüyordu.

Bir kupa kapıp makinenin cappuccino tuşuna bastım. Kendim için bir bardak portakal suyu doldurdum ve içecekleri masaya getirdim.

“Teşekkürler,” dedi sıkı bir ağızla. Uzun bir sessizlik oldu.

Az önce hissettiğim zayıflık artık geçmişti. Geri dönmüşüm. “Pekâlâ, aklıma yeni bir fikir geldi. Önerdiğim ödeme planını kabul etmediğine göre başka bir seçenek daha var.” Sandalyeye oturdum.

Dudaklarını büzdü. Bana sanki bir çeşit x-ray cihazıyla içimi görebiliyormuş gibi bakıyordu. Sanki benim dalaverelerimi yemeyecekmiş gibi. Ah, onun külyutmaz olduğunu unutmuştum.

“Pekâlâ,” dedi ihtiyatla. “Bu seferki parlak fikriniz nedir, Yüce Efendimiz?” Kollarını çapraz yaptı. Görünen o ki ağzımdan çıkacak her teklifi reddetmeye hazırdı. Ama ben ona reddedemeyeceği bir teklif yapacaktım.

“Bu hafta sonu benimle birlikte seyahate çıkmanı istiyorum.”

Gözleri sevinçle parladı. Belli etmemeye çalışıyordu ama bunda oldukça başarısızdı. Kollarını çözüp öne doğru eğildi. Heyecandan yanakları kızarmıştı.

“Hafta sonunu uzatma kararı aldım. Perşembe günü yola çıkıyoruz.” Buna şu an karar vermiştim.

Vay canına, çılgına dönmüştü. Hem de iyi yönde. Bu iyiydi.

“Eğer işlemleri hızlandırabilirsek bu bize senin pasaportunu çıkartmak için zaman kazandırır.”

“Yurtdışına mı çıkıyoruz?” Sevinçten kendini kaybetmek üzereydi. “Aman Tanrım!” Evet, kendini kaybetmişti. Heyecanla bağırıyordu. Bu hoşuma gitti.

Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. “Hey, bu kulübe üyelik bedavaya gelmiyor.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Önemi var mı?”

Güldü. “Hem de hiç”

Bir süre düşündüm. Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Bir dakika. Nereye gideceğimizi çok iyi biliyordum. Evet. Aman Tanrım. Ben kahrolası bir dâhiyim. “Yeryüzündeki en sevdiğim yerlerden birine gidiyoruz.” dedim. “Şimdilik bilmen gerekenler bu kadar.” Kahretsin. Bu harika olacaktı. Tam da metaforlardan bahsederken.

“Vay canına, sıkı pazarlık yapıyorsunuz, bayım.” dedi neşyle gülerek. Ve yeniden sesine o bayıldığım pürüzlü ton hâkim olmuştu. “Umarım iş anlaşmaları yaparken bundan daha iyisindir. Çünkü gördüğüm kadarıyla ödeme kavramını tam olarak anlamış değilsin.”

Güldüm. Kendimi yeniden iyi hissediyordum. Az önceki

Lauren ROWE

duygusallık sanki hiç yaşanmamış gibiydi. Kendime gelmiş ve kontrolü ele almıştım. “Bir şey daha var. Gezimiz için yola çıkmadan önce benim için bir üyelik başvuru formu doldurmanı istiyorum. Jonas Faraday Kulübü için. Cinsel beklentilerini en ince detayına kadar tarif edeceksin.

İç çekti.

“Böylece ödeşmiş olacağız.” dedim sırtarak.

“Buna gerek yok.” dedi ifadesiz yüzüyle.

Yine zorluk çıkarmasına neden şaşırmıştım ki? Bu kadınla hiçbir şey kolay olmuyordu. Bir kere de ona söylediğimi yapsa ne olacaktı sanki?

“Gerek var,” dedim. “Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Her bir detay...”

“Hayır, hayır. Yazmama gerek yok demek istedim.” Omuz silkti. “Cinsel beklentilerimi hemen şu an söyleyebilirim.”

Şu an bununla ilgili tüm detayları konuşmak için vaktimiz olmadığından söylediğine itiraz etmek üzereydim. Vakit olsaydı bile yine de kâğıda yazmasını istiyordum. Böylelikle yazdıklarını yatağımda yalnızken defalarca okuyabilirdim. Ama bir şey deme fırsat vermeden konuşmaya başladı.

“Cinsel beklentilerim konusunda söyleyeceğim şey oldukça kısa ve çok tatlı.”

Dudağımla ısırdım. Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama kesinlikle dikkatimi çekmeyi başarmıştı.

“Aslında benim cinsel beklentilerim iki kısa kelimeyle özetlenebilir.” Bir tutam saçı parmağının etrafında döndürmeye başladı. Gözleri parlıyordu. Lanet olsun, çok güzel görünüyordu.

Dikkatimi tamamıyla çekmişti. Bu iki kelimenin ne olduğunu tahmin etmem mümkün değildi. Üstte? Köpek stili? Sert ve hızlı? Ama bu teknik olarak üç kelimeydi. Benim tarzım? Fark etmez?

Ne söyleyeceğini tahmin edemediğime inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. “Jonas Faraday,” dedi. “Benim cinsellikten tek beklentim sensin, Jonas, kısa ve öz. Sen.” Haylazca gülümsedi. “Seni kadın büyücüsü.”

## BÖLÜM 19

### Sarah

Amfiden çıkmakta olan öğrenci kalabalığı arasında kitaplarımı toplayıp çantama tıktım. Temel haklar üzerine eyaletlerin anayasasına karşı ABD anayasasını konu alan özellikle ilgilendiğim bir anayasa hukuku dersine girmek için kalmıştım. Sınıfta tartıştığımız Anayasa Mahkemesi davaları oldukça çeşitliydi ve üzerinde kafa yormayı gerektiriyordu. Bu yüzden tartışmanın her dakikasından zevk alıyordum. Yine de ders bitiminde defterime baktığımda gördüğüm şey kenar boşluklarında defalarca Jonas'ın isminin kalp içine alınmış çiziktirmeleriydi. Ve ders esnasında bu karalamaları yaptığının farkında bile değildim. Bu da neydi şimdi? On dört yaşında gibi davranıyordum.

"Bu geceki etüt grubuna geliyor musun?" diye sordu sınıftan biri dizüstü bilgisayarını çantasına koyarken.

Duraksadım. Geceye kadar Jonas'ın şu büyük toplantısı biter miydi bilmiyordum. Ne kadar süreceğinden o da emin değil gibiydi. Ama bitse bile bu gece yine de ders çalışmalıyım. Dört gün sürecek olan gezimizde birçok ders kaçıracaktım ve ders de çalışamayacaktım üstelik. Ayrıca bu sabahki dersi de ekmiştim.

"Evet, geliyorum." dedim bunu söylemek bana acı vermesine rağmen. Etüt grubumla birlikte emsal davaları analiz etmektense Jonas'la çıplak bir şekilde yarıya yuvarlanmayı tercih ederdim. Ya da banyoda, limuzinde veya duşta. Ama çalışmama odaklanmam gerekiyordu. Eğer bu yılı ilk on öğrencinin arasına bitirebilirim önümüzdeki iki yıl için tüm okul masraflarım karşılanmış olacaktı. Ve bu hiç de fena değildi. Evet, şimdi düşününce çalışma programımdan geride kalmamak için elimе geçen her dakikayı deli gibi çalışarak değerlendirmem gerekiyordu.

Ağır sırt çantamı taktım ve amfinin çıkışına doğru yöneldim. Eve gidersem ya dayanamayıp Jonas'ı çağırırdım ya da eğer

Lauren ROWE

hâlâ meşgulse ders çalışmak yerine yatağında uzanıp Modern English'in o şarkısını dinlemeye başlardım. İç çektim ve sol taraftaki kütüphaneye doğru keskin bir dönüş yaptım.

Benimle birlikte bir ay sürecek olan özel bir ilişki istiyordu. Bir ay! Belki de bir ayın sonunda ne olacağı konusunda endişe duymam gerekiyordu. Ama duymuyordum. Umurumda değildi. Onu istiyordum ve istediğimi alacaktım. Dün gece limuzin, beni akşam yemeği için aldığı anda bunun tek gecelik bir ilişki olacağından emindim. Üçüncü ya da dördüncü bir yana, onunla ikinci bir gece daha geçireceğim aklımın ucundan dahi geçmemişti. Ve buna rağmen ilk gecemizin ardından adam beni o güzel evine götürüp bana kahrolası bir aylığına özel bir ilişki teklif ediyordu. Daha da önemlisi, aman Tanrım, benden evinde onunla birlikte kalmamı istemişti. Üstelik *kız arkadaş* kelimesini kullandı! O kelimeler ağzından kaçtığı anda düşüp bayılmasına ya da mutfağın orta yerine kusmasına ramak kalmıştı gerçi, bundan çok rahatsız olduğu belliydi. Ama yine de söylemişti işte. Ve sözünü geri almadı. Koşar adım kaçmadı da. Bunların tam aksi şekilde davranmıştı.

Her şeyden önemlisi de bir aylık kulüp üyeliği olayıydı. Aman Tanrım. Az kalsın boşalıyordum. *Az kalsın!* Ah, *çok* yaklaşmıştım. Eğer içimde biraz daha uzun kalsaydı, eğer erekte ve tüm gücü yerinde kalıp içime girip çıkmaya, bana o şekilde dokunmaya devam etseydi... Görüntüsü gözümün önüne gelince dudagımı ısırdım. Bana dokunma konusunda muhteşem bir yeteneği vardı. Kendimden bile daha iyi dokunuyordu. Nereye, ne zaman ve ne kadar sertlikte ya da yumuşaklıkta dokunacağını nasıl biliyordu? Adeta sihirli parmakları vardı. Onunlayken tamamen kendimden geçmek üzereydim. Bana kendimi vahşi bir kedi gibi hissettirmişti. Ve yeniden o şekilde hissetmek istiyordum. Mümkünse en kısa sürede.

Onu düşününce bile kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Lanet olsun. Sakinleşip kafamı çalışma moduna sokmalıydım. Kütüphanenin girişine geldim. İçeri girmeden önce cep telefonumu çıkardım.

"Kat!" Telefona cevap verdiğinde resmen çılgılık atmıştım.

"Aman Tanrım, Sarah. Kulak zarımı patlatacaksın."

Güldüm.

"Dün gece neler oldu? Meraktan çatlıyorum."

"En iyi ihtimal senaryosundan bile daha iyiydi."

Çığlık attı.

"Ben bittim, Kat. Resmen bittim." İç çekti.

"İşten sonra bir şeyler içmek için buluşalım mı?"

"Ah, bu gece olmaz. Etüt grubum var. Yarına ne dersin?"

"Yarın olmaz. Bir iş meselesi var." Kat bir halkla ilişkiler firmasında çalışıyordu.

"Çarşamba gecesi?"

"Anlaştık. Tamamen seninim." dedi.

"O da böyle demişti."

"Ne?"

"Evet."

"Vay canına. O kadar iyi mi geçti?" Kat heyecandan çıldırmak üzereydi.

"İyiden de öte. İnanılmaz. Muhteşem. Aklını başından alan. Seksi. *Romantik*."

Kat tiz bir çığlık daha attı.

"Perşembe günü beni uzun bir hafta sonu gezisine çıkarıyor. *Lanet yurtdışında gizemli bir yere.*"

"Ne? Vay be, kızım. Detayları duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de sana anlatmak için. Çarşamba günü mesaj atarım, tamam mı? Şimdi ders çalışmam lazım."

Telefondan uzak durma amaçlı onu sırt çantamın ön gözüne koymak için çantayı kendime doğru çekmişim ki telefon yeniden çaldı. Ekрана baktım. Arayan Jonas'tı. Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi oldu.

"Hey," dedim. Yanaklarım anında kızarmıştı.

"Hey," diye cevap verdi. Ah, ses tonu. Birden benimle sevişirken kulağıma fısıldamasını hatırladım.

"N'apıyorsun?" diye sordu.

"Seni düşünüyorum. Sana şimdi neler yapmak isterdim onu düşünüyorum."

Umarım gülümsememi hattın öbür ucundan duyabiliyordur.

“Neredesin şu an?”

“Okuldayım. Anayasa hukukundan yeni çıktım şimdi de ders çalışmak için kütüphaneye gidiyorum. Sen?”

“Hâlâ toplantıdayım. Sanırım tüm gün sürecektir. Ama belki seni bu gece görebilirim?”

Söylemek üzere olduğum şey beni kahretse de bunu yapmak zorundaydım. “Tüm gece çalışmak zorundayım. Hem de çok.”

“Belki gelip çalışmana yardımcı olabilirim?” Ah, telefonun diğer ucunda sırtıttığını hissedebiliyordum.

Duraksadım. “Sorun şu ki... Bunu söylemek beni kahretse de inan bana birlikte geziye çıkmadan önce çok çalışıp tüm işlerimi bitirmem gerekiyor ki gezimiz esnasında stres seviyesini sıfıra düşüreyim. Yetiştirmem gereken çok şey var.” Onu reddettiğim için şu an kendimi tokatlamak istiyordum ama bunu yapmak zorundaydım.

“Seni kesinlikle anlıyorum.” İç çekti. “Biliyor musun, bu en iyisi. Gezimiz esnasında senin tamamen rahat olmana ihtiyacım var. Hey, bir de birbirimizi birkaç gün görmemek beklemenin tadına tat katacaktır.”

“‘Tadına tat katmak.’ Tam bir şairsin.”

“Kahretsin, öyleyim.”

Güldüm. Aman Tanrım, bu adam telefonda bile beni kim-senin yapamadığı şekilde heyecanlandırıyordu. Ama hayır, hayır, hayır. Gözüm ödülün üzerinde olmalıydı. Şimdi çalışma zamanı. Jonas’la seksi dakikalar daha sonra. Yıl sonunda bursu alabilmek için dişimi tırnağıma takmam gerekiyordu. Aksi takdirde kendimi asla affetmezdim.

“Seni görmeyi gerçekten istiyorum. Ama yapacak çok işim var.”

“Hayır, sorun değil. Endişe etme. Haklısın. Perşembe sabahı havaalanına gitmek için seni aldığımızda görüşürüz. Şu andan itibaren ağırdan almaya başlıyoruz, bebeğim.”

“Ah, başka bir strateji mi geliştiriyorsun?”

“Elbette. Ve bu sefer ona bağlı kalacağım. Ciddi bir yemin ettim.”

Gülümsedim.

"Bu öğleden sonra pasaportunun evrak işlemleri için evine bir kurye göndereceğim. Uçuşumuz perşembe sabahı erken saatlerde. O yüzden çarşamba akşamına kadar pasaportunu çıkarttırmalıyız. Önümüzdeki birkaç saatliğine kuryeyi karşılamak için evde olabilir misin?"

"Evet, saat dört uygun mu?"

"Evet, saat tam dörtte o hâlde."

"Pekâlâ. Bununla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Çok heyecanlıyım."

"Benim için bir zevk." Sesi alçaldı. "Perşembe sabahına dek dakikaları sayıyor olacağım."

"Ben de."

"Pekâlâ, toplantıya dönsen iyi olacak. Perşembe günüyle ilgili detayları sana yollarım."

"Tamam. Hey, Jonas?"

"Evet?"

Bunu nasıl soracağımdan emin değildim. "Önümüzdeki üç gün boyunca birbirimizi görmeyeceğimize göre, benim ay'ım perşembeden itibaren başlayabilir mi?"

Duraksadı. Endişelendiğim noktayı anlamamıştı.

"Yani, ayın bitişini takvimimde işaretlemek istedim..." Cümleyi tamamlamadım. Jonas'la geçecek bir ay bugünden itibaren mi başlıyordu yoksa perşembeden itibaren mi? Onunla elimden geldiğince çok vakit geçirmek istiyordum.

"Ah," dedi birden söylemek istediğim şeyi anlayarak. "Pekâlâ." Bir şeyler düşünüyordu. "Üyeliğin şu an donduruldu. Fikir değiştirmek yok. Ama üyeliğin *resmi olarak* perşembe sabahı seni havaalanına götürmek için aldığımda başlayacak." Ses tonuna güvence hâkimdi.

Rahat bir nefes alıp verdim. "Kulağa hoş geliyor."

"Hey, bir de şuna ne dersin? Ayrı olduğumuz günler de ay'a dâhil olmayacak. Nasıl?"

Yanaklarım gülümsemekten acınmıştı. "Güzel. Ama bu ay sonunu takvimimde işaretlememi biraz zorlaştıracak."

"O hâlde sen de işaretleme."

Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Ama onun da benim gibi gülümsediğinden emindim. Mutlulukran havalara uçuyordum. Jonas da tıpkı benim gibi bunun sonunu hesaplamak istemiyordu.

“Dünyanın vaktine sahibiz, bebeğim.” diye fısıldadı.

“Pekâlâ.” diye cevap verdim fısıldayarak. Birden gözlerim buğulanmıştı.

“Çokça vaktimiz var.”

“Pekâlâ,” dedim zayıf bir sesle. “Sonra görüşürüz.” diyebilirdim güçlkle.

Hattın öbür ucunda onun kocaman gülümsemesini duyabiliyordum. “Hoşça kal, bebeğim. Seni sonra arayacağım.”



Kapı zilim saat tam dörtte çaldı. Kapıyı açtığımda karşımda bana gülümseyen elindeki orta boy kuruyla bir kurye ve postane üniforması giymiş orta yaşlarda bir kadın belirdi.

“Sarah Cruz?” diye sordu kurye.

“Evet, benim.”

“Bu sizin.” Adam elindeki kutuyu bana uzattı. “Gidip devamını getireceğim.” diyerek uzaklaştı.

Devamı mı?

Postane üniformalı kadın elinde birtakım belgeler taşıyordu. İçten bakışları vardı ve teni çikolata rengindeydi.

“Merhaba, Bayan Cruz. Ben Georgia. Pasaport başvurunuzla ilgili işlemleri tamamlayıp en kısa sürede işleme sokabilmek için buradayım.”

“Vay canına, teşekkürler. İçeri gelin lütfen.” Ona üzerine kutuyu koyduğum mutfak masasını işaret ettim.

İçecek bir şeyler ikram ettim, o da nezaketle kabul etti.

“Postanenin eve servis yaptığını bilmiyordum. Çok teşekkür ederim.”

“Ah, hayır.” Güldü. “Eve servis yapmıyoruz. Ama Jonas’ın istemesi yeter.” Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmasına rağmen, bu onunla aramızda ortak bir espriymiş gibi gülümsedi. Neden “Jonas’ın istemesi” yetiyordu?

"Bu konuda çok heyecanlı." Yeniden gülümsedi. "Ona içe-  
riden benim yardımımı olmadan pasaportu zamanında alması-  
nın mümkün olmadığını söyledim. Ve dürüst olmak gerekirse  
sonunda ödeşmek için *ona* bir iyilik yapabildiğime çok memnu-  
num."

"Ah, Jonas'la arkadaş mısınız?" Bu zaten çok açıktı. Ama bir  
o kadar da beklenmedik. Yine de sormadan edememiştim.

Gözlerinde çok saf bir minnettarlık, hatta bir sevgi ifadesi  
belirdi. "Jonas bize Tanrı'nın bir lütfu." Dalgın bir şekilde gü-  
lümsemi. Ardından hemen saatine baktı. "Pekâlâ, tatlım. Şu işi  
bir an önce yapalım." Kâğıt yığını önüne serdi.

Ağzım açık kalmıştı. Jonas Tanrı'nın bir lütfu muydu? Daha  
fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Ama Georgia endi-  
şeyle saatine bakıp duruyordu. O yüzden daha fazla soru sorma-  
dım.

Kurye elinde birkaç çiçek vazosuyla geri dönmüştü. Evimde-  
ki her tezgâh, dolap ve masa üstünü kaplayan "Sevgililer Günü"  
gülleri bunun yanında bir hiç kalıyordu. Kurye vazolardan birini  
yanımdaki masaya bıraktı. Jonas'ın seçtiği çiçekleri görünce ağ-  
zım kulaklarıma varıncasına gülümsemi. Nergis, zambak ve pa-  
patya. Jonas'ın bizi Platon'un mağarasının dışında orgazm sonra-  
sı ışığın tadını çıkarırken çizdiği şairane tabloda adını söylediğim  
çiçeklerin aynısıydı. Kıkırdamadan edemedim.

Evrak işlerini zamanında yetiştirmek konusunda oldukça  
stresli olmasına rağmen çiçekleri görünce Georgia'nın yüzüne  
parlak bir tebessüm yerleşti. "Jonas," dedi başını iki yana sallaya-  
rak, bu tam da ondan beklediği bir hareketmiş gibi.

Ama neden? Neden Jonas'tan bu kadar romantik bir davra-  
nış beklesindi ki?

Dikkatimi yeniden evraklara çekti. "Seni aceleyle getirdiğim  
için üzgünüm ama gerçekten çok kısa bir zamanımız var."

"Ah, evet. Üzgünüm." Yanaklarım kızardı.

Kurye üzerinde "Tebrikler!" ve "Hoş geldin!" yazan helyum  
balonlarıyla geri döndü. Balonları saldıgında hepsi evime süzül-  
meye başladı. Georgia, Jonas'tan gelen tüm bu hediyeler karşı-  
sında güldü ve ardından evraklardaki formları doldurmak için  
bana yol gösterdi. Pasaport için gerekli olan vesikalık fotoğrafı da  
beyaz duvarımın önünde çekti.

"Şimdi hemen postaneye gidip bunları işleme sokacağım," dedi eşyalarını toplayarak. "Çarşamba günü ucu ucuna hepsi hallolmuş olacak."

"Yolun uzak mı?"

"Hayır, çok uzak değil. Şehir merkezindeki şubede çalışıyorum. Her şeyi zamanında halledeceğim."

"Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi aceleyle kapıya yönelerek. "Sana güzel bir gezi dilerim."

"Hey, Georgia?"

Endişeli bakışlarla bana döndü. Geç kalmaktan korktuğu belliydi.

"Jonas beni nereye götüreceğini sana söyledi mi?"

"Evet, söyledi," dedi ışık saçan gözleriyle. "Ama hayatta söylemem." Göz kırptı ve kapıdan çıktı.

Etrafıma bakındım. Vay canına. Küçük evim çiçekçi dükkânına dönmüştü. Ya da Sevgililer Günü-bebek doğum günü kutlaması-yeni eve taşınma partisi sonrası bir şeye benziyordu. Çok çılgıncaydı.

Elimde makasla kutunun önüne oturdum. Kalbim hızla çarpıyordu. Kutuyu açtım. Baloncuklu naylonu çıkarıp içine göz attım. "Ah, Tanrım," dedim yüksek sesle. Paketler dolusu Oreo vardı. Sırtarak ambalajı açtım. Ah, Jonas. Yeniden kutunun içine göz attım. İki tane zarf vardı. İçine bir şeylerin konduğu küçük zarf ve düz, mektup boyutlarında olan zarf. Önce düz olan zarfı açtım. Bilgisayarda yazılmış bir not içeriyordu.

*Benim Muhteşem, Güzel, Eğlenceli Tatlı, Şık, Edepsiz, Karşı Konulamaz, Biraz Keçileri Kaçırmış, Akıllı, İnanılmaz Seksi, İnsanın Canına Okuyan, Anlayışlı, Son Derece Yetenekli, Boku Yemiş (tıpkı benim gibi) ve Leziz (lanet olsun!) Sarah'im,*

*Tebrikler! Jonas Faraday Kulüp üyeliğin onaylandı. Cinsel beklentilerin usulünce kayıt altına alındı ve müstakbel adayların için her geçen gün büyüyen veri tabanımıza özenle konuldu. Ve seninle tarif edilemez bir uyum içinde olan biricik, sadece tek bir tane aday seçildi: Jonas Faraday. Seni şanslı şey! Şu andan itibaren Jonas Faraday en arsız ve ıslak rüyalarını gerçeğe dönüştürmek ve*

seni cinsel tatmin ve sınırlarının ötesine taşımak için emrine ama-  
de olacak. Başka bir deyişle, şu andan itibaren cinsel mükemmelliğe  
ulaşacağını, bebeğin.

Fazlasıyla hak ettiğin dört gözle beklenen ödülü alabilmek için  
sadece kulübün tek bir kuralını (tartışmaya kapalı olan kural) uy-  
gulaman gerek; Üye Sarah Cruz, Efendi Jonas Faraday ne talep  
ederse onu yapacak. Bu da demek oluyor ki artık otoriter, hızlı, sert  
ve aceleci olmak yok. Tekrardan Jonas Faraday Kulüp'e hoş geldiniz  
Bayan Cruz!

En İçten Dileklerle,

Kendini Sana Adamış Kayıt Asistanın,

Jonas.

Not: Havaalanına gitmek için seni bu Perşembe saat 04.30'da  
alacağım. Yanına tropikal havaya uygun kıyafetler al. Bunun yanı-  
sıra bikini, bilekten destekli ve tabanı sağlam bir yürüyüş botu, nem  
geçirmez uzun bir pantolon, kızgın Güneş için bir şapka, son olarak  
tabii ki de hoş ve üstünden çıkarıp atması kolay bir şeyler. Lütfen  
ihtiyacın olan ya da arzu ettiğin her ne varsa almak için zarftaki  
kartı kullan. İtiraz etmeyi aklından bile geçirme çünkü uygun ekip-  
manlara kesinlikle ihtiyacın olacak. Hem zaten istediğim her şeyi  
yapacağına söz vermiştin.

Zarfin içinde önceden ödenmiş 3000 dolarlık bir Visa kart  
vardı. Bu çok fazla. Çok cömertçe. Çok aşırı. Ama başka türlü  
bana almamı söylediği şeyleri nasıl ödeyecektim ki? Galiba alış-  
verişe çıkacağım. Heyecandan midemde kelekler uçuyordu.  
Şu an içinde bulunduğum hayatın bana ait olduğuna inanamı-  
yordum.

İçinde bir şeyler olan diğer zarfı elime aldım. Zarfın üze-  
rinde el yazısıyla "Beklentinin Tadına Tat Katmak: Soundtrack"  
yazıyordu. Zarfı açtığımda içinden flaş bellek çıktı. Dizüstü bil-  
gisayarıma taktım ve karşıma bir oynatma listesi çıktı. Kalbim  
yerinden çıkacak gibi oldu. Bana bir şarkı listesi hazırlamıştı.

İlk şarkı çok iyi bildiğim bir klasikti: Carly Simon'dan  
"Anticipation."<sup>[11]</sup> Üzerine tıkladım ve bir süre Carly'nin bekle-  
menin ne kadar işkenceli olduğuna dair şarkısını dinledim. Ke-

sinlikle katılıyorum sana, Carly. Sonraki şarkı David Bowie'den "Slow Burn."<sup>[12]</sup> Bunu hiç duymamıştım. Üzerine tıkladım. Seksiydi. Hoşuma gitti. Ve evet, Jonas mesaj'ı çok açık bir şekilde aldım. Bunu senin yönteminle yapacağız, her ne anlama geliyorsa bu. Aceleyle getirmek yok. Gülümsedim. Sonraki şarkı Denise LaSalle'den "Lick It Before You Stick It."<sup>[13]</sup> Gözlerimi devirdim. Eğer şarkının ismi bir mesaj niteliğindeyse ne hakkında olduğunun çok da gizemli olduğu söylenemezdi. Şarkıyı açtığımda sırnaşık blues şarkıcı oral seks ile bir kadının nasıl üst düzey doyuma ulaştırılacağını detaylarıyla anlatmaya başladı. Tanrım, Jonas. Bu şarkıyı da nereden bulmuştu böyle? Normal bir aşk şarkısı bulsa olmaz mıydı? Sanki aklımı okumuş gibi sonraki şarkı tüm mükemmelliğiyle listedeki yerini almıştı: Muddy Waters'tan "I Just Want To Make Love To You."<sup>[14]</sup> Sadece şarkının ismi bile Jonas özel bir sevgiliymiş gibi hissettiriyordu. Onun "sevişmek" kelimesini kullandığını hiç duymamıştım. Dün gece Modern English'in şarkısıyla bunu dolaylı yoldan yapması dışında tabii. Bu şarkıda ise direkt olarak söylüyordu. Şarkıya tıkladım ve birden aklım başımdan gitti. Eski bir blues şarkısıydı. Saf, ham ve etkileyici. Ah evet, bu şarkı tam olarak beklemenin duygusal, hüznü ve özlemle dolu bir şekilde dile getirilmiş hâliydi.

Listede Muddy Waters'ın şarkısını geçebilecek başka şarkı olamaz diye düşünürken bir sonraki şarkıyı gördüm. Bob Dylan'dan "I Want You."<sup>[15]</sup> Bob Dylan'ı tabii ki de biliyordum. Tüm zamanların en etkili şarkıcı ve söz yazarlarından. Ama bu şarkısını bilmiyordum. Üzerine tıkladım. Şarkının sözleri şiirsel çılgınlıkla doluydu. Birbiriyle tutarsız, neredeyse anlamsız fikir ve kelimeler yığını. Ve Dylan şarkıyı oldukça kötü ve anlaşılmaması zor bir telaffuzla dile getiriyordu. Dylan'ın tüm zamanların en iyilerinden olduğunu biliyordum. Elbette ki bu şarkıda da söylemek istediği bir şeyler vardı. Ama dürüst olmak gerekirse Jonas'ın neden özellikle bu şarkıyı seçtiğinden emin değildim. Beni Muddy Waters'ın şarkısı kadar etkilemediği kesindi.

Ama sonra, aman Tanrım, şarkı nakarata geldi ve tüm bu karmaşık tutarsızlığın içinde birden bir netlik belirdi. Bob Dylan tüm yalınlığıyla itiraf ediyordu: Seni istiyorum. Dylan'ın arzusunun dile getirişiyle kelimelerin sadeliğinin birleşimi tepeme balyoz

12- Ağırdan almak

13- Saplamaadan önce yala

14- Sadece seninle sevişmek istiyorum

15- Seni istiyorum

gibi inmişti. Bu şarkı bana kendimi Jonas sanki beni aramızdaki fiziksel çekimin, alışılmışın dışında bir çekim, ötesinde bir şekilde istiyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki beni yatak odasının dışında da istiyormuş gibi. Ya da belki de sadece duymak istediğim şeyi duyuyorumdur.

Telefonumu elime aldım. "Jonas," dedim telefonu açtığımda. "Müsait misin?"

"Elbette. Merhaba."

"Az önce hoş geldin paketini aldım." Sesim heyecandan titriyordu. İçimde çok fazla duygu seli vardı ve onun sesini duymak bu duyguları daha da dalgalandırıyor. "Teşekkür ederim."

Heyecanlanmam Jonas'ın hoşuna gitmiş olacak ki güldü. "Kulübüme hoş geldin."

Sesli bir şekilde iç çektim. "Müzikler, Jonas. Aman Tanrım."

Duraksadı. "Bazen müzik, sözcüklerden daha iyi bir ifade biçimidir."

Tüylerim diken diken olmuştu.

"Seni istiyorum." diye fısıldadı.

Dudağımı ısırıldım. Keşke telefon hattına atlayıp onun yanında belirebilseydim. "Ben de seni istiyorum."

"Beklemekten söz etmişken, daha şimdiden kafayı yemek üzereyim." İç çekti. "Pasaport işini hallettin mi?"

Derin bir nefes alıp verdim. Pekâlâ, normal konuşmalıyım. Evet, bunu yapabilirim. "Evet, Georgia çarşamba günü elimde olacağını söyledi."

"Güzel."

"Georgia'dan gerçekten hoşlandım."

"Evet, o harika biri. Öyle değil mi?"

Yem atmak için bekledim. Ama onun hakkında daha fazla bir şey söylemedi.

*Hadi ama Jonas. Neden Georgia için Tanrı'nın bir lütfu olduğunu anlat.* "Onunla nasıl tanıştınız?" diye sordum sonunda.

"Ah, birkaç yıl önce tanıştık." İşte yem geliyor. "Uzun hikâye."

Sessizliğimi korudum. Uzun bir hikâye için vaktim vardı.

sinlikle katılıyorum sana, Carly. Sonraki şarkı David Bowie'den "Slow Burn."<sup>[12]</sup> Bunu hiç duymamıştım. Üzerine tıkladım. Seksiydi. Hoşuma gitti. Ve evet, Jonas mesaj'ı çok açık bir şekilde aldım. Bunu senin yönteminle yapacağız, her ne anlama geliyorsa bu. Aceleye getirmek yok. Gülümsedim. Sonraki şarkı Denise LaSalle'den "Lick It Before You Stick It."<sup>[13]</sup> Gözlerimi devirdim. Eğer şarkının ismi bir mesaj niteliğindeyse ne hakkında olduğunun çok da gizemli olduğu söylenemezdi. Şarkıyı açtığımda sırnaşık blues şarkıcı oral seks ile bir kadının nasıl üst düzey doyuma ulaştırılacağını detaylarıyla anlatmaya başladı. Tanrım, Jonas. Bu şarkıyı da nereden bulmuştu böyle? Normal bir aşk şarkısı bulsa olmaz mıydı? Sanki aklımı okumuş gibi sonraki şarkı tüm mükemmelliğiyle listedeki yerini almıştı: Muddy Waters'tan "I Just Want To Make Love To You."<sup>[14]</sup> Sadece şarkının ismi bile Jonas özel bir sevgiliymiş gibi hissettiriyordu. Onun "sevişmek" kelimesini kullandığını hiç duymamıştım. Dün gece Modern English'in şarkısıyla bunu dolaylı yoldan yapması dışında tabii. Bu şarkıda ise direkt olarak söylüyordu. Şarkıya tıkladım ve birden aklım başımdan gitti. Eski bir blues şarkısıydı. Saf, ham ve etkileyici. Ah evet, bu şarkı tam olarak bekleminin duygusal, hüznü ve özlemle dolu bir şekilde dile getirilmiş hâliydi.

Listede Muddy Waters'ın şarkısını geçebilecek başka şarkı olamaz diye düşünürken bir sonraki şarkıyı gördüm. Bob Dylan'dan "I Want You."<sup>[15]</sup> Bob Dylan'ı tabii ki de biliyordum. Tüm zamanların en etkili şarkıcı ve söz yazarlarındandı. Ama bu şarkısını bilmiyordum. Üzerine tıkladım. Şarkının sözleri şiirsel çılgınlıkla doluydu. Birbiriyle tutarsız, neredeyse anlamsız fikir ve kelimeler yığını. Ve Dylan şarkıyı oldukça kötü ve anlaşılması zor bir telaffuzla dile getiriyordu. Dylan'ın tüm zamanların en iyilerinden olduğunu biliyordum. Elbette ki bu şarkıda da söylemek istediği bir şeyler vardı. Ama dürüst olmak gerekirse Jonas'ın neden özellikle bu şarkıyı seçtiğinden emin değildim. Beni Muddy Waters'ın şarkısı kadar etkilemediği kesindi.

Ama sonra, aman Tanrım, şarkı nakarata geldi ve tüm bu karmaşık tutarsızlığın içinde birden bir netlik belirdi. Bob Dylan tüm yalınlığıyla itiraf ediyordu: Seni istiyorum. Dylan'ın arzusunun dile girişiyle kelimelerin sadeliğinin birleşimi tepeme balyoz

12- Ağırından almak

13- Saplamadan önce yala

14- Sadece seninle sevişmek istiyorum

15- Seni istiyorum

gibi inmişti. Bu şarkı bana kendimi Jonas sanki beni aramızdaki fiziksel çekimin, alışılmışın dışında bir çekim, ötesinde bir şekilde istiyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki beni yatak odasının dışında da istiyormuş gibi. Ya da belki de sadece duymak istediğim şeyi duyuyordum.

Telefonumu elime aldım. "Jonas," dedim telefonu açtığımda. "Müsait misin?"

"Elbette. Merhaba."

"Az önce hoş geldin paketini aldım." Sesim heyecandan titriyordu. İçimde çok fazla duygu seli vardı ve onun sesini duymak bu duyguları daha da dalgalandırıyor. "Teşekkür ederim."

Heyecanlanmam Jonas'ın hoşuna gitmiş olacak ki güldü. "Kulübüme hoş geldin."

Sesli bir şekilde iç çektim. "Müzikler, Jonas. Aman Tanrım."

Duraksadı. "Bazen müzik, sözcüklerden daha iyi bir ifade biçimidir."

Tüylerim diken diken olmuştu.

"Seni istiyorum." diye fısıldadı.

Dudağımı ısırđım. Keşke telefon hattına atlayıp onun yanında belirebilseydim. "Ben de seni istiyorum."

"Beklemekten söz etmişken, daha şimdiden kafayı yemek üzereyim." İç çekti. "Pasaport işini hallettin mi?"

Derin bir nefes alıp verdim. Pekâlâ, normal konuşmalıyım. Evet, bunu yapabilirim. "Evet, Georgia çarşamba günü elimde olacağını söyledi."

"Güzel."

"Georgia'dan gerçekten hoşlandım."

"Evet, o harika biri. Öyle değil mi?"

Yem atmak için bekledim. Ama onun hakkında daha fazla bir şey söylemedi.

*Hadi ama Jonas. Neden Georgia için Tanrı'nın bir lütfu olduğunu anlat.* "Onunla nasıl tanıştınız?" diye sordum sonunda.

"Ah, birkaç yıl önce tanıştık." İşte yem geliyor. "Uzun hikâye."

Sessizliğimi korudum. Uzun bir hikâye için vaktim vardı.

"Oğlu okulunda benimle bir röportaj yapmıştı." Hattın öbür ucundan duyulabilir bir şekilde omuz silkti.

Dur bir dakika. *Georgia'nın oğlu* ortaokul kariyer günü için onunla röportaj yapan çocuk muydu? Beynim noktaları birleştirmekte güçlük çekiyordu.

"Ee, şu an Oreo komasına giriyor olmalısın?" diye sordu açıkça konuyu değiştirerek.

*Georgia'nın oğlu nasıl olmuştur da onunla röportaj yapmıştı?*

"Ever," diye cevap verdim. Daha şimdiden bir paket Oreo'yu mideye indirdim. Kendime engel olamıyorum."

Güldü.

Görünen o ki bana Georgia ve oğlu hakkında daha fazla şey anlatmaya niyetli değildi. Meraktan ölüyordum ama konuyu kapatmaya karar verdim. Şimdilik. "Bu arada Jonas; çiçekler, balonlar ve şu alışveriş olayı, aman Tanrım. Alışveriş! Çok cömertsin. Ama eminim ki birkaç yüz dolardan fazlasına ihtiyacım olmayacak."

Sesi alaycı bir tona büründü. "Hayır, bulabildiğin en iyi yürüyüş ayakkabılarını almanı istiyorum. En kalın tabanlı olanlarından. Bu zaten tek başına birkaç yüz dolara mal olur. Ayrıca ayaklarının ıslanmaması için nem geçirmeyen çoraplardan alman gerek. Ah, bir de nefes alabilen kumaştan yapılma uzun yürüyüş pantolonu aldığından emin ol."

Ne diye bunların hepsini almam gerekiyordu? Gönderdiği notta tropikal bir yere gideceğimiz yazıyordu. Tropikal, gündüzleri plajda piña colada<sup>16</sup> içip geceleri mehtapta sıcak ve yapışkan bir seks yapmak anlamına gelmiyor muydu? Kalın tabanlı yürüyüş ayakkabıları ve nem geçirmeyen çoraplar bu konseptin neresine uyuyordu Tanrı aşkına?

"Hangi cehenneme götürüyorsun beni?" diye sordum.

Sorumu göz ardı etti. "Tüm bunların yanında istediğin başka şeyler varsa onları da al. Belki hoş bir elbise olabilir. Ah, ve mini minnacık bir ip bikini üzerinde çok seksi durur. Bir de iç çamaşırı. Kesinlikle iç çamaşırı almalısın."

*"Vay canına. Kişisel alışveriş danışmanım gibisin."*

16- İspanyolcada piña (ananas) ve colada (yıkama) sözcüklerinden oluşan tatlı, rom tabanlı, hindistancevizi yağı ve ananas suyu karıştırılarak yapılan ve soğuk içilen bir kokteyldir. Özellikle Orta ve Latin Amerika ülkelerinde popüler bir içkidir.

Güldü. "Alışverişten deliye dönmeni istiyorum. Beğendiğin her şeyi al. Ve para yetmezse bana haber ver hemen para..."

"Aman Tanrım, sen aklını kaçırmışsın. Sadece dört günlüküne gidiyoruz, yüce İsa aşkına. Kartı sana içindeki bir sürü artan parayla teslim edeceğime eminim..."

"Hayır, hayır hepsini harca. Kartı geri almayacağım."

Bilmediğim bir sebepten ötürü titriyordum. "Jonas, beni çok mahcup ediyorsun."

"Güzel."

"Ayaklarımı yerden kesiyorsun."

"Sevgililer Günü saçmalığı tam olarak bu anlama geliyor."

İyice serseme dönmüştüm.

İç çekti. "Sarah, sadece izin ver..." Duraksadı. "Bir dakika." Arkada bir erkeğin ısrarcı sesi duyuluyordu. "Tamam," diye cevap verdi birine. "Bir saniye."

Josh'la mı konuşuyordu? Aman Tanrım, hâlâ toplantının ortasında mıydı? Ne demeye telefonumu cevaplıyordu o zaman?

Telefona geri döndü. "Sarah, izin ver senin için bunu yapayım, olur mu?" Sesini alçalttı. "Bunu yapmak beni tahrik ediyor. Ciddiyim. Sesindeki heyecanı duymak bile ereksiyon olmama yetti."

Kelimelerinin üzerimde ani bir etkisi oldu. "Şu an her yerini öpmek istiyorum." diye fısıldadım "her yerini" kısmını vurgulayarak.

Derin bir nefes alıp verdi. "Eğer elimde olsaydı hemen yanıma gelirdim. Bunu biliyorsun, değil mi?" İç çekti. "Bu kahrolası toplantı sonsuza kadar sürecektir gibi. Josh'la benim anlaşmayı kapatmamız için halletmemiz gereken birkaç mesele daha var. Ve bu anlaşmayı gerçekten kapatmak istiyorum."

İç çektim. "Seni tamamıyla anlıyorum." Her ne yapıyorsa işine dönmesine izin vermeliydim. Önemli bir işe benziyordu. "Ah Tanrım, perşembe günü beni almaya geldiğinde ikimiz de sabrımızın son noktasına gelmiş olacağız."

İç çekti. "Gerçekten de öyle olacak. Bu bekleme olayı ölüme sebep olacak." İnledi. "Perşembe günü o tatlı kızı benim için hazır etsen iyi olur. Çünkü en iyi kozumu kullanacağım, bebeğim."

Etrafımdaki balonlar tavana ve birbirine çarptıkça yumuşak bir puflama sesi çıkarıyordu. Çevremdeki küçük çiçek bahçesi sayesinde evim parlak renkler ve yoğun çiçek kokularıyla dolmuştu. Jonas'ın akşam yemeğimizden önce gönderdiği ayıcık masada oturmuş üzerindeki "Benim Ol!" yazısıyla bana gülümsüyordu. Bunların yanında ağızda hâlâ mideye indirdiğim Oreo'ların tadı vardı. Şu an o kadar mutluydum ki baygınlık geçirebilirdim. Etrafımda puflayan balonlar da oldukça mutlu görünüyordu.

"Ah, evet. Tatlı kığım seni bekliyor olacak. Bundan emin olabilirsin." dedim. "Asıl sen o tatlı kığın benim için hazır olduğuna emin ol, Bay Kadın Büyücüsü, çünkü bu çok çılgınca olacak. Ayrıca seni uyarmalıyım, Jonas Faraday Kulübü'nün ücretli üyesi olarak senin şu büyük kozundan çok daha fazlasını bekliyorum, koca oğlan. Mükemmellik çıtanı yükseltsen iyi edersin."

## BÖLÜM 20

### Sarah

Altı yüz kırk üç dolar altmış dört sent. İki saatlik alışveriş çılgınlığım boyunca harcadığım miktar. Hayatım boyunca tek bir alışveriş seansında harcadığımdan daha fazla paraydı bu. Ama kolaylıkla harcamıştım. Jonas'ın söylediği her şeyi aldım. Ve biraz daha fazlasını. Buna rağmen bana ayırdığı bütçenin yakınına bile yaklaşamamıştım. Nereden alışveriş yapmamı bekliyordu ki? Prada falan mı? Yüksek kalite yürüyüş botları gerçekten de pahalıydı. Ama yine de üç bin doları tamamlayacak bir şey almamıştım. Aldığım rengârenk kolsuz gömlekler, şortlar, ip bikini, pareo ve iki adet askılı elbise de buna dâhildi. Jonas'ın oldukça yararlı önerisine rağmen iç çamaşırını almadım çünkü bu bana devasa bir para israfı gibi geliyordu. Minicik iç çamaşırlarına uygun bir durum meydana gelse bile bunun yerine üzerimde hiçbir şey olmamasını tercih ederdim. Ve dürüst olmak gerekirse kıyafet masraflarımı asgari miktarda tutmak konusunda son derece titizdim. Jonas'ın nasıl olsa üzerimden yırtıp atacağı pahalı iç çamaşırlarına para vermektense israftan kaçınmayı tercih ediyordum. Sadece karttaki paranın küçük bir miktarını harcadığımı öğrendiğinde Jonas'ın buna kızmamasını umuyordum.

Saat ikiydi ve şimdiden uzun ve heyecanlı bir gün olmuştu. Sabahki iki dersin ardından öğleden sonraki bu alışveriş çılgınlığı... Daha şimdiden tek istediğim şey eve gidip gezi için eşyalarımı toplamak, çünkü bunu yarına bırakırsam stres olacaktım, gece de mukavelat kitabımla kapanışı yapmaktı. Ama eve gidip ders çalışmaya başlamadan önce yapmam gereken önemli bir iş daha vardı. Küçük yazılım mühendisime parlak, sarı bileklik ve kulübün uygulamasının önceden yüklenmiş olduğu iPhone'nin de içine dâhil edildiği hoş geldin paketini göndermek. Normalde hoş geldin paketini göndermek için okulumdan bir buçuk kilo-

metre uzaklıktaki postaneye giderdim. Ama bugün oradan çok çok uzaktaydım ve şehir merkezindeki postane şu anki konuma daha yakındı.

Elimde kargo paketiyle postanenin ön kapısından girdiğim anda onu gördüm, Georgia. Uzun bankonun arkasında, müşterilerle ilgilenen dört postane memurundan birisiydi. Üzerimdeki gerginlik ve elimdeki kutuyla sıraya girdim. Ona bir bakış attım ama beni görmedi. Bir müşteriyle birlikte gülüyordu. Gözleri enerji doluydu. Çok nazik ve içtendi.

Sıra yavaşça öne doğru ilerliyordu. En öne vardığımda Georgia hâlâ bir müşteriyle ilgileniyordu. Arkamdaki kişiye sıramı verdim. Bir sonrakine de. Sonunda Georgia başını kaldırdı. Onun bankosu boşalmıştı. "Sıradaki müşteri, lütfen." dedi ve gözleri bana kilitlendi. Beni tanıdığına yüzüne sıcak bir tebessüm yayıldı.

"Merhaba, Georgia." dedim yanına giderek.

"Ah, merhaba Bayan Cruz. Ne hoş bir sürpriz." Çevresine bakındı ve sesini alçalttı. "Pasaportun yarın akşam elden teslim edilecek. O zamana kadar anca yetişmiş olacak."

"Ah, evet. Çok teşekkür ederim." Kutuyu bankoya bıraktım. "Bugün almayı beklemiyordum. Bunu postaya vermek için gelmiştim."

"Öyle mi? Seni şehir merkezine getiren nedir?"

"Jonas'la yapacağımız gezi için küçük bir alışveriş."

Bana kuşku dolu bir bakış attı.

"Ve bir de seni ziyaret etmek tabii."

Gülümsedi. Biliyordu.

Georgia, paketimin takip ve sigortası için bana gereken tüm soruları sordu ve posta işlemini tamamladık.

"Georgia," diye söze başladım biraz çekinerek. Arkamdaki uzun sıraya baktım. "Sohbet etmek için birkaç dakikanı alabilir miyim?"

Dudaklarını büzdü. Bu keyif aldığı anlamına mı geliyordu? "Aslında, evet. Şu an mola vermek için mükemmel bir zaman."



Georgia çayının üzerinde tüten sıcak dumanı üflledi ve fin-

canından ihtiyatlı bir yudum aldı. Bir sebepten ötürü nefesimi tutuyordum. Bana söyleyeceği mühim bir şeyler olduğunu biliyordum. Ama bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Birkaç yıl önce oğlum Trey'in küçük lig takımı inanılmaz bir sezon geçirdi. Hayatta bir kez olacak türden bir sezondur. Şu harika top atıcı çocuk sayesinde yerel basınla içli dışlı oldular. Bilirsin, çocuk doğuştan yetenekliydi. Hızlı top atışlarıyla daha on iki yaşında herkesin aklını başından alıyordu.

"Peki ya senin oğlun? O da iyi miydi?"

"Ah, hayır. Hem de hiç." Güldü. "Girdiği her takımda daima sıranın en aşağısında olur. Açık ara farkla." Yeniden güldü ve ben de ona eşlik ettim. Bir annenin çocuğuyla ilgili samimi itirafından daha içten bir şey olamazdı. "Ama her takım koçu onu daima etrafında tutar çünkü benim oğlum koca yürekli bir çocuk. Ah Tanrım, bu çocuk kalbindeki saf sevgiyle ışık saçıyor. Çevresindeki herkese ilham kaynağı oluyor."

Yüzüne bir anlığına gurur dolu bir ifade yerleşti. "Onun içi azim dolu. Ama yaşına göre oldukça zayıf. Ve fazla hızlı olduğu da söylenemez. Pek de iyi bir birleşim değil." İç çekti. "Ve inanılmaz derecede utangaç. Onu takımda olması için daima destekledim çünkü bu onun utangaçlığını biraz olsun azaltıyor."

Gülümsedim. Gözleri anaç bir sevgiyle parlıyordu.

"Her neyse, Trey'in takımı altın çağını yaşarken tüm şehir onların farkına vardı. Vancouver'deki büyük bir turnuvadan dönerlerken mahallede küçük bir geçit töreni bile yapıldı. Ve takım yerel basınla birkaç kez röportaj yaptı. Jonas'ın şirketi bunu fark etmişti ve çocuklarla ailelerini en iyi loca koltuklarında Mariners'in<sup>(17)</sup> maçını izlemeye davet edecek kadar nazikti. Trey'i daha önce de Mariners'in birkaç maçına götürmüştüm ama her seferinde sahaya en uzak bölümde oturmuştuk. O loca koltuklarından oldukça etkilendiğini söylemeliyim. Kendimizi kraliyet mensubu gibi hissetmiştik."

Bu davet Jonas'ın fikri miydi merak ediyordum. Ya da Josh'un? Ya da belki de bir halkla ilişkiler firmasının?

"Jonas'la o zaman mı tanıştın?" diye sordum.

"Evet. Ve o anda bile onun özel biri olduğunu biliyordum. Tüm sezon boyunca herkes Trey'in takımındaki o muhteşem top

atıcıyla ilgilenirken, ki çocuk bunu hak ediyordu çünkü harika bir oyuncu oluşunun yanı sıra çok iyi bir karakteri de vardı, Trey daima geri planda duruyordu. Kendini utangaç ve güvensiz hissediyordu. Mariners'in o maçında da durum pek farklı olmadı. Herkes top atıcı çocuk hakkında konuşurken, herkes onu övüyordu, Trey orada bir başına oturmuş sessizce maçı izliyordu." Hikâyenin bu bölümüne kadar Georgia kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir hâlde uzaklara bakıyordu. Sonra başını kaldırıp doğruca bana baktı. "Beysbol sever misin?"

"Hiç takipçisi olmadım. Küçükken babam yanımda değildi. Annem de beysbol sevmezdi. Maça bile gitme şansım olmadı."

Georgia anlayışla başını aşağı yukarı salladı. "Hiç kardeşin var mı?" diye sordu.

"Hayır. Sadece annem ve ben varız. İki silahşörler."

"Evet, tıpkı Trey ve ben gibi. Bu özel bir şey, değil mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"İnan bana Trey'i sık sık maça götürecek maddi imkânım yoktu. Ama Trey maçlara bayılıyordu. Ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım."

İkimiz de karşılıklı gülümsedik.

"Her neyse, maçın ilk yarısında Jonas'ı locanın köşesinde otururken fark ettim. Kimseyle konuşmuyor, ama gözlerini de Trey'den ayırmıyordu. Trey tamamıyla maça odaklanmıştı. Pano-daki skoru takip ediyordu. Maçın ortalarına doğru Jonas yaklaştı ve onun yanına oturdu." Anılar gözünde canlanınca iç çekti. "Trey tıpkı bir Noel ağacı gibi aydınlandı. Maçı sonuna dek birlikte izlediler ve hararetle sohbet ettiler." Georgia parlayan gözleriyle bakıp bana doğru eğildi. "Trey *asla* bu şekilde konuşmaz, kimseyle."

Dudağımı ısırdım. Jonas'ın da insanlarla çok sohbet ettiğini sanmıyordum.

"Maçın sonuna doğru Trey ve Jonas yalnızca beysbolla ilgili değil, her konuda konuşan sıkı birer dost olmuşlardı. Jonas, Trey'e büyüünce ne olmak istediğini sordu. Trey de ona bilgisayarlarla ilgili bir şeyler yapmak istediğini söyledi. Jonas ona beysbolu düşünüp düşünmediğini sordu ve Trey de 'Hayır, bunun için çok zayıf ve yavaşım.' dedi."

"Bu Jonas'ın gerçekten dikkarini çeken şey oldu. 'Eğer isteğin bir şey varsa, her ne olursa olsun, bıkip usanmadan üstüne gitmen gerekir.' dedi Trey'e." Georgia'nın gözlerine hüznü bir ifade yerleşti. "Ve daha ne olduğunu bile anlamadan Jonas ona hızını arttırmaması için nasıl depar atılacağını ve kas kütlesini arttırması için hangi proteinleri doğru bir şekilde yemesi gerektiğini anlatarak ona Trey'in okumasını istediği kitapların listesini vermişti." Kıkırdadı. "Çok ama çok tatlıydı. Maçın sonuna doğru Trey onunla gerçek bir bağ kurmuştu. Jonas'ın neye bulaştığını fark ettiğini sanmıyorum. Ayrılırken Trey cesaretini toplayarak ona okulunun kariyer gününe gelip gelemeyeceğini sordu." Georgia gözlerini devirdi, ama hâlâ gülümsüyordu. "Çocukların ya büyüünce ne olmak istediklerine dair bir yazı yazmaları ya da çok iyi bir kariyeri olan birini okula getirip tüm okulun önünde onunla röportaj yapmaları gerekiyordu."

Jonas adına utanmıştım. Bunu yapmaya ne kadar gönülsüz olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Dürüst olmak gerekirse Trey tüm okulun önünde Jonas ile röportaj yapmak istediğinde şok oldum. Genelde çok utangaç bir çocuktur." Georgia'nın gözlerinde olayın hatırasının canlandığı belli oluyordu. "Jonas sanki ona bir tür büyü yapmış gibiydi."

Kişisel tecrübelerime dayanarak söylemeliyim ki evet, Jonas'ın yaptığı şeyin tam olarak bu olduğuna emindim.

"Jonas bu teklifi geri çevirmek üzereydi ki Trey ona okuldaki birçok çocuğun röportaj için babalarını çağırdığını söyledi. İşte o anda Jonas kabul etti. Her neyse..." Georgia iç çekti. Fakat bu sefer sesi canlılığını yitirmişti. "Üzgünüm, galiba konuşma umduğundan da fazla sürdü." Çayından bir yudum aldı.

"Hayır, bu tam da beklediğim şeydi. Peki, sonra ne oldu?"

"Jonas okula gitti ve Trey onunla röportaj yaptı. Bundan keyif almışa benziyordu. Ondan sonrasında birbirleriyle iletişimi sürdürdüler. Jonas ona doğum günü için birtakım spor ekipmanı gönderdi. Onu birkaç Mariners maçına daha davet etti. Hatta ona tüm takımın imzaladığı bir forma bile hediye etti. Jonas onu o kadar şımartıyordu ki Trey mutluluktan havalara uçmuştu."

"Peki ya sen?" diye sordum. "Sen tüm bunlar hakkında nasıl hissediyordun?"

İç çekti. "Çok heyecan vericiydi. Ona minnettarım. Trey

Lauren ROWE

çok kibar. harika bir çocuk. Kocaman bir yüreği var. Ve bilirsin, babasız büyümek onun için çok zor oldu. Bu yüzden Jonas gibi bir adamın onu kalabalığın içinden çekip çıkararak ona kendini özel hissettirmesi çok anlam ifade ediyor.”

Onu onaylarcasına başımı salladım. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

“Ardından ben hastalandım,” dedi Georgia. Yüz ifadesi karararmıştı.

Yüzüm aniden ciddileşti. “Ah, hayır. Ne oldu?”

“Kanser.”

Elimi uzatıp onun elini tuttum. “Ah, hayır Georgia. Aman Tanrım.”

“Hayır, artık iyiyim. Hem de çok iyi. Bu bir yıl önceydi. Ve Tanrı’ya şükürler olsun ki erken teşhis konmuştu. Ameliyat olup radyasyon tedavisi gördüm. Tanrı’ya şükürler olsun ki kemoterapi görmedim. Ve şimdi eskisinden de iyiyim. Demir gibiyim.” Elini tahta masaya vurdu. “Ama Trey, Jonas’ı aradı ve ona söyledi ve...” Birden boğazı düğümlendi. Başını iki yana salladı. Konuşamıyordu. Kendini toparlamak için başını kaldırarak yukarı doğru baktı.

Elini sıkıttım.

“Üzgünüm.” diyebilirdi.

Bir süre sessizlik içinde elimi tuttu. “Üzgünüm. Hâlâ neden bu kadar duyulduğumu bilmiyorum.” Derin bir nefes aldı. “Hasta olunca, tek başına ve korkmuş hâlde, bakman gereken bir çocuğun varken... Birden hayatına giriveren bir insanın seninle ilgilenmesi... Özellikle de bunu yapmak için hiçbir sebebi yoksa...” Yeniden gözleri dolmuştu. Bir peçete alıp gözlerini kuruladı. “Bu yalnızca çok beklenmedikti. Çok güzel. O bize Tanrı’nın bir lütfuydu.”

Kalbim hızla atıyordu. “Ne yaptı peki?”

“Ne yapmadı ki? Ameliyatımdan sonra çiçekler gönderdi ve bir ay boyunca beni radyasyon tedavime götürmek için bir araba tuttu. Tanrı’ya şükürler olsun ki kız kardeşim buradaydı. O yüzden yalnız değildim. Ama o da çalışmak zorundaydı ve bakması gereken çocukları vardı.” Gözlerini sildi. “Her şey çok yorucuydu. İşten izin almak zorunda kaldım. Trey bana yardımcı

oluyordu. Ama tam o sırada birden Jonas hayatımıza girdi ve her şey daha iyiye gitti.”

Benim de onunla birlikte gözlerim dolmuştu. Zamanında Jonas’la buluşup çılgınca, vahşice ve ilkelce onunla sevişmeyi istememiş olsam bile şu an istediğime emindim.

“Tedavi tamamen bittiğinde, hastaneden faturaya benzeyen bir şey aldım. Posta kutumda o zarfı görünce fenalaşıp bayılacağım sandım. İçine bakmaya ölesiye korkuyordum. Ücret her ne olursa olsun, beni mahvedeceğini biliyordum.”

Çayından bir yudum alabilmek için titreyen ellerini ellerimden ayırdı. Onu takip ederek ben de cappuccino’mdan bir yudum aldım.

Ne söylemek üzere olduğunu bilmeme rağmen heyecandan koltuğumun ucunda oturuyordum. Hikâyesinin muhtemel tek bir sonu vardı. Ama bunu anlatırken yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

“Zarfı açtığımda korktuğum başıma geldi. Faturayı göndermişlerdi. O kadar yüksek bir meblağ ödemek imkânsızdı. İflas edebilirdim. Ama tahmin et sonra ne oldu?”

Ne olduğunu bilmeme rağmen başımı iki yana salladım. Onu asla harika hikâyesinin peri masalı gibi biten sonunu anlatmaktan mahrum etmezdim.

“Fatura ‘tamamı ödendi’ şeklinde damgalanmıştı.” dedi gözlerini kocaman açarak. “Buna inanabiliyor musun? Faturanın bakiye kısmında *sıfır* yazıyordu. Gözlerime inanamamıştım. Tıpkı bir bebek gibi ağladım.” Bunu söylemesiyle birlikte şu an da bebek gibi ağlamaya başlamıştı.

Ona bir peçete uzatıp bir tane de kendime aldım. Adeta gözyaşlarına boğulmuştum.

“Tanrı’nın bir lütfu,” dedi boğuk bir ses tonuyla. “O bizim için Tanrı’nın bir lütfuydu.”

Yeniden Georgia’nın elini tuttum. O da karşılık verdi. Eli sıcak ve yumuşacıktı. İçgüdüsel olarak elini dudaklarıma götürüp öpmek istedim. Öyle de yaptım. Duyduğum şefkat sayesinde onun da gözlerinin için gülmeye başladı.

Yanağımla avucunun içine aldı. “O iyi biri, tatlım.” dedi kendini toparlayarak. “Ona sıkı sıkıya tutun.”

Şu an konuşamıyordum. O yüzden onu onaylarcasına başımı sallayıp gülümsedim.

Jonas'a sıkı sıkıya tutunmaktan başka bir şey istemediğime emindim. Ama bir kız, hem de çok çok kararlı bir kız, hatta tüm samimiyetiyle seven bir kız, o istemediği sürece ona tutunabilir miydi? Cevap elbette ki hayır. Bu benim elimde olan bir şey değildi. Jonas'ın bunu isteyip istemediğini bekleyip görecektim.

İç çekip oturduğumuz kafenin tavanına baktım. Jonas benim atan kalbimi ellerinde tutuyordu. Onunla ne yapacağı ya da yapmayacağı ona kalmıştı. Ve tüm bunların sonunda her şeyin nasıl biteceği hakkında en ufak fikrim yoktu.

## BÖLÜM 21

### *Sarah*

Kat ve ben şu an burada olmamalıydık. Ama Kat ile bir şeyler içmek için buluşma vakti geldiğinde bir taşla iki kuş vurarak küçük yazılım mühendisimi gözetlemekten de kendimi alıkoymadım. Dün gece sarı bilekliğiyle birlikte hoş geldin paketi eline geçmişti. Bugün öğle yemeğinde onun hesabını kontrol ettiğimde ise benim hıncır mühendisin akşam saat yedi için şehir merkezindeki bir spor barda yer bildirimi yaptığını gördüm. Böylece adamın bir hayli hevesli olduğu ortaya çıktı. Ve şu an Kat ile ben yapmamamız gereken bir şey yapıp o spor bara gelmiş oturuyorduk. Bu vesileyle Kulüp'ün bir kuralını daha ihlal etmiş bulunmaktaydım. Ama benim tatlı yazılım mühendisim gibi yalnız, sevecen, umut dolu ve sarı bileklikli bir adamla nasıl bir sarı bileklikli kadının eşleştiğini görmezsem merakımdan çatlayacaktım. Umarım bu gece gerçek aşkını bulur. Bunu gerçekten istiyordum. Saatile baktım. 18.45.

Kat ve ben bir hayli erken gelmiştik. Geçen bir saatte bira-larımızı içip nefes almadan Jonas'la geçirdiğim geceyi, ve gündüzü, konuşuyorduk. Tabii ki de ona yaptığımız seksin açık seçik detaylarını ve "oley az kalsın orgazm oluyordum!" olayını anlatmadım. Kat daha önce hiç orgazm olmadığını bile bilmiyordu. Bunu Jonas dışında kimseye söylememiştim. O yüzden Kat'e Jonas'layken çok yaklaştığım konusunda övünecek değildim. Ayrıca Kat'e ve başkalarına Jonas'ın kadınları boşaltma konusundaki saplantısını asla anlatmazdım. O yüzden bu konuşmanın konusu tamamen yasak bölgeye giriyordu. Ayrıca Jonas'ın cinsel hayatına dair detayları vermesem bile "Jonas ile Sarah'ın Hikâyesi" yine de çoksatar olmaya adaydı çünkü konuşma boyunca Kat ah çekerek ayılıp bayılıyordu.

"Kulağa harika geliyor," dedi Kat. "Ki bu da onun seni hak ettiğini gösterir."

Ona bakıp gülümsedim.

"Peki, yarın seni nereye götürüyor olabilir? Jamaika, Tahiti, Borneo?"

"Borneo mu?" dedim gülerek. "Borneo neresi?"

Bara göz atmak için başımı çevirdim. Yazılım mühendisi hâlâ gelmemiş miydi? Saatime baktım. Birkaç dakika daha vardı. Ama her an burada olabilirdi. Tekrardan etrafıma bakındım. Bayan Sarı Bileklik'i görmek için sabırsızlanıyordum. Umarım o da en az yazılım mühendisi kadar gerçek aşkın peşindedir. Kim bilir, belki de sonsuza dek sürecektir mutlu yaşamları bu gece, bu bar-  
da başlayacaktır. Neden olmasın? Yani, Tanrı aşkına, adam mor bilekliğiyle boka batmış biri değil sonuçta. Bu bile onun için iyi bir başlangıç.

Kat'in konuşmakta olduğunu fark ettim.

"Ne?" diye sordum. "Affedersin, dalıp gitmişim."

"Seni nereye götüreceğini çözmeye çalışıyordum."

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ne tür bir tropikal dünyada bir kız kalın tabanlı yürüyüş botlarına ihtiyaç duyar ki?"

Yüzünü buruşturdu. "Belki de seni bir yanardağın içine atacaktır."

"Tanrım, umarım öyle değildir. Fokurdayan lavların arasında sıkışmak bu hikâye için hayal ettiğim son değil."

Kıkırdadı. "Bu hiç de tatmin edici bir son olmazdı."

Sırıttım. Kullandığı kelime tam yerine oturmuştu.

İkimiz de biralarımızı içmek için duraksadık.

"Peki, Georgia ile olan konuşmanı anlattığında ne dedi?" diye sordu.

İç çektim. "Ona henüz bundan bahsetmedim." dedim kızarak. "Dün gece onunla konuşuyorken bunun için uygun bir zaman değilmiş gibi geldi."

Jonas ve ben dün gece birbirimizi ne kadar özlediğimize ve gezi için sabırsızlandığımıza dair hararetle bir konuşma yapmış-  
tık. Beni ne kadar özlediğini ve bir an önce görmek istediğini söylerken oldukça heyecanlı ve açık konuşuyordu. Tabii bir de bana dokunmak, beni öpmek, tadıma bakmak ve benimle seviş-  
mek istemesi vardı. Bu yüzden Georgia'yla olan sohbetimi ona

anlatmak için doğru zamanlama olmadığını düşünmüştüm. Kat bana kuşkulu bir bakış attı.

"Gezimize çıkmadan önce anlaşmayı halletmek için oldukça stresli görünüyordu. Yarın ona yüz yüze söylemek daha doğru olur diye düşündüm."

Kat başıyla beni onaylayarak birasından bir yudum daha aldı.

Bunalmış hâlde iç çektim. "Ve evet, biraz da Georgia'yla konuştuğum için üzülmesinden endişelendim."

Kat gözlerini devirdi. "Ne demeye üzülün ki?"

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak iç çektim. Hayır, sebebi bu da değildi. "Bilmiyorum. Georgia'yla olan konuşmam *oyunun kurallarını* tamamen değiştirdi. Ona olan duygularım... Tamamen yeni bir boyuta geçti. Bu yüzden onunla yüz yüze konuşmayı tercih ederim." Yanaklarım kızarmıştı.

Kat birden ciyakladı. "Ah, kızım sen hapı yutmuşsun."

İç çektim. "Evet, azıcık aklımı oynattım."

"Ah, Sarah. Fazla düşünme. Sadece *tadını* çıkar. O bence..."

Nefesimi tutup Kat'ın kolunu kavradım. Birden konuşmayı kesti.

Yazılım mühendisi Kat'ın diğer tarafında belirivermişti. Başım la onu işaret ettim, ama Kat'ın bu işareten bir şeyler anladiğına emin değildim.

Adam Kat'ın yanındaki bar taburesine oturdu ve ona dostça "Merhaba," dedi. Kat aynı şekilde karşılık verdi. Anlaşılan o ki ben görünmezdim. Ama şu an bir kayanın altına sürünüp orada saklanmayı ne kadar çok istediğim göz önünde bulundurulacak olursa, bu iyiydi.

Vay canına. Bugün oldukça havasındaydı. Öğle yemeğı için tek başına sandviç almaya giden o yalnız adamdan eser yoktu. Adamın umut dolu beklentilerle dolup taşıdığı belliydi.

Dizimi Kat'ın dizine vurdum. Dönüp bana baktığında sessizce "Bu o." dedim.

Gözleri kocaman açıldı ve güçlükle solumaya başladı.

"Kentucky mi yoksa Connecticut'u mu tutuyorsun?" diye sordu yazılım mühendisi Kat'e. Barın üstünde duran televizyon-

Lauren ROWE

daki basketbol maçını işaret ediyordu. Bunu yaparken bileğinde-ki sarı bilekliği açıkça görebiliyordum.

"Hayır, ikisi de değil. Basketbolla ilgilenmem." diye cevapladı Kat. Birasının son yudumlarını kafaya dikti.

"Bir tane daha ister misin?" diye sordu adam.

Dur bir dakika. Bu herif Kulüp'ün kurallarından haberdar değil miydi? Kat sarı bir bileklik takmıyordu. Ne demeye ona asılıyordu? Kulüp üyesi olsaydı bile, ki değildi, adama yaklaşp yaklaşmamak *Kat'in tercihi* olmalıydı.

"Elbette," diye cevap verdi Kat. "Teşekkürler."

İnanamaz bir hâlde alnıma vurdum. Kat ne diye ona evet diyordu? Yine masanın altından Kat'in dizini dürttüm. Ama asıl yapmak istediğim masayı onun kafasına geçirmekti. Bana dönüp masumca omuz silkti. İşte Kat'in her zamanki hâli. Ted Bundy<sup>[18]</sup> gelip ona bir mojito ikram etse seve seve kabul ederdi.

"Ve senin için de tabii," dedi yazılım mühendisi bana sırıtarak. "Merhaba."

Anlaşılan artık görünmez değildim. Gülümseyerek karşılık vermeye çalıştım ama aslında kafayı yiyordum. Neler oluyordu burada? Şu an bizimle konuşmuyor olması gerekirdi. Onunla eşleşen bir kadın, onun cinsel beklentileriyle, fantezileriyle ve romantizm anlayışıyla tarif edilemez bir uyum içinde olan kadın her an kapıdan içeri girebilirdi. Ve buraya sadece *onunla* tanışmak için geliyordu. Lanet olsun, hatta şu an burada bile olabiliirdi. Tam şu saniyelerde onu izliyor ve sarı bilekliğini bileğine takmakla topukları üzerinde dönerek çekip gitmek arasında bir seçim yapmaya çalışıyor olabiliirdi.

Bay Sarı Bileklik'in benim kesinlikle ama kesinlikle sarı bir bileklik takmadığını görmesi için bilerek saatime baktım.

"Kat," dedim. "Sanırım saatim bozuldu. Saat kaç?" Yazılım mühendisimin iyiliği için bir kez daha bileğimi onun gözüne sokarcasına uzattım. *Gördün mü? Bileklik yok.* Kat'in de olayı anlayıp bileğini göstermesini umuyordum.

Ama daha Kat sorumu bile anlayamadan adam saatine baktı. "Yediyi beş geçiyor."

18- ABD'li seri katil ve tecavüzcü. 1974 - 1978 yılları arasında, ABD'nin çeşitli yerlerinde çok sayıda genç kadını öldürdü. Kurbanlarının kesin sayısı bilinmeyen Bundy, on yılı aşkın inkâr süreci sonunda, otuzdan fazla cinayet işlediğini itiraf etti.

Barmen masaya iki büyük bira daha getirdi.

“Çok teşekkür ederim,” dedi Kat bardağını Bay Sarı Bileklik'e kaldırarak. “Şeref.”

“Şeref.” diye karşılık verdi adam hevesle.

Kibarca teşekkür etmek için ağzımı açtım ama tek kelime edemedim. Gerçekten gerilmiştim. Benim dışımda herkes bira-sından bir yudum aldı.

Çevreme bakındım. Bayan Sarı Bileklik buralarda mıydı? Daha yalnızımsı, normalimsi ve hoş görünümlü bir kadın görmek umuduyla barmenin olduğu alana göz attım. Belki de onu bir köşeden izleyen bir hemşire, avukat, diş hekimi ya da bilgisayar programcısı olabilirdi? Hayır. Burada onu izleyen tek bir kadın bile yoktu.

Sanki bir sır verecekmiş gibi başını Kat'e doğru kaldırdı. “Pekâlâ, öyle sanıyorum ki sen de Kulüp'e üyesin?” Yüz ifadesi umut ve heyecan doluydu.

Tanrım, cidden bu soruyu sormuş muydu? Hoş geldin paketindeki talimatların tek bir kelimesini bile okumamış mıydı bu adam? Kulüp'ün prensiplerini nasıl olur da anlamaz? Herif kahrolası bir yazılım mühendisi! Bu ne kadar zor olabilir ki? Cidden de bu bardaki her kadının onun için geldiğini mi düşünüyordu? Zalim olmamaya çalışıyordum ama lütfen, Kulüp insanları eşleştiriyor. Ve Kat on üzerinden onluk bir kız. Alev alev, gümbür gümbür gelen tartışılmaz bir onluk. Yeryüzündeki her erkek Kat gibi bir kadını arzular. Nefes alan hiçbir insan, hiçbir kültürün güzellik ölçüsü Kat'in kusursuz güzelliğinin vücut bulmuş hâli olmadığını iddia edemezdi. Ve bu adam oldukça sempatikti. Gösterişsiz, normal bir adamdı ve eğer şansı yaver gidersen en fazla on üzerinden dört olabilirdi. İyi günündeyse belki de beş. Ve bir basın imparatorluğunun sahibi olmadığı, interneti icat etmediği, insan kaçakçılığını ortadan kaldırmaya kendini adanmış küresel bir kuruluşun başında olmadığı, Justin Timberlake'yi keşfetmediği ya da Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü'ne<sup>[19]</sup> üye olmadığı sürece Kat'le olan şansı sıfıra yakındı. Kulüp bir erkeğin hayallerini gerçekte buluşturmakla övünüyor olabilirdi ama suyu şaraba çevirecek hâli de yoktu ya, Tanrı aşkına. Vay canına, gerçekten de öfkelenmeye başlamıştım.

19- Savaş yüzünden zarar görmüş bölgelerde ve gelişmekte olan ülkelerdeki endemik hastalıklara karşı projeler üreten insani yardım amaçlı sivil toplum kuruluşu.

Kat sandalyesinde yönünü değiştirip bana baktı. Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı.

"Hayır," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Buraya sadece arkadaşım ile bira içmeye geldim. Yine de ilgin için teşekkür ederim." Bardağını onun için havaya kaldırdı. Ses tonu nazikti. Onu başından defetme biçimi zalimce değildi. Aksine nezaketliydi.

Ama adam yine de hayal kırıklığına uğramışa benziyordu. "Ah, öyle mi..."

Zavallı adam. Ne bekliyordu ki? Kendisinin Charlie, Kulüp'ün de kişisel Çikolata Fabrikası olacağını mı? Hadi ama.

Garip bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ," dedim sinir bozucu sessizliğe bir son vermek için. Büyük ihtimalle teselli için hiçbir yardımı dokunmayacak bir şeyler daha söylemek üzereydim ki sözüm yarıda kesildi.

"Merhaba," diyen bir ses Bay Sarı Bileklik'in diğer tarafından duyuldu. Gelen selamın kaynağına bakmak için başını çevirdi. Ve ben de aynısını yaptım. Şok, korku, dehşet ve kafa karışıklığının arasında gördüğüm şey, küçük yazılım mühendisimin yanında dikilen kadın, az önce ona merhaba diyen kadın, ona gülümseyerek kirpiklerini kırpıstıran kadın ve bariz bir şekilde bileğindeki *sarı bilekliği* gösteren kadın, öbür geceki Bayan Mor Bileklik'ten başkası değildi. Stacy. *Sahtekâr* Stacy. Birkaç gün önce Jonas'ın beni hayal ederek becerdiği afet.

Çabucak başımı öne eğip ellerime baktım. Aman Tanrım, Jonas'ın penisi bu kadının içindeydi. Daha da köşeye sindim. Ve dili onun vajinasını... Daha fazlasını düşünemedim. Kusmak üzereydim.

"Merhaba," dedi küçük yazılım mühendisim. Sesi heyecanla dolmuştu. "Lütfen, otur."

"Konuşmanızı bölmek istemem," dedi Stacy, Kat'e bakarak. Eliyle saçını savurarak bir kez daha sarı bilekliğini gözler önüne sermişti. "Ama seninle biraz konuşabilmeyi umuyordum." Yeniden Kat'e ters bir bakış attı.

"Hayır, teşekkürler," dedi Kat, Stacy'e sandalyeye oturmasını işaret ederek. "Onu alabilirsin. Buraya arkadaşım ile geldim."

Stacy'nin gözleri bana döndükten sonra yeniden Kat'i hedef aldı. Ve o anda yüzünde beni tanıdığına dair bir ifade belirdi.

"Ever, lütfen oturun." dedi küçük yazılım mühendisim. Sarı bileklikli bileğini onunkinin yanına koydu. "Ben de seni bekliyordum." Başını benden çevirerek Stacy'e doğru döndü. Stacy'nin kocaman gülümsemesinden yola çıkarak onun da gülümsediğini tahmin edebiliyordum. "Ben Rob," dedi elini uzatarak. "Geldiğin için teşekkürler."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Rob." diye karşılık verdi Stacy onunla adeta flört ederek. "Ben Cassandra."

Cassandra mı? Bu da neydi şimdi böyle?

"Basketbol sever misin?" diye sordu küçük yazılım mühendisim Rob, televizyonu işaret ederek.

"Bayılırım," dedi Stacy sırtarak. "Özellikle kolej basketbolu. NBA'yı pek takip etmiyorum. Final maçları dışında, tabii."

"Aynen!" dedi Rob sevinçle. "Ben de hep bunu söylemişimdir."

"Oturmak ister misin?" diye sordu Stacy köşedeki masayı işaret ederek. Bana aşağılayıcı bir bakış attıktan sonra yeniden Rob'a döndü.

"Elbette."

İki aşk böceği kalkıp barın köşesine geçti.

"Pekâlâ, seninle de konuşmak güzeldi." dedi Kat iğnelevici bir ses tonuyla, Rob duyma menzilinden çıktıktan sonra. Ardından bana döndü. Yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Lanet olsun." dedi Kat. "Ne halt ediyordu o burada?"

Tamamen kafam karışmış hâlde başımı iki yana salladım. Konuşmak için ağzımı açtım fakat sonra bir şey demeden kapadım. Burada ne halt ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sarah, kadın *sarı* bileklik takıyordu." diye fısıldadı Kat fark etmemiş olma ihtimalime karşı. "Onun *mor* olduğunu sanıyordum?"

Ağzım açık kalmış hâlde öylece bakınıyordum. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Stacy'nin teorik olarak iki farklı renk bileklik takma şansı olsaydı bile, ki bildiğim kadarıyla bu imkansızdı, nasıl oluyordu da hem Jonas hem de yazılım mühendisiyle eşleşebiliyordu? Her yönden birbirinin tamamen zıttı olan iki adam? Bu tıpkı hem penisi elinde dolaşan seks manyaklarını hem de bakır kapı komşusu süt oğlanlarını seviyorum demeye

benziyordu. Hem çıktırından çıkmış seks makinelerini hem de gökkuşağıyla civcivlerden hoşlanan adamları seviyorum. Hem Tanrı kompleksiyle ölüp bitenlerle iflah olmaz ereksiyonları hem de yoksulluğa, iffetliliğe ve itaatkârlığa ant içmiş tarikatçıları seviyorum. Jonas ve Bay Sarı Bileklik bir demir paranın iki farklı yüzüne bile yerleştirilemezdi. Jonas lanet olası bir Euro ve diğeri de beş sentlik adamdı. Birbirleriyle uyuşmuyorlardı.

“Renklerin birbiriyle karışamayacağını sanıyordum. Morlar morla, sarılar da sarıyla eşleşebiliyor.”

“Öyle. Morlar sarının yer bildirimini dahi göremez. Hepsi renklerle birbirinden ayrılmış durumda.”

“O hâlde bu kadın nasıl oldu da hem Jonas’ın hem de Bay Yazılım Mühendisi’nin yer bildirimini görebildi?”

Ben de tam olarak bunu merak ediyordum.

Bir adam Kat’in yanına oturdu. Vay canına, gerçekten de hoştu.

“Hey,” dedi. “Ben Cameron.” Ah Tanrım, adam tam Kat’in tipiydi. Esmer, atletik. Parıldayan bembeyaz dişler.

“Merhaba,” diye karşılık verdi Kat birden neden Stacy’nin Bay Sarı Bileklik’le birlikte olmaya geldiği ikileminden sıyrılarak. “Kat,” dedi elini uzatarak ve tokalaştılar.

“Cat mi?<sup>[20]</sup> Hani miyavlayan?”

Güldü. Çoktan flört moduna geçmişti bile. “Evet, ama ‘K’ harfiyle yazılıyor. Katherine. Ama bana Kat diyebilirsiniz.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Kat. Peki, Kitty Kat diyebilir miyim?”

Kat kıkırdadı. “Asla olmaz. En azından şimdilik. Önce o ayrıcalığı kazanmalısın.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Ah, Kat.

“Ben lavaboya gidiyorum.” diye mırıldandım yerimden kal-karak.

Kat beni başıyla onaylayacak kadar kısa bir süre için gözlerini yeni hayranından ayırabildi.

Küçük yazılım mühendisim Rob’a göz attım. Stacy’le, ya da Cassandra, hararetli bir sohbetin içinde, suratında koca bir 20- İngilizce kedi.

gülümsemeyle köşedeki bir masada oturuyordu. Rob'un yüzünde heyecan dolu bir ifade vardı. Ah, bunu izlemek tahammül edilemez bir şeydi. Davranışları çok içtendi. Bir an kusmak istedim. Buna anlam vermek imkânsızdı. Ama her ne oluyorsa, onun hayrına olmadığı kesindi. Bu gece buraya aşkını bulmak için gelmişti. Bundan emindim. Ve içimden bir ses onun büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını söylüyordu.

Lavaboya girdiğimde başım dönmeye başladı. Kafam çok karıştı. Ellerimi kâğıt havluyla kuruladığım sırada kapı açıldı ve Stacy içeri daldı.

Doğruca bana yöneldi. Buraya işlemeye gelmiş gibi davranmaya bile gerek görmüyordu. Her iki tuvalet bölmesinde de biri olup olmadığını kontrol etmek için eğilip baktı. Boş olduğunu görünce doğrulup beni duvara sıkıştırdı.

"Seni ve arkadaşını şu yakışıklının yer bildirimi yaptığı barda gördüm. Ve şimdi de, tesadüfe bak sen, yine buradasınız. İkiniz birden, içerideki eziğin yer bildirimi yaptığı barda. Ne halt ediyorsunuz burada?"

Nurkum tutulmuştu. Şu an kafam her iki barda da bulunuşumuzu açıklayacak bir mazeret bulacak kadar hızlı çalışmıyordu. Ama bu durumu neden üstüne alınıyordu? Asıl onun her iki barda ne işi vardı?

"Seni ajans mı gönderdi?" diye bağırdı. Bunu sorudan ziyade bir suçlama gibi söylemişti.

Konuşmak için ağzımı açtım.

"Bu adamı tek başıma halledemeyeceğimi sanıyorlar, öyle mi? Onun için yeterli olmama ihtimalime karşın fazladan seçeneğe ihtiyaç duyacağını düşünüyorlar, öyle mi? Bu saçmalık!" Öskeden köpürüyordu. "Benim desteğe ihtiyacım yok. Şimdiye kadar hiçbir erkeği yarı yolda bırakmadım. Bir kez bile. Ve bu seferkinin daha şimdiden ağzının suyu akıyor. Tıpkı diğerleri gibi."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ben..."

"Burası *benim* bölgem." dedi ağzından köpükler saçarak. Bana doğru tehditkâr bir adım daha attı. "Bana destek için bir değil *iki* kız birden gönderebileceklerini mi sanıyorlar?"

"Bizi kimse göndermedi. Bu sadece bir tesadüf." diyebildim sonunda.

"Sen onu külahıma anlat," dedi burnundan soluyarak. "Gidip ajansa de ki, seni Oksana mı yolladı, git ve Oksana'ya de ki bu benim hesabım, *benim* bölgem ve *benim* skorum. Kimsenin beni denetlemesine ya da icabına baktığım erkekleri yeniden ayartmasına ihtiyacım yok." Doğruca suratına eğildi. Gözleri bıçak sırtı kadar kısılmıştı. "Benimle uğraşma, sürtük." Bunu söylemesiyle birlikte topuklarının üstünde döndü ve beni ağzı açık bir şekilde bırakarak lavabodan dışarı çıktı.



Saatime baktım. 03.20. Alarımın çalmasına on dakika vardı. Homurdanarak kalkıp alarmı kapattım. Jonas bir saat içinde birlikte havaalanına gitmek için burada olacaktı ve tüm gece gözüme uyku girmemişti. Gece yarısında kafamı yastığa koyduğumdan beri yatakta düşüncelere boğulmuş hâlde dönüp duruyor, Stacy ile lavabodaki korkunç karşılaşmamı ve bana söylediği korkunç şeylerin ne anlama geldiğini düşünüyordum. En kötüsü ise, tüm bunların ötesinde beni uyutmayan şey, bunu Jonas'a nasıl anlatacak oluşumdu. Bu iğrenç yerde çalışmakla büyük bir aptallık etmiştim. Neden Kulüp'teki tüm kadınların erkeklerle tarif edilemez bir uyum içinde olduklarına şüphe yoktu. Öyle olmaları için onlara *para* ödeniyordu. Stacy, ya da adı her ne haltsa, kahrolası bir fahişeydi. Bu kadar basit. Parasını aldığı sürece herkesle uyum içinde olabilirdi. Saatlerdir yatağımda uzanıp tavana bakarak olayın şokunu üstümden atmaya çalışıyordum.

Banyoya gidip dişlerimi fırçaladım. Başım ağrıyordu.

İnternet üzerinden iş yapan bir genelev için çalışmıştım. Küresel bir kerhane. Bu yeterince kötüydü. Ama bu kadınların hizmetini satın alan adamlar daha neyi satın aldıklarını bile bilmiyorlardı. Şu zavallı yazılım mühendisi Kulüp'e hayatının aşkını bulabilmek için girmişti. Bundan emindim. Buranın yüksek fiyatlı, özel bir randevulaşma kulübü olduğunu sanıyordu. Ve Jonas gibi bir adam bile, buraya ruh eşini bulmak için üye olmadığı bariz olan bir adam, partnerlerinde dürüstlük arıyordu.

Buna çok sinirlenecekti. Büyük ihtimalle de kendini küçük düşmüş hissedecekti. Daha büyük ihtimalle de tiksinti duyacaktı. Onu henüz buna nasıl tepki vereceğini kestirebilecek kadar iyi tanı mıyordum. Ona bunu söyleyeceğimi düşünmek bile mideme ağırlar girmesine sebep oluyordu. Dün gece eve vardığımda bunu telefondan söylemek istemedim. O yüzden bekledim. Ama onu

gezimiz esnasında da pusuya düşürmek istemiyordum. Belki de eve varır varmaz telefonda söylemeliydim? Hayır, bunu telefonda yapmak bana hiç doğru gelmiyordu.

Kendimi duşa attım. Tüm gece olduğu gibi hâlâ sersem hâldeydim.

O spor bardan eve geldiğimde çılgınlar gibi ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum. Bir süre sonra Jonas'a uyanık olup olmadığımı anlamak için mesaj attım. Beni arayıp belki de ona bunu telefonda söylemenin doğru olup olmayacağına karar vermemi kolaylaştırmasını umuyordum. Ama anında beni görmek için sabırsızlandığını, beni deli gibi özlediğini, bana dokunmayalı sanki bir ay olmuş gibi hissettiğini yazan bir mesaj attı.

"Sadece birkaç saat kaldı!" yazmıştı. Ama aramadı.

"Yakında görüşürüz." diye cevap yazdım.

"Sana verecek önemli bir haberim var!" diye karşılık verdi.

Tüm vücudumu endişe kaplamıştı. "Benim de," yazmak istedim. Ama onun yerine "Duymak için sabırsızlanıyorum." yazdım.

## BÖLÜM 22

### *Jonas*

Bunun mümkün olabileceğini sanmıyordum ama ayrı kaldığımız bu üç günde onun ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Evinin kapısını açtığı anda kendimi acımasız bir savaştan çıkıp benim dönüşümü bekleyen kızla yeniden bir araya geliyormuşum gibi hissettim. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmekten kendimi alamadım. Tadı güzeldi. Naneli.

“Jonas Faraday Kulüp'teki ilk gününe hoş geldin.” dedim dudaklarımı ondan uzaklaştırarak.

Başını aşağı yukarı sallayıp gülümsedi. Ama tebessümü beklediğim kadar parlak değildi. Yanlış giden bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordum. Benimle seyahat etmek konusunda tereddüdü mü vardı? Tüm bu “Sana güvenmiyorum çünkü insanlarla duygusal bağ kurma yetisine sahip değilsin.” olayını aştığımızı sanıyordum. Lanet olsun. Ona daha ne kadar iyi yönümü gösterebilirdim? Ona güven vermek için başvurduğum yollar tükenmeye başlamıştı.

“Gelmene sevindim.” dedi kollarını boynuma dolayarak. Bana sarılarak benimle seyahat etme konusunda tereddüt duyduğum açıkça belli eden bir öpücük kondurdu dudaklarıma. Ama bir saniye önce onun yüzüne vuran endişeyi kafamdan uydurmadığıma emindim.

“Jonas,” dedi beni tekrar tekrar öperek. “Seni çok özledim.” Keçileri kaçırmış olabilirim ama o şu an kollarımda gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi hissediyordum. Evet, o güzel kafasında şu an bir şeyler dönüyordu. Ama bu alışılmadık bir şey değildi zaten.

“İyi misin?” diye sordum başını bana çevirerek.

Beni onaylarcasına başını salladı. “Sadece burada olduğun

için çok mutluyum.” Beni yeniden öptü ve tüm vücudumdan bir elektrik akımı geçip gitti.

“Eğer beni böyle öpmeye devam edersen,” diye mırıldandım onun dudaklarına. “Uçağı kaçıracağız.”

İsteksizce benden uzaklaştı. “Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin artık?”

“Cık, cık, cık.” dedim işaret parmağımı ona doğru sallayarak. “Hepsini çok yakında öğreneceksin.” Kapının yanındaki bavulu işaret ettim. “Bu kadar mı?”

Başını aşağı yukarı salladı. “Bir de bu var.” Koltuğun üzerinden dizüstü bilgisayarını kaptı.

Bilgisayarı elinden alıp koltuğa geri koydum. “Olmaz.”

“Eğer boş zamanımız olursa çalışmalarımın üstünden geçirim diye düşünmüştüm.”

Sırıttım. Tek bir dakikamız bile boş geçmeyecekti. Bunu anlayabilmesi için ona hecelemem mi gerekiyordu?

Yanakları kızardı. Görünen o ki gerekmiyordu.

“Bilgisayar yok öyleyse.” dedi benimle uzlaşarak. Dudakları aklımdan-ne-geçiyordu-ki diyen yarım bir tebessümle kıvrıldı.

“Talimatları şimdiden hakkıyla yerine getirdiğini görmek güzel.”

“Anlaşma anlaşmadır. Bu kulübe girebilmek için bir server ödedim. Paramın karşılığını sonuna kadar alacağım.” dedi gülererek. Ona uyguladığım ödeme politikasıyla hâlâ eğleniyor gibi görünüyordu.

“Pasaportunu aldın mı?” diye sordum.

Eliyle çantasını işaret etti. “Dün gece geldi. Tam Georgia’nın söylediği gibi.”

“Hadi gidelim o zaman.” Bavulunu alıp şafak vaktinin karanlığında bekleyen limuzine kadar ona eşlik ettim. Onu arka koltuğa yönlendirirken şoför limuzinden çıkıp elimdeki bavulu aldı. İçeri girmek için eğildiğinde bu limuzindeki anılarımız gözümün önüne geldi.

“Sürpriz.” dedi Josh o içeri girdiğinde.

Sarah birden ürkmüştü.

“Ben Josh,” Koltuklarımıza yerleşirken Sarah’a elini uzattı. “Jonas’ın kardeşi.”

"Ah, evet. Tabii." dedi Sarah dönüp bana bakarak. Kafasının karıştığı belli oluyordu. "Fotografını görmüştüm. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bizimle geleceğini bilmi..."

"Jonas gezinizde size katılacağımı söylemedi mi?" Dehşete düşmüş hâlde bana baktı. "Ona neden söylemedin, kardeşim? Bu yapuğun hiç hoş değil." Sarah'a döndü. "Bu yaptığı hiç hoş değil."

Omuz silktim. "Aklımdan çıkmış olmalı," Sarah'ın elini tuttum. "Umarım senin için bir sakıncası yoktur. Josh çok eğlencelidir."

"Ah," dedi Sarah. Tanrım, çok sevimliydi. "Hayır, ben... Bu harika."

"Güzel," dedi Josh. "Çünkü Jonas ve benim çok güzel planlarımız var." Bana bir beşlik çaktı. "Bu efsanevi olacak, kardeşim."

Sarah adeta konuşamıyordu.

Josh ona yaslandı. "Jonas ve ben hiç ayrı seyahat etmeyiz. Asla. Bu bir ikiz olayı." Göz kırptı.

Sarah'ın rengi attı. Eli avucumun içinde kaskatı kesilmişti.

Limuzin evin önünden ayrılırken Josh camdan dışarı dalgın bir şekilde bakmaya başladı. "Evet, bu mükemmel olacak. Tüm hafta sonu boyunca ayrılmaz üçlü olacağız."

Sarah dokunsam devrilecekmiş gibi duruyordu. Ona bunu daha fazla yapamazdım. Çok tatlıydı. Güldüm. "Seninle dalga geçiyoruz, bebeğim." dedim.

Derin bir nefes alıp verirken avucumun içindeki eli gevşedi. Hafifçe dizime vurup güldü.

"Ama gelmemi *isterseniz* orası ayrı," dedi Josh. "Yani, beni de orada *isterseniz*, hemen ajandamı temizlerim. Söyleyin yeter."

"Bu kadarı yeterli, Josh. Onu korkutuyorsun," Sarah'a döndüm. Yanaklarındaki renk geri gelmişti. Yeniden nefes alıp veriyordu. "Josh birkaç günlüğüne bende kalıyordu böylece üzerine çalıştığımızı anlaşılmayı..."

"Kapatmış olduk," dedi Josh cümlemi tamamlayıp saatine bakarak "Yaklaşık iki saat önce." Tiz bir ıslık çaldı ve buz kova-sında bekleyen bir şampanya şişesi çıkardı.

"Josh'u da havaalanına bırakıyoruz," diye açıkladım. "Los Angeles'e dönmek için erken saate bir uçuş ayarladı."

Josh sanki ona bir sır verecekmiş gibi Sarah'ın kulağına yaklaştı. "Daha geç bir saatte de dönebilirdim. Ama kardeşimi yulaf lapasına dönüştüren kadını gözlerimle görmek istedim." Josh şişeyi açmayı başardı ve ona bir şey söylemeden üç adet bardak uzattım.

Sarah, kardeşimin bana yulaf lapası diye hitap etmesini nasıl karşılayacağımı görmek için bana baktı. Ona en parlak gülümsemelerimden biriyle karşılık verdim. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Gerçeklerle yüzleşmekten kaçınmazdım.

"Ve beni hiç şaşırtmadın, Sarah Cruz." dedi Josh kibarca ona şampanya bardağını uzatarak. "Sana biraz dalaştığım için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Ah, ona inanma." dedim.

"Garip bir şekilde, asıl paniklediğim konu gezide bize katılman değildi," dedi Sarah, Josh'a dönerek. "Ama itiraf etmeliyim ki Jonas-ve-ben-hiç-ayrı-seyahat-etmeyiz-ikiz-olayı beni oldukça korkuttu." Şampanyasından bir yudum aldı ve gözleri parladı. "Mmm. Hiç bu saatte şampanya içmemiştim. Ama bir bardak şampanyaya asla hayır dememek gibi bir prensibim var."

"Aklımın bir köşesine yazdım." dedim Josh'tan bardağımı alarak.

"Pekâlâ, kardeşim. Ona son dakika haberlerini söyleyecek misin yoksa ben mi söyleyeyim?" diye sordu Josh.

Sarah tüm dikkatini ikimize verdi. Endişeli görünüyordu. Neden büyük haberlerin daima kötü olduğunu düşünüyordu ki?

Kendini güvende hissetmesi için elini sıktım. "Josh ve ben son birkaç gündür gece gündüz bunun üzerinde çalışıyorduk." diye anlatmaya başladım heyecanımı bastırmakta güçlük çekerek. "Aksi takdirde inan bana Kırmızı Başlıklı Kız'daki kötü kurt gibi kapını parçalarcasına çalışıyor olurdum."

"Dün gece hiç uyuduk mu biz?" diye sordu Josh.

"Hayır, bayım. Uyumadık. Aslında uykusuzluktan delirmek üzereydim o yüzden pek emin değilim."

"Hayır, haklısın. Uyumadık." dedi Josh ve gülümseyerek Sarah'a baktı. "Anlaşma üzerindeki tüm evrak işlerini yalnızca birkaç saat önce bitirebildik."

Lauren ROWE

"Bana ne olduğunu söyleyecek misiniz? Meraktan ölüyorum burada."

"Ah, ever söyleyeceğiz, Benim Muhteşem Sarah'ım. Biraz sabırlı ol." Kulağına yaklaşarak fısıldadım. "Her şeyi sert ve hızlı istemeye bir son ver, bebeğim."

Yanakları kızardı. Çok ama çok sevimliydi.

Boğazımı temizledim. "Kadehlerinizi kaldırın, lütfen." Hepimiz şampanya bardaklarını havaya kaldırdık. "Şu an trampet sesi çok iyi giderdi."

Josh ve Sarah aynı anda seslerini titreterek boşta kalan elleriyle de bacaklarına vurarak ses çıkarmaya başladılar. Josh, Sarah'ın coşkulu tavırlarına gülerek ona parıldayan gözlerle baktı. Ondan şimdiden hoşlandığını söyleyebilirdim.

"Bugün burada yeni bir başlangıcı kutlamak için toplanmış bulunuyoruz." Sarah'a yeni başlangıcımın onu da içerdiğini anlatan bir bakış attım. "Sarah, şu an Tırman ve Fethet Kaya Tırmanıcılığı Kapalı Spor Salonu sahiplerine bakıyorsun." Ağzım kulaklarıma varırcasına gülümsemekten yanaklarım ağrımaya başlamıştı.

"Aman Tanrım," dedi Sarah heyecanla. Kadehini ben ve Josh'unkiyle tokuşturdu. "Tebrikler, çocuklar." Öne eğilerek beni öptü.

"Beş eyalette yirmi spor salonu," dedim tüm vücudumda elektrik akımı dolaşırken. "Bu çok uzun süredir yapmak istediğimiz bir şeydi."

"Senin yapmak istediğin bir şeydi," diye beni düzeltti Josh. "Her zaman bunun hayalini kuran sendin, kardeşim. Ben sadece sana destek oldum."

"Hayatta ne yapmak istediğini keşfedip onun peşinden gitmek bu oluyor," dedim gözlerimi Sarah'a sabitleyerek. "Azimle."

Yeniden benimle kadeh tokuşturdu ve bana şu ana kadarki en seksi gülüşüyle karşılık verdi.

Onu şu an parçalara ayırmak istiyordum. Hayatımın en güzel gününü kutlamanın daha iyi bir yolu olabilir miydi? Josh'a döndüm. "Sen bir harikasin, dostum. Ama şu an tam anlamıyla önümü tıkıyorsun."

Josh güldü. "Üzgünüm."

Sarah kıkırdadı. "Muhtemelen burada olup beni koruman iyi bir şey, Josh. Jonas şu an Hulk'a dönüşebilir gibi görünüyor."

Sırıttım. Şu an kendimi gerçekten de Hulk ya da King Kong gibi hissediyordum. Şu an kesinlikle göğsümü yumruklayarak onu omzuma atıp en yüksek binaya tırmanmak istiyordum.

"Peki, bu bir yatırım mı yoksa siz ikiniz spor salonlarının başında mı olacaksınız?" diye sordu Sarah.

Josh'la ben birbirimize baktık. Bu konu henüz açığa kavuşmamıştı. Josh bu girişime pasif bir yatırım gözüyle bakıyordu. Birkaç bölge müdürü atayıp onları denetleyecektik. Ben ise bunu tutkum hâline getirmek istiyordum. Hayatımın merkezinde olmalıydı. Aslında anlaşma kapandığında bir daha başka hiçbir işle meşgul olmamayı düşünmüştüm. Aniden hayatımın amacını bulmuş gibiydim. Faraday&Sons'ın canı cehenneme. Kendi rızamla bunun bir parçası olmamıştım ve bunu hiçbir zaman da *istememiştim*. Küresel yatırımların, gayrimenkul yatırım ortaklıklarının, faiz amortisman ve vergi öncesi kârlarının, varlık yönetiminin, gelirlerin ve vergilerin canı cehenneme. Hepsinin canı cehenneme. Sadece kayalara ve dağlara tırmanmak, kayalara ve dağlara tırmanmayı öğretmek ve kayalara ve dağlara tırmanmayı saplantı hâline getirmiş insanlarla birlikte olmak istiyordum. Ardından da eve gidip benim kişisel Everest'im olan Sarah'a tırmanmak.

"Detaylar üzerine henüz konuşmadık." dedim usulca ve Josh buna karşılık olarak sırtıttı. İşlerin sonunda nereye varacağını ikimiz de biliyorduk. Faraday&Sons'ı bırakacaktım. Çok yakında.

"Jonas hayatının geriye kalan her dakikasını dağlara tırmanarak geçirmek istiyor." dedi Josh.

Gözlerimle onu soyarak Sarah'a baktım. "Hayatımın geriye kalan her dakikasını değil."

Bakışlarıma gözünü kırpmadan karşılık verdi. Bir süre sonra derin bir nefes alıp vererek dudaklarını araladı. Ah, evet o da beni istiyordu.

"Tabii o dağ Everest değilse. Bu durumda hayatımın her dakikasını ona tırmanarak geçirmek isterdim." Sarah'ın yanağına dokundum.

Gözleri arzuyla parladı. Kahretsin, böylece aletim hayata dönmüş oldu. Eğer Josh burada olmasaydı bu hafta sonu için

dikkatle planladığım her şey şu pencereden uçup gidecekti. Burada olması muhtemelen iyi bir şeydi.

Sarah ve ben birbirimize bakmaya devam ederken garip bir sessizlik oldu. Birbirimize duyduğumuz arzu limuzindeki tüm oksijeni adeta emmişti. Yanağındaki elime dokundu. Gözlerimi kapadım.

“Vay canına, bu hafta sonu ikiniz birlikte dev bir ateş topuna dönüşeceksiniz anlaşılan.”

Sarah'ın yanakları kızardı ve elini çekti.

Ben de elimi çektim. Ama gözlerimi ondan ayırmadım. “Kesinlikle öyle olacak.” dedim derin bir nefes alıp vererek.



Sonunda yalnız kalabilmiştik. Tabii birinci sınıf bir Boeing 737'de oturup uçağın kalkmasını bekleyen iki insan ne kadar yalnız kalabilirse biz de o kadar yalnızdık. Ama limuzinin içinde kahrolası erkek kardeşimle bir dakika daha fazla oturmaktan iyiydi. Bana her zaman yaptığı gibi başını iki yana sallayarak sanki bana gözleriyle gülüyormuş gibi bakıp durmuştu. Limuzin park yerinden ayrılıp hareket hâline geçtiğinde ise bana sarılarak kulağıma fısıldamıştı: “Kardeşim, bu kız kesinlikle değer.” Ardından bana göz kırptı.

Değer derken neyi kastettiğinden emin değildim. Onu bulmak için harcadığım çabaya mı değiyordu? Sanki bunu bilmiyormuşum gibi. Üniversitenin sunucusunu hacklediğime mi değiyordu? Elbette. Ya da çok daha büyük, bunlardan çok daha felsefi bir şeyden mi bahsediyordu? Josh genelde benim gibi felsefi derin düşüncelere dalmazdı. O yüzden şu hackleme işinden bahsettiğini farz edebilirdim. Ama bundan emin değilim. Sarılmadan sonra bana o kibirle göz kırpan bakışlarından birini atmış, Sarah'a da elveda demek için sarılmış, ardından yalnızca onun kadar harika bir adamın yapabileceği bir çalımla uçuşunun olduğu yere doğru yürüyüp gitmişti.

Uçağımız pistten havalanırken Sarah'ın elini tuttum. O da başını omzuma koydu. Titriyordu.

“Uçmaktan mı korkuyorsun?” diye fısıldadım kulağına.

Omuz silkti fakat bir şey söylemedi. Uçak irtifa kazanıncaya kadar birkaç dakika sessizlik oldu.

Sabahın çok insafsızca erken bir saatinde olduğumuzu biliyordum ama yine de üzerinde sıradışı bir sessizlik vardı. Bir şey onun canını sıkıyordu. Sebebi uçakta oluşumuz muydu? Bundan emin olmasam da ona baskı yapmadım. Hazır olduğunda bana ne olduğunu söyleyecekti.

“Belize,” dedi sonunda uçak iyice havalanınca. İç çekip burnuyla boynuma sokuldu. “Buna hâlâ inanamıyorum.”

Ne yazık ki gideceğimiz yeri daha fazla bir sır olarak tutamamıştım. Havaalanında check-in noktasına geldiğimiz anda oyun bitmişti ve Sarah piyangoyu tutturmuş gibi sevinçten havalara uçmuştu. Beklediğim tepki buydu. Havayolu şirketinin uçağı yerine kendi şirketimizin özel jetini kullanarak onun daha da aklını başından almak isterdim. Böylece uçaktan dışarı adımımızı atıncaya dek varış noktamızı bir sır olarak saklamaya devam edebilirdim. Ayrıca Houston’da aktarma yapmadan doğrudan oraya gidebilirdik. Ama amcam bu hafta sonu jeti Londra’ya bir iş gezisi için kullanacaktı.

“Görene kadar sabret. Bence bunu oldukça *ilham verici* bulacaksın.”

Bana merak dolu bir bakış attı. Gülümsemekle yetindim. Onun için planladığım her şeyi gerçekleştirmek için sabırsızlanıyordum. Ellerimi ovuşturarak ona içten bir körü kahraman kahkahası atmak isterdim ama avucumun içindeki eli bana kendimi çok iyi hissettiriyordu. O yüzden elimi çekmek istemedim.

Yeniden bana yaslandı. “İtiraf etmem gereken bir şey var.” dedi sonunda.

Mideme ağrı saplandı. Sabahtan beri kafasını kurcalayan bir şeyler olduğunu biliyordum.

“Belize’nin nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

Güldüm. Bu kadar zamandır endişe ettiği şey gittiğimiz yerin neresi olduğunu bilmemesi miydi? Sonuçta bu onun yurtdışına ilk çıkışı olacaktı. Rahatlamış hâlde iç çektim. “Orta Amerika’da. Meksika, Guatemala ve Karayip Denizi’yle sınırı var. İlginç bir gerçek: Orta Amerika’da resmi dilin İngilizce olduğu tek ülke. Ama tabii ki İspanyolca da konuşuyorlar.”

Başı hâlâ omzumdaydı. Rahatlatıcı bir histi bu.

“Çok heyecanlıyım.” dedi. Boşta kalan elinin parmak uçları nazikçe sağ kolumdaki dövmenin üzerinde geziniyordu. Bu küçük dokunuş bile soluğumun kesilmesi için yeterliydi.

Lauren ROWE

"İspanyolca biliyor musun?" diye sordum.

"Hı hı." dedi uyuklu bir ses tonuyla. "Annem Amerika doğumlu yarı Kolombiyalı. Ama onun annesi Kolombiyalı. Babası ise İrlandalı. Beni büyütürken İspanyolca konuşurdu. Ama yine de İngilizceyi çok iyi konuşabiliyor."

"Peki ya baban?"

Duraksadı. "Amerikalı. Ama kökleri İspanya ve İtalya'ya dayanıyor. Cruz soyadı İspanyol tarafından gelme."

"Yani o da İspanyolca konuşuyor?"

"Hayır, yalnızca İngilizceyi akıcı şekilde konuşuyor. Ama kahrolası bir aşağılık herif olma konusunda da oldukça akıcıdır."

Buna tek kaşımı kaldırmadan edemedim. Fakat sessizliğimi korudum. Keşke o piç herifle anladığı dilden konuşma imkânım olsaydı.

Parmak uçları yeniden dövmemin üzerinde gezinmeye başladı. Aşağı ve yukarı, bir uçtan diğer uca yumuşak dokunuşlarıyla kolumu okşuyordu. Ne zamandır bunu yapmasını beklememe rağmen bana dövmelerimin ne anlama geldiğini sormuyordu. Yine de sormaması hoşuma gitmişti. Birçok kadının bana yönelttiği ilk soru bu oluyordu. Sanki her yolu denemişler ama konuşacak başka konu bulamamışlar gibi. Ama Sarah onlardan farklıydı. Bir şekilde dövmelerimin benim için ayaküstü bir sohbetle geçirilemeyecek kadar büyük anlam ifade ettiğini biliyordu. Bazen bunu bir şekilde hissediyordu işte.

Nefes alıp verdim. Yumuşak dokunuşlarıyla bile beni çılgına çevirebiliyordu.

Başı hâlâ omzumdaydı. Bana bakmıyordu. "Ben on yaşındayken annem onu terk etti. Daha doğrusu ondan kaçtı. O günden sonra onu bir daha görmedik. Benimle hiç iletişime geçmedi."

Parmak uçları kolumdan yukarı doğru ilerleyerek kol kaslarımaya ulaştı. Ve tişörtümün altında kolumdaki kasları okşamaya başladı.

"Onun kaybı." dedim usulca.

"Zaten onu bir daha görmek istemiyorum," diye mırıldandı. "Asla."

Bir süre sonra başını omzumdan kaldırarak doğrudan gözle-

rime baktı. Gözleri dolmuştu. "Sana bir şey söylemem gerek." dedi. "Aslında üç şey söylemem gerek. Ve bunlardan birisi oldukça kötü."

Mideme ağrı saplandı. "Pekâlâ," diyebildim. "Dökül bakalım."

Vücudunu dikleştirip iç çekti. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Birden alarına geçmişim. "Söyle gitsin. Yara bandının birden çekilmesi taraftarıyım."

Derin bir nefes alıp verdi. "Kötüden çok kötüye doğru sıralayacağım."

Onaylarcasına başımı salladım. "Pekâlâ."

"Birincisi, umarım bu çok kötü değildir senin için, salı günü Georgia'yı görmek için postaneye gittim. Ve ona bir bardak çay söyledim."

Güldüm. Ah Tanrım, çok rahatlamışım. Sabahtan beri endişelendiği şey bu muydu? "Sarah, bunu zaten biliyorum. Georgia beni aradı. Ona ne söylediğini bilmiyorum ama sana sırlıslıkla âşık olmuşa benziyor. Beni arayıp seni sarmamı ve hiç bırakmamamı söyledi."

Gözleri parlamıştı. "Öyle mi dedi?"

"Evet." Birden cümleyi kelimesi kelimesine aktardığıma pişman oldum. Yani ondan gerçekten etkilenmişim ama Sarah'a onu her an sarıp bir daha asla bırakmamaya hazır olduğum izlenimini vermek istemiyordum. Onun gibi harika bir kadın olsa bile birisine bağlanabileceğimden emin değildim. "Her neyse," dedim konuyu çabucak değiştirerek. "Georgia sana ne dedi bilmiyorum ama benim hakkımda yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum."

"Yanlış bir fikir mi? Hayır, senin hakkında harika şeyler söyledi. Çok güzel şeyler." Sesi alçaldı. "Sana tamamen farklı bir bakış açısından bakmamı sağlayan şeyler."

"Demek istediğim de buydu. Ben o adam değilim." Derin bir nefes alıp verdim. Onu kırmadan kendimi açıklamanın bir yolunu arıyordum. "Söz konusu Trey ve Georgia olduğunda kendimde olmuyorum. Onlara gösterdiğim Jonas Faraday bir istisna, aslı değil. O ikisi içimde benim kontrol edemediğim bir şey

uyandırıyorlar.” Boğazımı temizledim. Bir yumru oturmıştu. Onun ise gözleri parılıyordu.

Gözlerimi devirdim. “Bana şu şekilde bakmayı kes. Ciddiyim. Etrafta sürekli herkesin süper kahramanı olmaya çalışarak dolanamam. Öyle de değilim zaten. Kahramanlık işi için fazlasıyla vasıfsızım.”

Duraksadı. “Bence kendini hafife alıyorsun.” Gözlerini kısararak baktı. “Ve bence bunun farkında olmasan bile Georgia’nın bahsettiği Jonas Faraday olma aşamasında ilerliyorsun. Ve şu kaya tırmanış salonu da bir sebepten ötürü oldu. Bu bir tesadüf olamaz. Aslına bakarsan ben tesadüflere inanmam.”

Bana burada zeki olanın kendisi olduğunu belirten çokbilmiş bir bakış attı.

“Bence sen tam bir baş belasısın.” dedim genişçe gülümseyerek.

Kahretsin. Keşke düşündüğüm şeyi söylemeye cesaretim olsaydı. Ama bunu yapmayacaktım. Bu çok fazlaydı. Bunu yapsaydım bile ağzımdan kaçırmış olurudum. *Hayatta istediğim tek şeyin sen olduğunu tahmin bile edemezdim.* Ama bunu Sevgililer Günü kartının üzerine yazdırmak bir şeydi, sesli bir şekilde söylemek ayrı şey. Özellikle de daha bunun ne anlama geldiğinden bile emin olamazken. O yüzden bunu söyleyip kendimi aptal konumuna düşürmektense onu öpmeyi tercih ettim. Onu defalarca ve defalarca öptüm. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Eğer şu an yalnız olsaydık giysilerini parçalayıp vücudunun her yerini öperdim. O muhteşem vajinası da buna dâhil. Ve Belize için özenle planladığım her şeyin canı cehenneme diyerek klitorisini emip onu boşaltırdım. Bu yüzden şu an yalnız olmamamız iyiydi. Çünkü Tanrı şahidim olsun ki şu andan itibaren her şeyi plana göre yapacaktım. Daha fazla sorumsuzca davranış olmayacaktı.

Ah Tanrım, öpüşmemiz tutkulu bir hâl almaya başlamıştı. Çok fazla tutkulu. Eğer bu şekilde devam edersek onu uçağın lavabosuna sürükleyecek kadar baştan çıkarılmış olacaktım. Ve bunun kesinlikle gerçekleşmemesi gerekiyordu. Ona hak ettiği değeri vererek onu mağaranın dışına çıkaracağıma dair kendime bir söz vermiştim. Bunların hepsini Belize için planlamıştım. Ve Tanrı biliyor ki bu muhteşem yarattığı uçağın lavabosunda becermek kesinlikle plana dâhil değildi.

Dudaklarını yalayarak geri çekildi. "Söyleyecek başka şeylerim de var, Jonas."

"Pekâlâ, pekâlâ." İç çektim. "İkinci korkunç haber nedir?"

Kendini toparladı. "Alışveriş için verdiği paradan altı yüz dolar harcadım. Bunun için çok teşekkür ederim. Çok eğlendim ve kendimi prensesler gibi hissettim."

Hafif kızgınlıkla inledim. "Ama ben gerçekten kendini kaybetmeni istemiş..."

"Hayır, hayır kötü kısmı bu değil. Özür dileyecek olmamın sebebi üç bin doları harcamamış olmam değil. Bu para çok fazlaydı. Yani, teşekkür ederim. Ayaklarımı yerden kestir. Ama bu parayı laf olsun diye harcamayacağım."

Gülümsedim. Eğer tüm parayı kendini şımartmak için harcasaydı yine de büyük heyecan duyardım. Ama harcamamış olmasının beni tahrik ettiğini itiraf etmeliyim. "Şu büyük itirafın nedir o hâlde?"

"Paranın kalanını sana önceden de bahsettiğim şu hayır kurumuna bağışladım. Şiddet gören kadınlar için sığınak sağlayan kurum. Ayrıca iş başvurusu yapmaya giden kadınlar için iş kıyafeti de temin ediyorlar."

Ağzımı açmama izin vermeden konuşmasına devam etti. Görünen o ki gergin ve endişeliydi.

"Ve sana daha önce bahsetmediğim bir şey var. Bu yeri anem kurdu." Boğazını temizledi. "Bu işe on yıl önce başladı. Ve bugüne kadar getirdi. Aman Tanrım, Jonas. Bu onun hayatı. Tek tutkusu." Yüzüne gurur dolu bir ifade yerleşti. "Yani evet, teknik olarak parayı anneme verdim. Ama harcasın veya tırnaklarına manikür falan yaptırsın diye değil. Bunu ihtiyacı olan birçok kadın için kullanacak."

Şu an içinde bulunduğum hisleri tarif etmeme imkân yoktu, bu yüzden onu yeniden öptüm. Ve yeniden.

Geri çekildi. "Yani bu konuda üzülmedin mi?"

"Üzülmek mi? Tabii ki hayır. Aslına bakarsan eve döndüğümde annenin hayır kurumu için doğru düzgün bir bağış yapacağım. Bana ilk anlattığında bunu yapmayı düşünemediğim için üzgünüm. Gördün mü? Kahraman olmak için fazlasıyla vasıfsız olduğumu söylemiştim."

"Teşekkür ederim."

"Buna üzüleceğimi mi düşündün?"

"Hayır, tam olarak *üzülmek* değil. Ama sana sormadan parayı başka yere verdiğim konusunda ne hissedeceğinden emin olamadım." İç çekti. "Ve bir de Jonas, hiç iç çamaşırı almadım. Bu ise itirafımın en kötü kısmı."

Küsmüş numarası yaptım. "Benimle bir daha konuşma."

Güldü. "İç çamaşırı almanın çok gereksiz olduğunu düşündüm. Tamamen çırılçıplak kalıp senin için vücudumun her noktasına ulaşımı kolaylaştırmak daha iyi bir fikir değil mi?"

"Bu düşünce tarzı hoşuma gitti."

Şu ana kadar sözde kötü haberler yığını koca bir hiçten ibaretti. Lanet olsun, bir dakika öncesinde gözlerindeki endişe dolu bakışı görünce bana söyleyecek gerçekten korkunç bir şeyi olduğunu düşünmüştüm.

"Peki, üçüncü kötü haber nedir?" diye sordum. "Bu en kötü olanı, değil mi? Sanırım kendimi buna hazırlamalıyım o hâlde?"

Kaşlarını çattı. "Evet, bu seferki çok ama çok kötü, Jonas." Başını iki yana salladı.

Bir anda midem düğümlenmişti.

"Şu sana bahsettiğim yazılım mühendisini hatırlıyor musun?" diye konuşmaya başladı usulca. "Hani aşkı bulmak için Kulüp'e katılan?"

"Evet, bir aylığına üye olan." dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. Evet, evet, evet o çok romantik ben de sonsuz vajina arayışında olan sosyopatın önde gideniyim. Bunu daha önce de açıkça belirtmişti zaten.

"Dün gece bir spor barında ilk defa yer bildirimi yaptım. Kat ve ben de onu gözetlemek için oraya gittik."

Bunun nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Gözlerindeki ifade söyleyeceği şeyden korkmaya başlamama sebep olmuştu. Tanrı aşkına, onunla birlikte eve falan mı gitmişti? Lütfen, Tanrım. Hayır.

İç çekti. Titriyordu. Konuşamayarak başını iki yana salladı.

"Sarah, söyle hadi." Şu an tam anlamıyla kafayı yemek üzeriydim.

Yeniden başını iki yana salladı.

Gözlerine bakabilmek için geri çekildim. “Neler oluyor? Sorun her neyse, önemli değil. Söz veriyorum.” *Tabii eğer onu becermediysen. Bu kesinlikle ciddi bir sorun olurdu.* Kahrolası aklıma kaybetmek üzereydim. “Sarah, anlat hadi.” Sesimde bastıramadığım bir çıkış belirdi.

“Jonas, o adam seninle her yönden daha fazla zıt özelliklere sahip olamazdı. Disney ve beyin yıkamalarından bahsediyorum. Cidden.”

Yanaklarım kızarmıştı. Evet, bunu biliyordum. O çok sempatik, ben ise aşağılık herifin tekiydim. O bir aylığına, ben ise bir yıllığına üye olmuştum. O Kulüp’e gerçek aşkı bulmak için üye olmuştu, ben ise bir yıl boyunca üst üste her gece onları evimden postalarken bana kendimi pislikmişim gibi hissettirmeyen ve duygusallık arayışı içinde olmayan vajinalar yığını için. Anladım. Beni hâlâ başvuru formuma göre mi yargılıyordu? Bunu çoktan aştığımı sanıyordum. Birdenbire içi dışı bir olan romantik bir adam istediğini mi fark etmişti? Öyle bir adama *ihtiyaç* duyduğunu? Bana ne demeye çalışıyordu?

“Her neyse, adam bara sarı bir bileklik takarak geldi. Ve söylediğim gibi bu çok mantıklıydı. Eğer senin bilekliğin *mor* olarak belirlendiyse *o adamın* mor dışında herhangi bir bileklik alacağından emindim. Kat ve ben ne tür bir Bayan Sarı Bileklik’in bu normal ve sıkıcı adamın gerçek aşkı olacağını görmek için sabırsızlanıyorduk.”

Pekâlâ, son söylediğiyle rahatlamıştım. Şu ana dek Sarah hakkında bir şey biliyorsam o da normal ve sıkıcı istemediği idi. O boku yemiş, anormal ve bazen de oldukça edepsiz seviyordu. O, değiştirebileceği bir piç istiyordu. Böylece bana çarpık bir şekilde de olsa iltifat etmiş oluyordu. Kalp atışlarım sakinleşti. Devam etmesini beklemeye koyuldum.

Sinir bozucu bir şekilde uzun süre sessizliğini korudu. Görünen o ki ağzındaki baklayı çıkarmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu.

“Sarah, çek şu yara bandını artık.” diye homurdandım çileden çıkmış hâlde. “Hadi ama.”

Derin bir nefes alıp verdi. “Bayan Sarı Bileklik, sarı bilekliğiyle çıkıp geldiğinde...” Yeniden iç çekti. “Jonas, kadın senin Bayan Mor Bileklik’ti. Sahtekâr Stacy.”

Ağzım açık kalmıştı. "Ne?" Başım dönmeye başladı. Bu da neydi şimdi?

Stacy'nin lavaboda Sarah'ı köşeye sıkıştırması da dâhil olmak üzere o geceye dair tüm detayları anlatmaya koyuldu. Parmaklarımı saçımdan geçirdim. Başım dönüyordu.

Sarah'ın gözleri dolmuştu. "Çok üzgünüm," dedi kısık sesle. "Yemin ederim bilmiyordum." Yüzünü elleriyle kapattı. "Kahrolası bir genelev için çalıştım."

Kalp atışlarım bir kilometre öteden duyulabilirdi. Şu an duruma yumruk atabilme imkânım olsaydı, hiç tereddüt etmezdim. Ama bu bir uçaktayken başarısız bir girişim olurdu. Elimle yüzümü sıvazladım. Duyduklarımı zar zor idrak edebilmiştim.

Sarah ellerini yüzüne koyup ağlamaya başladı.

Şu an onu rahatlatmam gerektiğini biliyordum. Yapılması gereken şey buydu. Ama bunun yerine şu an istediğim şey birilerini öldürmekti. Beynime o kadar çok adrenalin pompalanmıştı ki koltuğa emniyet kemeriyle bağlı olmam bir bakıma iyi bir şeydi. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak uçağın penceresinden dışarı baktım. Yumruklarımı sıkıştırmıştım ve midem alt üst olmuş durumdaydı. Lanet olsun! Kahrolası bir fahişeyi becermiştim. Üstelik bir de lanet kadını *yaladım*. Yirmi saniyeliliğine de olsa fark etmiyordu, onun paramla satın aldığım vajinasına dilimi sokmuştum. Bu düşüncenin iğrençliğiyle ürperdim. Dilimin üzerinde kalın bir kir tabakası varmış gibi hissediyordum. Babamın hayaletinin kahkahaları kulağımda yankılanıyordu.

Emniyet kemerini çözdüm. Başım dönüyordu.

"Hemen döneceğim." diye omzumun üzerinden mırıldandım doğruca lavaboya giderken. Kaçmamam gerektiğini, onu burada yalnız başına ağlarken bırakmamam gerektiğini biliyordum. Şu an güven verici ve şefkatli davranmam ve ona her şeyin iyi olacağını söylemem gerektiğini biliyordum. *Sana kızgın değilim, demeliydim. Sadece bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var.* Ama şu an gerçekten buradan defolup gitmem gerekiyordu. Kendimi kusacakmış gibi hissediyordum.

Lavabonun kapısını arkamdan çarparak kapattım. Kahrolası bir orospuyu becermiştim. Tanrı'nın cezası babama dönüşmüştü. Lanet olsun!

Yüzümü soğuk suyla yıkadım. Ağzımı suyla çalkaladım.

Kusmak için klozetin başında dikildim. Ama bir şey çıkmadı.

İşte buna karma denirdi. Kötü şeyler kötü insanların başına gelir. Yine de Kulüp'e üye olurken ne elde edeceğimi sanıyordum ki? Yeryüzündeki hangi kadının hiçbir beklentisi ya da bir şeyler hissetme arzusu dahi olmadan benimle düzüşmeye gönüllü olacağını sanmıştım? Bu kriterlere uyan ne tür bir kadın bulmayı bekliyordum? Cidden, ne tür bir kadın bir güzel becerildikten sonra kışına tekme yiyecek kapı dışarı edilmeyi arzular mı? İçten içe dünyada böyle bir kadın olmadığını biliyordum. Yalnızca doğru olduğunu bildiğim şeyi görmezden gelmiştim. Ah! Kendimi dürüstlük arayışında olduğuma ikna etmiştim ama tüm bu zaman boyunca aradığım şey yalanlardan ibaretti. Ve şimdi ettiğimi buldum.

Aynada kendime baktım. Bir su damlası kaşımın altına süzülüyordu.

Sanki onu uzaya göndermişim gibi haykırmaya başlamadan önce Stacy'i sadece beş saniye boyunca yalamıştım. Bu işte iyi olduğumu biliyordum. Ama bu kadar da iyi değildim. Ardından onu o kadar sert becerdim ki vücudunu adeta iki parçaya ayırdım. Ve o da bunun her dakikasından zevk alıyormuş gibi davrandı. Stacy'nin Kulüp'e benimle aynı sebepten üye olduğunu anlatan ne tür bir peri masalına inanmıştım böyle? Tabii ya, onun gibi bir kadının becerilip bir kenara atılmaktan daha fazla istediği bir şey olamazdı zaten. Tek kelime etmeden evimden çıktığında ters giden bir şeyler olduğunu anlamıştım. Kendimi kandırduğumun farkındaydım. Ama bunu umursamadım. Josh bunun "şimdiye kadar yaptığı en lüks harcama" olduğunu söylemişti. O ne tür bir Kulüp'e üye olmuştu Tanrı aşkına? Çünkü benim üye olduğum Kulüp'e sadece kendimi kandırmak için para verdiğimi biliyordum. İçten içe bu gerçeğin farkındaydım. Şimdi de tam olarak ettiğimi bulmuştum.

Bir görüntü gözümün önüne geldi. Hayatım boyunca unutmaya çalıştığım bir görüntü. Adam onun ellerini ve kollarını yatağın direklerine bağlamıştı. Burnundan kan akıyordu.

Kendimi toparlamaya çalışarak soğuk, metal musluğa tutundum. Gözümün önüne gelen görüntüler yığınından kurtulmaya çalışıyor ama bunu başaramıyordum. Hepsi birer tokat gibi yüzüme çarpıp geçiyordu.

Pantolonu bileklerine kadar inmiş, kullı kuçu ortaya çıkmış

hâlde onu kendine doğru zorluyordu. Bir hayvan gibi inledi. O ise çılgılık atıyordu. Gardırobun içinde kendimi onun elbiselerinin arasına, daha da derinlere gömdüm. Ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. Kulaklarımı tıkadım ama yine de kanımı donduran çığlıklarını duyabiliyordum. Adam onun yüzüne sertçe vurdu ve pantolonunu yukarı çekmek için eğildi. Ona doğru yaklaşırken o saklandığım yerde kalmam için bana bakıyordu. Mavi gözlerinde dehşet vardı. Bana bakarak başını delicesine iki yana sallıyordu. *Kımıldama*, diye emretti bakışlarıyla. *Orada kal*. Ama bana bunu söylemesine gerek yoktu. Adam onu odanın ortasına sürükleyip tekmelerken bile bacaklarım kaskatı kesiliyordu.

Musluğu açıp saçlarımı suyla ıslattım ve damlaların yüzümden aşağı akmasına izin verdim. Aynada bir kez daha kendime baktım. Gözlerimin yeniden bana baktığını görebiliyordum. Görüntüler gitmişti. En azından şimdilik.

Sanırım kendim hakkındaki gerçekten sonsuza dek saklanamazdım. Evet, Josh'un daima ısrar ettiği o takım elbiseleri giyebilirdim. Nefret etsem bile. Günde üç saat spor yapıp bedenimi mükemmelliğin vücut bulmuş hâline çevirebilirdim. Sayfalarca okuyup okuduğum şeylerden ilham alarak aydınlığa ulaşabilirdim. Ama bunların hiçbirini yaptığım şeyi değiştiremezdi.

Yaşlar gözlerime akın etti. Ama akmalarına izin vermedim. Kahrolası sulugözün teki bile olsam, ki öyle biri değildim, babamın daima söylediği gibi "ana kuzusu" da olsam, lanet olası bir uçak lavabosunda ağlayacak değildim. Her neyse. Sonuç olarak kahrolası bir sulugöz ya da ana kuzusu değildim. O yüzden bu konu tartışmaya kapalı kalacaktı.

Eğer adamın elinde bıçak olduğunu bilseydim belki daha farklı hareket ederdim. Belki gardıropta, onun giysilerinin arasında korkudan donakalmış hâlde saklanmazdım. Belki en azından adamı onun üzerinden çekip almaya çalışırdım. Ve belki bu şekilde her şey daha farklı olurdu.

Pantolonumun fermuarını açıp işedim.

Tam anlamıyla ettiğimi buluyordum. Demek istediğim şey dürüstlüğü, öyle mi? *Gerçek* bir şeyler istiyordum demek? Kendime güldüm. Yaptığım tek şey kendimi kandırmaktı. Sadece kendime çeyrek milyon dolarlık bir vajina satın almıştım, o kadar. Babamın hep yaptığı gibi acıyı uyuşturmak istemiştim. Bu kadar fazla acı dindirici vajinanın nereden geleceğini sanıyordum

ki? Vajina cennetinden mi? Ya da vajinalı peri masalı? Hiçbir şey umurumda olmamıştı. Acıyı dindirmenin dışında hiçbir şey ve hiç kimseyi umursamamıştım. Yani bunu hak etmiştim. Hem ne tür bir ruh hastası bir seks kulübüne bir yıllığına üye olurdu? Josh yalnızca eğlenmek için bir aylığına üye olmuştu. Onun için kısa bir tatil. Ben ise bir yıllığına üye olan bir ruh hastasıydım. Sorunum ne benim? Normal olmadığıma şüphe yoktu.

Fermuarımı yukarı çektim.

Ellerimi yıkadım.

Gözlerimi sildim.

Şu an tam olarak ettiğimi buluyorum.

Koltuğuma otururken gözlerinden süzülen yaşlarla bana beklenti içinde bakıyordu. Yaşının yarısı gibi görünüyordu. Çok küçük ve kırılğan. Daha emniyet kemerimi bağlamadan, konuşmasına dahi izin vermeden yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm. Öpücüğüme karşılık verirken gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu.

Bir süre sonra geri çekildi. "Benimle bir uçakta tıkalıp kalmadan önce sana her şeyi anlatmalıydım. Böylece eğer istersen geziyi iptal edebilme şansın olurdu."

Hafif kızgın bir şekilde nefes alıp verdim. Bu şu an aklımdan geçen en son düşünceydi. "Dünyadaki hiçbir şey birlikte gittiğimiz bu geziyi iptal etmeyi arzulamama sebep olamaz. Az önce söylediğin şeye rağmen, dünya tersine dönse bile, hatta kahrolası kıyamet kopsa bile bunu sağlayamaz. Hiçbir şey. Şu an seninle burada, cennete doğru yol almak istiyorum. Dünyada daha fazla istediğim bir şey yok." Onu yeniden öptüm ve ruhunun benim içimde eridiğini hissettim.

"Sadece bana biraz zaman ver olur mu? Şu an aklımdan geçen her şeyi, hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Biraz karışık."

"Pekâlâ." dedi uysalca. Ağlıyor, hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

"Sarah, sana kızgın değilim. İnan bana." Islak yanağına yapışmış bir tutam saçı usulca kulağının arkasına koydum. "Şu an tiksinişmiş, utanmış ve öfkelenmiş bir durumdayım. Ama bunların hiçbirini sana karşı değil."

“Özür dilerim,” dedi. “Bilmiyordum. Eğer bilseydim o aptal işe asla girmezdim.”

“Bunun farkındayım. Sadece bana düşünmek için biraz zaman ver. Şu an sana her şeyi anlatamam. Şu an olmaz.”

Dudaklarını ince bir çizgi hâline getirip onaylarcasına başını salladı.

“Sorun sen değilsin. Bazen duygularımı ifade etmekte güçlük yaşıyorum. Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Belki de müzik dinlemeye. Müzik duygularımı çözümlememe yardımcı oluyor.”

“Pekâlâ,” dedi yeniden. “Seni kesinlikle anlıyorum.” Başka bir şey söylemeden yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve elimi tutarak omzuma yaslandı. Parmak uçları hafifçe dövmemin üzerinde dolaşüyor, ardından kol kaslarıma doğru ilerliyordu.

Telefonumu elime alarak müzik kütüphanesini aşağı kaydırmaya başladım. Arctic Monkeys. Kulaklıkları takıp arkama yaslandım.

Sarah’ın parmakları kolumu okşamaya devam ediyordu.

Nefes alış verişlerim normale dönmeye başlamıştı.

Sarah hoş geldin paketinin içine koyduğu el yazısıyla yazılmış notta ne demişti? “Eğer sana yalan söylemek isteseydim, açıkça diğer kadınların sana yaptığı gibi, senin de bunu yapmalarını *istediğin* gibi, ne istediğin hakkında kendini kandırıyor olmana rağmen, şu an daha farklı bir durumda olabilirdik.” Ta en başından beri içimdekileri görebilmişti.

Eli hareket etmeyi durdurdu ve ardından kucağına düştü.

Evet, ta en başından beri gerçek beni görebilmişti.

“Bir gün *istemek* ve *ihitiyaç* duymanın iki farklı şey olduğunu anlamanı temenni ederim.” yazmıştı o notta.

Başı omzuma düştü. Aşağı doğru, onun güzel yüzüne baktım. Mışıl mışıl uyuyordu. Müziği kapatıp bir süre onu izledim. Dudaklarının şekli çok güzeldi. Kirpikleri uzun ve kalın, parmakları zarifti. Başparmağındaki gümüş yüzük beni öldürüyordu.

İç çektim.

Elini dudaklarıma götürerek kibarca onun seksi, küçük yüzüğünü öptüm.

Pekâlâ, eğer benim için temenni ettiği şey buysa, istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeylerin farklı olduğunu keşfetmem, o hâlde temennisi asla gerçekleşmeyecektri. Çünkü onunla burada otururken, vücudu nefes alıp verdiğiğinde benimkiyle ritmik olarak inip kalkarken, saçının bir tutamı çenemin altına düşmüşken, birden, hayatımda ilk defa, istediğimle ihtiyacım olanın aynı şey olduğunu fark ettim. Ve o şey şu an derin bir uykuya dalmış hâlde yanı başımda duruyordu.

## BÖLÜM 23

### *Sarah*

"Vay canına! Aman Tanrım!" Ağzımdan kaçırdığım heyecan ve neşe çığlıklarına engel olamıyordum. "Ah Tanrım! Bunu gördün mü? Vay canına!"

Neredeyse on iki saatlik yolculuğun ardından, iki uçak, Houston'da bir mola ve bir hiçliğin ortasındaki uzun, sarsıntılı bir Jeep yolculuğundan sonra nihayet varmıştık. Belize ormanının göbeğinde gözlerden uzak bir konaklama yeri. Sadece heyecanımdan örürü değil, aynı zamanda konaklayacağımız yere gitmek için gecenin zifiri karanlığında on kat incecik merdivenlere tırmandığım için nefes nefese kalmıştım. Çünkü Jonas ve ben bir ağaç evde kalacaktık. Lüks bir balayı süiti olan ormanın yeşilliğiyle gölgelenmiş ağaç bir ev! Aman Tanrım. Bu inanılmazdı.

Bu kadar enerjiyi nereden bulduğumu bilmiyordum. Ama geniş süitin içinde koşuyor, her şahane detay için haykırıp çığlıklar atıyordum. "Bunu gördün mü?" diye bağırdım beyaz yatak örtüsünün üzerine dağılmış çiçek yapraklarını göstererek. "Ah, bak!" Banyodaki havlular katlanıp kıvrılarak iki kusursuz kuğu şeklini almıştı. "Vay canına!" Banyodaki küvet Jonas'ın evindekinden bile büyüktü. "Ah!" Bir şişe şampanya buzun içinde bizi bekliyordu.

Kâhya bizim için şampanya şişesini açıp bavullarımızı bırakınca sıvrisineek lambasını nasıl açıp uyurken onları yataktan uzak tutacağımızı anlattı. Jonas ona cömert bir bahşiş bıraktıktan sonra adam suratında kocaman bir gülümsemeyle ortadan kayboldu.

"Sonunda yalnız kalabildik." dedi bana şampanya bardağını uzatarak. Sanırım bu uzun gün sonunda içtiğim dördüncü ka-dehti.

"Bu şu ana kadar gördüğüm en muhteşem yer." dedim göz-

lerim parıldayarak. Bir yudum aldım. "Vay canına. Günün en güzel şampanyası."

Jonas bana bakarak gülümsedi.

"Hayatım boyunca böyle bir yer göreceğimi aklımın ucundan geçiremezdim." Etrafımızı çevreleyen perdeli pencerelere göz attım. Dışarısı zifiri karanlıktı.

"Bir de gün ışığında görene dek bekle," dedi Jonas. "Orman aklını başından alacak." Elimi tuttu. "Buraya gel." Beni balkona çıkardı. Etrafımızı çevreleyen karanlıktan hiçbir şey göremiyordum.

"Ne oldu?" diye sordum çevreme bakınarak. Arkamızda yaktığımız lambadaki ışık titriyordu. Ama ormanın derinliklerine doğru baktığımda hiçbir şey ayırt edemiyordum.

Parmağını dudağına götürdü ve başını balkonun ilerisine doğru sarkıttı. "Dinle."

Sessizce durarak çevremdeki karanlıktan çıkabilecek herhangi bir ses için kulak kesildim. Vücudumu ona yasladım. O da kollarını bana doladı. Dinledim. Ve dinledim. Kuş seslerini duyabiliyordum. Hatta her yerdeydiler. Çevremizde hayvanlar hareket ettikçe yapraklar hışırdıyordu. Jonas bana daha dikkatli dinlememi işaret ederek yeniden parmağını dudağına götürdü. Evet, kuşlar. Ve her yerde yaprak hışırtıları. Yaklaşık iki dakika boyunca hareketsiz bir şekilde bekledik. Sonunda tiz bir uluma sesi gecenin sessizliğini bıçak gibi kesti.

Soluğum kesilmişti. "Bu ses de ne olu..."

"Uluyan bir maymun." dedi Jonas sessizce. Haylazca sırıtıyordu.

Ah, Jonas.

Kısa bir süre sonra başka bir uluma duyuldu. Öncekinden daha şiddetli ve yüksek sesliydi. Kahkahaya boğulmuştum.

"Çevremizdeki ağaçlarda, her yerdeler." Beni daha da kendine doğru çekti. "Onlardan ilham almanı istiyorum, bebeğim." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Bırak maymunlar rehberin olsun."

Kalbim adeta bir frizbi gibi göğüs kafesimden fırlayarak gecenin karanlığına karışma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Ah, Jonas. Tam şu anda, burada, seninle..." Üzerinde durduğumuz

Lauren ROWE

zemini işaret ettim. "Dünya üzerindeki bu beş metrekairelik yerde olmak en muhteşem şey."

Gülümsemesi geceyi aydınlatmıştı.

"Tropikal dediğinde kendimizi kumlu plajda uzanıp piña colada yudumlarken hayal etmiştim." dedim.

"Evet, Belize plajlarıyla ünlüdür. Bu seferlik denize girmeyeceğiz. Onu bir sonraki sefere yaparız. Bu sefer hep ormandayız."

Bir sonraki sefer mi? Şimdiden *bir sonraki* seferi mi düşünüyordu? Sevincimi gizlemeye çalıştım ama başarılı olamadım.

"Hey, ama sana kesinlikle piña colada getirebilirim." Saati ne baktı. "Ama bu gece olmaz. Yarın koca bir gün bizi bekliyor. Uykumuzu almış olarak erkenden uyanmalıyız."

"Ne yapacağız?"

"Bilmek istemezsin."

"Hayır, isterim. Ama sabırlı olup yarını bekleyeceğim. Bu gezide, sen ne dersen onu yapıyorum, Kadın Büyücüsü Yüce Efendimiz."

Beni takdir edercesine başını salladı. "Akıllı kız."

Bir anlık neşeyle küçük bir kız gibi etrafımda döndüm. "Bu bir rüya olmalı."

Ağzı kulaklarına varırcasına gülümsedi. Uçaktaki korkunç konuşmamızdan bu yana üzerindeki fırtına bulutlarını atmışa benziyordu.

Esnedim. Buna engel olamamıştım. Dün gece hiç uyumamıştım ve uçakta da en fazla iki saat uyuyabilme imkânım olmuştu. Ve gün boyunca içtiğim şampanyalar da kesinlikle gözlerimi açık tutmama yardımcı olmuyordu.

"Birlikte duş almaya ne dersin?" diye sordu Jonas. "Ardından yatağa gireriz."



Üzerinde yalnızca boxer vardı. Sıkı kasları gözler önündeydi. Onu yatağın her iki yanındaki sivrisinek lambalarını yakarken izledim. Lambaya doğru eğilirken göğüs kafesinin üzerindeki kasları iyice ortaya çıkmıştı. Ben ise kolsuz bir üst ve ekose bir pijama altı giyiyordum. Saçlarım atkuyruğuydu ve tenim birlikte aldığımız duştan sonra tertemiz ve nemli olmuştu. Uzun ve

yorucu yolculuğumuzun ardından güzel bir hoş geldin hediyesi gibiydi. Belki de çok rahatlamış olduğumdan onunla birlikte duş almak bu sefer özellikle keyif vericiydi. Bir şekilde beni köpükleyip yıkayacağını biliyordum ama bu kez seks buna dâhil olmayacaktı. Bunu içten içe hissetmiş ve haklı çıkmıştım. Beni o kadar nazik ve hassas bir şekilde köpüklemişti ki yıkamaktan ziyade bana *tapıyor* gibiydi. Çok hoştu.

Şu an hayatımda gördüğüm en güzel adam yatağın üzerine çıkarken ılık gece havasının tadını çıkararak hayvan sesleri ve yaprak hışırtılarının duyulduğu derin, kapkaranlık ormanın ortasındaki ağaç evde bu maun rengi, dört köşesi sayvanlı yarıda uzandığıma inanamıyordum.

“Bu küçük bir koza,” dedi Jonas yanı başıma uzanarak. “İkimiz için yapılmış bir koza.”

“Bunu sevdim.” dedim bana yanaşırken ona daha da sokularak. Teni ılıktı. “İkimiz için yapılmış bir koza.” diye tekrar ettim.

Dışarıdaki karanlıkta bir maymun daha uludu ve ikimiz de kahkaha attık.

“Bu iyiydi,” dedi. “Not alıyor musun?”

“Evet, efendim.” Maymunun çıkardığı sesi taklit ettim.

Güldü. “Çok iyi.”

Birbirimize gülümseyerek, birbirimize bakarak ve birbirimizin gözleri içinde kaybolarak birlikte uzandık. Bir süre sonra burnunun ucunu benimkine dokundurdu. “Benimle buraya geldiğin için teşekkürler.”

“Rica ederim,” dedim. “Ama bana borçlusun.”

Güldü. “Evet, öyleyim aslında.”

“Gerçekten de ödeme yapma kavramını anlamıyorsun, değil mi?”

Sırıttı. Onu öpmek istiyordum. Ama bugün sözümün eri olacak ve ipleri onun elinde tutmasına izin verecektim. Bugün kontrol ondaydı. Ellerini belime koydu. Hareket etmiyor, keşif yapmıyor, daha fazlası için ısrar etmiyordu. Ben de elimi onun kalçasına koydum.

“Mutluyum.” dedi.

Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Zar zor nefes alabiliyordum. “Ben de mutluyum. İonas.”

Beni kendine doğru çekerek sımsıkı sarıldı. Başımı göğsüne koydum ve bekledim. Benimle şu an mı sevişecekti?

Bir süre sonra parmakları yavaşça kalçamın kıvrımına doğru kaymaya başladı. Onu takip ederek ben de parmaklarımı sol kolundaki dövmenin üzerinde gezdirmeye koyuldum.

"Bu Yunanca mı?" diye sordum.

"Hı hı," dedi. "Eski Yunanca."

"Yunan mısın?"

"Hayır."

Bekledim. Tüm vücudunu gösterdiği yürek hoplatan fotoğrafını gördüğümünden beri dövmelelerinin anlamını merak ediyordum. Yüzüme özlem dolu bir tebessüm yayıldı. O zamanlar bu yalnızca bir hayalden ibaretti. Erişilemez mükemmeliyetin, bir sanat eserinin hayali. Yanımda uzanan kanlı canlı adamın değil. Fotoğrafı gördüğümde burada uzanıp onun kaslı koluna dokunarak kollarının arasında uykuya dalacağımı aklımın ucundan dahi geçiremezdim. Hem de nefes kesici Belize'de.

Parmaklarım yeniden kolundaki dövmenin üzerinde doluşmaya başladı. Bu kelimeler, her ne anlama geliyorlarsa, onun kilidini açmak için bir anahtardı. Bundan emindim. Ama bir şekilde zamanı geldiğinde anahtarı bana kendi eliyle teslim edeceği günü bekliyordum.

Biraz geri çekildi ve kolunun ön kısmında yazan yazıyı gösterdi. "Platon'dan bir alıntı," dedi. Yem atmamı bekliyordu.

Ben ise bir sonraki kelimelerinin beklentisiyle oyalanıyordum. "Öyle mi?" dedim nefesimi tutarak.

"Bir insan için kendini fethetmek, tüm zaferlerin ilki ve en soylusudur."

Birden heyecanlandım. "Bu Trey'le röportaj yaparken bahsettiğin alıntı." Ve rahminimce anlamı, alıntının kendisinden daha fazlaydı.

"Röportajı okudun demek?"

"Yirmi kez falan. O röportaj bana bulabildiğim diğer materyallerden çok daha fazlasını verdi. Ve inan bana seni araştırırken her yeri arayıp taradım."

Parmaklarım kol kaslarına doğru ilerlerken bir süre sessizliğini korudu. Tanrım, bu kaslara dokunmaya bayılıyordum. Bir-

çok kızın yalnızca hayalinde sarabileceği rüden kollara sahipti. Ve işte benim rüyalarım gerçek olmuştu.

"Neden bunu koluna dövme olarak yaptırdın?" diye sordum.

"Uzun bir süre konuşmadı. Soruma cevap vermeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştım. "Çünkü kendimi fethetmek hayatımın en zor uğraşı," dedi sonunda. "Bu bana sürekli devam etmem, sürekli denemem gerektiğinin hatırlatıcısı. Asla vazgeçmem gerektiğinin."

Sözünü bitirdiğini anladığımda "Sana ne oldu, Jonas?" diye sorma cesaretini gösterebildim.

Tüm vücudu gerildi ve rahatsız olmuş hâlde kıpırdandı. Derin bir nefes alıp verdi. "Josh ve ben yedi yaşıydık." Duraksadı.

Nefesimi tutmuştum.

"Babam tüm aileyi Seahawks maçına götürüyordu. Annem, Josh ve ben." Yeniden duraksadı.

Bekledim. Sivrisinek lambasından gelen ışık karanlıkta titriyor, güzel yüzüne gölge düşürüyordu. Yatak odamızın penceresinin dışında, ormanın derinliklerinde bir kuş yüksek sesle öttü. Ağaçlarda hışırtı vardı.

Sesi alçalmış, güçlkle duyuluyordu. "Onun yürüdüğü yola dahi tapardım. Küçük bir köpek yavrusu gibi onu takip ederdim. Başımı okşayarak bana 'Uslu köpekçik' derdi ve ben de yavru köpek sesleri çıkartırdım." Bir şeyler hatırlayarak gözlerini kapadı. "O çok güzeldi. Ve çok *nazik*..."

Eğer kıınıldar ya da nefes alırsam büyüü bozup onun konuşmayı yarıda kesmesinden korkuyordum.

Yeniden gözlerini açtığında yüzüne acı dolu bir ifade yerleşti. "Futbol maçına gitme zamanı gelmişti. Ama annemin yine baş ağrısı tutmuştu. Gürültülü ve kalabalık stadyuma gitmek istemiyordu."

Pencerenin dışında bir hışırdama daha duyuldu. Gözlerini bir onaylama beklercesine bana doğrulttu. Başımı usulca aşağı yukarı salladım.

"Babam deliye dönmüştü. 'Lanet olası bir ağrı kesici iç, bir şeyin kalmaz.' diyordu. Ama ben 'Hayır, dinlenmesi gerek.

Onunla kalıp onu iyileştireceğim.' dedim. Ne zaman başı ağrısa şakaklarını ovalardım. Daima benim dokunuşlarımdan ağrısını dindiren tek şey olduğunu söylerdi. Sihirli parmaklara sahip olduğumu söylerdi."

Gözleri dolmuştu. Yanağına dokundum ve dokunuşumla birlikte gözlerini kapadı. Yanağını avuç içime yasladı.

Bu küçük hareketle yüreğimin parçalandığını hissettim.

Gözleri kapalı, yanağı avucumun içindeyken anlatmaya devam etti. "Babam çok kızmıştı. Josh'la birlikte kapıyı çarparak evden çıkıp gitti. Hoşça kal bile demedi." Başparmağımla yanağını okşadığımda gözlerini açtı. Gözlerinde katıksız bir keder ifadesi vardı. "Onun yatağında birbirimize sokulmuş yatıyorduk. En sevdiğim şeydi. Onun tamamen benim olmasından hoşlanıyordum. Uyuyabilmesi için şakaklarını ovalıyordum." Yanımda yatarken tüm vücudu gerilmişti. "Aşağı katta bir gürültü koptu. Bir çarpma sesi. Yataktan fırladı ve ben de onu takip ettim. Ama bana dönüp 'Hayır, bebeğim. Burada kal.' dedi. Ben de gardıroba saklandım çünkü çok korkmuştum. Korkudan titriyordum." Güçlkle yutkundum. "Yatak odasından dışarı henüz iki adım atamadan içeri bir adam girdi. Onu odanın ortasına doğru sürükledi. Annem onunla savaştı ama adam yüzüne yumruk attı. Burnu kanamaya başladı." Boğazı düğümlenmişti. "Ona yardım etmek için gardıroptan çıkmam gerektiğini biliyordum. Ama yapmadım."

Ah, ses tonu... Küçük bir çocuk gibi çıkıyordu sesi. Kalbim parçalanmıştı.

"Orada öylece durup elbiselerinin arasında saklanarak gardırop kapağının aralığından izledim." Derin bir nefes aldı. Sanki elbiselerin kokusu burnuna gelmiş gibiydi. "Onu yatağa bağladı. Ve... Ve pantolonunu indirdi. Arkasının neye benzediğini hatırlıyorum."

Derin bir nefes aldım. Dudaklarından dökülecek dehşeti bekliyordum. Midem düğümlenmişti.

"Çıglık atıyordu. Ama onun zarar görmesine izin verdim. Ona yardım etmedim." Gözleri yaşlarla dolu olduğu için içleri parlıyordu.

Bir şey söylemedim. Yalnızca bekledim. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Ona yardım etmek istedim. Adamı onun üzerinden çekip almak istedim. Onu durdurmak istedim. Ama o çok iriydi ve benim bacaklarım çok güçsüzdü. Gardıroptan gizlice çıkıp garajdaki golf sopasını alıp odaya girerek onun kafasına vurduğumu hayal etmişim. Ama hiçbir şey yapmadım." Gözleri yaşlarla dolmuştu. Yanaklarından süzülmesine engel olmak için yukarı doğru baktı. "Sonra onun acısını adam gittikten sonra dindirebileceğimi düşündüm. Sihirli parmaklarımla. Beklemeye ve adam gittikten sonra onu çözüp hep yaptığım gibi ellerimle her şeyi iyileştirmeye karar vermişim." Yutkundu. "Yanında bıçak taşıdığını bilmiyordum." Jonas gözlerini kırıştırdı ve tüm çabalarına rağmen büyük, ıslak damlalar yanaklarından aşağı süzülüyordu. "O bıçakla ne yapacağını bilememiştim. O kadar hızlı gerçekleşti ki... Yoksa beklemezdim. Eğer bilseydim, daha ona vurduğu dakikada annemi kurtarırdım. *Bir şeyler yapardım.*" İkimizin de gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Jonas, daha yedi yaşındaydın." dedim.

Öfke dolu bir inleme çıkardı. "Onu kurtarmalıydım."

"Yedi yaşındaydın." dedim yeniden. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Hiç olmazsa onu kurtarmaya *çalışmalıydım.*" Sesi boğuklaşmıştı. "Hiç olmazsa adamı onun üzerinden almaya *çalışmalıydım.*" Vücudu şiddetle titriyordu. İçinden gelen acı dalgasını bastırmaya çalışıyordu. "Ya da bunun için canımı vermeliydim."

"Ah, Jonas. Hayır." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dokunuşumla birlikte içi eridi. "Hayır, bebeğim." dedim onu kendime doğru çekerek. "Hayır."

Konuşamayarak başını aşağı yukarı salladı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır..." Kalbim paramparça olmuştu.

"Ben engel olmasaydım babamın istediği gibi o maça gitmiş olurdu. Adam içeri girdiğinde evde olmazdı. Dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyen *bendim.* Onun evde kalmasını böylece onu tamamen kendime saklamayı isteyen *bendim.* Onunla baş başa kalmak istedim. Josh ve babam olmadan. Ona dokunup acısını almak istedim. Onunla birlikte yatakta uzanmak istedim. Ona kendini nasıl iyi hissettireceğini bir tek benim bildiğimi söylemesini istedim." Çökmenin sınırındaydı. "Eğer maça gitmesine

Lauren ROWE

engel olmasaydım...” Kendini daha fazla tutamamıştı. Keder, suçluluk duygusu, kalp ağrısı ve acı birden ve tüm şiddetiyle ortaya çıktı.

Yetişkin bir adamın hıçkırarak ağlamasını görmekten daha acı bir şey olamazdı. Özellikle de o adam hiç kimsenin yapmadığı şekilde kalbinizde yer etmişse. Onu kendime doğru çektim, hafifçe sarstım, ona sokuldum ve saçlarını okşadım. İçindeki ısırap bir tsunami dalgası gibi yükselip çarpmıştı benliğini.

“Senin hatan değildi.” dedim defalarca.

Bedeni sarsılıp titriyordu.

“Şşş...” dedim onu yatıştırmaya çalışarak. “Senin hatan değildi.”

Bir süre sonra sakinleşti. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu. Alnını benimkine yasladı. Ama konuşmadı. Tükenmişti.

Pencerenin dışındaki karanlık ormanda bir maymun çığlığı duyuldu.

Geri çekilip elinin tersiyle gözlerini sildi. Gözümün önüne gelmiş bir tutam saç kenara çekti.

“Onu yakaladılar mı?”

“Bizim hizmetçimizin kız kardeşinin sevgilisiydi. Hizmetçimiz ailecek Seahawk maçına gitmek için bir günlüğüne izin almıştı. Onun suçu değildi. Bunun onunla bir ilgisi yoktu.” Duraksadı. “Adam bizim de evde olmayacağımızı düşünmüş. Evimize annemin mücevherleri için gelmiş.” İç çekti. “Evde olmamız büyük talihsizlikti. Onun tam bir psikopata dönüşmesi de öyle.” Yeniden iç çekti. Nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu.

“Peki ya baban?” diye sordum. Jonas on yedi yaşındayken, yani on üç yıl önce onun öldüğünü biliyordum. Ama ölüm nedenine ilişkin internette bir şey bulamamıştım. “Onun ne kadar yıkıldığını hayal bile edemiyorum.”

Soruyu sormamla birlikte Jonas’ın yüz ifadesi karardı. Yavaşça nefes alıp verdi. “Babam onu kaybedişini asla atlatamadı. Keder ve suçluluk duygusu onu canlı canlı yiyip bitirdi. Bu yüzden o da kendini suçladı. Beni suçladı. Ama en çok beni suçluyordu.”

Başımı iki yana salladım. Bu doğru olamazdı. “Olamaz.” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

“Evet. Hayatım boyunca. Olanlar için beni suçladı.”

"Hayır, seni suçlamış olamaz. Daha yedi yaşındaydın."

"Josh bile onun beni suçladığını biliyor. Bu bir sır değil. Durum bundan ibaret. Benim hatamdı. Hepimiz biliyoruz. Ona evde kalmasını söyleyen bendim."

Tüylerim diken diken olmuştu. Ne tür bir adam böyle bir vahşet için küçük bir çocuğu sorumlu tutabilirdi?

"Yaptığımı telafi etmeye çalıştım. Ama yeterli değildi. Nasıl yeterli olabilirdi ki zaten?"

Başımı iki yana salladım. Bu korkunç bir şeydi. Jonas'ın yıllarca terapiye ihtiyaç duymasına şaşırmamak lazım. "Sen on yedi yaşındayken mi öldü?"

Jonas öfkeyle soludu. Belki de konuyu değiştirmem gerekiyordu. Ama şu an karşımda bana en derin duygularını açmış bir adam duruyordu. O yüzden her bir detayı merak ediyordum. Bekledim. Ama bir şey söylemedi. "Pekâlâ, bu konuyu konuşmayeriz." demek üzereydim ki konuşmaya başladı.

"Kendini öldürdü."

Kısık bir sesle inledim. Bir aile daha ne kadar trajedi yaşayabilirdi?

"O daha çok... Annemi kaybedişini asla atlatamadı. İlk başlarda kendini şirketine adayarak olanları unutmaya çalıştı."

"Şirketine" derken sesindeki çıkışı duyunca şaşırdım. Özellikle de şirket Jonas'ın olduğu için...

"Ve kazandığı tüm para acısını almayınca kendini önce içkiye sonra da kadınlara verdi. Bir sürü kadın. En çok da fahişeler." Son kısmı alaycı bir ses tonuyla söylemişti. "Meşhur Faraday libidosuna sahipti elbette. O yüzden gidip bir keşişe dönüşmesi hiç gerçekçi olmazdı. Ve bir daha başka bir insana karşı birtakım *duygular* besleyerek annemin anılarını kirletmek istemedi." Dişlerini gıcırdattı. "Gerçeği hiçbir zaman itiraf etmedi. Bütün o ateşli kadınların onun o kahrolası kişiliği sayesinde üstüne atladığını söylerdi. Acı son gerçekleşinceye kadar yaptıklarının kokusunun çıkmayacağını sanıyordu. Ama Josh ve ben onun ne haller yaptığını çok iyi biliyorduk. Mide bulandırıcıydı." İç çekti. "Bir yıl boyunca eline geçen her orospuyu becerdi. Ardından kendini öldürerek acısına son verdi."

Nutkum tutulmuştu. Kendisiyle babası arasındaki paralel-

likleri göremiyor muydu? Ya da zaten farkında mıydı? Birden tüylerim ürperdi.

"Amcam şirketi devraldı. O sonbaharda Josh üniversiteye gitti. Ben de daha iyi olunca sonraki yıl gittim." Gözlerine yansıyan ışık titreşti. "Ama ikimiz de mezun olunca geri dönmek zorunda kalacağımızı biliyorduk. Faraday&Sons'ın oğulları olmak gibi bir görevimizin olduğunu biliyorduk." Çenesindeki kaslar gerilmişti.

"İstedğin bu değil miydi?"

"Babam Faraday&Sons'ı biz doğduktan hemen sonra kurdu. Biz o zamanlar bebektik o yüzden şirketin adını da Faraday&Sons<sup>[21]</sup> koydu. Büyüyünce ne olacağımız bize sorulmadı bile." Düşünceleri arasında kaybolmuş hâlde tavana baktı.

Elimin tersiyle yanağını okşadım.

Gözlerindeki ifade yumuşamıştı. "Kendimin 'ölümsüz ruh' formunda başka bir gerçeklikte var olan, başka bir versiyonunun olduğunu hayal etmekten hoşlanmışımdır. Bu hâle gelmemiş versiyonum... Bu gerçeklikte o korkunç gün hiç yaşanmadı ve ben de olmam gereken orijinal formuma kavuştum." İç çekti. "Eğer tüm bunları yaşamasaydım olacağım insanın formu."

"Diğer dövmen de bununla mı ilgili?" diye sordum cevabı bildiğim hâlde.

Yarım ağızla gülümsedi. "Çok zekisin, Sarah. Platon'a kök söktürürsün, bunu biliyor musun?" Hafif kıpırdanarak diğer kolundaki dövmeği gösterdi. "Ölümsüz ruhu tasavvur et."

Başımı eğip harflere baktım. Yine Yunanca'ydı. "Platon mu?" diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladı.

"Neden Platon'a bu kadar bağlısın?"

İç çekti. "Babam öldükten sonra zor zamanlar yaşadım." Belli belirsiz gülümsedi. Sanki hislerini anlatmakta bu kelimeler kifayetsiz kalıyormuş gibiydi. "Dünyadaki tüm doktorlar bir araya gelip beni iyileştiremediğinde ben de felsefe okumaya başladım. Elime geçen her şeyi okuyordum. Sayfalarca, saatlerce... Hayatımda anlam bulabilmek, yeniden yıkılmamak için. Bir de dürüst olmak gerekirse aklımı tamamen yitirmemek için. Anne mi kaybettikten sonra kahrolası bir sinirsel yıkıma uğradım. On-  
21- Faraday ve Oğulları

dan sonra terapi görmeye başladım. İyiye gidiyordum aslında. Ama babamın ölümünden sonra yeniden kendimi kaybettim. Ve bu sefer lanet olası *duygularım* hakkında konuşup durmanın işe yaramayacağını fark ettim. Özellikle babamın bana yazdığı kahrolası intihar mektubundan sonra.”

Aman Tanrım. Aşağılık herif Jonas’a cevaplanamayacak bir son söz olarak ne demiş olabilirdi? Sormaya çekinmiştim. O da detaya girmemişti. Bedenim buz kesmişti.

Omuz silkti. “Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Daha bilge ve yol gösterici bir şeylere. Daha ebedi. Birtakım cevapları bulmaya ihtiyacım vardı. Elime geçen her şeyi okudum ve böylece Platon’u keşfettim. Bilmiyorum, bana hitap ediyor gibiydi. Özellikle de Mağara Benzetmesi’nde. Sana limuzinde bahsettiğim şey.” Bir an için sırtıttı. Limuzindeki olaylı gecemizi hatırlamış gibiydi. “Bilmiyorum, insanlar hep Aristoteles’ten bahsediyor. O da harika bir filozoftu elbette. Ama Platon, Aristoteles’in hocasıydı, biliyor musun? Platon kahrolası modern düşüncenin atasıydı. Ölümsüz ruh. Onun fikirleri benim bir şeylere anlam yüklememi, bir şeylere odaklanmamı sağlamıştı. Birçok konudaki fikirleri, müzik, bilim, ölüm, aile, fanilik... Sevgi.” Yanakları kızardı.

Kendi yanaklarımın da kızardığını hissediyordum. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Yeniden yanağına dokundum. Başını çevirip avuç içimi öptü.

“Platon tam bir idealistti.” ‘İdealist’ kelimesini sanki adama en güzel iltifatlarından birini yapmış gibi söylemişti.

“Ama ‘Ölümsüz ruhu tasavvur et.’ ne anlama geliyor?”

Dövmesine baktı. “Ölümsüz ruhu tasavvur et.” Saygıyla iç çekti. “Platon’un İdealar Kuramı’ndan.” Vay canına, gözleri birden canlanmıştı. Bu konuya tutkuyla bağlı olduğu açıktı. “Platon gerçeklik, idealizm ve mükemmeliyetçilik gibi kavramların içinde yaşadığımız fiziksel dünyadan ayrı olarak soyutlandığı fikrine sahipti.”

Omuz silktim. Hâlâ anlamamıştım.

Sırtıttı. “Anlaşılması biraz zor. Platon iki gerçeklik olduğunu düşündü. Bunlardan bir tanesi içinde yaşadığımız, duyularımızla hareket ettiğimiz, hata ve acıyla dolu olan kusurlu dünya, diğeri de ideal gerçeklik. Bizden tamamen ayrı olan ve asla göremeyeceğimiz ama içgüdüsel olarak algılayabileceğimiz bir yer.”

“Üzgünüm ama kafam tamamen karıştı.”

Gülümsedi. “Fiziksel dünyada bir ağaç gördüğünü var sayalım. Ağacın birkaç dalı eksik. Bir başka ağaç da alev almış yanıyor. Ve bir başkasının gövdesinde de âşıkların baş harfleri kazınmış. Zihnin bütün bu ağaç formlarını nasıl algılar? Bu ağaçların hepsi birbirinden farklı ve kusurludur. Ama zihninin yine de hepsini birer *ağaç* olarak algılar. Platon bunun senin zihninde yatan ağacın *ideal* formundan kaynaklandığını söyler. Yani ideal gerçeklikte yer alan soyut bir *ağaç kavramı*. Zihinlerimiz, ruhlarımız ve içgüdülerimiz tüm bu kusurlu ağaçlardaki kusursuz ağaç kavramını algılar. Kusursuz ağaçlara asla rastlamasak bile. Ağaç idea’sı, kusurlu ağaçların *ulaşmaya* çalıştığı gerçekliktir. Ve bizim ruhlarımız da bu gerçekliğe *ulaşmak* ister.” Yüzü kızarmıştı ve parlıyordu.

Ona bakarak gülümsedim. Bu adam her şekilde çok güzeldi.

“Ne oldu? Neden bana öyle bakıyorsun?”

“Tam bir şairsin.” dedim.

“Hayır,” diye karşılık verdi. “Genelde değilim.” Bir şey söylemek için ağzını açtı ama söylememenin daha iyi olacağına karar vermiş olacak ki ağzını kapadı.

“Pekâlâ, eğer doğru anladıysam, dövmen senin Jonas Faraday idea’sına ulaşmak istediğin anlamına geliyor. Tıpkı dalları kırık bir ağacın kusursuz ağaç idea’sına ulaşmak istemesi gibi?”

Yüzüne geniş bir tebessüm yerleşti. “Kesinlikle. Ruhum Jonas Faraday idea’sını algılıyor. Bu mükemmel soyut kavram içinde yaşadığımız fiziksel dünyada var olmasa bile.” İç çekti. “Temel olarak, boku yememiş versiyonuma ulaşmak istiyorum. Duyu organlarım bunu yapamasa bile ruhum o adamın kim olduğunu algılayabiliyor. Ben de sürekli bunu tasavvur ederek buna ulaşmaya çalışıyorum.”

Başımı kaldırarak ona baktım. Tanrım, çok güzeldi. Hem içi hem de dışı. Eğer bu adam zaten mükemmeliyetin karakterize edilmiş hâli değilse ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “Sen zaten o adamsın, Jonas.”

Başını iki yana salladı.

“Evet, öylesin. Şu anki hâlinle mükemmelsin.”

"Hayır. umutsuzluğa bulanmış hâlde boka batmış durumdayım."

"Evet, tabii ki de öylesin. Ama senin başından geçenleri kim yaşasa aynı durumda olurdu. Bu çok korkunç. Ama sen mükemmelisin. Ve kesinlikle umutsuz değilsin. Umutsuzluk diye bir şey yok."

Beni anlamamıştı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup onun yüzüne baktım. "Korkmuş durumdasın, bu kesin." Kaşını okşamaya başladım. "Bir insanın tahammül edebileceği en acı şeyi tecrübe etmek zorunda kalmışsın. Hem de bu kadar küçük bir yaşta."

Gözü uzaklara dalmıştı.

"Jonas," Bakışlarını bana çevirdi. "Sen bir ağaç değilsin. Sen hissetmek için varsın. Öyle ya da böyle. Bu da demek oluyor ki senin kusursuz versiyonun doğal olarak korkmak için tasarlanmış."

Vücudu gerilmişti.

İç çektim. Düşüncelerimi yeterince iyi ifade edemiyormuş gibi hissediyordum. "Eğer Jonas Faraday'ın başka bir gerçeklikte var olan kusursuz bir formu varsa, incinmemiş ve korkmamış bir form, ben yine de seni seçerdim. Eğer hayat tarafından incinmediği öne sürülen kusursuz Jonas Faraday idea'sı varsa o Jonas hiçbir şey hissetmiyor demektir." Güçlülkle yutkunarak doğruca gözlerinin içine baktım. "Eğer hiç korkmadıysa o hâlde hiç sevmemiş demektir." diye fısıldadım. "Ya da sevilmemiş."

Gözlerindeki ışık titreşmişti.

"Hislerimiz kalplerimizde yara bırakır. Bu risklidir." Boğazıma bir yumru oturmuştu. "Bu sevgidir." diye fısıldadım. "Eğer Jonas Faraday'ın kusursuz idea'sı hiç yara almadıysa asıl bu onu kusurlu yapar." Gözlerime yaşlar dolmuştu. Bu güzel adamın yaşadığı şeyler hayal dahi edilemeyecek kadar ağırdı. "Jonas, bu dünyaya tek bir şey yapmak için geldik: *sevmek* ve *sevilmek* için." Gözyaşlarım akmaya başlamıştı. "Başka bir anlamı da yok." Gözlerimi sildim. "Sevgi yara bırakır."

Derin bir nefes alıp verdi. Titriyordu. Konuşmak için ağzını açtı fakat sonra fikrini değiştirdi.

Arkama yaslanıp kollarımı ona doladım. Gözyaşlarımı özgür bırakmıştım. Onun kollarındayken hissettiğim acı, keder,

neşe, yaşadığı bunca şeyin üzüntüsü, hayatı boyunca omuzlarında taşıdığı yükün ağırlığı, bunların hepsi bana çok fazla gelmişti. Birden yoğun duygularla dolup taşmıştım. "Sen bir ağaç değilsin, Jonas. Ağaç değilsin." diye mırıldandım göğsüne gömülerek. Şu an doğru düzgün bir şey düşünemiyordum. Bunun onun hatası olmadığını onun kafasına sokmalıydım. Onun çok ama çok iyi bir kalbi olduğunu anlamasını sağlamalıydım. Çok güzel, nazik, değerli ve bana aitti.

Ağaç evimizi çevreleyen ormanda bir hışırtı daha duyuldu.

Beni kendine çekti. Kasları her zamanki gibi sıkı, vücudu sıcaktı. Kollarını sımsıkı bir şekilde bana dolamıştı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye devam ederken bile eğilip dudaklarıma çok yumuşak bir öpücük kondurdu. Yaşlardan olsa gerek dudakları biraz tuzluydu. Dili dudaklarımı aralayıp ağızımdan içeri girdiğinde sanki ruhuma dokunmuştu.

Onun fotoğraflarını ilk gördüğümde, nefes kesici güzelliğine ilk kez şahit olduğumda bedenim aniden onunla bütünleşmeyi arzulamış, onu olabildiğince derinlerine almak istemişti. Ama şimdi pijamalarımda, bizim için hazırlanmış kovanın içinde onunla uzanırken başka bir dünyaya, Platon'un dediği gibi başka bir gerçekliğe taşındığımı hissettim. İdealar dünyasına. Ve bu dünyada Jonas'la bütünleşmek isteyen bedenim değil, ruhumdu. Evet, kırık dallar ve hasar görmüş bir gövdeye sahipti. Ve ben de öyleydim. Ama önemli olan kusurlarımız değildi. Çünkü şu anda, yeryüzündeki bu belirli noktada, Belize'deki bu çılgin ormanda, biz mükemmeldik.

## BÖLÜM 24

### *Sarah*

"Uyanma vakti, bebeğim." diye fısıldadı kulağıma yavaşça. Esnedim.

"Günaydın, sabah oldu." dedi yanağıma bir öpücük kondu-rarak. "Kalk hadi."

Birlikte geçirdiğimiz güzel, cinsel içerikli olmayan gecemizi hatırlayarak gülümsedim. Gözlerimiz kendiliğinden kapanana dek öpüştük, sarıldık ve birbirimizi okşadık. Ardından birbiri-mizin kolları arasında derin bir uykuya daldık.

Gözlerimi ovuşturarak yeniden esnedim. "Bir filmde orma-nın arka planındaki ses efektleri gibi geliyor kulağa."

Jonas güldü. "Sesin sabahları çok tatlı oluyor. Pürüzlü. Çok hoşuma gidiyor."

"Kahve." diye mırıldandım. Ona baktım. Çoktan giyinmiş ve neşeden gözleri pırıl pırıl hâlde gitmek için sabırsızlanıyordu. Yüzünde heyecan dolu bir ifade vardı.

"Kahvaltı balkonda bizi bekliyor. Kalkma vakti." Resmen yerinde zıplıyordu. Onu hiç bu şekilde görmemiştim.

Ellerimi başımın üzerine uzatarak keyifle gerindim. "Haya-tımda hiç bu kadar iyi bir uyku çekmemiştim." dedim hâlâ tam aynamayarak.

Yatağa zıplayıp yanıma sokuldu. Enerjisi tavan yapmış-tı. "Bugün günlerden ne biliyor musun, Benim Muhteşem Sarah'ım?"

Ona gülümsedim. "Ne?"

"Bugün tüm rüyalarını gerçeğe dönüştüreceğin gün."

"Bunu çoktan yaptın zaten."

"Dedi hayatı boyunca mağarada yaşayıp gölgelere bakan kız. İşte buna gülerim." Ani bir hareketle vücudumu kavrayarak kendine doğru çevirdi. Kalçamın bir kısmı açığa çıkacak şekilde pijamamın altını aşağı indirdi ve kıcımlı ısırdı. Gerçekten, tam anlamıyla, ciddi olarak kıcımlı ısırdı.

Küçük bir çığlık attım.

"Leziz!" diye bağırdı coşkuyla. Pijamamın lastiğine asılarak yukarı doğru, yerine çekti. "Şimdi çişini yapmaya, duş almaya ya da kızlar sabah uyanınca her ne yapıyorsa onları yapmaya git ve benimle kahvaltı için balkonda buluş. Rehberimiz bizi kırk beş dakika içinde almaya gelecek."

"Rehber?"

Haber vermeden avını yakalayan bir panter gibi üzerime atladı ve vücudumun üzerinde dik bir pozisyonda durdu. Üzerimdeki vücut ağırlığını ve kaslarının sertliğini hissedebiliyordum. Bu ani hareketiyle tekrardan küçük bir çığlık attım.

"Evet, rehber." dedi düz bir ses tonuyla. Burnumun ucunu öptü. "Vakti geldiğinde hepsini öğreneceksin, Benim Muhteşem Sarah'ım. Gerçekler mutlaka ortaya çıkar." Tek bir hareketle yataktan atladı, vücudumu yeniden kendine doğru çevirdi ve kıcımlı bir şaplak attı. Yeniden çığlık attım.

"Harekete geç, bebeğim." Koşar adım balkona yürüdü. "Vakit nakittir!"

Kalkıp etrafıma bakındım. Aman Tanrım. Güneş doğmuştu ve artık dün gece etrafımdaki tüm o hisyır, cıvıltı, çığlık ve ulumaların kaynağını görebiliyordum. "Bu inanılmaz bir şey." dedim. Ağaç evimiz her taraftan yemyeşil, gerçeküstü orman gölgelikleriyle çevrelenmişti. Bir gözün görebileceğinden çok daha öteye uzanıyordu. "Aman Tanrım."

Çevremdeki ormandan mest olmuş bir şekilde yataktan çıktım. Ah, Tanrım. Gerçekten işemem gerekiyordu. Hem de acilen. Ama şu an bu ormanı bu kadar yakından ve günışığında görebilmek herhangi bir bedensel işlevden çok daha önemliydi. Balkona giderek insanın içini ısıtan günışığında Jonas'a katıldım.

"Harika, değil mi?" dedi elimden tutup beni korkuluklara yönlendirirken.

Ağzım açık kalmıştı. "Kendimi birdenbire Indiana Jones filminde bulmuş gibiyim. Ya da gerçek bir Disney turunda."

Güldü. "Kesinlikle. Yeryüzünde böyle bir şey ender bulunur."

"Vay canına." Bundan daha iyi bir ifade düşünemiyordum.

Sol tarafımızda bir yerlerde, bir maymun kulak tırmalayıcı bir çığlık attı.

"Bunu nasıl yapacağını not alıyor musun?" diye sordu Jonas gülerek.

Uluyan maymunu görebilmek için sesin kaynağına doğru yöneldim. Ama bitki örtüsü o kadar gürdü ki bir şeyler görmek mümkün değildi. "Onu göremiyorum." dedim kaşlarımı çatarak.

"Endişelenme. Bugün bir sürü maymun göreceğiz. Onları aşağıdan görmek daha kolay." Heyecan dolu bir beklentiyle el çırptı. "Ama öncelikle o leziz kıcını kaldıрман lazım."

Bana bir kedi fareyi mideye indirmek üzereymiş gibi baktı. Ve birden kalçamın yeniden hedef hâline geldiğini fark ettim. Çığlık ve kahkahalar eşliğinde içeri doğru koştum. O da haylazca gülerek ayaklarını sesli bir şekilde yere vura vura arkamdan beni takip etti. Beni nihayet geniş banyoda yakaladığında kollarını bana doladı ve sanki oyuncak bir bebekmişim gibi beni yukarı kaldırdı. Heyecan içinde kıcımı avuçladı ve iştahla boynumu ısırdı.

Bir kez daha çığlık attım. Kendime engel olamıyordum.

"Çok leziz." dedi ısırıklarının arasında. "Mmm... Çok tatlı."

Ve bununla beraber yükselişe geçen ereksiyonu kalçama basıkı yapmaya başladı. Beni kibarca yere indirdi. Yine de sıkı sıkıya sarılmaya devam ederken penisinin sertliğini hissedebiliyordum. "Eğer boynunun tadı bu kadar güzelse bu gece vücudunun geri kalanını tatmak için sabırsızlanıyorum." Çenesini tavana doğru yukarı kaldırıp ciğerlerini yırtarcasına neşeyle bağırdı. "Sonunda bu gece bebeğimin bal bademini öpüp, yalayıp emiyorum!" Gözleri tutkuyla parladı. Güldü ve alnını benimkine yasladı. "Delilik." dedi gözlerimin içine bakarak. Suratına çekici gülümsemelerinden birini yapıştırdı. "Tamanen delilik." Haber vermeden yine kıcıma bir şaplak attı. Ritmik adımlarla banyodan çıkarken bağırıma devam ediyordu: "Kahvaltı için balkonda buluş benimle bebeğim. Yakıtı doldurman gerek!"



Neye bulaşmıştım ben böyle? Yapışkan bir güneş kremi ve sineksavarın karışımına bulanmış durumdaydım. Bana söylendiği kadarıyla insanoğlunun görebileceği en yüksek faktörlü sineksavar kremi bu. Islak kayalar, ağaç kökleri, yeşillik ve kalın çamur tabakasıyla kaplı engebeli, dar bir patika boyunca sık bir yağmur ormanının içinden geçiyorduk. Rehberimiz Miguel, ikimiz için en az kaygan yolu bulmak için önümde, çamurun içinde yürüyordu. Jonas ise arkamda durmadan ayağımı Miguel'in bıraktığı ayak izlerine yerleştirmemi ya da yerden fırlamış kalın ağaç köklerine dikkat etmemi veya bir Volkswagen boyutundaki karınca yuvalarından uzak durmamı tembihliyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki Jonas bana ekstra kalın tabanlı yürüyüş botlarını almamı söylemişti. Aksi takdirde kayıp ayak bileğimi beş kez falan kırmıştım. Ya da burkmuştum. Miguel'in bize dediğine göre bu sıralar yılın yağmurlu mevsimi değildi. Ama bu iddia edilen "kurak mevsime" rağmen, öyle diyordu, haftada en az üç kez bu kalın bitki örtülü iç kesimlere sağanak yağarmış. Bu da şu an içinde batıp çıktığım vicık vicık çamuru açıklıyordu.

Ara ara Miguel iyileştirme özelliği olan bir ağaç ya da bitki köküne işaret ediyor, ormanın ortasında erzağı bitmiş hâlde kaybolan olursa besin değeri olan ağaçları gösteriyor veya gövdesi zehirli dikenlerle kaplı tarih öncesi bir ağacın önünde duruyordu. Kendimi Jurassic Park'ın ortasına düşmüş gibi hissediyordum. Film karesine her an bir T-rex dalabilir ve ruvalette oturan adam gibi beni de mideye indirebilirdi. Miguel iki kez ani bir odaklanmayla gözlerini kısarak önümüzdeki yolu incelemek için durdu ve alçak bir sesle ona ne aradığını sorduğumda omzunun üzerinden fısıldadı: "Yılan." Bu kelimeyi duyduğum anda aklımdan geçen tek bir düşünce vardı: *İşte şimdi boka battık.*

Nereye gittiğimizi hâlâ bilmiyordum. Miguel'in sırtında içinde ne olduğuna dair hiçbir fikrimin olmadığı kocaman bir çanta vardı. Jonas da bir sırt çantası takmıştı. Ama içinde güneş kremi ve ikimiz için bolca sudan başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

"Nasıl gidiyor, bebeğim?" diye sordu Jonas. "Bir su molası ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim." diye karşılık verdim. "Harikayım, aslında. Birazcık kafayı yemek üzereyim ama olsun."

"Bu işte çok iyisin. O güzel kıncının sadece gösteriş için olduğunu sanıyordum ama aynı zamanda işlevselmiş de."

Güldüm.

“Dans sayesinde olmalı.” dedi.

“Dans ettiğimi nereden biliyorsun?”

“Üniversite öğrenci belgene baktım.”

Arkamı dönüp bakışlarımı ona diktim.

“Hey, büyük bir üniversitenin sunucusunu hackliyorsam paramın da karşılığını alırım. İletişim üzerine ana dal, dans üzerine de yan dal yaptın. *Yüksek onur derecesiyle* de mezun oldun.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Başka hiçbir erkek beni bu kadar araştırmamıştı. Ama bunun karşılığında ben de onu itiraf etmeye bile utanmayacağım kadar çok araştırmıştım.

“Bahse varım sınıfındaki her bir adam da o leziz kucından bir ısırık almak için yanıp tutuşuyordur.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Birçok dans dersi aldım, birçok adam değil. Hatırlatırım.”

Güldü. “Pes ediyorum.” Çamurlu bir çukurun üzerinden atlarken yere çarpan ayak sesi duyuldu. “Ne tür dansla ilgileniyorsun?”

“Küçükken rekreasyon alanında<sup>[22]</sup> bulabildiğim her şeyi yapardım. Üniversitede çoğunlukla modern dans.” Normal şartlar altında dans üzerine saatlerce konuşabilirdim. Ama şu an kış üstü yere yapışmamak, bir dinozor tarafından mideye indirilmemek ya da bir boa yılanı tarafından boğazlanmamak için odaklanırken sohbet etmek hayli zor oluyordu.

“Hâlâ dans ediyor musun?”

Kendi kendime gülümsedim. Benimle birlikteyken ne kadar konuşkan olduğuna hâlâ alışamamıştım. “Hayır. Hayatta istediğim şeyin bu olmadığını fark ettim. Son zamanlarda Kar’le birlikte daha çok koşu ya da yoga yapıyorum. Dersler, ödevler ve iş dışında başka bir şeye pek zaman kalmıyor.”

Lanet olsun. Az önce iş dedim. Kulüp konusunu gündeme getirmek istememiştim. Morali de oldukça yerine gelmişti. Kahretsin. Arkama dönüp ürkekçe yüzüne baktım. Ama yüzündeki

22- Kentin açık ve yeşil alan ihtiyacı başta olmak üzere, kent içinde ve çevresinde günübirlik kullanıma yönelik ve imar planı kararı ile belirlenmiş; eğlence, dinlenme, piknik ihtiyaçlarının karşılanabileceği lokanta, gazino, kafe, bahçe, çay bahçesi, büfe, otopark gibi kullanımlar ile tenis, yüzme, mini golf gibi her türlü sportif faaliyetlerin yer alabileceği alanlar.

ifade değişmemişti. Dün uçakta verdiği tepkiyi yine verecek gibi gözükmüyordu.

Konuşmak için ağzını açtı ama o anda Miguel birlikte anlaşılarak karar verdiğimiz sessiz ol işaretiyle elini yukarı kaldırdı. Aniden durduk. Miguel yukarı doğru, uzun ağaçlara çevirdi bakışlarını. Sessizce eliyle işaret etti. Odaklandığı şeyi görebilmek için ben de yukarı baktım. Gördüğüm manzara karşısında solugum kesilmişti. En az altı maymun gür yağmur ormanlarının kalın ağaç dallarına tünemişti. İçlerinden bir tanesi uluyarak bir ağaçtan diğerine sıçradı.

Yüzümde heyecan dolu bir ifadeyle Jonas'a döndüm. Ağzı kulaklarına varırcasına sıırıyordu. Başını aşağı yukarı salladı ve fısıldadı. "Harikalar, değil mi?"

Jonas elimi tuttu ve tam yirmi dakika boyunca maymunları izledik. Bu sırada birbirimize fısıldıyor, gülüyor, sarılıyor ve şaşkınlığımızı gizleyemiyorduk. Miguel sonunda "Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Hadi yapalım şunu." dedi Jonas yeniden kışıma bir şaplak atarak.

On dakika boyunca sessizce yürüyüşümüze devam ettik. Nereye gittiğimizi merak ediyordum elbette ama yine de bunun benim için hiç önemi yoktu. Jonas nereye giderse ben de peşinden geliyordum.

"Dün kendi sorunlarıma çok gömülmüştüm." dedi birdenbire. "Bu Kulüp olayının seni nasıl etkileyeceğini düşünemedim. Yani, kahretsin. Birdenbire işinden oldun."

Kulüp konusunu gündeme getirmesini beklemiyordum. Tanrı'nın cezası işimi kaybedişime duyduğu üzüntüyü dile getirmesi ise hiç ummadığım bir şeydi. "Ah, bir yolunu bulurum." dedim devasa bir ağaç kökünün üzerinden dikkatle atlarken. "Hep bir çaresini bulmuşumdur. Sadece bu olaya çok kızgıyım. Bu mide bulandırıcı bir şey. İnsanlar oraya kendileriyle uyumlu diğer insanları bulmak için üye oluyor. Kandırılmak için değil. Beni asıl sinirlendiren şey de insanların parasını alıp vadettikleri şeyi vermemeleri. Bu tam anlamıyla dolandırıcılık. Sahtekarlık." Bunun düşüncesi bile beni deli ediyordu. "Ayrıca bu adamlardan bazıları, evet çoğu değil, ama bazıları Kulüp'e gerçek aşkı bulmak için katılıyor. Buna inanmadığını biliyorum. Ama ger-

çekten öyleler ve bu adamlar resmen dolandırılıyor. Onların bir hayali var. Belki bu hayal çok saf ya da aptalca. Ama yine de bir hayalleri var. Kulüp ise onları suistimal ediyor.”

Jonas arkamda sessizliğini koruyordu.

“O yüzden ne olmuş yani işsiz kaldıysam. Hiç olmazsa hayallerim çalınmadı.” Stacy ona NBA’nin final maçları dışında yalnızca kolej basketbolunu takip ettiğini söylediğinde Bay Yazılım Mühendisi’nin yüzündeki ifadeyi düşündüm. Bu tam bir saçmalıktı. Öfkeyle inledim. Çok sinirlenmiştim. “Hayallerimin kadınıyla tanıştığımı zannederken bir fahişeye seks yapan ben değilim sonuçta.”

Jonas arkamdan yürürken duyulur bir şekilde iç çekti.

Lanet olsun. Keşke az önce ağzımdan çıkanları çıktıkları yere geri sokabilme gibi bir şansım olsaydı. Ben o hayallerinin kadını bulduğunu sanan zavallı yazılım mühendisini düşünüyordum. Ama tabii ki de Jonas’tan bahsediyormuşum gibi gelmişti kulağa. Omzumun üstünden ona baktım. Ever, kaşları çatıktı. Lanet olsun. Tam bir aptalım.

Botlarımızın çamurda çıkardığı sesleri dinleyerek bir süre sessiz kaldık. Jonas bir şey demedi. Bunu söylememeliydim. Farkında olmadan ona hakaret etmiş olabilir miydim? Sanmıyorum. Kahretsin. “Ben bu olaya sadece büyük bir hayat dersi olarak bakıp orada bırakıyorum.” dedim ağzımdan çıkan kelimelere dikkat ederek. Biraz olumlu konuşmanın kırdığım potu telafi etmesini umuyordum.

“Senin için hayat dersi ne anlama geliyor?” diye sordu. Yeniden konuşmaya başladığını duyduğuma sevinmiştim. Ses tonu sakindi.

Yolumuzun üzerindeki büyük bir kayanın üzerinden atladım. “Daima içimdeki sese kulak vermem anlamına geliyor.”

“Peki, bu sefer içindeki sesi görmezden mi geldin?”

“Kesinlikle. Bir şeylerin doğru olmadığını içten içe biliyordum. Bir kez bile bir kadından gelen başvuru formu görmemişim. Ama kendimi başka bir kayıt asistanının kadın başvuru sahpleriyle ilgilendiğine dair ikna etmiştim. Ayrıca hiçbir kadının hayatta bu tür bir kulübe katılmayacağını düşünüyordum. Ama dolgun maaş çekleri gelmeye başlayınca bu konudaki içgüdülerimi de görmezden geldim. Bunu hak ettim yani.”

"Hmm..." dedi söylediklerimi düşünerek.

Birkaç dakika daha sessizce yürümeye devam ettik. Yüzünü görebilmek için arkamı döndüm ama aşağı doğru bakıyordu. Derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Biliyor musun, Sarah?" dedi sonunda.

Karşılık vermedim. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Çok zekisin." dedi. "Ama bundan daha önemlisi akıllısın. Bunu biliyor musun? Ben sadece... Vay canına. Sarah, senden gerçekten ama gerçekten *hoşlanıyorum*."

Birden durup ona bakmak için arkamı döndüm. Kalbim göğüs kafesimden fırlamak üzereydi. Yüzümde beliren kocaman gülümsemeyi bastırıyordum. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." dedi. O da bana gülümsüyordu. Ardından kızardı. Bay Seni-Baştan-Aşağı-Yalayacağım, sanki dördüncü sı-nıftayız da bana çıkma teklif etmiş gibi kızarmıştı.

"Hey Miguel, bize bir dakika verebilir misin?" diye seslendim omzumun üzerinden.

"Tabii." dedi Miguel ve zeki bir adam olduğundan ormanın derinliklerine dalarak ortadan kayboldu. Jonas ve ben baş başa kalmıştık.

Jonas'a döndüm. "Bu senden şimdiye kadar duyduğum en güzel şey. Ben de senden hoşlanıyorum. Hem de çok."

"Ben senden daha çok hoşlanıyorum. Kocaman hem de." dedi ağzı kulaklarına varırcasına sırtarak. Şu an küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Coşkulu, mutlu, kaygısız bir çocuk.

Kollarımı boynuna doladım. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Onu öpmek için yaklaştım ama geri çekildi. "Aslında bir şeyi açığa kavuşturmam gerek. Senden *hoşlandığımı* söylediğim-de kucunı kastediyordum. Çok ama çok hoşlandığım bir kucun var." Gülererek dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Dili ağzımın içine girdiğinde, ah Tanrım, tüm vücudum kibritle yakılmış alev lambası gibi tutuşmuştu. O da birden alevlenmişti çünkü tereddüt dahi etmeden sertliğini bana bastırmaya başladı. Sert hareketlerle tişörtüme saldırıp onu yürüyüş pantolonumun içinden çıkarıp yukarı sıyırdı. Elini içeri daldırıp hızla spor sütyenime ulaştı. Parmakları sütyenimin içinde göğüslerimi

avuçlarken dili ağzımın içindeki keşfine devam ediyordu.

Bacak aramdaki tanıdık zonklama intikam ateşiyle yanıp tutuşarak geri döndü. Oltaya yakalanmış balık gibi kıvrılıyordum. Bir dakika önce ergen âşıklar gibiyken şimdi nasıl gözü dönmüş seks manyakları gibi hareket ettiğimizi asla anlamayacağım. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu.

Arzuyla inledi. "Aklımı kaçırmak üzereyim, Sarah." Pantolonuma saldırıyordu. Ona kolaylık sağlamak için hemen düğmesini açtım. Hızla elini içeri soktu ve parmakları çaresizce ıslaklığımdan içeri doğru kayıp gitti. Ağzımdan sesli bir inilti çıktı. Beni öpüyor, bana dokunuyor ve bacaklarımın titremesine sebep oluyordu. Dili ağzımda gezinip parmakları içime girip çıkıkça vücudum saniyeler içinde zirveye tırmanmaya başladı. Bedenimdeki her bir hücre onu arzulayarak titreyordu.

"Başımı döndürüyorsun," dedim nefes nefese. "Ah, Jonas. Başımı döndürüyorsun."

Miguel bizi görüyor mu diye başımı arkaya çevirdim. "Yapmak ister misin?" diye fısıldadım kulağına elimle sertleşmiş penisini avuçlayarak. Alt dudağını ısırp pantolonuna erişerek düğmesini açmaya çalışıyordum. "Ormanda seks." dedim nefes nefese fermuarıyla uğraşırken.

Parmakları içime girip çıkarken elimi kendinden uzaklaştırdı. "Sen boşalmazsan ben de boşalmam." dedi nefes nefese parmaklarıyla ustaca keşfine devam ederken.

"Sanırım boşalacağım," diye fısıldadım kulağına. "Aklımı kaybetmek üzereyim."

Son bir kez beni öperek elini pantolonumun içinden çıkardı ve bana sarıldı. Birden tüm kontrolü eline geçirmişti. "Bunu riske atamam." Beni kendine çekip kulağıma fısıldadı. "Bu sadece bir ön sevişme, bebeğim." Bakışlarını görünce sırtıttı. "Ciddi bir yemin ettim, unuttun mu? Sen boşalmazsan ben de boşalmam. Bu benim yeni dinim." Alnımı öptü. "Sen de benim yeni ilahımsın." Aniden iki eliyle birden kalçamı avuçladı. "Bu kıça bayılıyorum," diye fısıldadı. Omzunun üzerinden baktı. "Miguel!" diye bağırdı. "Gidiyoruz!" Ellerini birden üzerimden çekerek beni sersemlemiş, kafası karışmış hâlde bacak aramdaki zonklamayla birlikte orada bıraktı. Miguel saniyeler içinde birden ortaya çıktı.

"Gördün mü?" dedi Jonas kısık ve alaycı bir ses tonuyla.

"Eğer senin otoriterliğine izin verseydim Miguel'e güzel bir gösteri sunmuş olacaktık." Güldü. "Daha önce de dedğim gibi. Daha fazla geçiştirmek yok. Sonunda kafamı toparlayabildim."

O kadar azmıştım ki şu an kahrolası bir ağaca sürtünebilirdim. Üstelik bu ağacın şu zehirli dikenleriyle tarih öncesi çağlardan kalmış olup olmaması da umurumda değildi. Eğer fitilimi ateşleyecek alevi bana verseydi şu an bir roket gibi uzaya fırlamıştım.

"Hazır mısınız?" diye sordu Miguel. Hâlimden memnun görünüyordu.

"Evet," dedi Jonas. "Ne dersin? On beş dakikadan fazla sürer mi?"

"O civar." dedi Miguel.

Miguel arkasını dönüp yola devam eder etmez elimi aşağı götürüp pantolonumun üzerinden kendime dokundum. Bacak aramdaki çılgın zonklama dışarıdan da duyulabiliyor mu merak ediyordum. Duyulmuyor gibi görünüyordu. Dönüp Jonas'a baktım. Bakışları bacak aramdaki elime odaklanmış, yüzü uyarılmasıyla birlikte aydınlanmıştı. Ona gülümseyip göz kırptım. *Bu gece büyük gece, koca oğlan.*

Birkaç dakika daha yürüdük. Ter içinde kalmış, üzerimize gelen sıvrısinekleri vurarak öldürüyorduk. Kendimizi ormanın dingin görüntü ve seslerine kaptırmıştık. Nereye gittiğimize dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Artık meraklanmaya başlamıştım.

"Düşünüyordum da," dedi Jonas birden. Yürümekten nefes alış verişleri sıklaşmıştı. Ya da bunu şu anki cinsel saldırganlığına bağlamalıyım. "Şu dünkü Kulüp olayı, beni gerçekten şok etti. Şimdi üzerinde düşünme fırsatı bulduğuma göre, bunun hakkın-da felsefe yapabilirim diye düşündüm."

Sessizliğimi korudum. O kendini bana açmaya başladığında büyüğü bozmamam gerektiğini öğrenmiştim. Özellikle de Filozof Jonas'a dönüştüğünde.

"Ben ucuz atlattığımı düşünüyorum. Eğer istediğimin bu olduğunu *zannetmeye* devam etseydim neler olacağını Tanrı bilir. Bunun için minnettarım."

Durup ona baktım. *Minnettar mı? Dolandırıldığı için mi? Bilmeden bir fahişeye seks yaptığı için mi?*

“Eğer Kulüp’e üye olmasaydım,” dedi uysalca bana gülümseyerek. “Seni bulamazdım. O yüzden bu bakış açısından baktığında, oraya üye olmak yaptığım en iyi harcamaydı.”

## BÖLÜM 25

### Sarah

“Vay canına.” dedim. Beynimin üretebildiği tek tepki buydu.

Miguel, Jonas ve ben kaya oluşumları ve sarkıtlarıyla nefes kesici bir mağaranın ağzına geldik. Bizim durduğumuz yerin biraz uzağında, mağaranın dışında yağmur amansızca yağıyordu. Gökyüzünden dökülen yağmurun şiddeti sanki Tanrı hemen yukarımızda duruyor ve altındaki ormana muazzam hacimdeki yağmur sularını boşaltıyor izlenimi veriyordu.

Gergin bir şekilde titriyordum. Bu kadar uzun süre ormanın derinliklerine kadar yürüdüğümüze göre şimdi bu mağarada ne halt edecektik? Ya da belki de baştan aşağı sırlıklam olduğum için titriyordumdur. Şiddetli sağanak biz mağaraya ulaşmadan on dakika önce başlamıştı ve saniyeler içinde sanki giysilerimle duşun altına girmiş gibi ıslanmıştım.

“Korkacak bir şey yok,” dedi Jonas bana güven verici ses tonuyla. Kaskımdaki kayışı düzeltiyordu. “Çeneni kaldır.” dedi ve ben de itaat ettim. Kaskımın kayışını ayarlarken dudağını ısıırıyordu ve yine onun katıksız güzelliğiyle vurulmuştum. Kayışla işini bitirdiğinde ellerini omzuma koyarak gülümsedi. “Yaklaşık altı kilometre ileride mağaranın başka bir ağzı daha var. Oraya varmamız üç saatten fazla sürmez.”

“Üç saat mi?” dedim şok olmuş hâlde. “Altı kilometre yürümek mi?”

“Evet, önümüzdeki yol biraz engebeli.” Gülümsedi. “Biraz tırmanış gerektiriyor.” Miguel’e döndü ve ikisi de aralarında ortak bir espri varmış gibi güldüler.

Tüylerim diken diken olmuştu. Bu kadar komik olan neydi?

“Hey Miguel, neden Sarah’a mağaranın hikâyesini anlatmıyorsun?”

"Elbette. Şu anki Belize ve Guatemala'da yaşamış Antik Maya uygarlığı bu mağaranın Xibalba Krallığı'na, yani ahirete, geçiş için giriş yeri olduğuna inanıyorlardı. Belize'deki diğer tüm mağaralar gibi bu mağara da Mayaların refahının devamını temin etmek için tanrılara kurban sunduğu yerdir."

"Ağzına sağlık, Miguel."

"Bu konuşmayı daha önce bir ya da iki kez yapmışlığım var." dedi Miguel gülererek.

"Ama Miguel, Mayalar bu mağarada *ne tür* kurbanlar sunuyorlardı?" Jonas bu soruyu sanki Miguel'le ikisi benim için bir komedi oyunu düzenliyorlarmış gibi sormuştu. Jonas'ın sorunun cevabını bildiğine şüphe yoktu ama Miguel'in bunu sesli bir şekilde dile getirmesini istiyordu.

"İnsan kurban ediyorlardı."

"Ama *özellikle* ne tür insanlar, Miguel?"

"Bakireler. Bakire kızlar."

Jonas'ın gözlerindeki ifade kıpır kıpırdı. Ah Tanrım, şu an kendisiyle çok gurur duyuyordu. Gülümsemeden edemedim. Ah, Jonas Faraday ve metaforları. Belli ki ben onun bakiresiydim, orgazm bakiresi ve tanrılara kurban edilmek üzereydim. Ya da her şeye kadir tek bir tanrıya: Jonas Faraday'a.

Jonas'ın yüzüne hınzırca bir gülümseme yerleşti.

Güldüm. "Şu an kendinle çok gurur duyuyorsun, değil mi Jonas?"

"Çok."

"Metaforlarını çok ama çok seviyorsun, değil mi?"

Noel günündeki bir çocuk gibi güldü ve beni kendine çekti. "Evet, hem de çok."

"Sen gerçek bir şairsin, bunu biliyor muydun?" dedim.

Öne doğru eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Sevginin dokunuşuyla herkes şair olur." Geri çekilip göz kırptı. "Platon."

Kalp atışlarım birden hızlandı. Jonas az önce beni *sevdiğini* mi söylemişti? Dudağımla ısırdım. Öyle yapmıştı, değil mi?

Hâlâ sırtıyordu. "Acıktın mı?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Mağaraya sığındığımıza göre

Miguel ikimiz için güzel bir piknik sofrası kurdu. Ama yemeklerden konuşmak istemiyordum. Jonas'ın bana az önce söylediği şey hakkında konuşmak istiyordum. Dediğini doğru mu anlamıştım?

Kıçıma bir kez daha vurdu. "Güzel," Miguel'e döndü. "Kafa fenerlerini aldın mı?"

"Evet, bayım." diye cevap verdi Miguel.

Evet, Jonas'ın beni sevdiğini söylediğine eminim. Bunu hayal etmiş olamam, öyle değil mi? Bunu dilemiş de olamam. Ben ona "*Sen gerçek bir şairsin.*" dedim o da bana "*Sevginin dokunuşuyla, herkes şair olur.*" dedi. Sevginin ona dokunmuş olması dışında, bu cevabı başka nasıl yorumlayabilirdim? Onun bana olan sevgisiyle. Ya da benim ona olan varsayımsal sevgimi mi kastetmişti? Peki, ben onu seviyor muydum? Kafamda deli sorular. Kalp atışlarım yine hızlanmıştı. Keşke Miguel burada olmasaydı. Keşke şu an baş başa olabilseydik. Şu an istediğim tek bir şey vardı. Bunun Jonas ve bir rehberle, her ne kadar çok tatlı bir rehber de olsa, birlikte bir mağaranın derinliklerine doğru dört kilometre yürümek olmadığı ise kesindi.

Jonas beni kendine doğru çekti. Ama öpmek için değil. Büyük bir dikkatle kaskımdaki feneri ayarlıyordu. "Mağaranın içine doğru on sekiz metre ilerlediğimizde güneş ışığı olmayacak. İçerisi zifiri karanlık. Fenerden iki santimetre ötede elini bile göremezsin."

Benim ağzım ise hâlâ açık kalmış vaziyetteydi. Ever, bir mit, bir efsane, Adonis, Kadın Büyücüsü olan Jonas Faraday'ın beni sevdiğini söylediğine neredeyse emindim. Ama eğer benim sevgimi hissettiğinden, benim sevgi dokunuşumdan bahsetmiyorsa eğer. Peki, ben onu *seviyor* muydum?

Beni kendine çekti ve yeniden ereksiyonunu bacağımda hissettirdi. "Hadi yola çıkalım, bebeğim." dedi usulca. Bu, gün içerisinde kıçımı avuçladığı yüzüncü kez falan olmuştu. "Şu bakire kıçını tanrılara kurban etme vakti geldi."



Bu çılgınlıktı. Tamamen, büsbütün, düpedüz çılgınlık. Benden tırmanmamı istediği yer... Son iki saattir Jonas ve ben Miguel'in rehberliğinde kapkara mağaranın derinliklerine git-  
tikçe gitmiş, kavisler çizen bir yer altı nehri boyunca yukarılara

tırmanmış, sarkıtlar, yarasa sürüleri ve film setini andıran saçaklı mağara duvarlarını geçmiş, darala darala sonunda yok olan nehir kıyısının derinliklerine ilerlemiş, ıslak kayaların ve tırtıklı ağzların tepesine tırmanmış, bazen karnımızın üzerinde alçak kaya sarkıtlarının altından sürünerek geçmek zorunda kalmıştık. Bir noktada Jonas zifiri karanlığı tecrübe etmemiz için fenerleri kapatmamız konusunda ısrar etti. Bu gerçekten de hayatımda yaşadığım en sıradışı, tüyler ürperten ve adeta ruhu bedenden ayıran otuz saniyelik deneyimdi. Mağara insana yolunu kaybettirip bir daha oradan çıkışı imkânsız kılacak kadar karanlıktı. Panîge yol açacak kadar karanlık. Titremeye başladığım anda Jonas bunu hissedip feneri açtı.

“Buradayım,” dedi. “Sarah, yanıdayım.”

Derin akıntının tam ortasından yukarı doğru çıkmak için daralan mağara duvarı engeliyle karşılaştığımız sırada Jonas, Miguel’in sırt çantasından tırmanış koşumunu çıkarıp bacaklarından ve belimden geçirdi.

“Bu da ne şimdi?” diye sordum titreyen ses tonumla.

“Göreceksin.” dedi koşumdaki bir kopçayı daraltarak.

“Korkuyorum, Jonas.” diye fısıldadım.

“Kontrol bende, unuttun mu?” dedi yüzüme bakarak. Kafa fenerindeki ışık birden gözümü almıştı.

“Ever, ama *yatak odasında*.” diye düzelttim soğuktan ve sirden titreyerek.

Işığın gözümü almaması için kafa fenerini yukarı doğru kaldırdı ve ellerini yanaklarını koydu. “Benim Muhteşem Sarah’ım.” dedi nazıkçe, kocaman açılmış gözlerimin derinliklerine bakarak. “Sana zarar gelmesine asla ama asla izin vermem. Benim için çok değerlisin. Bu tüm hayatında yaşayacağın en iyi deneyimlerden biri olacak. Sana bu gece yaşatacağım tarif edilemez haz için mükemmel bir metafor. Eğer bana tamamen güvenirsen sonunda bana teşekkür etmiş olacaksın.” Eğilip ıslanmış dudaklarımı öprü ve tüm bedenim onun dudakları arasında eridi.

Pekâlâ, o zaman. Ne olacaksa olsun.

Şu an burada, vücuduma ucuna bir halatın bağlı olduğun bir tırmanış koşumu geçirilmiş hâlde, zifiri karanlık bir mağarada omuzlarımdan üzerinden çağlamakta olan bir yer altı şelalesinin altında dikiliyordum. Jonas da gelişigüzel bir şekilde bir şelaleye

en iyi nasıl tırmanılacağına dair stratejiler verip duruyordu. Miguel tıpkı ağaçtaki bir kedi gibi şelalenin tepesine çoktan tırmanmıştı. Böylece koşumuma bağlı olan ipin emniyetini alabilecekti.

"Kaysan bile halat seni tutacaktır." dedi Jonas arkamdan beni ikna etmeye çalışırcasına. "Ben de tırmanış esnasında seninle sürekli konuşuyor olacağım."

Yukarı baktım. Şelalenin zirvesine dört ila altı metre vardı. Oraya çıkmanın tek yolu ise şelalenin içindeki kayalara tırmanmaktı.

Jonas arkamda durarak akan suların arasında belimden tutuyordu. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Şuradaki kayayı görüyor musun?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Sağ elini *oraya* koy, sol elini de biraz yukarısına, *şuraya* olabilir. Ardından yavaşça tırmanmaya başla. Bir bacak ve bir kol. Bir bacak ve bir kol. Miguel'e ulaşıncaya kadar. Oraya vardığında seni düzlüğe çekecektir."

Yeniden başımı aşağı yukarı salladım.

"Hazır mısın?"

Titriyordum. Başımla onayladım.

Beni yukarı, suyun dışına, sol tarafta şelalenin temelindeki ayağımı basacağım küçük yere doğru ittirdi. Üç kafa fenerinden çıkan ışık huzmeleri dışında mağara zifiri karanlıktı. Yukarı doğru baktım. Şelalenin zirvesinde Miguel'in ışığı üzerimize vuran kafa fenerini görebiliyordum. Ama Miguel'i görememiştim.

Elimi aşağı uzatıp belime bağlı olan ipi yokladım. Evet, hâlâ oradaydı. Kıpırdamaktan korkar hâlde kayalık duvara yapışmışım. Su sağımdan birkaç santimetre ötede aşağı doğru şiddetle akıyordu.

"Bunu yapabilirsin," diye bağırdı Jonas arkamdaki derin sudan. "Yap gitsin, düşünme."

Aşağı doğru ona baktığımda az kalsın üzerinde ucu ucuna dikildiğim ıslak kayadan kayıyordum.

"Yapacağını biliyorum." diye bağırdı suyun sesini bastırma-ya çalışarak.

"Buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Söz."

Hâlâ titriyordum ama birden kafama koydum. Derin bir nefes alıp doğruca sağ tarafımda akan suya doğru yalpaladım. Lanet olsun, adeta suyun saldırısına maruz kalmıştım. Şiddetle kaskıma çarparak aşağı akıyordu. Yukarı uzanıp Jonas'ın elimi koymamı söylediği kayalığı buldum. Ardından ayaklarımı konumlandırımdı. Tırmanmaya başlamıştım. Yarı yolda sağ elimi koyacak yeri bulamadım. Ayrıca soğuktan donmuş durumdaydım. Su yüzüme boşalıyordu. Buraya nasıl gelmiştim böyle?

"Elini biraz yukarı kaydır," diye yönlendirdi Jonas. Şu an suyun dışındaydı. Hemen altımda dikiliyordu. Bana söylediği yaptım.

"İşte bu, bebeğim. Kahretsin, harika gidiyorsun. Şimdi sol elini kaldır. Güzel. İşte böyle."

Daha farkına varamadan Miguel'in eli bileğimi kavradı. Beni yukarı çekerek şelalenin tepesine çıkardı. Daha bir dakika geçmeden Jonas yanımda belirdi. Şelaleye merdiven çıkar gibi tırmanmıştı.

Beni kucakladı. "Başardın!"

Ona baktığımda kafa fenerim yüzünü aydınlattı. Gözlerinin için gülüyordu. Yüzünde coşku dolu ve zafer kazanmış gibi bir ifade vardı. Altımızdaki şelalenin gürültüsü kulaklarımızı urma-lıyordu. Bekle bir dakika. Ses aşağıdan gelmiyordu. Yukarıdan geliyordu. Kafa fenerimi yukarı kaldırdım. Siktir! Önümde çağ-layan şelalenin yaklaşık altı metre uzağında bir başka şelale daha vardı. Fakat bu seferkinin uzunluğu dokuz metre kadardı.

Jonas'ın itirazıyla karşılaşmaya hazır hâlde başımı iki yana salladım. Ama bunun yerine suratındaki ifade beni güldürdü. Ah, hayatının en eğlenceli dakikalarını yaşıyor gibiydi.

Daha yüksek olmasına rağmen ikinci şelaleye tırmanmak il-kindenden daha kolay geldi. Bu sefer üzerinde düşünmeden yaptım. Endişe duymadan. Asılı olduğum ipe güveniyordum. Ve Jonas'a. Ve kendime. Ve Miguel'e. Sadece bıraktım gitti. Jonas'ın ettiği yeminler üzerine bunun son şelale olduğunu bilmek rahatlatı-cıydı. Ayrıca yine Jonas'ın ettiği yeminler üzerine bu ikinci şelaleden itibaren varacağımız noktaya, mağaranın "arka kapısı", yaklaşık yüz seksen metre kaldığını bilmek de iyi gelmişti.

İkinci şelalenin tepesine ulaştığımda bacaklarım titriyordu. Donakalmıştım. İkinci şelalenin tepesindeki tek şey ise küçük

bir su göletiydi. Jonas'ın söz verdiği gibi neyse ki başka şelale yoktu. Ama siyah gölet her bir yandan alçak mağara duvarıyla çevrelenmişti. İzlenecek başka bir yol yoktu. Işık yoktu. Çıkmaza girmiştik.

Buna anlam veremedim. Buradan nasıl çıkacaktık? Mağaranın öbür tarafından çıkabilmek için bir tür sualtı mağarası vardı da oraya mı dalış yapmamız gerekiyordu?

"Vay canına," dedi Jonas ikinci şelaleye de kolaylıkla tırmanarak. "Bu sefer canına okudun, bebeğim. Doğuştan yeteneklisin. Eve vardığımızda seni tırmanış duvarına götürmek için sabırsızlanıyorum."

"Jonas, buradan mağaranın ağzına nasıl gideceğiz?" Kafa fenerimi etrafımızı çevreleyen mağara duvarlarına tuttum. "Çıkış nerede?"

"Ah, evet. Çıkış..." Miguel'e baktı ve ikisi aralarında alıştı-şimdi-altına-edecek gülümsemesi paylaştılar.

"Mağaranın ağzının bu şelaleden itibaren yalnızca yüz seksen metre ileride olduğunu söylemiştin." Sesimdeki çıkışa engel olamıyordum.

"Öyle zaten. Mağaranın ağzı şu an durduğumuz yerden tam olarak yüz seksen metre uzaklıkta. Ama oraya gitmek için çizeceğimiz yol... Aşağısı." Şelalenin tabanına işaret etti.

"Ne?"

"Evet. Tam aşağı doğru bir yol var. Onu takip edeceğiz ve sonra... Bir de bakmışsın dışarıdayız! Çocuk oynucağı."

"Aşağısı mı? O zaman ne diye buraya tırmandık?"

Gülümsedi.

Midem içeride takla atmıştı. "Ah, hayır."

"Başka yolu yok."

"Hayır."

"Seni bu şekilde tanrılara kurban edeceğiz." Ağzı kulaklarına varırcasına gülümsüyordu.

"Jonas, hayır."

"Başka yol yok, bebeğim. Başka seçeneğimiz yok. Beyninin sana dikte ettiğinin aksine, içgüdülerinin aksine gözünü karartıp kendini karanlık boşluğa bırakacaksın."

Fenerimi aşağıdaki karanlığa doğru tuttum.

"Aşağısı neredeyse dokuz metre!"

"Çocuk oyuncuğu."

Çileden çıkmış hâlde inledim.

"Önce benim gitmemi ister misin?" diye sordu.

Düşünürken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Rekreas-yon alanında yüksekten dalış havuzu vardı. On bir yaşındayken sadece bunu yapabileceğimi kanıtlamak için oradan atlamıştım. Bir daha da asla yapmadım. Yükseklikten korkuyordum. Yüreği-min ağzıma gelmesi hissinden hoşlanmıyordum. Ve dokuz metre yükseklikten ayaklarımın altındaki karanlık uçuşuma atlamaktan kesinlikle hoşlanmıyordum.

"Başka bir yol yok." dedi yeniden.

Ona dönüp baktım. Sinirlenmiştim.

Endişeli görünüyordu. "Seni *kandırmaya* çalışmıyordum, Sarah. Yemin ederim. Sana *sürpriz* yapmaya çalışıyordum." Yüzü kaygı dolu bir ifadeye büründü. Bu, onun evindeyken bana fa-hişe gibi değil, kız arkadaşı gibi davrandığını söylediğindeki yüz ifadesiyle aynıydı. Bu tam şu an burada kalbimi eriten Jonas Faraday'dı.

Elini tuttum. "Biliyorum." Dizlerim titriyordu.

Gözleriyle bana adeta yalvarıyordu. Niyeti kötü değildi. Beni içine hapsediğim düşüncelerden çıkarmak için bu geziyi en ince ayrıntısına kadar düşünüp çok emek vermişti. Haklıydı. Kafamdaki düşüncelerden sıyrılıp gözümü karartmalıydım. Onunla birlikte...

Ayaklarımın altından karanlığa doğru akan suya baktım. Kafa fenerim bulunduğum noktayı aydınlatsa bile şelaleyi gö-remiyordum. Tek görebildiğim donuk bir karanlıktı. Dönüp Jonas'a baktım ve fenerim gözlerini aydınlattı. Ani gelen ışılda gözlerini kısıp eliyle kapattı. Işığı yüzünün yan tarafına doğrul-tunca elini çekti. Gözlerinde hevesli bir ifade vardı.

"İyi misin?" diye sordu.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibiydi. "Evet." dedim yüksek sesle nefes alıp vererek. "Hadi gidelim." Başımı aşağı yu-karı salladım.

Bana cömert gülümseyişlerinden birini vererek elimi tuttu.

"Önce ben atlıyorum. Sen de arkamdan geliyorsun." Birden sırttı. "Ha! Tabii bu gece işleri ters sırada yapacağız." Göz kırptı.

Yanaklarım kızarmıştı. Ah, evet. Bu gece. Bu çılgın, güzel adam tüm günün planlarını bu geceki asıl olaya girizgâh olarak tasarlamıştı. Bu gece bu muhteşem adamla sevişmekten daha çok hiçbir şey istememiştim hayatımda. Ama önce buradan sağ çık-mam gerekiyordu.

"İyi olduğuna emin misin?"

Başım la onayladım.

Beni yanağımdan öptü. "Öbür tarafta görüşürüz." dedi. "Şimdilik hoşça kal." Bir adım atıp kendini karanlık boşluğa bırakırken haykıyordu. Ardından gelen sevinç nidasıyla suya çarpma sesi duydum. "Harika!" diye bağırıyordu karanlığın içinden.

Birkaç saniye sonra altımdaki karanlık suda bir ışık huzmesi belirdi. "Tam buraya nişan al!" diye bağırdı Jonas. "Düşünme, yap gitsin!"

Kafa fenerimle Miguel'e baktım. Aydınlanmış yüzüyle gülümsüyordu. Bana cesaret vermek için başını aşağı yukarı salladı. Altımdaki küçük ışık huzmesine baktım. Jonas eliyle suya vuruyordu. "Tam buraya!"

"Lanet olsun." diye inledim. Ve kendimi karanlık boşluğa bıraktım.

Tüm vücudum buz gibi bir ıslaklığa dalış yapmıştı. Soğuk su her yerimi sarıyor, boyumu da aşıyordu. Jonas'ın güçlü kolları ben kavradı. Ona yapışmış hâlde içim coşku, rahatlama ve titremeyle dolmuştu. Bunu yaptığımı inanamıyordum.

"Seninle gurur duyuyorum." diye haykırdı yüzümü öpücüklerle boğarken. "Seninle gurur duyuyorum." dedi yeniden. Öpücükleri coşku doluydu. "Benim küçük bakire kurbanım."

Sanki bir cankurtaran simidiymiş gibi ona yapışıyor ve suda batıyordum. Onu bırakmak için kollarıma emir verebileceğimden emin değildim. Bunu istesem bile. Ki istemiyordum. Onu bir daha hiç bırakmak istemiyordum.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi öpücüklerinin arasında bir kez daha. "Başardın."

Beni kucağına alarak suyun kenarına doğru yüzdü. Kolları-

mı boynuna dolamıştım. Göletin sığ kısmına vardığında güçlü kollarıyla beni taşıyarak sudan çıktı. Artık ayakları yere değiyordu. Şelale tarafında kayalıklardan oluşan bir girişe doğru ilerledi. İkinci kez tırmanmaya başladığımda burayı fark etmediğime inanmıyordum. Güçlü bacakları yere sağlam basarken kollarıyla da benim ağırlığımı yüklenmişti. Kendimi çok hafıflemiş ve güvende hissediyordum. Kafa fenerlerimizdeki ışıklar birbiriyle kesişiyor ve karanlıktan çıkışımıza rehberlik ediyordu. Sular damlayan yüzümü onun güçlü göğsüne koydum.

"Görüyor musun?" dedi birkaç dakika sonra nefes alış verişleri sıklaşmış hâlde.

Gözlerimi açtım ve önümüzdeki yola baktım. Uzaklarda parlayan bir ışık vardı. Mağaranın ağzı.

"Görüyorum," dedim. "Hadi koşalım."

Beni kibarca yere indirdi ve elimi tuttu. El ele mağaranın ağzındaki ışığa doğru koşmaya başladık. Koştukça ışık daha yakın ve parlak bir hâl alıyordu. Mağara duvarları gittikçe büyüyüp genişliyor ve kahkahalarımız coşkunun sınırında dans ediyordu. Bu kadar çok neye güldüğümüzü bilmiyordum ama gülüyorduk işte.

Nihayet birlikte mağaranın ağzından dışarı fırladık. El ele ve nefes nefese müsterek mutluluğumuza koşmuştuk. Günün daha erken saatlerinde yağan yağmur dinmiş ve ardında pırl pırl, hayat dolu bir harikalar diyarı bırakmıştı.

"Ah," dedim sonunda kendimi toparlayarak. "Ah, Jonas."

Bana gülümsedi. Yüzü kızarmıştı. "Çok güzel." diye haykırdı ve dudakları benimkiyle birleşti.

Ah Tanrım, bu hayatımdaki en iyi öpücüktü. Bu karşı kulanamaz bir çekimdi. Biriyle dudakların birleşince tüm beden, zihin ve ruhta böylesi bir yıkımın oluşacağını kim bilebilirdi ki? Yumuşacık dudaklarını benimkilere bastırırken ellerini yanaklarıma götürdü. Dudakları bana saldırmaya devam ederken kendimi havada uçuyor gibi hissediyordum. Saçlarına dokunmak istedim ama eklemelerim onun sert plastikten yapılma kaskına çarpıyordu. Gözleri ağırlaşmış bir şekilde benden uzaklaştı. Çileden çıkmış bir iniltiyle kaskını çözdü. Onu takip ettim. Birlikte kasklarımızı yere attık ve öpüşmemize kaldığımız yerden devam ettik. Ah, evet. Parmaklarım onun ıslak saçlarının arasında mest

olmuştur. Beni kendine doğru çekti. Kalp atışlarını kendi bedenimde hissettiğime yemin edebilirdim. Bir süre sonra belki de Miguel'in mağaradan ansızın çıkışını hissederek birbirimizden ayrıldık.

"Bu gece," dedi Jonas tutku dolu gözlerle bana bakarak.

"Bu gece," diye karşılık verdim. Kalp atışlarım hızlanmış, tüylerim diken diken olmuştu.

Güldü. Belimden tutup beni kendine doğru çekti. Daha önce hiç başka bir insana bu kadar bağlandığımı hissetmemiştim. Onu yeniden öpmek istiyordum. Ama Miguel mağaranın ağzından çıkıp bize doğru yürümeye başladı. Her yerinden sular damlıyor, sırt çantası ağırlık yapıyordu.

"Ee?" diye sordu Miguel nefes nefese kalmış hâlde. Doğruca bana baktı. "Mağarayı nasıl buldun?"

Jonas'a baktım. Gözleri arzu doluydu.

"İnanılmaz," dedim. "Ama..." Etrafımdaki büyüleyici güzele baktım. Masmavi gökyüzü kalın orman tabakasının üzerinde parlıyordu. Güneş ışınlarının huzmeler hâlinde üzerine düştüğü bitkiler Mezozoik zamanı andırıyordu. Tüm bu renk cümbüşü duyularımı adeta köreltmiş gibiydi. Son olarak da yanımda duran, yüzü parlayan Jonas'ın güzelliği... "Ama bu saf güzellik. Tam burası." Jonas'a katıksız mutluluk dolu bir bakış attım ve o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

Beni kendine çekip kulağıma fısıldadı: "İnsanoğlunun sınırlarını aşması."



Jonas ve ben üstü açık bir Jeep'in arka koltuğunda oturuyorduk. Ilık günışığının altında Belize otayolundaydık. Islak atkuyruğum rüzgârda savruluyor, Jonas ve benim yüzümüze çarparak bizi güldürüyordu. Mağaranın dışındaki konuşmamızdan sonra Jonas bir şey söylememişti. Ama elimi de bırakmıyordu. Eğer konuşmak istese bile el kurutma makinesinin altındaki karıncalar gibi yüzümüze rüzgâr çarparken bunu yapmak zor olmalıydı.

Şoförümüz radyoyu açtı. Bruno Mars'tan "Locked Out Of Heaven" çalıyordu. Sesini açtı ve Bruno Mars birlikte seks yaparken kendisine cenneti ilk defa keşfediyormuş gibi hissettiren kız hakkında şarkısını söylemeye başladı. Jonas omzuyla hafifçe dürttü ve ben de ona aynı şekilde gülerek karşılık verdim. Evet,

bu şu anki durumu anlatan en mükemmel şarkıydı. Jonas ve ben şimdiye dek cennetin kapılarının dışında bırakılmıştık ve bunun farkında bile değildik. Ama artık kapının içindeydik, bebeğim. Bu su götürmez bir gerçek.

Mağaranın dışındaki öpücük... Vay canına. Sanki ruhlarmız birbirine kenetlenmiş gibiydi. Büyüleyiciydi. İşte orası tam anlamıyla cennetti. Antik Yunanlıların "ekstazi" diye tarif ettiği, Jonas'ın da hemfikir olduğu şey. Ama buna yol açan yalnızca öpücük değildi. Bugün olan her şey bu mutluluk ve haz dolu duygunun oluşumunu tetiklemişti. Bugünün beni değiştirdiğini söylemek abartı olmazdı. Daha hafif, aynı zamanda daha güçlü hissediyordum. Kendimden hiç olmadığım kadar emindim. Kim olmam gerektiğinin aksine, birdenbire kim olduğumun farkına varmıştım. Her zaman o mükemmel, uslu, küçük kız değildim ve bu artık bir sorun değildi. Ne *istediğimi* ise kesinlikle biliyordum. Bugünden itibaren kimseden özür dileme gereği duymadan tamamen kendim olmak istiyordum. Kendime, gerçek benliğime ve arzularıma karşı dürüst olmak istiyordum.

Tüm bunların yanında bir de Jonas Faraday'ı istiyordum. Hem de hiç olmadığı kadar. Ona çekinmeden her yönümü göstermek istiyordum. Ne kadar incinmiş ve zarar görmüş olursa olsun onun da her yönünü keşfetmek istiyordum. Kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Gözümü karartıp karanlık boşluğa doğru koca bir adım atmak istiyordum. Eğer kalbim aşağıdaki kayalıklara çarparak paramparça olacaksa, varsın olsun. Buna değerdi. Bu gece her ne olursa olsun, fiziksel bir orgazm yaşasam da yaşamasam da, bugün çoktan ruhsal bir doyuma ulaşmıştım. Jonas'ın da aynı şeyleri hissettiğini biliyordum.

"Burada bir dakikalığına durabilir miyiz?" diye bağırdı Jonas rüzgâr ve yüksek sesli müziğin oluşturduğu gürültünün arasında. Yolun üzerindeki egzotik bir hediyelik eşya dükkanını işaret ediyordu. Dışarıdan bile dükkândaki renk renk plaj havluları ve tişörtleri görebiliyordum. Turist avı için mükemmel bir yere benziyordu. Oradan ne satın almak istediğini hayal dahi edemiyordum.

Şoförümüz başıyla onaylayıp Jeep'i kenara çekti.

Jonas araçtan dışarı atlayıp yardım etmek için bana döndü.

"Hediyelik eşyaya mı ihtiyacın var?" diye sordum.

Gülümsemekle yetindi.

Minik dükkânın içi tam beklediğim gibiydi. Ağzına kadar üzerinde "Belize" yazan kupalar, el yapımı sabunlar, el yapımı takılar, tişörtler, ahşap tabak çanaklar ve rengârenk duvar halıları doluydu. Buradan ne almak istiyor olabilirdi?

"Hola."<sup>[23]</sup> dedi kasanın arkasındaki yaşlı kadın selam vermek için.

"Hola." diye karşılık verdi Jonas ve ben de ona ayak uydurdum. Jonas'a bakıp gülümsedim. Çok tatlı bir Amerikan aksanı vardı.

Jonas üzerinde turistik takılar ve anahtarlıkların olduğu bir rafa doğru ilerledi. Ama sonra dükkânın arka taraflarında bir şey dikkatini çekti.

"Sarah, bu sana çok yakışır." dedi dükkânın ilerisinde bir yeri işaret ederek.

Gözlerim onun bakışlarını takip etti. Beyaz, dökümlü, askılı bir elbiseyi gösteriyordu. Yaka ve askularında parlak işlemeler vardı.

"Çok güzel." dedim. Gerçekten de öyleydi. Çok hoştu. Ama bu kadar cömert olması fazlaydı.

"Beğendin mi?"

Uysalca başımı aşağı yukarı salladım. "Ama benim için çok fazla şey yaptın. Bir sürü kıyafetim var."

"Beyaz renk teninde harika durur."

İtiraz etmek için ağzımı açtım. Benim için çok fazla şey yapmıştı.

"Seni bu elbisenin içinde görmek bana vereceğin bir hediye olacak. Bunu ikramiye ödemesi olarak yazıyorum."

Güldüm.

"Uygun bedeni bul, bebeğim. Bu gece benim için bunu giymeni istiyorum."

Yine mutluluktan sersemlemiştim. Elbise çok güzeldi. "Teşekkür ederim." dedim. İtiraf etmek gerekirse çok etkilenmiştim. Elbisenin bedenlerine bakmak için askıya doğru koştum. Bu sırada Jonas takı ve anahtarlıkların olduğu rafa odaklanmıştı.

"Kendine bir çift küpe de seç." diye seslendi.

"Hayır, Jonas. Bu çok fazla. Elbise fazlasıyla güzel."

"O zaman ben senin yerine seçerim."

Ona yüzündeki kocaman bir gülümsemeyle baktım ve elbiselere geri döndüm. Elbiseye kaldırıp baktım. İşlemeler nefes kesiciydi.

Arkamda Jonas'ın kasadaki yaşlı kadınla konuştuğunu duyabiliyordum. "Elbiseyi alıyoruz. Elinde tuttuğu beyaz olan." diyordu. "Bir de küpeler. *Gracias*."

"*Están ustedes de luna de miel?*" diye sordu kadın ona.

"*Sí*." diye cevap verdi Jonas gülümseyerek.

"*Felicitaciones*."

Dönüp Jonas'a baktım. Kadına gülümseyerek başını aşağı yukarı sallıyordu. Ama görünen o ki kadının dediğini tam olarak anlayamamıştı. Amerikan aksanına dayanarak İspanyolca'ya hâkim olmadığını söyleyebilirdim. Biraz bilse bile kadının dediğini yanlış anladığına şüphe yoktu. Ah Tanrım, daha sonra ona bunu tercüme ettiğimde sorusuna evet cevabını verdiği için çok gülecekti.

Dükkândan çıktığımızda Jonas benim için seçtiği küpeleri gösterdi. Gümüş ve turkuaz rengiydi. Elbiseyle çok hoş bir uyum içinde olacaktı.

"Çok güzeller," dedim heyecanla. "Teşekkür ederim."

"Elbiseyle çok hoş olacağını düşündüm." İşte yine içimi eriten sana-kız-arkadaşım-gibi-davranıyorum bakışını atmıştı.

"Hepsine bayıldım, Jonas." Onu öptüm. "Teşekkürler. Her şey için. Çok cömertsin."

"Rica ederim," Derin bir nefes alıp verdi. "Son bir şey daha var." Plastik çantasını açıp içinden iki el yapımı bileklik çıkardı. İkisi de aynı şekilde çok renkli ipliklerle işlenmişti. Bunlar dostluk bilekliğiydí. Becerikli genç kızların birbirleri için yaptığı türden bir şey. Bileğimi tutup bilekliği dolamaya başladı. Yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. Bana Belize dostluk bilekliği hediye eden bir adam daha ne kadar tatlı olabilirdi? Bir dakika önce ereksiyonundan bahsederken bir dakika sonra genç bir aşığa dönüşüyordu.

*Lauren ROWE*

"Çok tatlısın." dedim kendim de aynı utangaçlığı hissederek.

Diğer bilekliği de kendi bileğine bağladı. "Jonas Faraday Kulübü'nün üyesi olarak, tek üyesi, renkli bir bilezik takman gerek."

"Ah, evet." dedim gülerek. "Çılgın kaçıklara özgü cinsel tercihlerimi tarif edebilmek için." Kolumdaki renkli bilekliğe baktım. "Ben mor değil miyim?"

"Hayır, mor değilsin." Ses tonu bana adeta seni koca aptal der gibiydi. "Ben de değilim. Bize yepyeni bir şey gerek. Sadece ikimiz için tasarlanmış bir bileklik." Bileğini benimkinin yanına koydu. "Bizim aramızda olan mükemmel bir uyum."

## BÖLÜM 26

### Jonas

En sonunda.

Dudaklarımı yaladım.

Her ne kadar akşam yemeğinde onu yeni beyaz elbisesinin içinde görmekten zevk alsam da, o elbisenin içinde hayal edebileceğimden daha güzel görünüyordu, şu an o elbiseyi yere fırlatılmış şekilde görmekten üzüntü duymuyordum. Sırtına uzanıp sütyenini açtım. Göğüslerinin zalim esaretinden kurtulduğunda aşağı düşüşlerine bayılıyordum.

Sarhoş gibiydi. Ama bunun sebebi akşam yemeğinde içtiğimiz rom kokteyli değildi. Hayır, fazla uyarıldığı için sarhoş olmuştu. Tanrım, daha şimdiden bir roket gibi havaya fırlatılmaya hazırdı. Benim de ondan bir farkım olduğu söylenemezdi.

Bu geceye özel sakladığım şarkı için çalma tuşuna bastım. Muse'den "Madness."<sup>[24]</sup> Şu anki hislerimi tarif edebilecek daha mükemmel bir şarkı olamazdı. Bu şarkı hem kelimeleri hem de bestesiyle ona dair gerçeği dile getiriyordu.

Yemekten sonra kapıdan içeri girer girmez doğruca giysilerimi çıkardım. O da beni takip ederek elbisesini çıkarıp yüksek sesli bir mutluluk göstergesiyle elbiseyi yere attı. Bu beni tahrik etmişti. Ama zaten yaptığı her şeyden tahrik oluyordum.

"Yat." diye emrettim yatağı işaret ederek.

Elleri ve dizleriyle tıpkı bir kedi gibi yatağın üzerinde emekleyerek tereddüt etmeden kendisine emredileni yaptı. Harika kucumun arasında kaybolan beyaz g-string'inin görüntüsüyle neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

"Sırtüstü." diye emrettim güçlkle nefes alarak.

Yine itaat ederek yatağa boylu boyunca uzandı. Koyu saçları

yastığın üzerine ve yüzüne serpilmişti. Nefesi sıklaşıyordu. Şimdiden ona olacakların heyecanlı bekleyişiyle bedeni kasılıyordu. Ah Tanrım, beklentileri şu an onu diri diri yiyor olmalıydı. Ama beklentilerin cehennemin dibine kadar yolu var, şu andan itibaren onu bir tek ben diri diri yiyebilirdim.

Muse'nin vokalisti ona dair gerçeği söylemeye devam ediyordu.

Emekleyerek yatağın üzerine çıkıp sert bir hareketle bacaklarını iki yana ayırdım. Bedeni arzuyla arkaya doğru kıvrıldı. Birden aşağı eğilip dişlerime g-string'inin ipini geçirdim. Ağzından şaşkınlık dolu kısık sesli bir çığlık çıktı. Bir köpeğin ağzındaki oyuncakla oynaması misali g-string'in kumaşını çekiştirip bel kısmını kopartarak geri kalanı bir kenara attım.

*Soluğu kesilmişti.*

Artık hedefimi görebiliyordum. Ve leziz görünüyordu. Ama henüz değil.

Üzerine çıkıp dudaklarını öptüm. Sertliğimi ısrarla bacak arasına bastırıyordum. Kollarını bana doladı. Beni içeriye davet etmek için refleks olarak kalçasını yukarı kaldırıp beni kendine çekiyordu.

*Delilik.*

Bacak arasını çok nazik hareketlerle okşamaya başladım ve kısık sesle inledi. Parmağımı içine soktum, ah Tanrım daha şimdiden benim için hazırды, ardından ağzıma götürdüm. "Tadı çok güzel," diye fısıldadım kabaca. Yeniden içine sokup tadına bakabilmesi için bu kez onun ağzına götürdüm. Tüm açlığıyla parmağımı emmeye başladı. "Çok güzel." dedim nefes nefese. O ise altımda kavraniyordu.

Islak parmağım aşağı kayarak bu sefer onun klitorisini buldu. Uyarılmış, sertleşmiş ve ıslanmıştı. Güçlkle nefes alabiliyordum.

*Delilik.*

Dudaklarımı göğüslerine götürürken parmağımla içine girip çıkmaya devam ettim. Meme uçları sertleşip dikleşmişti. Bir süreliğine birini yalayıp ardından ağzımın beline doğru ilerlemesine izin verdim. Hafifçe inledi.

Dilim sonunda kasığına ulaşmıştı.

"Jonas," diye fısıldadı titrek bir nefesle bedeni geriye doğru kıvrılırken.

Daha fazla dayanamıyordum. Dudaklarım klitorisine, hayatımda yalamayı en çok arzuladığım o muhteşem vajinaya doğru ilerlerdi. Onu defalarca öptüm. Dilim ve dudaklarım onun ıslaklığıyla sevişiyordu.

"Evet," dedi nefes nefese bana doğru kıvrılarak. "Evet."

*Delilik.*

Büyük bir iştahla alfabenin harflerini dilimle yazmaya başladım. Her bir harfin üzerinde duruyor, bedeninin bana yolladığı sinyallere dikkat kesiliyordum. "H" harfine ulaştığımda ağzından arzu dolu bir inilti çıktı. Bedeni iyice kıvranıp kasılıncaya kadar o harfin üzerinde bir süre oyalandım.

Zamanı geldiğinde, vücudu buna hazır olduğunda, sırayı takip ettim. I, J, K, L, M...

Ah, vay canına. Bebeğim "M" harfinden de oldukça hoşlanıyordu.

Çalan "Madness şarkısı için "M" harfi...

Her bir harfte, dilimin her bir darbesinde, ağzım ve dudaklarımın her bir öpücüğünde sembolik olarak ona dair gerçeği ifade etmiş oluyordum: ona olan bağlılığımı.

N, O, P...

R, S...

"S" genelde saklı silahı ifade ediyordu. Herhangi bir kadınlayken "S" harfini geçtiğimi bile hatırlamıyorum. Ama Sarah'layken, hayır. Çünkü Sarah herkesten farklıydı. Bunu zaten biliyordum.

"T" harfine geçtim.

*Bingo.*

Ah evet, bebeğim "T"yi de seviyordu.

"T" harfi taramalı tüfeği ifade edebilirdi. Çünkü dil darbelerimle birlikte bedeni delicesine titreyip sarsılıyordu.

Benim Muhteşem Sarah'ım, benim tatlı bebeğim için biraz daha "T" harfi...

Çılgınca kıvranıp nefes almaya çalışıyordu.

Ah evet, onun lanet olası aklını başından almıştım.

Zincirlerinden kurtulmuş gibiydi. Aldığı haz neredeyse acıya dönüşmek üzereydi.

"Z" harfine geldiğimde, ki bunu zevk dolu çığlıklar takip etmişti, Sarah adeta pamuk ipliğine bağlıydı.

Anahtar, kilidinin içinde sıkı bir şekilde duruyordu. Şimdiyse o kilidi açma vaktiydi.

Dilimle bir süre klitorisini oynayarak onu biraz daha kıskırttım. Ama kimi kandırıyordum ki? Kıskırtma aşamasını çoktan geçmiştik. Onun sertleşmiş kirazını ağzımın içine alarak hayatım buna bağılıymış gibi emmeye başladım.

Kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi uluyor ve kıvranıyordu.

*Hadi bebeğim.*

İki eliyle de başımı tutup tüm gücüyle kafamı kendine bastırırdı. Bacaklarını sonuna kadar açmış hâlde adımı haykırıyordu.

*Bırak kendini, bebeğim.*

Zihninin bedeninden ayrıldığını hissedebiliyordum.

*Delilik.*

Dilim kıvrılarak onun içine girip çıkıyordu. Ah Tanrım, ya boşalacak, ya kendimden geçecek ya da lanet bir kalp krizi geçirecektim. Şu an kahrolası bir maymun gibi uluyordu. İnsanlıktan çıkmıştı.

Titredim. Çok fazla tahrik olmuştum. Daha fazla dayanabileceğimden emin değildim.

Ama hayır, hayır, hayır. O boşalınca kadar ben de boşalmıyorum. O boşalınca kadar ben de boşalmıyorum.

*Hadi bebeğim. Teslim ol.*

Dilimi ulaşabildiğim en uç derinliğe kadar içine soktum. Onu canlı canlı yiyor, emiyor, teslim olmasını kolaylaştırıyordum.

*Daha fazla dayanamam.*

Dişimi kabarmış klitorisinin üzerine hafifçe bastırdım ve çığlık attı.

*Bırak kendini bebeğim. Lütfen, lütfen, lütfen.*

Hafifçe klitorisini dişliyordum.

*Klik.*

Kilidi açılmıştı. Tanrı'ya şükürler olsun.

Hızla açılıp kapanan pencereler gibi ağzımın içinde titriyor, kasılıyordu. Defalarca kasıldı, titredi, kıvrandı ve haykırdı. Aman Tanrım, ruhunun derinliklerinden gelen bir içgüdüyle çığlıklar atıyordu. Kendini tamamen açığa vurmuş, bana her şeyini tüm çıplaklığıyla gösteriyordu. Sonunda teslim oluyordu. Zevke, gerçeğe, bana... Evet, bana teslim olmuştu.

Katıksız bir güzelliği vardı.

Tam anlamıyla mükemmeldi ve şimdiye dek yarattığım en kusursuz yaratıktı.

İçimdeki bütün Tanrı vergisi içgüdü onunla bütünleşmiş, bedeninin etrafımda kasılıp kıvrılmasına tanık oluyordu. İnsanoğlunun tadabileceği en güzel duygu, kutsal kâseye ulaşmanın zevkiydi. Ama şu an onsuz boşalırsam ölebilirdim.

*Delilik.*

Son bir kez daha şiddetle kasıldıktan sonra bitmişti. Çığlıkları kesildi. Ter içinde kalmış hâlde titriyor, kısık sesle inliyordu.

“Jonas,” dedi sonunda. Sesi boğuktu. “Evet,” dedi nefes nefese. Çılgıncasına atan kalbini sakinleştirebilmek umuduyla elini göğsüne koydu.

Bacaklarının arasından ona baktım. Göğsü inip kalkıyordu. Delirmek üzereydim.

“Başardın.” diye fısıldadı. Gözlerinde tutku dolu bir ifade vardı. Işığı görmüştü sonunda.

*Delilik.*

“Seviş benimle.” diye mırladı kedi gibi.

Sabırım tükenmiş hâlde içine girdim. Bedeni beni sıcak ve hevesli bir karşılaşmayla içine aldı.

“Sarah,” diye inledim onunla sevişirken. Aramızda hiçbir insanda olmayan bir uyum vardı. Vücudu adeta benimki için tasarlanmıştı.

Güzelliğin ideal tanıımıydı. Güzellik kavramının ideası Sarah'tı. Bedenimin her hareketi ona olan hislerimi dile getiriyordu adeta.

*Lauren ROWE*

"Jonas," diye fısıldadı kulağıma. Ve o anda zihnimin bedenimle bağlantısı koptu. Ağzımdan yüksek sesli, ruhumun derinliklerinden gelen bir inleme çıktı ve vücudum rahatlamayla birlikte kasılmaya, titremeye başladı.

*Sarah.*

O benim ilahımdı. Ben ise onun müridi.

Tüm güç ondaydı. Ben ise onun esiriydim.

Teslim olmuştum. Evet, şu an ona aittim. Tamamen ve her şeyimle.

"Delilik," dedim nefes nefese onun üzerine yığılarak. Bedenim bir çeşit artçı şok geçiriyormuş gibi son bir defa kasıldı. "Aman Tanrım, Sarah."

Yine o pürüzlü ses tonuyla güldü.

"Lanet olsun," Hâlâ titriyordum. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. "Delilik."

## BÖLÜM 27

### **Sarah**

"Sarah."

Başımı yukarı kaldırdım. En son hatırladığım şey Jonas'la sarmaş dolaş oluşumdu. Ne zaman uykuya dalmıştım? Gecenin bir yarısıydı. Orman ise hâlâ uyanıktı.

Sivrisinek lambası açıktı ve Jonas yatağın ayakucunda duruyordu. Ereksiyonu devasa boyutlardaydı. Aman Tanrım. Gözlerinde keskin ve sabit bir ifade vardı. Göğsü inip kalkıyordu.

Dizüstü bilgisayarından müzik sesi duyulmaya başladı. Bu sefer Nine Inch Nails'ten "Closer to God"<sup>(25)</sup> çalıyordu. Bedenimdeki tüm tüyler diken diken olmuştu. Bu karanlık şarkıyı ve tam olarak ne anlama geldiğini biliyordum. Şarkı Jonas'ın tam anlamıyla bana ne yapacağını söylüyordu. Beni nasıl becereceğini. Göğsüm sıkışmıştı.

Bu şarkı daima en ilkel içgüdülerimi açığa çıkararak beni tahrik etmişti. Kendimi hiçbir şarkıda bu kadar azgın, tutkulu ve harika hissetmiyordum. Ne zaman duysam hayvan gibi bir adamın tıpkı şarkıda tarif edildiği gibi beni acımasızca becerdiğini hayal ederdim. Sonunda o gün gelmişti. Ve o adam aynı zamanda hayallerimin erkeği idi.

Sabit bakışları hâlâ üzerimdeydi. Elini uzatıp beni yataktan dışarı çıkardı. Beni hayvan gibi becerecekti. Tüm bedenim şarkının sade ritmiyle sarsılıyordu. Jonas henüz bana dokunmamış olmasına rağmen daha şimdiden kıvranmaya başlamıştım.

Birlikte balkondaki ılık akşam gecesine çıktık. Yürürken bana Ay ışığında ortaya çıkan kaslı kıcının güzel bir görüntüsünü bahsetmişti. Lanet olsun, gözlerimi alamayacağım kadar güzeldi.

Karanlık orman her bir tarafınızı çevrelemişti. Sırtımı tahta

Enkârı KÖVLE  
korkuluğa yaslayıp sanki benimle oynamak istiyormuş gibi bacaklarımı iki yana ayırdı. Parmaklarıyla bacak arama dokunup ne kadar uyarıldığını gördüğünde gülümsedi. Penisinin ucuyla içime hafifçe girdiğinde becerilecek olmanın beklentisiyle zevkle başımı arkaya attım. Ama geri çekilip güldü. Beni yalnızca kışkırtmaya çalışıyordu. Adi herif.

Sandalyeden bir yastık alıp ayaklarımın altına yerleştirdi ve sanki dua edecekmiş gibi önümde diz çöktü. Yukarı doğru bana bakıp dudaklarını yaladı.

Ona bakıp gülümsedim. Hazırdım.

Öne doğru eğildi. Sıcak nefesini hissedebiliyordum. Göğsüm hızla inip kalkmaya başlamıştı. Lanet olsun, beklemek beni cıldırtıyordu.

Ne yapıyordu? Hâlâ bekliyordum. Sonra yavaşça ve nazik hareketlerle dudaklarını sürmeye başladı. Sanki ağzında çalkalayıp yutmadan önce kaliteli bir şarabın tadına bakıyor gibiydi. Bacaklarım titriyordu.

Daha da yaklaşp öpücükler kondurmaya başladı. Hafif, nazik öpücükler. Dilini kullanmıyordu. Yalnızca tatlı ve sıcak öpücükler. Dizlerimin bağı çözülmüştü.

Aman Tanrım. Ve işte sıcak, ıslak dili geldi. Dakikalar içerisinde sanki bana saatlerdir haz veriyormuş gibi inleyip kıvrınmaya başlamıştım. Belki de gecenin daha erken saatlerinde bedenimde oluşan kas hafızası, belki bunun nereye gittiğini biliyor olmamın verdiği yeni özgüven hissi, belki onu önümde tevazu ile diz çökmüş hâlde görmekten bunun sebebi. Belki de beni o kadar iyi "öğrenmişti" ki herhangi bir direnç göstermek mümkün değildi. Ama rekor bir hızla dakikalar içinde aklımı başımdan almayı başarmıştı. Dili uyarılmış hâldeki klitorisimin üzerinde kıvrıldıkça gırtlığımdan gelen bir inleme çıkıyordu ağzımdan. Bu yoğun hazzın tadını çıkarmak için başımı arkaya attım. Diliyle aynı anda hem kıvrımlar çizip hem emdikçe, daha önce yapmadığı bir şeydi bu, birden korkuluğa tutundum. Yeniden başımı arkaya attım. Ama bu içimde gittikçe artık baskıdan kurtulmama yardımcı olmuyordu.

Vücudumu ona doğru ittiriyor, yüzünü kendime bastırıyor, içeri girmesi için onu zorluyordum. Kalçalarımın kasılmasına engel olamıyordum. Korkuluğu daha sıkı kavradım. Tırnaklarımı

rahtaya geçiriyor, ayaklarımı zeminde tutmaya çalışıyordum ama dizlerim titriyordu.

Aman Tanrım. Boşalmak üzereydim.

Başımı arkaya atarak inledim. İçimde kabarak taşan zevk dalgası tüm vücudumu titretiyor, bacaklarımdaki tüm gücü alıyordu. Tam anlamıyla onun yüzüne çömelmiş durumdaydım şu an. Yüzünü kendime doğru bastırıyor, onu içime almak için arzuyla kavraniyordum. Tam anlamıyla aklımı kaçırmış hâldeydim. Kendimi kaybetmiştim. Şu an bu güzel adamın suratını beceriyordum. Ama umurumda değildi. Derin, karanlık bir uçurumun kenarında dikiliyordum ve kendimi boşluğa bırakmak üzereydim. İnleyerek kıcıımı kavradı ve beni daha da kendine çekti. Bunu yaparken emmeyi de ihmal etmiyordu. Ayakta duramıyordum. Bedenim üzerindeki kontrolümü tamamen kaybetmiştim. Daha derinlerime ulaşabilmesi için bacaklarımı iki yana ayırdım. Kalçamı ona doğru bastırıyordum. Saf zevk bu olmalıydı. Ya da acı. Ya da ikisi birden. Ellerim saçlarının arasında kaybolmuş hâlde yüzünü kendime bastırmaya devam ettim. Başım dönüyor, titriyordum. Acı ve zevk adeta içimde bütünleşmişti. Boşalmak üzereydim. Şimdi. *Tam şu anda.*

“Şimdi!” diye bağırdım. “Jonas! Şimdi!”

Ayağa kalktı. Ay ışığı muhteşem görünümdeki sertleşmiş penisini aydınlatmıştı. Titreyen bedenimi korkuluğa doğru çevirip arkama geçti. Tek bir saniye tereddüt etmeden arkamdayken içime girdi. Bir yandan arzuyla tüm bedenime dokunuyordu. Tanrım, acımadan sert bir ritimle içime girip çıkıyor, beni bir hayvan gibi beceriyordu. Düşünemiyor, nefes alamıyordum. Göğüslerime dokundum. Uçları çok sert ve hassastı. Elimi aşağı uzatıp içime girip çıkışını hissettirdim. Ardından ıslak parmağımı ağzıma götürüp emmeye başladım. İçimdeki baskıdan kurtulup rahatlamamanın bir yolunu arıyordum.

“Becer beni,” diye haykırdım içime daha çok girebilmesi için kalçalarımı ona doğru bastırırken. “Daha sert.” diye inledim ve dediğimi yaptı. Parmaklarıyla vücuduma yaptığı masaj büyüleyiciydi. Kendimi kaybetmek, aklımı kaçırmak üzereydim. Bu sefer öncekinden de iyiydi.

“Bebeğim,” diye inledi kulağıma yaklaşarak. Sanki açıl susam açıl demiş gibi ruhumdaki çok derin ve karanlık bir noktaya ulaşmış ve o an bedenim şiddetle sarsılmaya başlamıştı.

Tsunamiden önce gelen okyanus dalgaları gibi bir süre üzerine hafiflik çöktü. Ardından, en sonunda, sıcak bir zevk dalgası kabarak tüm vücuduma vurdu ve bedenimdeki her bir kas ve sinir hücrelerini alabora etti. Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyordu.

Vücudum şiddetle titreyip sarsılınca kadar ilk dalgayı diğerleri de takip etti. "Jonas," demek istedim ama ağzımdan çıkan tek şey hayvani bir ulumaydı. Bedenim son bir kez kasılıp kendini ritmik hâlde gelen zevk dalgalarına bıraktı.

Jonas sert bir şekilde beni becerdikçe haykırıyordu. Son bir kez acımasızca aletini içime sapladı. "Sarah," diye inledi ardından. "Ah Tanrım, Sarah."

Sonunda nefes nefese sırtıma yığıldı. Teri benimkine karışmıştı.

Ona bakmak için arkamı döndüğümde saldırgan dudaklarıyla karşılaştım. Bir süre sonra geri çekilerek güldü. "Vay canına."

Ama ben gülemiyordum. Konuşamıyordum. Kalbim henüz normal ritmine ulaşmamıştı. Başım dönüyordu. Bacaklarım lastik gibi kıvrılıyordu.

Sendeleyerek yürüyüp sandalyeye oturdum. O da karşıma oturdu. Kaşından bir damla ter şakaklarına doğru süzülüyordu.

"Vay canına!" dedi. "Bu harikaydı." Sersemlemiş hâldeydi.

Başımı aşağı yukarı salladım. Konuşamıyordum. Aman Tanrım.

Nefesimizin normale dönmesini beklerken birkaç dakika geçti.

"Tek gecede iki kez, bebeğim." dedi sonunda gülümseyerek. "Everest Dağı resmi olarak fethedilmiştir."

Güm. Bir anda kafama balyoz yemişe dönmüştüm. Uzun zamandır bunu düşünmekten kaçıyordum, ama şimdi elimde değildi. *Ben Everest Dağı'yım*, dedim kendi kendime. *Jonas da tırmanıcı*. Peki, şimdi ne olacaktı? Kendine yeni bir hedef mi belirleyecekti? Kilimanjaro ya da Matterhorn belki de? Bu, kadınları boşaltmaktan başka bir şey istemeyen bir adamdı. Hayır, onları boşaltmaya *ihtiyacı* vardı. Bunu en başından biliyordum. Artık görevini başarıyla tamamladığına göre yoluna devam edebilirdi. Geriye ilgisini çekecek başka bir şey kalmamıştı.

Kafamdaki düşüncelerden habersiz bir şekilde hâlâ sırtıyor-  
du.

“Kabul et, çikolatayı fasulyeden çok daha fazla sevdiğini, değil mi?”

Bir şey diyemeyecek kadar gergindim.

“Hâlâ bana seksin bir kadın için orgazmdan çok daha fazlasını ifade ettiğine dair ders vermek istiyor musun? Duygusalılık falan filan. Hadi beni aydınlat.”

Şaka yaptığının, eğlenceli olmaya çalıştığının farkındaydım. Ama gerginlikten ötürü üzerime yığılmış ruğuların altından kalkamıyordum. Ben boşalınca kadar boşalmayacağına söz vermişti. Şimdiyse anlaşmanın sonuna gelmiştik. O hâlde benim orgazm olmam ikimiz için de yolu sonu anlamına mı geliyordu? Listesindeki Sarah Cruz isminin yanına da bir tik attıktan sonra bir diğer isme mi odaklanacaktı? Bir aylık üyeliğime devam etmek istediğinden bile emin değildim. Bileğimdeki bilekliği baktım. Ağlamak üzereydim. Jonas’la olan birlikteliğimin sona ermesini istemiyordum. Hem de hiç.

“Ee?” diye sordu Jonas gülümseyerek. Panik olmaya başladığının henüz farkında değildi.

Boğazımı temizledim. “Kadınları boşaltmayı her şeyden çok seviyor oluşun, bunun önem arz eden tek şey olduğu anlamına gelmiyor.” Çenemi ona doğru yukarı kaldırdım. “En azından benim açımdan.”

Yüzündeki tebessüm yok oldu. Yerine öfke dolu bir ifade gelmişti.

“Tanrı aşkına,” diye inledi öfkeyle, başını iki yana sallayarak. “Yine başlıyoruz. İnanılmazsın.”

Vay canına, gerçekten öfkelenmişti. Bu kadar öfkelenmesini anlam veremiyordum. Konuşmak için ağzımı açtım fakat bir şey diyemedim.

Sandalyesinden fırlayıp bana dik dik bakmaya başladı. “Kadınları boşaltmayı her şeyden çok seviyormuşum öyle mi? Siktir oradan! Babanla ilgili sorunlarınla daha fazla uğraşamam, Sarah. Terk edilme korkunla. Babanın yaptığı adiliklerin duygusal açıdan bedelini bana ödetip durmana daha fazla izin veremem.”

Şaşkına dönmüştüm.

Bana doğru eğilerek ellerini sandalyemin her iki yanına koydu. Oturduğum yerde geriye sinmiştim. "Lanet olası-aşağılık-ukala-piç herifin teki olabilirim. Ama tam anlamıyla aşağılık herifin teki değilim, anlıyor musun? Ne zaman bana güveneceksin? Güvenme *yetisine* sahip misin ki? Eğer değilsen söyle de sana iyi yönlerimi göstermek için her seferinde kafamı lanet bir duvara toslamak zorunda kalmayayım."

Gözlerim kocaman açılmıştı. Neler oluyordu? Çok öfkelenmişti. Ne söylemiştim ki?

Burnundan soluyarak sandalyemden geriye çekildi ve balkonda hızla bir ileri bir geri yürümeye başladı. Sıkı kasları iyice gerilmişti. "Kendimi sana kanıtlamak için başka ne yapabilirim?" Sinirli bir şekilde etrafımızdaki ormanı, kaldığımız ağaç evi ve genel olarak Belize'yi gösteriyordu. "Fikirlerim tükeniyor, Sarah." Öfkesine hâkim olmaya çalışarak gökyüzüne baktı. "Terk edilmekten o kadar korkuyorsun ki buna kendini inandırmışsın."

Başımı iki yana salladım. Nasıl olmuştu da her şeyi böyle bir anda batırabilmişim? Onu sakinleştirmek için ne demek gerekiyordu? "Hayır," diye söze başladım.

Ama doğru kelimeleri bulamıyordum. Çünkü haklıydı. Hem de çok haklıydı. Onunla tanıştığım ilk günden bu yana içim korkuyla doluydu. Kalbime sahip olup sonra da onu parparça edeceğine o kadar emindim ki adeta bunu yapması için onu bekliyordum. Hâlâ da böyleydim.

Yeniden bana doğru eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı. Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Benim için artık 'kadınları boşaltmak' diye bir şey yok. Sana bunu binlerce farklı yolla yeterince açık hâle getiremedim mi?" Burnundan soluyordu. "Sadece seni boşaltmak diye bir şey var. Sadece senin orgazm olman var. Sadece sen varsın, Sarah. Tek istediğim sensin. Tek ihtiyacım olan sensin. Bana sahip oldun seni lanet olası kadın. Tüm o otoriterliğin, pürüzsüz tenin, pürüzlü sesin, koca beynin, muhteşem kucın ve sevimli gülümsemenle bana sahip oldun. Sen, sadece sen yaptın bunu." Oyuncak bebekmişim gibi kaba bir şekilde kolumu kavrayıp kendine çekti. Bileğimdeki bilekliği gösterdi. "Sen,". Ardından kendi bilekliğini gösterdi. "Ve ben." Bir goril gibi öfkeyle inledi. "Tanrı'ya yemin ederim ki bu kadar akıllı bir kıza göre bazen tam bir aptal gibi davranıyorsun."

Ağzım açık kalmıştı.

Yeniden bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Muse'nin şarkısını anladın mı? *Madness?*"

Başımı iki yana salladım. Sanırım anlamamıştım. Anladığımı sanıyordum ama bir şeyler kaçırmış olmalıydım. Şarkının çıldırmanın eşliğine gelip beni delicesine yalayacağını ifade eden bir gösterge olduğunu sanıyordum. Ruhumu bedenimden ayırarak bir tecrübe. Başka ne anlama gelebilirdi ki?"

"Delilik, Sarah. *Delilik.*" Sanki az önce her şeyi açığa kavuşturmuş gibi bana baktı.

Bir şey söylemeden başımı iki yana salladım. Pekâlâ, delilik diyordu.

Birden gözleri doldu. "Bundan uzun zaman önce aklımı kaybettim, Sarah. Gerçek anlamda kaybettim. Ve bu çok acı vericiydi." Yutkundu. "Kendime bir yemin etmiştim. Her ne pahasına olursa olsun."

Yeniden yanıma gelip kabaca omuzlarımdan tuttu. İçgüdüsel olarak irkildim.

Gözlerinde bir parıltı belirdi ve ardından beni bıraktı. "Platon'un delilikle dalga geçtiğini sanıyordum. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmam gerektiğini. Ama hepsini yanlış anlamışım."

Başımı iki yana salladım. Hâlâ anlamıyordum.

"Ardından seninle tanıştım ve ciddi bir akıl hastalığının olmasını *istedim*. Delirmek istedim." Duygu yüklü bir şekilde başını iki yana salladı. "Platon ondan *kaçınmamı* söylemiyordu. Ona *tutunmamı* söylüyordu."

Gözlerim kocaman açılmıştı. Kalbim hızla çarpıyordu. Cidden de şu an delirmiş olabilir miydi? "Anlamıyorum."

Dişlerini gıcırdattı. "*Aşk*, ciddi bir akıl hastalığı." dedi parmağıyla havaya yazı yazarak. "Platon'un kastettiği buydu. *Aşk* kahrolası bir akıl hastalığı." Bağırıyordu. Öfkeli mi tutkulu mu yoksa ikisi birden mi çıkarım yapamıyordum. Bana baktı. Ellerleriyle yeniden sandalyemin her iki ucunu kavramıştı. "Neden birisi akıl hastası olmak ister ki? İncitiyor. İşkence gibi bir şey. Acı veriyor." Öfkeyle inledi yine. "Platon aşkın *delilik* olduğunu söyledi, Sarah. Ve ben de ondan kaçınmam gerektiğini sandım. Çünkü tüm hayatım boyunca yaptığım şey buydu." Duygularına yenik düşüyordu.

Nutkum tutulmuştu.

"Ama sen beni deli ediyorsun," derken sesi çatlamıştı. "Ve seni *istiyorum*."

Gözyaşlarımın akmasına engel olmak için gözlerimi kapadım. Kalbim parçalanmıştı.

"Sana söylediğim şeyi anlıyor musun?" diye sordu fısıltıyla.

Başımı aşağı yukarı salladım. Onu kesinlikle anlıyordum.

Alnını benimkine dayadı. "*Kadınları* boşaltmak diye bir şey yok artık, seni koca aptal. Sadece *sen* varsın."

Gözlerimi kırıştırdım ve yaşlar yanağımdan aşağı süzülmeğe başladı. Seri hareketlerle başımı aşağı yukarı salladım. Onu anlıyordum.

Dişlerini sıkarak benden uzaklaştı. Birden yine öfkelenmişti. "Ama beni istemiyorsan, bana karşı aynı şeyleri hissetmiyorsan, söyle gitsin. Kahrolası yara bandını çek ve bitir bu işi. Daha fazla dayanamıyorum."

Ona olan duygularımdan yüzde yüz emin olamaması gibi bir durum söz konusu olabilir miydi gerçekten de?

"Jonas," dedim duygularıma yenik düşerek. "Jonas, bana bak. *Bana bak*. Evet, seni istiyorum. Ne sanmıştın ki? Sen de beni deli ediyorsun. Tamamıyla, büsbütün, geri dönüşü olmayan şekilde."

Göğsü inip kalkıyordu.

"Deli divane," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Yavaşça nefes alıp verdi.

"Psikozlu. Meczup. Kaçık."

Dudaklarını büzdü.

"Kafadan kontak. Meftun. *Loca*."<sup>[26]</sup>

Sırıtmaya başlamıştı.

"Tımarhane kaçkını."

Kendine rağmen kahkaha atmıştı.

Ayağa kalkıp kollarımı boynuna doladım. "Ciddi bir akıl hastalığım var. Bu *delilik*."

Beni tüm yoğunluğuyla öptü.

"Seni koca aptal." diye fısıldadım.

Aniden otuz iki dişini ortaya çıkarırcasına gülümsedi. "Bana karşı koyamayacağını biliyordum."

Güldüm.

"Anlaştık o zaman?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Daha fazla saçmasapan güven sorunları yok?"

"Yok."

"Daha fazla bir adım ileri, iki adım geri gitmek yok?"

"Tam yol ileri." Duraksadım. "Her gün köpeğim Kiki hakkında sabahdan akşama kadar konuşmama izin verdiğin sürece, tabii."

Yüksek sesli bir kahkaha patlattı. "Anlaştık."

"Ama endişelenme," dedim dudaklarımı onun bir santim uzağında gezdirerek. "Kesinlikle Ikea'ya hafta sonu gezileri olmayacak. Söz veriyorum." Burnumu onunkine sürttüm.

Başını yana yatırıp yeniden yukarı kaldırdı. "Bekle bir dakika. O konuda acele karar almayalım."

Şaşkınlıkla kaşlarımı yukarı kaldırdım.

"Yani diyorum ki, buna hoşgörü gösterebilirim. Ara sıra, eğer oradaki köftelerden alacaksak gidebiliriz aslında. Ikea'daki köftelerden yedin mi hiç? Oldukça iyiler."

Ona gülümsedim. "Evet, o köfteleri seviyorum."

Kesin bir karara varmışçasına başını aşağı yukarı salladı. "Tamam, o zaman anlaştık. İsveç köfteleri olduğu sürece Ikea'ya gitme ihtimalimizi göz ardı etmeyeceğiz." Birden iştahla kıcımı avuçladı. "Ya da onun yerine sadece evde otururuz ve senin albóndigas'ını yerim." Güldü. "Tanrım, bu kıça bayılıyorum."

Dur bir dakika. Köftenin İspanyolcasını nereden biliyordu? Geri çekildim. Zamanda geriye dönüş yaptığımda görüntüler şimşek gibi çakınıştı kafama. "İspanyolca biliyor musun?"

"Evet. Pek akıcı değil, ama oldukça iyi."

Kafama çakan şimşekle birlikte kalbim sıkışmıştı.

"Ne oldu?" Kaşlarını kaldırdı. Yanaklarımın aniden kızarmasına anlam verememişti. "Seyahat ederken kullanışlı oluyor. Ne oldu?"

"Ah, Jonas." dedim ve onu öptüm.

"Sevgililer Günü saçmalığına" alerjisi olan bir adamın iflah olmaz bir romantik çıkacağı kimin aklına gelirdi? Hediye dükkânındaki yaşlı kadın ona İspanyolca "Balayında mısınız?" diye sormuştu ve benim metaforlara bayılan erkeğim "gelini" için beyaz bir elbise alıp bileklerimize birbiriyle eşleşen bileklikler takarken bu soruya evet diye cevap vermişti. Ah, Tanrım. Nasıl onun kadını yanlış anladığını düşünebilmişim ki?

*"Estamos de luna de miel."*<sup>[27]</sup> dedim onu öperek.

Bir yandan beni öperken diğer yandan ağzı kulaklarına varırcasına sırıttı. *"Claro que sí."*<sup>[28]</sup>

*Delilik.*

"Tam bir şairsin." diye mırıldandım dudaklarım dudaklarındayken.

"Hayır," dedi. "Sadece seninleyken."

İç çektim. "Jonas,"

"Efendim?"

"Lanet olası-aşağılık-ukala-piç herifin tekisin. Bunu biliyor muydun?"

"Evet."

"Ama aynı zamanda hayallerimin erkeğisin."

27- İspanyolca "Balayındayız."

28- İspanyolca "Tabii ki öyleyiz."

## SON BÖLÜM

### Jonas

Uzun bir seyahatten sonra nihayet Seattle'ye dönmüş, yorgun hâlde Sarah'ın evinin kapısına gelmiştik. Arkasından yürürken onun vücudunun arkadan görünüşüne hayran kalarak bavulunu taşıyordum.

Ne geziydi ama.

Ne kadındı ama.

Ne hayat ama.

Dün Belize'de geçireceğimiz ikinci tam gün için birçok plan yapmıştım. Üç yüz metre yüksekliğindeki obruğa halatla inme, öğleden sonra bir helikopter uçuşu, Belize'nin ünlü Büyük Mavi Çukur'unda yüzme... Ama Tanrı'yı güldürmenin tek yolu plan yapmaktır. Dün bir kez bile ağaç evimizden dışarı adım atmamıştık. Yemek yemek için bile. Ve hayatımın en güzel günüydü. Pekâlâ, ikinci güzel günü demeliyim belki de.

Bu sabah uyandığımızdan otuz saniye önce limuzinin bizi evin önüne bıraktığı ana kadar yaramaz çocuklar gibiydik. Bu sabah balkondaki kahvaltıda hayat dolu orman her yerimizi çevrelemişken masada ona baktığımda içimde kabaran nefes kesici bir mutluluk hissetmiştim.

"Sen *kadınlık* kavramının idea'sısın," demiştim ona. "İdealar dünyasındaki kadın sen olmalısın."

Bana o bakıştan atmıştı. Dağları delmeme sebep olan, içimde daha iyi bir erkek olma isteği uyandıran o bakış...

"Sen de erkeklik kavramının karşılığısın." dedi ciddi bir tavırla. "Hem de benim erkeğimi. Adamın dibi."

Güldüm. Şakalaşmalarımız kahvaltıdan sonra da devam etmişti.

Tüm bu süreç boyunca yaşadığımızın bizim hayatımız olduğuna inanamayarak havaalanına giderken, saatlerce beklerken ve iki uçuş yaparken bile gülüyor, şakalaşüyor, bakışıyor, sarılıyor, birbirimizin dudak ve yanaklarına yumuşak öpücükler konduruyor ve birbirimizin kulağına sevgi sözcükleri fısıldıyorduk. Birlikte mutluluktan havalara uçuyorduk.

Evinin kapısına vardık. Kapı hafif aralıktı.

"Bu da ne?.." diye mırıldandı kapıyı ardına kadar açarken. "Aman Tanrım." Nefesi kesilmişti.

Ev harabeye dönmüş durumdaydı. Baştan aşağı berbat hâldeydi.

Elimi kapıyla onun arasına koyarak içeri girmesine engel oldum.

"Burada kal." dedim içeri doğru bir adım atarak.

Gözlerime inanamıyordum. Dört gün önce havaalanına gitmek için onu evinden aldığımda bu yer pırıl pırıldı. Şimdiyse her yer darmadağındı. Duvarlarda, raflarda ve çekmecelerde her ne varsa şimdi hepsi yerde paramparça hâldeydi. Lanet olsun. Ev tam bir savaş alanına dönmüştü. Bu da neydi böyle? Bir tür nefret suçu mu?

Sarah'ın vücut ısınısını hemen arkamda hissedebiliyordum. Arkamı dönüp onu kendime çektim. Titriyordu.

"Olamaz." dedi güçlkle nefes alarak.

Yüzüne bakabilmek için başını yukarı doğru kaldırdım. Hayalet görmüş gibi yüzü bembeyazdı. "Bilgisayarım," dedi yüzünü buruşturarak. Gözüne yaşlar dolmuştu. "Gitmiş."

Aman Tanrım. Birden bunun ne anlama geldiği kafama dank etmişti. Lanet olsun, nasıl bir anda anlayamamıştım ki?

Bir elime bavulu alıp diğer elimle de onu tutarak limuzine geri döndük.

"İçeri gir," diye emrettim. "Benimle eve geliyorsun."

İtiraz etmedi. Onu limuzinin arka koltuğuna oturturken bir yaprak gibi titriyordu. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak üzereydi.

Eğer onlar geldiğinde Sarah evde olsaydı olabilecekleri düşünmek dahi istemiyordum. Onun evde olmadığını bilmelerine imkân yoktu, öyle değil mi? Geldiklerinde onun evde mi olma-

sını planlamışlardı, ya da tüyler ürpertici bir gözdağı vermek için kasten mi ev boşken gelmişlerdi?

Stacy'yle karşılaştığında onun tehlikede olduğunu bilmem gerekirdi. Açıkça görünüyor ki işin ucunda tonla paranın olduğu gelişmiş, dünya çapında bir ticari kuruluşla karşı karşıyaydık. Seattle'deki bir hukuk öğrencisinin tüm işlerini tehlikeye atmasına izin vermeyeceklerdi. Bahse varım tüm bu organizasyonu başında işleri yürüten birkaç orospu çocuğu vardı. Gelir kaynaklarını güvence altına almak için her şeyi göze alabilecek orospu çocukları.

Arka koltuğa oturup kollarımı ona doladım. "Yanımdayım."

Başını aşağı yukarı salladı. Bilgisayarını almışlardı. Bu da demek oluyordu ki tüm kişisel ve iletişim bilgileri ellerindeydi.

*Kat.*

"Kat'i ara." dedim umduğumdan da yüksek bir sesle. "İyi olduğundan emin olmalıyız."

Bana kafası karışmış hâlde bakıyordu.

"Stacy büyük ihtimalle her kime şikâyet ettiyse kendi bölgesine burnunu sokan bir esmer bir de sarışından bahsetmiştir, değil mi?"

Gözleri kocaman açılmıştı.

"Seattle'de başka kaç tane kayıt asistanı var?"

"Sadece ben. Bundan eminim."

"Pekâlâ, esmerin sen olduğunu biliyorlar. Bilgisayarını aldıklarına göre artık sarışının da kim olduğunu biliyorlar."

Ona söylediklerimi anlamakta güçlük çekiyormuş gibi bir hâli vardı.

"Bilgisayarında Kat ve senin birlikte fotoğraflarınız var, değil mi?"

Başını onaylarcasına salladı. "Bir sürü."

"Ona yolladığın e-postalar?"

Yine başını salladı.

"Kişi listende de o var, değil mi?"

Yüzüne ani bir panik ifadesi yerleşti.

"Hemen ara. Onu almaya geldiğimizi söyle. Bu işin içinden çıkana dek o da benim evimde kalacak."

Titreyen eliyle telefonunu çıkardı.

"E-postalarında Kat'e hiç Kulüp'ten bahsettin mi?"

Birkaç saniye düşündü. Ardından başını iki yana salladı.  
"Asla."

"Pekâlâ, bu iyi haber. Ama barda Kat seninle birlikteydi. O yüzden ona her şeyi anlatmış olabileceğini tahmin etmişlerdir."

"Aman Tanrım."

Elini avucumun içine aldım. "Seni incitmelerine izin veremeyeceğim." Elini sıktım. "Bu boktan şey benimle birlikte son bulacak."

Sarah başını aşağı yukarı sallıyordu ama dikkatini anında telefonuna verdi. Kat telefonu açmıştı.

"Kat," dedi sesini duyunca rahatlamış hâlde. "İyi misin?"

Bu sırada Josh'u aradım. Hemen açtı.

"Josh, Seattle'ye gelmen gerek. Hemen. Bir sorunumuz var."

"Anlaşmayla mı ilgili?"

"Hayır, başka bir şey. Acil bir durum."

"Sen iyi misin? Sarah iyi mi?"

"Evet, iyiyim. Gezi harikaydı. Sarah da öyle. Şu an benimle birlikte. Sorun Kulüp. Durum çok boktan, Josh. Kahrolası bir dümen her şey. Buraya geldiğinde sana anlatırım." Sesimi alçaltıp Sarah'ın duymaması için elimi ağzıma götürdüm. "Sarah tehlike-de olabilir. Ciddi bir tehlike."

Kısa bir süre duraksadı. "Eğer şimdi çıkarsam havaalanı için arabayı yakalayıp son uçuşla gelebilirim. Kaçırırsam bir şeyler kirlilerim. Yakında görüşürüz."

"Hey, bir de şu hacker arkadaşına ajandasını boş tutmasını söyle. Onun için an itibariyle başlayan büyük bir işim var."

"Söylerim. Görüşürüz."

Telefonu kapattım.

Sarah'ın Kat'le konuşması da bitmek üzereydi.

"O evden çık hemen," dedi. "On beş dakika içinde seni almaya geleceğim. Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapayıp gözlerini kuruladı. "Kat isteyken evi yağmalanmış. Tıpkı benimki gibi harabeye dönmüş. Onun da bil-

gisayarını almışlar.” Boğazı düğümlenmişti. “Onu bu işe ben bulaştırdım.”

Onu kendime doğru çektim. Ama şu an rahat edemeyecek kadar çok gergindi.

“Polis evinden yeni çıkmış. Soygun olduğunu düşünüyorlarmış. Çünkü Kat de aynısını düşünüyordu. Ama şimdi benim evimi de öğrenince ödü koptu.”

“Onu almaya geldiğimizi söyledin mi?”

Başını aşağı yukarı salladı. “On beş dakika içinde evindeki sokağın aşağısında bulunan benzin istasyonunda bizimle buluşacak.”

“Josh da yolda. Geceye doğru eve gelmiş olur.” Elinin üzerine bir öpücük kondurdum. “Oraya geri gitmeni istemiyorum, anladın mı?”

Başını aşağı yukarı salladı.

“Bir daha asla. Artık benimle kalıyorsun.” Duraksadım. “Süresiz olarak.”

Yeniden başını salladı. Hiç karşı gelmiyordu. Buna şaşır-mıştım. Aynı zamanda rahatladım. Ve tüm bu korkunç olaylara rağmen gizliden gizliye heyecan da duymuştum. Sarah artık tam anlamıyla benim olacaktı. Gece ve gündüz.

“Evinde ihtiyacın olan bir şey var mı? Daha sonra Josh’la geri dönüp alırız.”

“Giysilerim olabilir, belki.”

“Sana yeni kıyafetler alırım.”

Buna da karşı koymamıştı. Vay canına, gerçekten de korkmuş olmalıydı.

“Ders kitaplarım,” dedi.

“Pekâlâ, onları getiririm.” Eğer kayıp ya da parçalanmışlarsa onların da yenisini alırdım.

İç çekti. “Diğer önemli olan her şey bilgisayarımdaydı.” Bunu söylerken sesi titremişti.

“Benim hatam,” dedim midem alt üst olmuş hâlde. “Belize’ye bilgisayarını da götürmek istedin. Ben izin vermedim.” Aşına bir karanlık üstüme çökmeye başlamıştı. “Öyle yapmasaydım bilgisayarını alamazlardı.” Böylece Kat’i de tespit edemeyeceklerdi.

En azından bu kadar hızlı bir şekilde. Lanet olsun. Sarah yalnızca üç gündür benimle birlikteydi ve daha şimdiden onu ve en yakın arkadaşını tehlikeye sokmuştum. Üstüne bir de büyük ihtimalle artık ben de hedeflerine dâhil olmuşum. Ne demeye bilgisayarı yanına almasına izin vermedim ki? Ve ne demeye en başta Stacy'yi becerdim? Koca bir hata yaptığımı biliyordum. Bilmeme rağmen yine de yapmıştım. Ama Stacy yalnızca bir dikkat dağıtıcıydı. Asıl soru ne demeye Kulüp'e üye olmuşum? Cehennemin dibine kadar babamın yolundan gitmeye mi karar vermiştim? Başka bir sinirsel çöküntü daha mı yaşıyordum?

Elimi saçımda gezdirdim.

İstenmeyen görüntüler beynimi istila etmeye başlamıştı yine. Hepsi de kafamdan çıkaramadığım vahşet dolu görüntülerdi. Kan burnundan oluk oluk akıyordu. Elleri bileğindeki ipi kavramıştı. Adamın kullı kıcı... Bıçağın soğuk metalinin parıltısı...

Gözlerimi kapadım.

Olduğum yerde kalmam için bana yalvarırcasına bakan gözleri gözümün önündeydi. Gözlerindeki korkuyu görmüştüm. Çaresizliği... Ama hayatımda ilk defa, yirmi üç yıldan sonra ilk defa bana yalvararak bakan gözler mavi değildi. Sarah'ın büyük, kahverengi gözleriydi.

Midem tersine dönmüş gibiydi. Görüntülerden kurtulmak için gözlerimi ovuşturdum. Bu kez onu koruyacaktım. Ya da bu uğurda ölecek. Bu kez onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Onu incitmelerine izin vermeyecektim. Eğer mecbur kalırsam onları çıplak ellerimle öldürebilirdim.

"Hayır," dedi Sarah sert bir biçimde. "Jonas, hayır." Kolumdan tutup beni sarstı. "Jonas, bana bak." Sesi şaşırtıcı derecede sertti. Kolumu çektiştiyordu.

Başını eğdim.

"Bu senin hatan değil. Bunu bir daha söyleme. Aklından dahi geçirme."

Derin bir nefes alıp verdim.

Elimi sıkımişti. "Bu işte birlikteyiz," dedi. "Tamam mı? Dikkatini toplamana ihtiyacım var. Kimsenin suçu yok. Sadece yapmamız gereken şeyler var. Daha fazla vakit kaybedemeyiz. Bu ikimiz için de geçerli."

Haklıydı. Ne halı yapıyordum ben böyle? İfratlerimi şu an dışarı salmanın vakti değildi. Bir an suratıma yumruk atmak istedim. Korkağın teki gibi davranıyordum. Şu an önemli olan tek bir şey vardı. O da bebeğimi korumak. Ne pahasına olursa olsun. Başka bir şeyi düşünmeye vakit yoktu.

Pekâlâ, kafanı yeniden toparlamıştım.

"Her şey bilgisayarında mı yedeklenmişti?"

İrkilmişti. "Hayır, hepsi değil." Düşünüyordu. "Ama önceki gün tüm ders notlarını çalışma grubumla paylaşmıştım. Onları alabilirim. Aman Tanrım. Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu yapmışım. Şu an o ders notlarından daha önemli bir şey yok. Ah, bir de fotoğraflarım. Ama birçoğu Kat ve annemde var." İç çekti. "Kahretsin. Bunun olduğuna inanamıyorum."

Limuzinin camından dışarı, yanımdan geçen arabalara baktım.

Kimse benim bebeğimi incitemezdi. İncitmek için *tehdit* dahi edemezdi. Sarah'ı bulmam karşılığında ödediğim paraya elveda demeye hazırdım. Geçmiş arkamda bırakmaya hazırdım. Büyük resme bakarak o paranın ödediğim kefareti olduğunu, hak ettiğimi bulduğumu düşünmüştüm. Lanet olsun. Yoluma devam edip arkama asla bakmayarak o aşağılık heriflerin kimse farkına varmadan küresel kerhanelerine para akışı sağlamak için insanları dolandırmalarına göz yummaya hazırdım. Belki de Kulüp'e katılan her adam bilinçli ya da bilinçsizce neye bulaştığını biliyordu? Eğer değilse bile belki de bilmek istemediğindendi. Ben kim oluyordum da hepsi adına karar veriyordum? Ama hayır, artık işler değişmişti. Aşağılık herifler benim kadınıma bulaşmayacaklardı. *Sevdiğim* kadına. Şimdiyse canlarına okuma vakti gelmişti.

Sarah'a bakarak onun zarif yüz hatlarını inceledim. Düşüncelere dalmış hâlde o güzel dudaklarını büzüyordu. Ona baktığımı hissederek başını bana doğru çevirdi. Yanaklarında kurumuş gözyaşlarının izleri vardı. Ama artık kendini toplamıştı. Savaşmaya hazırdı.

"Seni koruyacağım." dedim.

"Biliyorum." diye karşılık verdi.

"Sana bir şey olmasına asla izin vermem." diye açıkladım söyledigimi tam anlamamış olma ihtimaline karşı.

Başını aşağı yukarı sallayarak yarım ağız gülümsedi. Anlamıştı.

“Sana ihtiyacım var, Sarah.” dedim kalbim deli gibi atarken.

“Benim de sana ihtiyacım var.” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Yüzünde tatlı bir tebessüm belirmişti.

Ama asıl söylemek istediğim bu değildi. Evet, ona *gerçekten* ihtiyacım vardı. Onu istiyordum. Ona doyamıyordum. Ama asıl başka bir şey söylemek istemiştım. Koltuğumda kıpırdandım.

“Hiçbir yere gitmiyorum.” diye fısıldadım.

Gülümsemesi yüzünü aydınlatmıştı. Gözlerini kırıştırtıyordu. Onun da bir yere gitmediği belliydi.

Ama asıl söylemek istediğim bu da değildi. Derin bir nefes alıp verdim.

Yeniden camdan dışarı baktım. Başını omzuma yaslamıştı. Hâlimden memnun görünüyordu. Başka bir şey söylememe ihtiyaç duymuyordu. Çünkü söylemek istediğim şeyi zaten biliyordu.

Ama hayır, söylenecek bir şey daha vardı.

Derin bir nefes aldım. “Delilik,” diye fısıldadım kulağına.

Başını aşağı yukarı salladı. “Delilik.” diye tekrar etti. Elimi sıktı. Evet, anlıyordu. Hep anlamıştı. *Aşk ciddi bir akıl hastalığıdır.* Evet, bunu biliyordu. Başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Bunu zaten binlerce farklı yolla ona söylemişim.

*Hayatta istediğim tek şeyin sen olduğunu tahmin bile edemezdim.* Ona gönderdiğim Sevgililer Günü kartı için seçtiğim söz buydu. Bunu söylerken ciddi olduğumu biliyordum. Ama o zamanlar onu tanıımıyordum bile. Sadece istediğim kadın olmasını ummuştum. Bu yüzden o seferki sayılmazdı. Ama mağarada bana şair dediğinde ona “Sevginin dokunuşuyla, herkes şair olur.” demişim. Daha ne kadar açık olabilirdim? Bir de *“Aşk, ciddi bir ruh hastalığıdır.”* demişim. Ayrıca Muse’nin şarkısı da vardı. İç çektim. Evet, ona kesinlikle söylemişim. Söylenecek başka şey yoktu. Fazlasıyla söylemişim. Parmaklarım onunkilere kenetlenmiş hâlde camdan dışarı baktım. Omzumun üzerindeki başını kıpırdattı ve iç çekti.

Lanet olsun. Yeterince söylememişim. Lanet olsun.

Daha fazla bilmecelerle konuşmak istemiyordum. Ona nasıl

hissettigimi anlatmak için daha fazla Platon'dan ya da <sup>Saplantı</sup> kahrolası Matthew Perry'den alıntı yapmak istemiyordum. Ona kendi kelimelerimle, bir erkeğin söyleyebileceği en açık ve sade hâliyle söylemek istiyordum.

"Sarah."

Bana baktı. Ama sözcükler ağızımdan çıkmıyordu. Dilim tutulmuştu. Kalbim hızla atıyordu. Bu üç küçük kelimayı daha önce hiçbir kadına söylememiştim. Annem dışında. Hiçbir zaman söylemek de istememişim. Ama şimdi istiyordum. Sarah'a söylemek istiyordum.

Gözlerinin içine baktım.

Benim Muhteşem Sarah'ım. Ona bir şey olmasındansa ölürdüm. Ya da öldürürdüm. Başka kimseyi istemiyordum.

Onu seviyordum.

*Sarah Cruz'u seviyordum.*

Ona bunu söylemeye ihtiyacım vardı. Hemen şimdi. Bu sözü duymayı hak ediyordu. Özellikle de şu anda.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Onun büyük, kahverengi gözlerine baktım.

Bana bir tür katıksız bir sevimlilikle, dünyada var olduğundan bile haberimin olmadığı, en azından benim gibi biri için, karşılıksız bir teslimiyetle bakıyordu. Yüzündeki bakış içimde kendimi onun önünde diz çökme isteği uyandırıyor.

Sözcükleri dilimin ucuna getirebilmek için uzun bir uğraş verdim. Ona söylemek istiyordum. Ama acilen Kat'i almamız gerekiyordu. Bu kelimeleri yalnızca Sarah'la baş başa olduğum bir anda söylemek istiyordum. Aynı anda hem söyleyip hem onu ne kadar sevdiğimi *gösterebileceğim* bir an.

Göğsüm sıkışmıştı.

Elimi sıkarak bana gülümsedi. Gözlerinde sıcak bir ifade vardı. Nazik. "Ah, Jonas..." İç çekti. Elini yanağıma götürdü. "Sen çok iyi bir insansın, bunu biliyor muydun?"

İç çekip gözlerimi kapadım. Aklım başımdan gitmişti. Yanağımla onun eline bastırdım. Tanrım, bu kadını seviyordum.

"Baştan aşağı iyilik dolusun, benim tatlı Jonas'ım." diye fısıldadı. Elimi sıkıp diğer elini kalbine götürdü. "Bu delilik..."

Serinin ikinci kitabından bir bölüm:

## BÖLÜM 1

### *Jonas*

Şu an oturma odamda iki adet titreyen kadın vardı. Ve iyi bir şekilde titreyen iki kadından bahsetmiyordum. Şu an Sarah ve Kat evleri yağmalanıp bilgisayarları çalındığı için, bunu Kulüp'teki aşağılık heriflerin yaptığına hiç şüphe yoktu, ikisinin de korkudan ödü patlamış hâldeydi. Ayrıca bugünkü olaylar buzdağının görünmeyen kısmı mıydı, yoksa yalnızca tepesi miydi merak ediyorlardı. Korktukları için onları suçlayamazdım. Artık Sarah, Kulüp hakkındaki gerçeği bildiğine göre, ayrıca Kulüp de onun sırlarını bildiğini *bildiğine* göre, kendi küresel orospuluk organizasyonlarındaki para akışını sağlamak için neler yapabileceklerini kim bilebilirdi? Pekâlâ, bunu öğrenmek için beklemeye hiç niyetim yoktu. Vakit, bu orospu çocuklarını aşağı indirme vaktiydi.

## ***İthaf***

Bu kitap, kitabı ilk defa okuyup çok içten ve güzel tepkiler veren Nicki, Marnie, Lesley, Tiffanie, Colleen, Holly isimli harika hanımlara ayrıca annem, teyzem ve kayınvalideme ithaf edilmiştir. En yakın kız arkadaşlarım kitaba bayıldığında çok heyecan duymama rağmen şaşırmamıştım. Ama annem, teyzem ve kayınvalideme ne demeli? “Biz yaşlı kadınlar da seksi şeylerden hoşlanıyoruz.” demişti teyzem. Muhteşemdi. Hepinize teşekkür ederim, hanımlar. Sizi çok seviyorum.

## ***Yazar Hakkında***

Yazarın mahlas olarak kullandığı Lauren Rowe, aynı zamanda sanatçı, sesli kitap anlatıcısı ve söz yazarı olan medyatik bir şahsiyettir. Alt bilincini (İd) açığa çıkarmak için Kulüp serisini yazmaya karar vererek bu süreçte kendini sansürlemekten kaçınmaya özen göstermiştir. San Diego, Kaliforniya’da yaşamakta, müzik grubuyla sahneye çıkıp şarkı söylemekte, bir gösteri programına ev sahipliği yapmakta ve gece gündüz yazı yazmaktadır. Kulüp serisi ve Lauren Rowe hakkında daha fazla bilgi edinmek için: [www.LaurenRoweBooks.com](http://www.LaurenRoweBooks.com) sitesini ziyaret edebilirsiniz.